

КОЛИЙН МАККЪЛОУ

ЛАВИНА ОТ УБИЙСТВА

12 убийства в един ден!
Неразрешима мистерия пред
капитан Делмонико!

КОЛИЙН МАККЪЛОУ ЛАВИНА ОТ УБИЙСТВА

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

12 УБИЙСТВА В ЕДИН ДЕН!

НЕРАЗРЕШИМА МИСТЕРИЯ ПРЕД КАПИТАН ДЕЛМОНИКО!

Един ден, един град, дванайсет убийства...

В един прекрасен ден в градчето Холоуман детектив Кармайн Делмонико е притиснат от много по-неотложни задачи, отколкото да измисли име за малкия си син! В един ден са извършени дванайсет убийства и Делмонико е въввлечен в гротескна паяжина от тайни и лъжи.

С помощта на екипа си Делмонико се заема с на пръв поглед неразрешима мистерия. Убийствата са извършени по различни начини и изглежда, че нямат абсолютно нищо общо помежду си. Дело на един убиец ли са? Или на няколко?

Когато специален агент от ФБР Тед Кели се включва в разследването, става ясно, че залозите са много по-високи от очакваното, а неразрешените случаи са само част от лавината от убийства, хвърлила град Холоуман в паника...

Колийн Макълоу за пореден път доказва ненадминатия си талант със забележителното продължение на „Колекционерът на пеперуди“.

На Уейд, верен, изпълнен с обич, мил и благороден, най-добрия син, с какъвто един баща може да бъде дарен.

АПРИЛ 1967

До господин Еван Пю
Колеж „Парацелс“
Университет „Чъб“
Холоуман, Кънектикът
„Уважаеми господин Пю,

Признавам ви за победител. Оставих вашите 100 000 долара в стаята ви в колежа, както бе изрично посочено в писмото ви от 29 март. Ще се постарая да представя идването си в колежа като напълно невинно, в случай че някой ме открие. Моля ви, не искайте повече пари от мен. Джобовеите ми са празни.“

3 април 1967

Искрено ваш, Дрънкалото

Ръцете на Еван Пю трепереха, докато четеше писмото, пуснато в кутията му в най-обикновен бял плик, името и адресът му бяха написани на машина, също както и текстът. Тъмният квадратен отвор на пощенската кутия беше празен всеки път, когато слизаше между закуската и края на обяда. И ето че най-сетне, в два и трийсет, беше получил очаквания отговор!

Пое по празния коридор и се заизкачва по извитото стълбище към своя край на фойето; „Дарацелс“ беше нов колеж, с впечатляващо изчистени, ясно изразени линии, проектиран от световноизвестен архитект, бивш възпитаник на университета „Чъб“. Сградата бе отражение на характерната за него хладна приветливост — подове и стени с мраморна облицовка, скални кътове, оградени от стъкло, бяла светлина, оскъдна украса. На горните етажи, където се намираще стаята на Еван, белият мрамор бе сменен от боядисани в сиво стени и сив линолеум — много практичен избор, който също така създаваше илюзия за простор и свобода. Същото бе и усещането в стаите, поради

което всички в общежитието обичаха и ценяха архитекта. Той, както можеше да се очаква, бе преживял ужаса да дели с друг сбутана стаичка в колежа, построен през 1788-а, и тъкмо затова бе проектирал просторни стаи и достатъчно бани в „Парацелс“.

Горе също се оказа пусто. Еван пое предпазливо напред, близо до стената и щом влезе в стаята, се огледа бързо, за да се увери, че съквартирантът му Том Уилкинсън има лекция с останалите първокурсници в крилото, където се подготвяха бъдещите медици. Човек трябваше да внимава, защото дори съвестните кандидат-лекари понякога пропускаха часове. Беше сам. Беше в безопасност.

Макар и невероятно, в стаята не беше разхвърляно. И двамата младежи си имаха автомобили и не им се налагаше да прибират велосипедите си вътре, по пода не се издигаха обичайните купчини кашони, които повечето студенти трупаха. Библиотека, висока чак до тавана, разделяше бюрата им, над които бяха прозорците, а широките единични легла бяха разположени от двете страни на вратата. На всяка от другите две стени имаше по още една врата. Уилкинсън, весел, жизнерадостен младеж, бе закачил постери на сексапилни филмови звезди на стената в своята половина от стаята, докато на другата, на Еван Пю, имаше единствено корково табло, на което бяха забодени бележки и няколко снимки.

Прекрачи нетърпеливо към бюрото си; плотът изглеждаше точно както го остави сутринта. Нито едно от чекмеджетата не беше заключено. Еван ги отвори едно по едно и прегледа съдържанието им, докато се питаше колко място ще заеме пакетът с парите. Това зависеше от стойността на банкнотите, реши той и затвори най-долното чекмедже. Не намери нито банкноти, нито пакет. Обърна поглед към леглото със смачкан чаршаф и изритани одеяла, след това пристъпи към него и вдигна всичко с един яростен замах — нямаше пакет с пари нито върху него, нито отдолу.

След това провери лавиците на библиотеката и пак нищо, а накрая се изправи и се запита как е възможно да е такъв глупак. Как бе възможно жертвата му да знае коя половина от стаята е неговата или че изобщо има половици? Том беше разхвърлян, но дори след като много внимателно прерови вещите му, не откри пакет.

Оставаха единствено дрехите. Този път Еван провери първо тези на Том, но без успех. След това отвори вратата на своя дрешник. Тези

дрешници, поместени в малки стаи, бяха доказателство за гения на архитекта, защото той се оказваше от хората, които не забравяха нищичко от миналото и много добре разбираха колко ненужни вещи могат да натрупат младите мъже — и жени! — през годините, прекарани в една стая. Дрешниците бяха разположени по цялата дължина на основното помещение и бяха широки един метър; в далечния край се виждаха редици чекмеджета, след това открити полици, а останалата половина бе оставена празна. Само светлината им куцаше, защото деканът се страхуваше да не стане пожар в някое от тези тесни помещения. Разрешени бяха крушки от двайсет и пет вата, нищо по-силно! Вратите бяха на пружини и се затваряха сами, след като някой отвореше, поредната приумица на декана; той ненавиждаше безредието и гледаше на отворените врати и чекмеджета като на престъпна безотговорност.

Еван щракна лампата и влезе; вратата се затвори зад него, но той бе свикнал. Веднага забеляза пакетчето, което висеше от тавана, вързано на връвчица. Дръпна го нетърпеливо, без да се изненада, че жертвата е решила да го остави на това скрито място, нито че висеше там, където нямаше чекмеджета и полици. Не погледна към тавана; очите му бяха приковани в пакета, който дори на слабата светлина се виждаше, че е опакован стегнато в прозрачно фолио. Банкнотите прозираха — бяха от по сто долара. Изглеждаха нови, ръбчетата все още не бяха пречупени от многобройни пръсти, и бяха подредени на стегната купчинка.

Неочаквано, след като вече бе протегнал ръце и сграбчил пакета, той спря за миг, замислен над значимостта на замисъла си, над задоволството, което не можеше да сподели с никого, докато изнудваше Дрънкалото. Наистина ли искаше да продължи с изнудването? Пари в действителност не му трябваха; просто това бе оръжието, което бе избрал. Не можеше да се насити на радостта от мисълта, че тъкмо той, Еван Пю, най-обикновен първокурсник в „Чъб“, само на деветнайсет, притежава властта да измъчва до отчаяние друго човешко същество. Боже, колко хубаво! Разбира се, че щеше да продължи да изнудва Дрънкалото.

Протегнатата му ръка сграбчи увития в пластмасово фолио пакет. Не успя да го освободи, затова дръпна по-силно, нетърпеливо и той

остана в ръката му, натеза и младежът се наведе, за да не изпусне плячката.

В същия миг се чу силен шум, нещо между рев и стържене. В мига, в който изгарящата болка прорязва горната част на ръцете и гърдите му, Еван си помисли не на шега, че го е ухапал ни повече, ни по-малко тиранозавър рекс. Изпусна пакета с парите и стисна онова, което се опитваше да го погълне, пръстите му обхванаха студената стомана, забила се в плътта — не беше само едно, ами цяла редица остриета, проникнали дълбоко, чак в костта.

Първоначалният шок бе толкова силен, че той дори не извика, но в следващия момент изпищя неудържимо, дрезгаво, и се запита защо устата му е пълна с пяна. Въпреки това не спря да надава крясъци, отново и отново.

Шумът се чу ясно и в стаята, но нямаше кой да го чуе. Не се разнесе в коридора, благодарение на уменията на архитекта, настоял за звукова изолация, за която бе отпуснат огромен бюджет. Семейство Парсън искаха първокласно изпълнение, след като така и така щяха да се разделят със скулптура на Роден и няколко на Хенри Мур. Подобни съкровища не можеха да бъдат поставени в близост до някой боклук.

Смъртта прибра Еван Пю чак след два часа, живителната му кръв изтичаше, краката му отказаха да се движат, дишаше с усилие, давеше се. Единствената му утеха, докато съзнанието го напускаше, бе, че полицаите ще открият парите и писмото на Дрънкалото, което бе натъпкал в джоба си.

— Не мога да повярвам! — възкликна капитан Кармайн Делмонико. — Този ден няма ли най-сетне да свърши. Кое време стана, за бога?

— Наближава шест и половина — долетя гласът на Патрик О'Донъл от гардеробната. — Много добре знаеш колко е часът.

Кармайн влезе, пружината бе свалена и пред него се разкри сцена, достойна за музея на ужаса с восьъчните фигури. Патси бе инсталирал два малки прожектора в дрешника, за да се отърват от двайсет и петватовата крушка на декана, и всяко ъгълче вътре бе ярко

осветено. Погледът му бе привлечен първо от тялото, увиснало напълно отпуснато от ниския таван, горната част на ръцете и гърдите бяха жестоко пристегнати в челюсти като на бяла акула, само че направени от ръждясала стомана.

— Господи! — ахна той и обиколи, доколкото можа, около тялото. — Патси, виждал ли си досега подобно нещо? Какво, за бога, е това чудо?

— Май е огромен капан за мечки — отвърна Патси.

— Капан за мечки ли? В Кънектикът? Като изключим някои местности в Канада и планините на юг, от тази страна на Скалистите планини не са се мяркали мечки поне от сто години. — Той се вгледа внимателно в гърдите на младежа, където зъбците бяха потънали чак до основата. — Въпреки че — досети се той, — като нищо може някой да е забутал подобно чудо в хамбара си и да го е забравил.

Отстъпи, докато Патрик довършваше огледа, след това двамата мъже се спогледаха.

— Налага се да взема трупа заедно с капана — рече Патси. — Не смее да го освободя тук, в дрешника — пружината на това чудо може да ми откъсне цялата ръка, докато се опитвам да разтворя челюстите. Този таван е доста по-нисък, отколкото в стаята, значи трябва да има греда. Голям майтап!

— Не е просто заковано, ами са сложени болтове и дюбели — установи Кармайн, — така че трябва да има греда. Май дойде време за трион. Ако трябва, ще съборим сградата. — Забеляза пакета, увит в прозрачно фолио, и се наведе, за да го огледа. — Хм... Става все по-интересно, Патси. Освен ако не е пълен с хартия, тук са натъпкани доста пари. Примамка за алчния. Хлапето ги е видяло, посегнало е и буквално се е пъхнало в капана.

След като реши, че е станало така, Кармайн огледа останалата част от дрешника — истинска мечта за всеки студент, помисли си той. Дълъг беше четири метра и половина, метър широк, в единия край бяха вградени чекмеджета, до тях се виждаха открити полици, а останалата част бе предвидена за кашони, ненужни вещи и куфарите на студентите. Мечият капан е бил нагласен на разчистения под; собственикът на гардеробната бе поддържал помещението чисто и подредено.

— Онзи, който е заложил мечия капан, е познавал устройството му — заяви той. — Болтовете трябва да са били завинтени в напречна греда на пода или тавана. Това чудо не е мръднало и на сантиметър, когато се е задействало.

— Виж, нищо че остана затворен, Кармайн. Моите хора ще успеят да го отделят.

— Знам. Можеш ли да повярваш, Патси?

— Не. С този стават дванайсет за осемнайсет часа.

— Ще се видим в моргата.

Екипът на Кармайн, Ейб Голдбърг и Кори Маршъл, стояха слисани до бюрото на Еван Пю.

— Дванайсет ли, Кармайн? — попита Кори, когато Кармайн се приближи до тях.

— Дванайсет и почти всички са различни. Този обаче е номер едно, момчета — мечи капан. Жертвата е някакъв кльоцав мухльо и когато челюстите са щракнали, са го премазали.

— Дванайсет! — повтори удивеният Ейб. — Кармайн, в историята на Холоуман никога не са ставали дванайсет убийства в един ден. Четири беше върхът на класацията, когато стана престрелката на рокерските банди на паркинга на „Чъб Боул“, но при тях всичко беше ясно, нямаше никакви изненади. Ти разнищи работата за по-малко от седмица.

— Съмнявам се, че ще успея да постигна същото и тук — призна мрачно Кармайн.

— Едва ли — съгласиха се в един глас сержантите.

— Да — продължи Ейб в опит да успокои шефа си, — ама не всичките са твои. Знам, че Мики Макоскър и екипът му няма как да бъдат изтеглени от наркоразследването, но Лари Пизано вече е поел застреляните. Така че ще имаш три по-малко, само девет с този.

— Ейб, много добре знаеш, че всички са мои. Аз съм капитан на детективите. Коеето означава, че всеки от вас получава по една жертва — вие познавате методите ми по-добре от момчетата на Лари. — Намръщи се. — Само че няма да е тази вечер. Приберете се, хапнете си домашно сготвена вечеря и се наспете. Утре в девет ви искам в кабинета на комисаря. Разбрахме ли се?

Двамата кимнаха и излязоха.

Кармайн остана в сравнително просторната студентска стая и се загледа в очевидната разлика между половината на жертвата и другата, на младежа, който го беше открил.

Том Уилкинсън чакаше в стая, освободена от декана, където щеше да се настани временно; един от хората на Патси го придружи до стаята му, след като запечатаха вратата на дрешника на Еван, за да проследи внимателно какви дрехи, книги и дреболии взема. Кармайн прегледа списъка, изготвен от лаборанта, и се зае с огледа на помещението. Имаше чувството, че двамата младежи са начертали линия в средата на стаята — двете половини бяха коренно различни. Том се оказа разхвърлян и мърляв, в дрешника му цареше хаос, докато Еван Пю изглежда беше маниак. Дори бележките, забодени на таблото, бяха подравнени, чисти. Прегледа ги набързо, да не би някоя да издава защо е бил убит; оказа се, че с тях си е напомнял да вземе дрехите от химическо чистене на определена дата, да купи марки, нови чорапи, тетрадки и химикалки. Снимките бяха от място, значително по-топло от Холоуман — палми, къщи, боядисани в ярки цветове, плажове. Имаше и голяма къща, пред която бяха застанали мъж и жена в средата на четирийсетте — изглеждаха богати — облечени във вечерни дрехи.

Тъй като в бюрото не откри абсолютно нищо, Кармайн отиде да поговори с Том Уилкинсън, приседнал унило на самия край на новото си легло. От пръв поглед личеше, че е много различен от Еван Пю: висок, красив, рус, атлетичен, с големи сини очи, които се вглеждаха в Кармайн със смес от страх, ужас и любопитство. Съвсем не бяха очите на убиец, осъществил пъкления си замисъл с мечи капан, реши Кармайн. Младежът бе облечен в евтини дрехи — никаква камилска вълна или кашмир.

Постара се да не описва в подробности как кръвта е потекла от дрешника на Еван, как го е викал и след като съквартирантът му не отговорил, той отворил вратата. Беше му трудно да говори логично и последователно, но Кармайн изчака търпеливо да се овладее и научи, че Том не останал достатъчно дълго, за да огледа и запомни подробности от ужасната си находка. Някои от студентите по медицина може би щяха да обърнат внимание; имаше такива, на които жестокостта им беше в кръвта. Дори да бе видял парите, не признаваше, но Кармайн бе склонен да повярва, че не ги е забелязал.

Този студент по медицина едва успяваше да си осигури средства, за да остане в „Парацелс“, и сигурно щеше да се поддаде на изкушението да свие пакета, преди някой да разбере, че е влизал в дрешника. По дрехите му нямаше кръв, бил заобиколил локвата, когато влязъл. На излизане бил също толкова внимателен, но криминалистът, който го изпратил до новата стая, взел гуменките му, обясни момчето и размърда пръстите на краката си, щръкнали през дупки по чорапите. Гуменките били нови, трябвали му, така че... ами...

Кармайн обеща да му ги върнат скоро.

— Харесваше ли съквартиранта си? — попита го Кармайн.

— Не — отвърна, без да увърта, Том.

— Защо?

— Ами защото беше гадняр.

— Не предполагам, че си от хората, които прибързват в преценките си, Том.

— Наистина не съм и лесно мога да се оправя с гаднярите, капитане, ако той беше най-обикновен гадняр. Само че Еван не беше обикновен. Беше толкова... надменен егоист! Та той тежеше четирийсет кила с мокри дрехи, приличаше на смотана стара мома, а не допускаше, че изглежда странно! А като почнеш да се фука, човек оставаше с впечатление, че хората, които са четирийсет кила с мокри дрехи и приличат на смотани стари моми, са образец за мъжко съвършенство. Кожата му беше толкова дебела, че дори торпедо нямаше да я пробие.

— Доста дебела кожа — повтори сериозно Кармайн. — Как се представяше на изпитите? Оценките му добри ли бяха?

— Пълни шестици по всичко — смънка нещастно Том. — Беше най-добрият в курса, дори рисуваше по-добре от останалите. Писнало ни беше да ни показват за пример рисунките му на краниалните нерви на акулите или очна ябълка на магаре и да ни повтарят, че рисунките по анатомия трябвало да изглеждат точно така! Леле, човече, беше си голяма досада! Нямаше да е толкова зле, ако той не изтъкваше постоянно, че бил върхът, особено пред студенти като мен, които разчитаме на стипендии. Сигурно ще ми се наложи да постъпя в армията или флота, за да се отърва от дълговете, а това направо ще ми изяде годините, в които мога да практикувам.

— А общуваше ли с колегите си?

— Боже, не! Еван се занимаваше с разни шантави неща, като да ходи в Ню Йорк на опера или да гледа разни интелектуални пиеси. Не пропускаше нито един от авангардните филми на филмовия клуб в „Чъб“, купуваше билети за благотворителни банкети или за кънтри клубове, когато канеха разни мазни политици — шантава работа! След това ни надуваше главите, все едно сме някакви селяни. А най-странното е, че никой от „Парацелс“ не му тегли един бой.

— Навреме ли се прибираше? Хъркаше ли? Имаше ли някакви... неприятни лични навици?

Том Уилкинсън го погледна недоумяващо.

— Не, прибираше се навреме. А най-неприятното у него бяха надувките.

— В колко часа го откри?

— Към шест. Имам кола, за да мога да се връщам в колежа за обяд и вечеря. Храната в стола на „Сайънс Хил“ е скъпа, затова сестра ми даде старата си таратайка, когато си купи по-хубава кола. Бензинът е направо без пари, а храната тук е включена в цената за общежитието. Пък и готвят вкусно. В пет и половина свърши лекцията по физиология в „Бърк“, в крилото по биология и аз се прибрах.

— Повечето от часовете ти в „Сайънс Хил“ ли са?

— Да, най-вече лекциите по медицина. Има едни... ами... дилетанти от първокурсниците, които ходят на история на изкуството и разни простотии, но тези часове са другаде. Най-близкото подобие на класна стая в „Парацелс“ е аудиторията, в която деканът заклежда мръсотията и вандализма.

— Вандализъм ли?

— А, приказва си деканът. Второкурсниците решават да правят напук и хвърлят тухли от разни стари къщи в каменните градини на Пиеро Кондучи. Налага се да използват берачки за череша, за да ги извадят. А да се облече голата женска статуя с бельо, според мен поне, не е никакъв вандализъм, господине. Нали?

— Сигурно не — отвърна сериозно Кармайн. — Значи всички студенти в твоето крило са второкурсници, така ли, Том?

— Да, господине. Крилата са четири, по едно за всяка година. Стаята ни с Еван е на горния етаж, но под нас са само първокурсници.

— Значи, след като лекциите са по медицина, крилото е празно между дванайсет и шест вечерта.

— Точно така. Ако някой е болен и не може да отиде на лекции, би трябвало да е в лечебницата, където има медицинска сестра. Понякога някой си спестява лекциите, за да довърши доклад, но в момента, господине, не са ни давали никакви извънкласни задачи.

— Ами сутрин?

— Същата работа, само че времето е по-кратко. Според мен, сутрин деканът се среща с търговците, за да ги държи под око.

Кармайн се изправи.

— Благодаря, Том. Де да можеше поне половината от свидетелите ми да са толкова откровени като теб. Върви да вечеряш, въпреки че едва ли в момента ти е до ядене.

След това се отправи към декан Робърт Хаймън. Докато слизаше по елегантното извито стълбище (мразеше стълби като тези, с висящи стъпала, през които се вижда надолу), той спря, за да огледа просторната централна част на колеж „Парацелс“. Всяко крило беше определено за настаняване на студентите от различен курс, в центъра бяха разположени офисите и жилищата на преподавателите. Деканът и счетоводителят разполагаха с просторни удобни стаи; стипендиантите, които се занимаваха с научна работа в продължение на четири години, живееха в апартаменти без кухни в далечните краища на четирите крила, докато четирите подобни апартамента, разположени непосредствено до центъра, бяха запазени за защитилите докторати, които нямаха нищо общо с администрацията на колежа.

Канцелариите бяха на долния етаж, докато апартаментите на декана и счетоводителя на горния. Фоайето бе сравнително широко и съвсем пусто в този вечерен час; гишетото, зад което седеше чиновник в работните часове, бе празно, а в канцелариите, които се виждаха през стъклени стени, също нямаше никого.

Кармайн продължи да слиза надолу, спря за кратко пред гишетото и се зачуди как ще открие декана. От отсрещната стена, където се намираха столовата и общите стаи, прозвуча жизнерадостен звън. Кармайн въздъхна и се стегна, готов да посрещне четиристотинте нахранили се млади мъже, които всеки момент щяха да плъпнат наоколо. Не се случи нищо подобно. Нисък, превзет мъж в костюм от три части излезе от странична врата на столовата, веднага забеляза

Кармайн и закрачи към него. Походката му беше като на патица, макар да не беше дебел. Просто коленете му бяха събрани и краката образуваха буквата Х. Лицето му бе кръгло, румено, кестенявата му коса бе оредяла, но грижливо пригладена настрани, за да скрие колкото е възможно повече от опустошенията, а блясъкът в тъмнокафявите му очи подсказа на Кармайн, че може да сплаши без особено усилие повечето от възпитаниците на „Парацелс“. Едва ли някой можеше да го нарече красавец.

— Декан Хаймън? — започна Кармайн, когато двамата си подадоха ръце. Усети дружелюбно, стегнато ръкостискане.

— Елате, качете се в апартамента ми — покани го деканът, вдигна крилото, покрило отвора на гишето, и отключи стъклената врата.

Влязоха и се качиха на втория етаж с тесен асансьор, който взеше много по-гладко в сравнение с повечето малки асансьори.

— Декан Докинс — първият декан на „Парацелс“, моят предшественик — беше парализиран от кръста надолу — обясни Хаймън, докато се изкачваха, — но квалификацията му натежа над недъга и над цената за инсталирането на асансьора. — Засмя се тихо. — От „Принстън“ си мислеха, че са го пипнали.

— Пукни се от завист, „Принстън“ — ухили се Кармайн.

— Да не би да сте възпитаник на „Чъб“, капитане?

— Да, випуск 1948-а.

— Ясно! Значи сте от младежите, които са защитавали любимата ни страна. Сигурно са ви приели преди войната.

— Да, през септември 1939-а. Постъпих в армията веднага след Пърл Харбър и така изгубих студентските си права през есента на 1941-ва. Не че много се трогнах. Жълтите и нацистите бяха по-важни.

— Женен ли сте?

— Да.

— Деца?

— Момиче от предишен брак, София, вече е на шестнайсет, и син на пет месеца — уточни Кармайн и се запита кой от двамата води разследване.

— Как се казва?

— Все още не сме решили.

— Боже! На това му се казва сериозна брачна спънка.

— Ами, по-скоро един непрекъснат добродушен спор.

— Тя ще спечели, капитане, от мен да знаете, че ще спечели! Те винаги печелят.

Декан Хаймън покани госта си да седне на кожен стол и пристъпи към количката с напитки.

— Шери? Скоч? Уиски?

— Не ми предложихте джин, господин декан.

— Не ми приличате на човек, който пие джин.

— И сте абсолютно прав! Ще пия уиски, благодаря. Със сода и лед, по възможност повечко.

— А, още сте на работа. — Деканът седна, след като си наля щедро шери. — Питайте, капитане.

— От съквартиранта на господин Пю, господин Уилкинсън, научих, че колежът е празен, докато траят лекциите.

— Самата истина. На всеки студент, който бъде хванат да се мотае по коридорите, докато има лекции, му се иска обяснение. Не че се случва често. „Парацелс“ е построен специално за студенти по медицина от фондация „Парсън“.

Кармайн се намръщи.

— А, тези ли?

— Говорите така, сякаш ги познавате.

— По миналата година разследвах случай, свързан с даренията им.

— Да, помня, „Дъг“^[1] — закима декан Хаймън. — Искрено се надявам убийството на господин Пю да не замеси „Парацелс“ в подобен скандал.

— Съмнявам се, че ще се случи подобно нещо, господин декан. Уверявам ви, че ние ще ограничим максимално изявленията си пред пресата и другите медии за смъртта на господин Пю.

Деканът се приведе напред, напълно забравил за шерито.

— Място не мога да си намеря от страх, капитане. Как е загинал господин Пю?

— Попаднал е в челюстите на мечи капан, заложен в дрешника.

Руменото лице преbledня, шерито заплашваше да се излее, но деканът го вдигна към устните си и го изпи на един дъх.

— Боже господи! Тук ли е станало? В „Парацелс“?

— За съжаление.

— Ама... ама... какво можем да направим? Кълна се, че никой днес не е видял нищо необичайно! Уверявам ви, че разпитах! — обясняваше с изтънчал глас деканът.

— Разбирам, но утре ще дойдат детективи и ще започнат да задават още повече въпроси във връзка със случая, доктор Хаймън. Затова искам да ви помоля да осигурите целодневното присъствие на всичките си хора, включително портиерите, чистачите, градинарите, камериерките и другите от обслужващия персонал. Всички трябва да бъдат разпитани. Към всички ще се отнасяме внимателно, но разпитите ще се проведат индивидуално — предупреди твърдо Кармайн.

— Ясно — кимна деканът, сякаш наистина му беше ясно.

— Добре ли познавахте Еван Пю, господин декан?

Хаймън се намръщи, облиза се и реши да си налее нова чаша шери.

— Еван Пю беше труден младеж — рече той, когато се отпусна отново на стола и отпи с нескрито удоволствие. — Имам чувството, че никой не го познаваше добре, а най-лошото бе, че никой не го харесваше. Дълги години се занимавам с младежи, но малцина са били като Еван Пю. Наистина много малко. Трудно ми е да опиша що за човек беше, идва ми наум само една дума — противен. Не твърдя, че съм на „ти“ със съвременната наука, но съм чел достатъчно за така наречените феромони. Доколкото разбрах, те се излъчват, за да привличат други индивиди, най-вече от противоположния пол. Феромоните, които Еван Пю излъчваше, отблъскваха всички наред. — Той сви рамене и отпи глътка шери. — Не мога да ви кажа нищо повече, капитане. Просто не го познавах.

Кармайн поостана, докато си допие уискито, и побъбри с декана за даренията, направени от „Парсън“ за колежа — възлизаха на милиони — и винаги с медицинска насоченост. Не беше никак изненадан, че Роджър Парсън-старши е избрал Пиеро Кондучи за архитект; ако изборът зависеше от по-младите членове на клана, навярно „Парацелс“ е щял да попадне в ръцете на по-консервативен специалист. Сигурно им е било много мъчно да се откажат от собствеността си върху „Гражданите на Кале“^[2], въпреки това го бяха направили; монументалната скулптура бе поставена в един от скалните

кътове на Кондучи, ограден от стъклени стени, където изглеждаше величествена, истинско достойно произведение на Роден.

— Надявам се — попита мрачно капитанът на детективите, — че предавате на полицията всички мераклии да откраднат нещо ценно от „Парацелс“?

— Щях да го сторя, ако се бяха появили, но с облекчение смея да твърдя, че засега не сме се натъквали на подобни случаи. В „Чъб“ има доста произведения на изкуството, които могат да бъдат откраднати много по-лесно от нашия Роден.

— Ще има и още, когато бъде готов музеят на италианското изкуство — от хранилицата ще бъдат извадени произведения на Каналето и Тициан. Предполагам, че ще стане така, стига семейство Танасет да реши къде иска да разположат музея — обясни Кармайн.

— Един хубав университет — заяви надутото деканът — трябва да е пълен с произведения на изкуството! Всяка вечер благодаря на Господа за „Чъб“.

Минаваше осем, когато Кармайн влезе при криминалния патоанатом в сградата на Областната администрация на улица „Седар“. С криминалния патоанатом бяха първи братовчеди, въпреки че на пръв поглед никой не би предположил, че имат кръвна връзка. Патрик беше синеок, с кестенява коса и светла, обсипана с лунички кожа; Кармайн имаше тъмнокехлибарени очи и черна чуплива коса, която винаги поддържаше късо подстригана. Бяха синове на сестрите Черути, едната от които се омъжила за момче от семейство О’Донъл, а другата за момче от семейство Делмонико. Макар Патрик да бе десет години по-възрастен от Кармайн, щастливо женен, баща на шест деца, нито една от тези разлики не бе в състояние да заличи огромната обич между братовчедите. Кармайн, единствен син, бе останал без баща на тринайсет. Като любимец на овдовяла майка и четири по-големи сестри, той не знаеше как да проявява мъжество, благодарение на което да оцелее в света, докато двайсет и две годишния Патси не се намеси, за да попълни празнините. Не се държеше като родител, двамата бяха като братя.

Патрик бе и съдебен лекар, и криминален патолог, затова бе успял да стовари по-голямата част от задълженията на заместника си,

Гъставъс Фенъл, който обичаше да дава показания в съда и водеше нестихваща война с Негова Чест Дъглас Туейтис, своенравния областен съдия на Холоуман. Патрик бе подробно запознат с новостите в съдебната медицина и държеше екипа си в течение на всички нови открития във връзка с кръвните групи, серума, космите, влакната и всичко, което престъпникът би могъл да остави като подпис. Най-голямото му главоболие бе непрекъснатата липса на средства, за да може да купи оборудване за анализ на пробите, но след закриването на медицинския изследователски център, известен като „Хъг“, семейство Парсънс му бяха дали електронен микроскоп, операционен микроскоп „Цайс“ и още няколко специализирани микроскопа, нови спектрометри и газов хроматограф. И те, както и най-новите модели центрофуги и други по-малки апарати, бяха прехвърлени в лабораторията му от „Хъг“ и оттогава той работеше в най-добрата криминалогична лаборатория в щата и дори — доста интересен страничен ефект — бе успял да убеди Хартфорд да се съгласи с исканията му за нови уреди. Щедрото дарение на семейство Парсънс очевидно му бе спечелило и благоволенieto на губернатора, твърдеше Патрик.

Моргата бе пълна с носилки на колела, нещо, което се случваше единствено след самолетна катастрофа или тежка верижна злополука на магистралата. Тази вечер обаче не беше така. Всички тези притихнали, все още облечени тела, бяха жертви на убийство. Освен тях имаше и други трупове, които чакаха вниманието на патолога — необясними смъртни случаи, за които лекарят бе отказал да подпише смъртен акт или от полицията настояваха за аутопсия.

На едната стена се виждаха няколко врати от неръждаема стомана, общо шестнайсет, а залата приличаше на притихнал индустриален кошер, докато двама лаборанти вадеха аутопсираните тела от камерите и ги отделяха настрани, да не би да ги объркат с жертвите на убийство и останалите, които все още не бяха прибрани. Кармайн знаеше, че навън, на рампата, са спрели ванове и катафалки, изпратени от погребални бюра, за да откарат освободените тела, екипите не спираха да недоволстват, защото патологът бе настоял да пристигнат веднага, без отлагане!

Кармайн влезе в залата за аутопсии, където Патрик бе застанал край дългата маса от неръждаема стомана, в единия край снабдена с огромна мивка и отточни канали от двете страни. Два съвсем

обикновени кантара за месо бяха поставени на удобно място, няколко колички с покрити инструменти бяха застопорени наблизко.

Еван Пю беше освободен от мечия капан; устройството бе оставено върху пейка с мраморен плот, оградено с колички. Кармайн пристъпи първо към него, огледа го, но не посмя да го пипне. След като Патси бе издигнал стена около него, значи бе особено опасно. Сега, след като бе вече махнат от жертвата, се виждаше, че капанът е шейсет сантиметра широк в основата с пружината, а покритите с кръв, ужасяващо остри зъби бяха по пет сантиметра дълги. Не бяха нито с шипове, нито назъбени, просто остри като добре наточени ножове. Основата, захваната към тавана на дрешника, бе достатъчно широка, за да може човек да пъхне вътре крака, по един от всяка страна на пантите, когато иска да го разтвори и заложи, заключи Кармайн. Виждаха се шест дупки за болтове, по три от страната на всяка челюст — една в средата и по една в двата края. Бе очевидно, че са пробити наскоро. На другите места металът бе ръждясал, докато дупките разкриваха блестящата повърхност отвътре. Убиецът ги бе направил сам.

— Дори не дишай близо до него, Кармайн — обади се Патрик откъм масата. — Невероятно чувствителен е, не преувеличавам. Онзи, който го е подготвил за малката си операция, е намазал пружината с препарат за премахване на ръжда и е регулирал челюстта да се задейства от съвсем леко дръпване, дори от хилав тип като жертвата. Направо съм втрещен от куража на убиеца, който е подходил към задачата толкова спокойно и дори е сложил болтове и дюбели, без да задейства капана. Господи! Разтрепервам се само като си помисля!

Кармайн пристъпи към масата.

— Някакви следи, Патси?

— Да, две доста странни. Дръж, прочети това. Намерих го в джоба на панталоните му.

— Е, поне дава отговор на някои неизвестни — промърмори Кармайн, когато прочете писмото, и остави прозрачния плик при останалите вещи на Пю. — Най-вече изяснява откъде са парите. Отвори ли пакета? Сто бона ли има вътре?

— Не знам. Оставих най-хубавото за теб. Измих кръвта, магнах първия слой фолио, но се съмнявам, че ще намерим други отпечатъци, освен на Пю.

Кармайн взе пакета и ножица, за да среже пластовеите прозрачно фолио чак до парите. Очакваше да открие обикновена хартия под първите няколко банкноти и остана удивен, когато видя, че всичките са истински, от по сто долара. Преди година бяха плъзнали фалшиви стотачки и тогава му показаха как да ги проверява, но тези тук бяха истински. Що за жертва на изнудване би си позволила да захвърли хиляда стотачки, за да извърши убийство?

— Парите усложняват нещата — отбеляза той, остави ги в метален поднос и го захлупи, преди да свали ръкавиците. — Тук има сто бона, чисто нови банкноти, а номерата не са последователни. Налага се да ги предам на федералните, за да открият произхода им. — Подпря се на мивката на стената и се замисли над откритото. — Дрънкало... Много ми е интересно какво е казал Дрънкалото, за да предизвика не само убийство, ами и разхищението на толкова пари. Който и да е той, знаел е, че няма надежда да си върне парите — нито писмото. Коео означава, че не се притеснява, убеден е, че нямаме никакъв шанс да открием истинското му име и защо е бил изнудван.

— Като изключим изнудването, Кармайн, един от мотивите е омраза — вметна Патси и вкара сонда в една от дълбоките, грозни рани на гърдите. — Намерението му е било да предизвика физическа агония, бавна смърт.

— Но не и да даде урок на други.

— Не. Това е лична вендета. Дрънкалото не се интересува дали подробностите от престъплението му ще станат обществено достояние, цялата му жлъч е насочена към Еван Пю. Който и да е той, не търси внимание.

— Предполагам, че това е първият опит на Пю да изнудва някого. Леле, човече, ръцете ме сърбят да спипам писмото на Пю от двайсет и девети март! — Кармайн стисна юмруци. — Само че Дрънкалото със сигурност го е изгорил. Твърди, че го е получил на двайсет и девети март, което означава, че е измислил пъкленото си отмъщение за четири или пет дни. Сигурно знае, че Пю не е оставил доказателство за изнудването. Следователно не става въпрос нито за снимки, нито за писма, нито за записки, не е нещо на лента или хартия. Пю нямаше ключ за сейф, не беше скрил нищо. Нямаше и ключ за шкафчетата по влакови и автобусни гари. Може да е изпратил нещо на родителите си, но не ми се вярва те да разполагат с нещо.

— Стига, Кармайн — възропта Патси. — Когато става въпрос за изнудване, винаги има физически доказателства, дори да е най-обикновено писмено описание на събитието.

— Случаят не е такъв — подчерта Кармайн и се изправи. — Убеден съм, че Дрънкалото е действал без притеснение. Сега, след като Пю е мъртъв, заплахата за него вече не съществува. Доказателствата за изнудването са умрели с него.

— Това ли ти казва инстинктът на ченге? — попита Патси.

Кармайн спря в средата на залата.

— Как се справяш с хаоса?

— Първо, засега няма никаква външна намеса. До десет вечерта и последният труп за аутопсия ще бъде изпратен в погребалното бюро, така че ще успея да се заема с жертвите на убийство и с останалите, които не съм успял да пренасоча — обясни Патрик. — Изпращам Гъс и момчетата в лабораторията на северен Холоуман, за да се заемат с външните случаи, докато нещата тук се поуталожат.

— Горкият Гъс! Северен Холоуман е истинска дупка. — Кармайн отново тръгна към вратата. — В девет утре сутринта имаме среща в кабинета на Силвестри, нали знаеш?

Светлините по брега на източен Холоуман трепкаха сред клоните на дърветата, с които градчето беше известно, докато Кармайн паркираше форда си „Феърлейн“ на Ийст Съркъл малко преди девет същата вечер. Автомобилът беше немаркиран, полицейски, с модифициран 8-цилиндров двигател, с твърди пружини и амортизатори, на пръв поглед твърде неугледен; откакто стана капитан, Кармайн получаваше миналогодишния модел всяка година, затова нямаше и маркировка. Пое по стръмната, виеща се, павирана пътека към входната врата на дома си, натисна бравата и влезе. Дездемона никога не заключваше и навярно имаше право да изтъква, че едва ли някой престъпник ще посмее да влезе в къщата на капитан Делмонико. Подобни твърдения бяха едно нищо в големия град, но в Холоуман всеки знаеше къде живее Кармайн, факт, който имаше колкото предимства, толкова и недостатъци.

Жените му се бяха събрали в кухнята, просторна стая, където се хранеха, когато нямаха гости, а официалната трапезария с красивата

маса от „Лалик“ в комплект с полилей пазеха за тържествени случаи. Кухнята бе обзаведена в бяло, безупречно чиста; по отношение на интериора втората съпруга на Кармайн се бе съобразила напълно с неговия вкус и бе приела, че е значително по-добър от нейния, така че никога не оспорваше решенията му.

Тя бе застанала пред високия кухненски плот и довършваше лазанята, докато доведената ѝ дъщеря разбъркваше енергично салатата. Плотовете бяха по един метър високи, тъй като Дездемона Делмонико бе метър и осемдесет и девет боса; не ги направиха повисоки единствено заради София, която бе едва метър и седемдесет, а и за да могат да продадат къщата, ако някой ден се наложеше. Косата на Дездемона бе разрошена, тъй като тя непрекъснато прокарваше пръсти през нея. Макар да бе опитна готвачка, често ѝ се случваше да я обземе паника заради ястията, които приготвяше, без значение, че лазанята бе сравнително лесна гозба. Майката на Кармайн и сестрите му се бяха заели да я обучат как да приготвя ястия от типичната за Южна Италия кухня, напълно чужда за Дездемона, англичанка до мозъка на костите си. Независимо от всичко, от време на време тя имаше блестящи постижения в готварството. Когато нейна приятелка дойде на гости от Линкълн, я научи да приготвя традиционното печено със сос и зеленчуци, също и овнешка яхния с лук и картофи, които съпругът и семейството му похапваха с огромна наслада. Как бе възможно у тях никога да не слагат картофите да се запекат около бутчето! За Дездемона това бе огромен пропуск. Също и сосът, който се приготвяше от соковете на печеното.

Когато се обърна да поздрави Кармайн, веднага стана ясно, че има съвсем обикновено лице с големичък нос и изразена брадичка, ала щом грейна усмивката, то се преобрази, стана привлекателно, големите ѝ спокойни очи с цвят на дебел лед се озариха. След раждането гърдите ѝ се бяха налели, а това бе единственото, което преди липсваше на великолепното ѝ, макар и прекалено високо тяло. Изваяните ѝ безкрайно дълги крака караха мъжете да я намират за неустоима. Не че някой смееше да изрече подобни думи, докато тя бе икономически директор на „Хъг“; бракът бе сътворил чудеса с нея.

Веднага пристъпи към Кармайн и се приведе цели десет сантиметра, за да го целуне, докато София чакаше нетърпеливо реда си и подскачаше от крак на крак.

Дъщеря му — приближаваше седемнайсет — бе наистина прелестна; приличаше повече на майка си, Сандра, която бе предпочела кариера в Холивуд. София бе естествено руса, синеока, с дребни изящни черти, с тяло, за което мечтаеше всяко момиче. Майка ѝ може и да бе наркоманка, която продължаваше да живее на Западното крайбрежие, но София бе умно момиче, амбициозно, с повече здрав разум, отколкото баща ѝ и пастрокът ѝ, прочутият продуцент Майрън Мендел Манделбаум, биха предположили, че е възможно да притежава детето на Сандра. Беше напуснала Ел Ей, за да избяга от разрушителното влияние на майка си, когато Кармайн и Дездемона се ожениха преди девет месеца, и беше попаднала в тийнейджърски рай — квадратна кула на три етажа с панорамна тераса. Бе установила, че заради местоположението няма начин да кани тайно гости, но бързо бе преценила, че предимствата са много повече от този дребен недостатък, пък и тя не бе бунтарка по природа. Въпреки че към стаята ѝ имаше малка кухня, тя почти винаги се хранеше с баща си и мащехата си, с която се разбираше отлично.

Дездемона отпусна едната си ръка, Кармайн протегна другата към София, която се приближи и го целуна звучно.

— Лазаня! — възкликна доволно той. — Радвам се, че нямате нищо против да вечеряте толкова късно. Щях да съм доволен и ако ми бяхте оставили малко за претопляне.

— Двете със София сме изтънчени светски жени — отвърна съпругата му. — Ако хапнем твърде рано, ще се събудим прегладнели много преди времето за закуска. В четири следобед пием чай и той ни засища.

— А как е дребният, как му беше името? — усмихна се нежно той.

— Джулиън е супер — отвърна Дездемона. — Спи, разбира се.

— Съгласи се, татко — помоли в подкрепа София. — Джулиън е страхотно име.

— Префърцунено е — заяви Кармайн. — Нали не очаквате синът ми да отиде в „Сейнт Бърнард“ обременен с такова лигаво име.

София се изкиска.

— Продължавай в този дух, татко! Ами ако вземе да стане бияч, тогава сигурно ще му викат Големия Джули от Ийст Сисеро, Илинойс.

— Дяволите да го вземат! — извика Кармайн. — Лигаво или гангстерско, Джулиън не е подходящо име. Трябва му обикновено име! На мен ми харесва Джон, на дядо Черути. Или пък Робърт, Антъни, Джеймс!

Тъкмо режеха лазанята. Откъде впрочем знаеше Дездемона кога той ще се прибере за вечеря? София сервираше салата и подправяше порцията на всеки с предпочитания сос, след това наля хубаво червено италианско вино, напълни само една трета от своята чаша и я допълни с газирана минерална вода. Седнаха.

— Ами Саймън? — попита закачливо София.

Кармайн се дръпна рязко, също като змия, готова за атака.

— От лигаво, та на педерастко! — сопна се той. — Може и да се приема за нормално в Англия, само че ние не сме в Англия.

— Ти имаш предубеждения към хомосексуалистите — заяви Дездемона без следа от обичайното си хладнокръвие. — И не употребявай думи като „педерастко“.

— Нямам никакви предубеждения! Само че много добре помня как децата мачкат съучениците си с по-шантави имена — обясни Кармайн, все още готов за битка. — А и не става въпрос за моите предубеждения, а за децата, с които синът ни ще ходи на училище. Виж, Дездемона, най-лошото, което един родител може да направи за детето си, е да му натресе някое тъпо име, а като казвам тъпо, имам предвид лигаво или напудрено, или идиотско!

— Значи Джулиън е най-добрият избор — заключи Дездемона. — На мен ми харесва! Чуй само как звучи, Кармайн, моля те. Джулиън Джон Делмонико. Звучи прекрасно, а когато стане известен човек, помисли си и колко добре ще изглежда на бланките за писма.

— Да бе! — изсумтя Кармайн и смени темата. — Лазанята е много хубава — призна той. — По-хубава е, отколкото на мама, и се нарежда успешно до лазанята на баба Черути.

Съпругата му се изчерви от удоволствие, но така и не успя да каже онова, което искаше; София взе думата първа.

— Познай кой пристига утре, татко.

— Когато чуя този глас, млада госпожице, знам, че може да става въпрос за един-единствен човек — Майрън — хвърли ѝ развеселен поглед баща ѝ.

— А! — въздъхна унило София, след това се въодушеви отново. — Той не каза нищо, но знам, че ще дойде, за да ми прави компания. Чака ме ваканция, а и аз му намекнах.

— Направо си изгърсила какво искаш. В момента съм затрупан с работа, така че е избрал много подходящ момент — усмихна се Кармайн.

— Не е ли подходящ? — попита Дездемона.

— Ужасен.

— Какво става, татко?

— Знаеш правилата, малката. Не говоря за полицейските дела вкъщи.

Час по-късно, преди да си легне, Кармайн се качи в детската стая, където безименното му отроче спеше блажено в люлката си. София бе подхвърлила, че може да стане бияч, и наистина имаше основание; детето бе с едър кокал, издължено тяло, отсега личеше, че ще стане мускулест като баща си, въпреки че никой не можеше да го нарече дебел. Просто як. Гъстата му къдрава коса бе черна, а кожата смугла като на Кармайн. Приличаше на баща си във всяко отношение, освен по височината. По ръцете и краката му личеше, че когато порасне, ще е над метър и осемдесет.

И в този момент, както разсъждаваше над казаното от декана на „Парацелс“ за съпругите, на Кармайн Делмонико му просветна. Това момче щеше да носи безпроблемно всяко име; никой никога нямаше да посмее да го заплашва или да му се подиграва. Може би имаше нужда от едно по-лигаво име, което да му служи за спирачка, да ограничава силата му, да намалява ефекта от ръста му.

Когато Кармайн се отпусна в леглото до Дездемона, той се обърна към нея, прегърна я, притисна я и прехвърли крак върху нейните. Целуна я по врата; тя потръпна, сгуши се в него и плъзна пръсти в късо подстриганата му коса.

— Джулиън — прошепна той. — Джулиън Джон Делмонико.

Тя изписка от радост и обсипа клепките му с целувки.

— Кармайн, Кармайн, благодаря ти! Никога няма да съжаляваш! Нито пък синът ни. На него ще му отива всяко име.

— Току-що го осъзнах — призна той.

[1] Център за неврологични изследвания „Хъглинс Джаксън“, споменат в романа „Колекционерът на пеперуди“. — Б.пр. ↑

[2] Скулптурна група, над която Огюст Роден започва работа през 1884. — Б.пр. ↑

Кабинетът на комисар Джон Силвестри бе просторен, макар рядко да се случваше в девет сутринта тук да се съберат толкова много хора, колкото на четвърти април.

Холоуман, град със сто и петдесет хиляди жители, не бе достатъчно голям, за да има отделен отдел „Убийства“, но разчиташе на три екипа детективи, които разследваха всички извършени престъпления. Капитан Кармайн Делмонико ги оглавяваше, а двамата лейтенанти — с по-нисък ранг от неговия, обикновено разследваха поверените им случаи сами. Лейтенант Мики Макоскър и екипът му не бяха дошли, тъй като се занимаваха с наркоразследване на ФБР и нямаше как да поемат никаква друга работа, факт, който дразнеше Силвестри, макар щатските власти да си затваряха очите. Освен Кармайн и двамата му сержанти, Ейб Голдбърг и Кори Маршал, присъстваше лейтенант Лари Пизано и неговите двама сержанти, Морги Джоунс и Лиъм Конър. Тук беше и заместник-комисарят Дани Марсиано, на когото предстоеше да се пенсионира в края на 1968-а. Макар по произход да бе италианец, от северната част на страната, той беше луничав, рус и синеок. На Лари Пизано също му предстоеше да се пенсионира, при това по-рано, в края на тази година, 1967-а, което донякъде щеше да затрудни Кармайн, тъй като и двамата му сержанти бяха с предимство пред хората на Пизано и очакваха да получат лейтенантски чин. Това означаваше значително повишение на заплатата и много по-голяма свобода, така че той не винеше Ейб и Кори за желанието им да се издигнат.

Самият Силвестри може и да бе книжен плъх, който никога не бе вадил пистолет, още по-малко заредена пушка или карабина, ала никога не можеше да го нарече мекушав; по време на Втората световна война бе спечелил много отличия, включително медала на честта на Конгреса. Когато бе назначен в полицейското управление на Холоуман, той доказа таланта си като административен ръководител и се прочу като един от най-успешните полицейски комисари на града. Беше мургав, висок, красив мъж, който все още привличаше погледите на жените, имаше стаената сила и грацията на огромна котка, бе безотказно предан на отдела си, готов да защитава подчинените си както пред федералните, така и пред Хартфорд. Бе толкова добър политик, че хората го възприемаха като неумел в политиката, но Силвестри се представяше блестящо пред медиите и имаше само две

слабости. Първата бе протежето му, Кармайн Делмонико. Втората бе страстта му към пурите, които по-скоро смучеше и дъвчеше, без да са запалени, а мокрите от слюнка остатъци оставяше навсякъде след себе си, също като тапи, изпаднали във водата от увеселително корабче. Отдавна бе забелязал, че Дани Марсиано ненавижда пурите му, и някаква проклетия го подтикваше да оставя пепелника с пурата си точно под носа му.

При обичайни обстоятелства забележително красивото му лице си оставаше сравнително безизразно по време на оперативките, но тази сутрин бе видимо мрачен. Щом Патрик О'Донъл влезе и се настани на последния празен стол, Силвестри незабавно заговори за работа.

— Кармайн, докладвай — нареди той и захпа пурата.

— Веднага, господин комисар. — Без дори да поглежда купчината листа и папки в скута си, Кармайн започна. — Първото обаждане беше в шест вчера сутринта, от клуба по гребане на „Чъб“. Осемчленният отбор излязъл на тренировка щом се съмнало — очевидно условията в отсечката на река Пекуот, където гребат, били отлични, затова треньорът ги събудил и ги закарал на реката. Тренировката минала добре и се канели да се връщат, когато две от левите гребла закачили нещо под водата — тялото на малко дете. Патси?

Патрик се включи, без дори да си поеме дъх.

— Едва проходило, на около осемнайсет месеца, облечено в качествени дрешки от „Доктор Дентън“ и с плътен памперс от онези, които се продават на семейства с недъгави деца. Личеше, че има синдрома на Даун^[1]. Причината за смъртта — обърнах специално внимание на детето — не бе удавяне, а задушаване с възглавница. По тялото имаше контузии, които доказваха, че се е съпротивлявало. Часът на смъртта е около четири същата сутрин.

Кармайн отново взе думата.

— Самоличността на жертвата беше загадка. Дотогава никой не бе подавал сигнал за изчезнало дете със синдром на Даун. Кори?

— В осем и две минути позвъни господин Джералд Картрайт, чиято къща е на брега на река Пекуот, близо до клуба по гребане на „Чъб“ — поде Кори, като се стараеше да говори безпристрастно и спокойно. — Върнал се от служебно пътуване в друг щат и открил

съпругата си мъртва в леглото им, а най-малкият им син, със синдром на Даун, го нямало. — Той замълча.

Кармайн продължи с доклада.

— По това време бяхме уведомени за още няколко събития. Проститутка, която всички познаваме добре — Диди Хол — била открита мъртва на улицата зад кметството с прерязано гърло. Обадиха се в седем и четири, а в седем и дванайсет позвъниха от дома на господин Питър Нортън, който издъхнал, след като изпил чаша прясно изцеден сок от портокал. Ейб пое убийството на Диди, Кори се зае с Картрайт, а аз потеглих към дома на семейство Нортън. Заварих съпругата на жертвата и двете му деца — момиче на осем и момче на пет — пълни откачалки, особено жената, която се държеше като напълно луда. Каквото научих, беше от момиченцето, което се кълнеше, че бащата е пил истински портокалов сок. Чашата беше на масата, наполовина празна. Съпругата изцедила сока същата сутрин, след това се качила, за да събуди и облече децата, а през това време — приблизително десет минути — чашата била оставена на масата. Така че е имало промеждутък, в който е възможно някой да се е вмъкнал и да е добавил нещо към сока.

— Разполагам с недопития сок и чашата — намеси се Патси, подпрял брадичка с длан; изглеждаше уморен. — Все още не съм получил резултатите от анализа, но предполагам, че господин Нортън е отровен с огромна доза стрихнин. — Намръщи се. — Неприятен начин да умреш.

— Докато бях у семейство Нортън — поде отново Кармайн, — ме повикаха за изнасилване и убийство в Сикамор. Изпратих Кори. При госпожа Нортън трябваше да остане жена полицай, а нямаме много жени. Докладвай, Кори.

— Тялото било открито от хазяина на момичето — заговори Кори, вече по-уверено. — Жертвата се казва Бианка Толано. Беше на пода, гола, ръцете ѝ вързани зад гърба. Била е измъчвана, на врата ѝ имаше чорапогащник. Според мен обаче не е била удушена, Кармайн. Струва ми се, че е починала, след като във вагината ѝ е била счупена бутилка.

— Точно така, Кори — обади се Патси. — Все още не съм извършил аутопсията, но направих предварителния оглед. Чорапогащникът е бил използван за мъчение.

— Господи! — възкликна Силвестри. — Да не би да сме под обсада?

— Точно така се чувствахме вчера, господин комисар — потвърди Кармайн. — Опитвах се да измъкна някаква информация от госпожа Нортън, когато се обади, че е застреляна чернокожа чистачка и двама чернокожи гимназисти — нямат нищо общо с бандите, поне според ченгето, което се обади. Били в неговия район. Дадох случая на Лари. Ти си наред, Лари.

Лари Пизано, светлокестеняв мъж, който, макар да бе съвестен служител на силите на реда, не се бе отличил с нищо досега, свъси мрачно вежди.

— Виж, Кармайн, на пръв поглед случаят може и да изглежда съвсем обикновен, но не е точно така. Лудовика Бересън е чистачка — чисти пет къщи от понеделник до петък. Работодателите ѝ я харесват, не гледа да се скатае от работа, никога не е давала повод за оплаквания. Обича да се шегува и да се поглези с топъл обяд. Работодателите не възразяват, защото е чудесна готвачка и винаги им оставя достатъчно храна, за да се навечерят. Простреляна е в главата с малокалибрен пистолет и е издъхнала на място. Никой не е видял как е станало, но има и нещо по-интересно — никой не е чул изстрела. Седрик Балантайн е на шестнайсет, добър ученик, щял е да вземе футболна стипендия в престижен университет. Работи упорито, никога не се е забърквал в неприятности. Застрелян е отзад в главата със среднокалибрено оръжие. Морис Браун е на осемнайсет, отличен ученик, никога не се е забърквал в неприятности. Прострелян е един път, в гърдите, с пушка — или 45-и калибър, или нещо подобно. Никой не е чул, нито видял кога момчетата са били застреляни. И при трите жертви има следи от барут около раните, което означава, че са били застреляни отблизо. Убийствата са станали в района на същото ченге, но Седрик и Морис са убити в двата противоположни края, а Лудовика е в средата. Накарах Моргги и Лиъм да потърсят гилзите, но пада^[2] — и то не защото са ги пропуснали! Казвам ти, Кармайн, тази операция е проведена съвършено, по предварително обмислен план! Ами жертвите? Трима напълно безобидни чернокожи!

— Днес едва ли ще успее да стигна до тях — въздъхна Патрик. — Случаите с отравяне са с предимство.

— Случаи ли каза? — опули се Силвестри. — Множествено число ли?

— А, да — закима Кармайн. — Госпожа Кати Картрайт, майката на детето със синдрома на Даун, не се е самоубила. Била е убита с някаква инжекция и според Патси няма начин сама да е забола иглата във вената си. Да не забравяме и Питър Нортън, който е погълнал стрихнин. Накрая остава декан Джон Къркбридж Денби от колеж „Данте“ в „Чъб“, изпил смъртоносна доза калиев цианид с жасминовия си чай. А също и шефът на „Корнукопия“, Дезмънд Скепс.

Комисарят ахна.

— Мили боже! Скепс? Дезмънд Скепс е мъртъв?

— Точно така. И ви уверявам, мина ми през ума, че всички останали случаи са извършени единствено за да обърнем по-малко внимание на смъртта на Скепс — призна Кармайн и се намръщи. — Ако бяха по-малко на брой, щях да съм сигурен, но убийствата са прекалено много. С каквото и да си имаме работа, дванайсет убийства в един ден са прекалено много за малък град като Холоуман.

— Чакай да видя — спря го Силвестри и започна да отброява на пръсти. — Бебето. Майката на бебето. Онзи със стрихнина в портокаловия сок. Жертвата на изнасилване. Проститутката — нещастната Диди! Имам чувството, че се занимава с този занаят още от времето, когато бях момче... Тримата застреляни чернокожи. Деканът на колеж „Данте“ с цианида. И тарторът на „Корнукопия“... Станаха десет. Казвай нататък, за бога.

— Вдовица на седемдесет и една, която живее малко извън града. Открила я чистачката й — няма връзка със застреляната чистачка — в разхвърляното й легло, възглавницата все още била върху лицето й. Накрая е първокурсникът по медицина от „Чъб“, който е изнудвал някого с прякор Дрънкалото — въздъхна отчаяно Кармайн. — Четири случаи на отравяне, едно сексуално престъпление, трима застреляни, жестокият край на една проститутка, двама задушени с възглавници и един мечи капан.

— Мечи капан ли?

Кармайн тъкмо завършваше описанието на случая с Еван Пю, когато вкараха количката с кафето; по поръчка на комисаря имаше пресни кифлички и кроасани със стафиди от „Силбърстийн“, освен това кафето бе много по-добро, отколкото в управлението.

Присъстващите се надигнаха доволно и се протегнаха, преди да се спуснат към количката също като скакалци, насочили се към тучно зелено поле след сезона, в който горят стърнищата. Тъй като не бе забравил съвета, който ректорът на „Чъб“ Мосън Макинтош му бе дал на срещата на борда, Кармайн избра кифла с ябълков пълнеж. Да, вкусът бе все още възхитителен!

Кармайн дръпна Силвестри настрани веднага щом се отвори възможност.

— Джон — заговори тихо той, — пресата ще раздуха страхотно случая. Как да ги разкараме?

— Още не знам — прошепна Силвестри. — Според мен, разполагаме с още няколко часа, но след това трябва да им пусна нещичко. Имам една-две идейки, но ми трябва време, за да обмисля най-добрата стратегия за атака.

Кармайн се усмихна.

— Атака ли?

Черните очи на комисаря се ококориха с искрено възмущение.

— Точно така, мама му стара, атака! Денят, в който изплавам с корема нагоре, е денят, в който ще се пенсионирам.

След четвърт час, необходим на всички, за да се отърсят от проблемите и да поговорят за всичко друго, но не и за убийства, стана по-лесно да насочат вниманието си към кризата.

— Как смяташ да подходиш, Кармайн? — попита Силвестри.

— Освен че ще координирам всички случаи — отвърна Кармайн, — има няколко, с които искам да се заема лично. Става въпрос за случаите с отравянията и мечия капан. Лари, ти и момчетата ти вземете застреляните и Диди Хол. Възрастната госпожа Биатрис Егмонт е за Ейб, защото Кори вече се е заел с жертвата на изнасилване.

Никой не се възпротиви, въпреки че капитанът запази почти половината от случаите за себе си. Никой не попита как смята Кармайн да подходи към Джими Картрайт, детенцето със синдрома на Даун.

— Аз с какво да ви помогна? — попита Силвестри.

— Дай ни достатъчно немаркирани автомобили и ни осигури шофьори — отвърна без колебание Кармайн. — Налага се да правим писмени доклади и докато сме в колите, можем да опишем получените сведения. Така че всички до един се настаняват на задните седалки и пишете подробни отчети.

— Ще имаш и немаркирани автомобили, и шофьори — обеща Силвестри. — Дани, ти ще бъдеш свързката.

От улица „Адамс“ къщата на семейство Картрайт даваше вид на дом на средна ръка хора; едва когато човек я погледнеше отзад, разбираше, че става въпрос за първокласен имот. Самата къща бе традиционна, отвън облицована с дъски, а тъмнозелените кепенци ѝ придаваха завършен вид; бе разгърнатата настрани на парцел от три акра^[3] на самия бряг на реката и оградена от много висок жив плет. От улицата се виждаше голямата спалня на горния етаж и значително по-малката гостна на долния. Входната врата се падаше на запад, скрита зад ъгъла, отделена от задния двор с висок жив плет, пресечен от заключена порта, която имаше внушителен вид.

Кармайн почука и го обзе странното чувство, че е напълно изоставен. Обикновено го придружаваха Ейб или Кори, два допълнителни чифта очи, които да огледат всички подробности на местопрестъплението от различен ъгъл. Днес, за съжаление, нямаше как да стане, помисли си той, докато чакаше някой да чуе упоритото му чукане и да отвори. Мина минута, след това още една. Той тъкмо се канеше да натисне бравата, когато вратата се откряна и Джералд Картрайт надникна.

— Господин Картрайт?

— Да.

— Аз съм капитан Кармайн Делмонико от полицията в Холоуман. Може ли да вляза, господине?

Вратата се отвори по-широко и Джералд Картрайт отстъпи назад.

Имаше типичния вид на човек, чиято съпруга и малко дете са били убити — прегърбен, покосен от мъка, изпълнен с недоумение, пронизан от силна болка. Бе в началото на четирийсетте, среден на ръст, с безличен вид. При нормални обстоятелства сигурно щеше да посрещне госта любезно, с топлота и много чар, както подобаваше на собственика не на един, ами на цели два ресторанта, и двата много популярни. Преди да дойде, Кармайн проучи подробно, доколкото бе възможно за краткото време, с което разполагаше, миналото на Джералд Картрайт; сержант от администрацията продължаваше с това проучване и с още много други. Хулиганите в Холоуман и ревнивите

съпрузи трябваше да се оправят сами, докато дванайсетте убийства заемаха девет десети от времето на служителите на реда.

Интересното бе, че двете заведения на Джералд Картрайт бяха коренно различни и че той не беше готвач. Притежаваше изискан френски ресторант на име „Лескарго“ в Бийчмонт, Ню Йорк, и закусвалня „Джоуи“ на улица „Седар“ в Холоуман, в непосредствена близост до високите сгради на „Сайънс Хил“. И двете заведения носеха добра печалба, едното угаждаше на капризите на привилегированите, които търсеха нови вкусови изкушения, докато другото бе изключително популярна закусвалня, в която се предлагаша палачинки. Картрайт имаше сметка в „Секънд Нешънъл“, където държеше достатъчно средства за покриване на разходите, докато спестяванията му бяха инвестирани в портфолио от акции и облигации в „Мерил Линч“, „Пиърс“, „Фенър енд Смит“. Тъй като Дрънкалото бе имал спешна нужда от пари, Кармайн бе проверил дали наскоро не са теглени големи суми, но така и не откри нищо.

Последва Картрайт в хола, обзаведен с изискани, но не и претенциозни столове и масички за кафе, точно каквито биха избрали разумните родители на четири деца. През двойна стъклена врата се виждаше гостната, която бе много по-елегантно обзаведена. Очевидно там не допускаха децата, реши той.

Джералд Картрайт седна тежко, дръпна издута възглавница и я притисна към корема си.

— Значи онази вечер не си бяхте вкъщи, така ли, господин Картрайт?

— Не! — отвърна с въздишка домакинът. — Бях в Бийчмонт.

— Където имате ресторант.

— Да.

— Често ли нощувате в Бийчмонт?

— Да. Семейството ми живее там, а също и роднините на жена ми, и над заведението държим малък апартамент. Обикновено се храня у мама. Тя живее през две врати.

— Като изключим близките ви в Бийчмонт, защо „Лескарго“ е толкова специален, че се налага да оставате толкова често?

Картрайт примигна, когато Кармайн изрече името на ресторанта, и видимо пребледня.

— Там се предлага френска кухня, господин капитан, и главният ми готвач, Мишел Моро, е много известен. За беда се държи като примадона, която често показва капризния си характер. Незнайно защо, но аз съм единственият, който успява да се справи с него, а ако го изгубя, бизнесът ми потъва. Хората изминават по сто и трийсет километра единствено за да обядват или вечерят в „Лескарго“, резервациите се правят по три месеца предварително, така че съм вързан с ресторанта! Оставам там по два или три пъти в седмицата, за да съм сигурен, че Мишел няма да се разсърди. Кати проявяваше разбиране, въпреки че с отсъствията ми ѝ беше още по-трудно. Три от децата ни са в частно училище „Дормър“, а таксата там е умопомрачителна.

— Както и ипотеката за този имот, господин Картрайт.

— И да, и не. — Той преглътна сълзите си, олюля се и притисна възглавницата по-силно. — Купихме имота в подходящ момент и изплащаме ипотеката с лихва от четири процента. Знаехме, че няма да сме на загуба. Вземете под внимание размера на имота, квартала и излиза към реката, сега вече струва поне пет или шест пъти повече, отколкото платихме. Къщата е в добро състояние, не се е налагало да даваме купища пари за ремонти. — Сълзите потекоха по бузите му и той се опита да се овладее.

— Спокойно, господин Картрайт. Да ви донеса ли нещо?

— Не — изхлипа той. — Та всичко това е ужасно! Децата усещаха, че нещо не е наред, но аз влязох, преди някое от тях да хукне да провери защо мама още не е слязла. Или пък Джими. Така и щяха да направят, преди да се появи Джими, но той промени всичко.

— За синдрома на Даун ли говорите?

— Да. След като се роди, ни казаха, че жена ми е трябвало да си направи амниоцентеза^[4], но никой не ни предложи изследването, когато тя разбра, че е бременна. Никой не ни предупреди какви опасности има, ако родителите са по на четирийсет! Че ние вече си имахме три здрави, нормални деца.

Възмущението му помогна да превъзмогне шока и мъката. Кармайн седеше и слушаше, готов да го подкани да продължи, ако се наложи.

— Джими отнемаше толкова много време на Кати, въпреки това не намирах начин да си оставам повече вкъщи. Опитах се да наема

управител за „Лескарго“, но не се получи. Не ни оставаше друг избор, трябваше да ходя в Бийчмонт. — Сълзите отново рупнаха.

— Доколкото разбирам, истинският проблем за съпругата ви са били останалите три деца — каза тихо Кармайн.

Джералд Картрайт трепна, без да крие, че е слисан.

— Как разбрахте? — попита той.

— Това е често срещана реакция в семейства, в които се ражда дете с недъг. Новият член на семейството поглъща цялото време на майката, а по-големите деца все още не са достатъчно пораснали, за да разберат естеството на проблема — обясни търпеливо Кармайн. — Затова насочват омразата си към бебето, а също и към майката. Вашите на колко са?

— Селма е на шестнайсет, Джералд-младши е на тринайсет, а Грант е на десет. Все си мислех, че Селма ще помага на майка си, но тя се оказа толкова... зловна! В училището се разнесла клюката, че имала бавноразвиващ се брат, и тя реагира много зле. И тримата реагираха зле.

— Как точно, господин Картрайт?

— Отказвах да помагат на Кати, която нямаше време да им направи обяд за училище, не им приготвяше и закуски, когато се прибираха. Не беше толкова зле, когато Джими беше бебе, но след като навърши годинка, често се случваше да вечеряме със закъснение, менюто стана по-простичко, по-еднообразно. На Кати не й оставаше време да готви. Когато помоли Селма да се заеме с прането, тя се разпищя истерично, също като Мишел. Животът вкъщи стана истински кошмар! Децата искрено ненавиждаха Джими, дори отказвах да останат в една стая с него.

Понеже на теб не ти е стискало да тропнеш с юмрук по масата, помисли си Кармайн. Можел си да се скриеш в Бийчмонт, хапвал си вкусничко у майка си, спял си спокойно. Истериите на готвача сигурно са ти се стрували истинска манна небесна, защото са те измъквали от положение, което си знаел много добре, че в никакъв случай не бива да занемаряваш, но с което не ти е стискало да се заемеш. Съпругата ти е имала нужда да си до нея през цялото време. Да, наистина са ви трябвали пари, но не сте и затънали в дългове. Можел си първо да оправяш нещата вкъщи, след това да си намериш нов Мишел и да вдигнеш „Лескарго“ отново на крака.

Остави Джералд Картрайт да притиска възглавницата и да плаче, и обиколи на пръсти голямата къща, за да открие останалите три деца и да прецени какво представляват. Първо влезе в голямата спалня, оградена с полицейска лента.

Стаята се оказа очарователна, в наситенобежово като обелка от картоф, бежовите завеси бяха пресечени от черни ивици с различна дължина, спалнята бе с бежова кувертюра, а едната стена беше облепена с тапет. Мокетът беше черен, дървените части на мебелите бяха лакирани в същия картофенобежов цвят. Единственият дразнец нюанс беше огромно, тежко детско креватче, поставено, както той предположи, откъм страната на леглото, на която спеше Кати Картрайт. Страниците бяха по-високи от обикновените, дебелите странични пръчки бяха монтирани близо една до друга, така че леглото приличаше на клетка за опасно животно. Никой не бе докосвал събраните на топка чаршаф и одеяла, върху които бе метнат друг чаршаф. Никой не бе пипал и огромното легло, освен криминалистите; то изглеждаше спретнато в сравнение с детското креватче, доказателство, че Кати не се бе съпротивлявала. Потъмняло кърваво петно колкото пощенска марка се виждаше в единия край на чаршафа, където е бил отпуснат лакътят ѝ.

Кармайн знаеше, че на нощното шкафче е била оставена чаша с чист бърбън, която бе отнесена в лабораторията на Патрик. Анализът бе излязъл тъкмо преди да тръгне насам. Последната чаша преди лягане в живота ѝ е била подправена с хидралхидрат^[5], така че когато ѝ била инжектирана огромната доза пентобарбитал, тя вече е била дълбоко заспала и не е можела да се съпротивлява, дори да е усетила убождането с иглата. Патрик бе определил, че смъртта е настъпила около два след полунощ, което означаваше, че е издъхнала много порано от бебето. Някой я бе убил и оставаше въпросът дали същият човек бе убил и детето.

Банята към спалнята бе чиста и подредена. Макар да е била натоварена с грижите за дете с увреждане и по-големи деца, които не са имали никакво желание да ѝ помогнат, Кати Картрайт бе намирала сили да поддържа къщата в приличен вид. Горката жена! Сигурно ѝ се е струвало, че нито един от хората, които обича, не е проявявал съчувствие и не е намирал време, за да я облекчи.

Откри трите по-големи деца на семейство Картрайт в последната стая на етажа, просторен кабинет, който служеше и за библиотека, и разделяше стаите на децата от голямата спалня.

Тримата се бяха настанили пред телевизора и гледаха анимационния канал; наскоро в града бяха прокарали кабелна телевизия и богатите семейства от квартал Пекуот Ривър бяха първите в списъка на доставчика. Тъй като бяха увеличили звука, нито един от тримата не чу кога е влязъл Кармайн и това му даде възможност да ги наблюдава в момент, когато са напълно без задръжки. Селма, реши той, беше типичната за частно училище „Дормър“ принцеса. Познаваше до болка нейния тип, тъй като София се прехвърли в „Дормър“ от предишното си училище в Ел Ей, където бе по-лесно да купиш алкохол и наркотици, отколкото бонбони, където учениците можеха да купят цял Холоуман, без да им мигне окото. Така че за София „Дормър“ се оказа бледа имитация, където, за щастие, нямаше алкохол и наркотици, макар там да учеха хлапета, които се смятаха за нещо повече от простолудието. София се бе кискала тайничко, когато бе приобщена към живота в „Дормър“. Възприеха я като забележителна принцеса, преместила се от Западното крайбрежие, която познаваше цял куп филмови звезди и се обличаше като модна икона. Спасителният пояс за „Дормър“ бяха отличните постижения в учението и някои изключителни учители, тъй като повечето от преподавателите в „Чъб“ записваха децата си да учат там, а и ученолюбивите не бяха малко и успешно се противопоставяха на кликата на мажоретките и спортните манияци, която лесно можеше да вземе контрола както над живота, така и над учебната дейност. Като цяло, учениците в „Дормър“ получаваха добра подготовка.

Селма сигурно щеше да заприлича на майка си, помисли си Кармайн, докато я наблюдаваше. Беше висока, с хубаво тяло, с руса коса на кичури, загоряла. Затова пък надменността ѝ не бе качество, наследено от родителите. Джералд-младши бе излязъл от същия калъп и по всяка вероятност играеше баскетбол вместо футбол. Единствено Грант, най-малкият, приличаше на баща си — среден на ръст, съвсем обикновено момче. Докато другите двама гледаха с неприкрито, високомерно презрение „Том и Джери“, Грант бе като омагьосан и се смееше, макар и прекалено гръмко.

Неочаквано на Кармайн му се прииска да огледа стаите им, преди да ги разпита; измъкна се незабелязано от кабинета и се отправи към четирите спални в другия край на коридора.

Очевидно едната бе предназначена за гости, красиво обзаведена, недокосвана. „Какви късметлии бяха тези деца!“ — помисли си той, когато откри, че всичките стаи имат отделни бани. В стаите и на тримата цареше пълен безпорядък — неоправени легла, отворени врати на шкафове, от чекмеджетата висяха дрехи, някои бяха захвърлени на пода. Очевидно Кати Картрайт не бе успяла да се справи с реда, но сигурно преди раждането на Джими стаите са били значително по-спретнати. Тук всичко надаваше вик на негодувание, желание за внимание, избликваше нещастията, притиснало тримата тийнейджъри. Всяко от децата си имаше телевизор и полици с книги и играчки. Кога ли са били инсталирани телевизорите?

Стаята на малкия Грант бе в най-кошмарен вид и сред вещите му се виждаше срязана ученическа чанта, скъсан на парчета плакат на „Дормър“ и парцаливи учебници за пети клас. Проявата на яростта му към училището сигурно бе избликнала в деня, когато там се е разнесла новината за Джими, а това означаваше, че бяха минали месеци наред без никой да се опита да почисти и подреди стаята. Навярно в онзи момент Кати Картрайт е вдигнала ръце.

Банята на Грант миришеше на вкиснато. Някой бе повръщал върху сините теракотени плочи на пода, а след това бе направил нескопосан опит да почисти. Когато Кармайн вдигна капака на коша за пране, вътре откри пижама, оплескана с повръщано, вече станала корава; очевидно момчето бе забърсало с нея. Вероятно имаха чистачка, която правеше каквото си иска и все още не бе стигнала до стаята на Грант, но и когато стигнеше, промяната щеше да е минимална. Стига изобщо да влезеше тук.

Време бе да се върне в кабинета.

Почука силно. Трите лица се завъртяха към него, след това децата станаха. Непознат! При това ченге. Селма намали звука.

— Казвам се Кармайн Делмонико, капитан съм в полицията на Холоуман — представи се той, придърпа един стол и седна. — Обърнете столовете си към мен, за да ме виждате, и седнете.

Те се нацупиха, но се подчиниха. Под напереното държание се криеше страх, шок от смъртта на майка им, ужас, че същото може да се

случи и с тях, и известно неизказано задоволство, което Кармайн прецени, че се дължи на смъртта на Джими, за когото нито един от тримата не скърбеше.

— Да си видяла или чула нещо предишната вечер, Селма? — обърна се Кармайн към момичето, което бе изгризало ноктите си чак до живеца.

— Не — отвърна троснато тя.

— Сигурна ли си?

— Да! — сопна се още по-дръзко. — Да, да, да!

— Макаронаджия! — изсъска под мустак Джералд-младши. Тъй като Кармайн не реагира, момчето заговори по-високо. — Тъпо макаронаджийско ченге!

Колко много гняв! Кармайн погледна Селма в очите с цвят на безоблачно небе, след това и Джералд-младши и не успя да проникне под бушуващата ярост.

— Ами ти, Джералд? — попита той.

— Аз съм Джералд-младши — изрепчи се момчето, макар и не толкова убедително като сестра си. — Нито съм чул, нито съм видял нещо. Няма как и да чуя от крайната стая, ако при Джими е шумно.

Не каза стаята на мама или на татко. При Джими, все едно Джими притежаваше спалнята.

— Значи Джими е вдигал много шум, така ли?

— Да — отвърна рязко хлапакът и сви рамене. — Беше като овца или коза. Мааа! Меее! — Опита се изблее като овца, грозно и подигравателно. — Буди се непрекъснато и започва, меее!

Оставаше и последното дете.

— Ами ти, Грант? — попита Кармайн.

— Не чувам нищо аз.

Интересно, че в „Дормър“ не бяха успели да се справят с неправилния начин на изразяване на Грант.

Кармайн прочисти гърло и се приведе напред.

— По същото време си бил буден. Повръщал си.

Грант скочи, неспособен да прикрие удивлението си.

— Откъде знаете?

— Първо, миризмата се усеща. Второ, видях повръщаното. Използвал си пижамата си, за да почистиш, все още е в коша за пране. У вас никой ли не пере?

— О, я стига! — извика Селма и се напрегна. — Не можеш да си вреш носа в нещата ни, смотан макаронаджия!

— Виждам, че по-големите деца от семейство Картрайт много обичате тази дума — отбеляза мрачно Кармайн. — Не е типично за „Дормър“, иначе дъщеря ми щеше да ми каже. Тя е на твоята възраст, Селма, сигурно се засичате в някои от часовете — София Манделбаум.

Забеляза как момчето се изчерви — разбра още нещо за социалните порядки в „Дормър“. Докато дъщеря му вече си бе извоювала място, Селма все още се бореше за признание. Невероятно, че това разделение започваше от толкова рано.

Той продължи:

— Знаете, че майка ви и малкото ви братче са били убити онази вечер, така че защо се опитвате да ми пречите? Гледате достатъчно телевизия и сигурно сте запознати с начина на действие на полицията. При разследване на убийство няма нищо свято, включително кошовите за мръсното пране. Просто се успокойте и отговаряйте на въпросите ми, докато сте на удобно и спокойно място като дома си. Ако не искате, ще ви повикам в стаята за разпит в полицията.

Съпротивата се стопи и тримата закимаха.

— И така, Грант, значи ти е прилошало.

— Да — измънка той.

Подтикнат от някакъв инстинкт, Кармайн погледна Селма и Джералд.

— Благодаря, вие двамата можете да излезете. Жената от полицията сигурно вече е пристигнала, помолете я да дойде веднага. Няма как да нараня Грант, ако тя е тук, нали?

Очевидно Селма искаше да остане, но не й стигна смелост, за да настоява. Помълча многозначително, но Кармайн не й обърна никакво внимание, тогава тя въздъхна и излезе след брат си.

Жената от полицията дойде бързо.

— Седни там, Джина. Ти ще ни наблюдаваш — рече Кармайн и се обърна към момчето. — Добре, Грант, кажи ми сега какво се случи.

— Натъпках се с маслени кексчета с пълнеж, защото вечерята адски закъсня! — обясни момчето, без да крие възмущението си. — Мама непрекъснато се заплесва с Джими и вече не се знае кога ще вечеряме. След това се оказа, че има — той направи гримаса —

спагети! За пореден път! Натъпках се с кексчета и когато свършиха, изядох и парче торта.

Колко ли време трябваше да мине, за да осъзнаят тези деца, че майка им е мъртва? Дори през последните единайсет месеца да не бяха вечеряли в часа, в който бяха свикнали, от сега нататък щеше да става още по-зле. Бяха така погълнати от себе си, все още имаха чувството, че някой им е нанесъл непростима обида. Кармайн продължи да пита с напълно безизразно лице.

— Ти изобщо спа ли, Грант?

— А, да! Гледах някакъв тъп филм по кабела — представете си, черно-бял! — и сигурно съм заспал към дванайсет, без дори да го изключа. Събудих се, защото ми се гадеше, но реших, че ще премине. Да, ама ми стана по-зле. Хукнах към банята, но не успях да стигна. Изригна цял фонтан! Всичко се разплиска по пода. След това ми олекна, затова си легнах и съм заспал.

Държанието на момчето се бе променило и сега личеше, че се чувства неловко. Грубата нападателност бе изчезнала и кафявите очи, впити в Кармайн, бързо се отместиха настрани. Истината бе излязла наяве, макар и не цялата. И ето че сега чакаха мълчаливо, Джина се стараяше да остане незабелязана, докато Грант се мъчеше да измисли нещо, на което капитанът от полицията да повярва. За съжаление, нямаше почти никакъв опит, което означаваше, че досега не се е замесвал в неприятности и лъжите, които доскоро бе пробутвал на родителите си, са били простички, а пък майка му и баща му, в наивната си глупост, му бяха вярвали. Въпросът бе какво криеше? Какво трябваше да остане скрито, та се налагаше да измисля тези небивалици?

— Глупости! — излая Кармайн. — Не си се връщал в леглото и не си заспивал. Какво си правил? Искам да чуя истината!

Цветът се оттече от гладкото лице на момчето, то преглътна и се стегна.

— Казах ви истината! Честна дума! Легнах си и заспах.

— Не е вярно. Какво си направил, Грант?

Случилото се излезе бързо, отчаян поток от думи; хората обикновено не намираха сили да му се противопоставят, а момчето не можеше — наистина не можеше — да измисли нова, по-убедителна лъжа.

— Отидох в стаята на мама, за да ѝ кажа, че съм повърнал на пода в банята.

Аха!

— Какво стана там?

— Лампата светеше — не над леглото, а на нощното шкафче. Джими не можеше да спи, ако не е светло. Миришеше на кенеф — направо вонеше!

Кармайн зачака да продължи, но момчето мълчеше.

— Сега не е моментът да мълчиш, Грант. Искам да разбера всичко.

— Джими се беше изправил в креватчето си и пицеше като че го колят. Мама спеше, затова отидох да я събудя. Не успях обаче! Разтърсих я, изкрещях в ухото ѝ, но тя продължи да спи. Тогава видях чашата на нощното шкафче и разбрах, че се е отрязала. Случваше се често. Браво, направо супер! Джими не спираше да квичи, ама наистина издаваше животински звуци. Креснах му да млъква, но малкото гаднярче дори не ме забеляза. Пълна гадост! Сигурно беше изсрал цял тон в памперса, защото вонята беше адска.

Кармайн срещна погледа на Джина, в очите ѝ се таеше съмнение, а в отговор той поклати едва забележимо глава. Усети как го завладява отвратително подозрение, затова си пое дълбоко въздух и се насили да остане спокоен.

— Продължавай, Грант, разкажи ми всичко докрай — ще намерим изход от положението. Но е най-добре всичко да излезе от теб.

Най-сетне кафявите очи се обърнаха към него, примирени, пълни със сълзи. Грант изпъна рамене, сякаш за да облекчи товара си.

— Отидох при креватчето и спуснах страницата. Казах си, че ако Джими се е насрал и мама го завари в леглото си, това ще я научи да не се натряква така. Тогава той ме фрасна! Изплю се в лицето ми! И аз му фраснах един. Той падна в люлката и после не знам какво стана. Честна дума, господине, не знам! Помня само писъците и крясъците, плюнките — той наистина плюеше по мен! Затиснах лицето му с възглавница, за да го накарам да млъкне, но той не млъкваше. Дори през нея шумът направо щеше да ми спуска тъпанчетата, но поне не можеше да ме плюе. Натисках лицето му с възглавницата, докато не

спря да пици. След това я задържах, за да съм напълно сигурен. Боже, колко ми беше хубаво! Малкото изчадие ме беше наплюло!

Мили боже!

— Разкажи и останалото, Грант.

Момчето изглеждаше по-добре, след като бе свалило ужасяващия товар от гърба си. Дали сестра му и брат му знаеха? Малко вероятно, иначе Селма нямаше да го остави сам. Кармайн си каза, че сигурно е подозирала нещо, но така и не беше разбрала какво точно е станало. Все едно. В противен случай смъртта на Джими Картрайт щеше да скрие смъртта на майка му.

— Запалих голямата лампа — продължи Грант — и видях, че Джими е посинял. Целият беше посинял. Ощипах го няколко пъти, но той не помръдна. Едва тогава осъзнах, че е мъртъв. Отначало много се зарадвах, но после ми хрумна, че ако си призная, ще отида в затвора — отивам в затвора, нали?

— Продължавай да разказваш, Грант, и нещата ще се подредят. Затворът е за възрастни — обясни Кармайн. — Какво направи след това?

— Увих го в чаршафа и го свалих по стълбите — отвърна поспокойно Грант. — Излязох през задната врата и го отнесох до Пекуот, след това го пуснах във водата. Потъна веднага, затова се върнах вкъщи, върнах чаршафа в креватчето и погледнах мама. Продължаваше да спи. Само че тя не е спала, нали, господине? И тя е била мъртва.

— Да, още преди да влезеш първия път — призна Кармайн. — Какво направи, когато се върна в стаята си?

— Опитах се да почистя пода на банята, след това си легнах и заспах. Бях скапан.

Без да го измъчва съвестта, помисли си Кармайн. Нито пък някога щеше да има проблем в това отношение. А е умно момче. Ако баща му намери добър адвокат, от него ще излезе добър студент. Когато социалните работници най-сетне се доберат до него, той ще бъде свършено спокоен, а когато се стигне до съд, вече ще страда от удобна загуба на паметта.

Какви глупаци бяха родителите! Кой бе толкова стиснат, че да не наеме чистачка след раждането на Джими? Госпожа Кати Картрайт е имала отчаяна нужда от икономка. Могли са да си го позволят, въпреки че са плащали таксата в „Дормър“ за три деца.

[1] Вид генна мутация с телесни аномалии, намалена способност на възприемане, което може да доведе до умствена изостаналост. — Б.пр. ↑

[2] Nada (исп.) — нищо. — Б.пр. ↑

[3] 1 акър — 4046,8 кв.м. — Б.пр. ↑

[4] Тест, при който се взема околоплодна течност, която съдържа клетки от кожата на бебето, и се изследват в лаборатория, за да се проверят гените и хромозомите му. — Б.пр. ↑

[5] Сънотворно средство. — Б.пр. ↑

— Подобно нещо никога не би се случило, ако майката не е била смазана от грижи — обясни Кармайн на Патрик. — Защо обаче ми се струва, че Джералд Картрайт е бил стиснат? Вероятно Кати е била твърде безхарактерна, затова не е настояла, че има нужда от помощ.

— Нямаше да се случи и ако майката не беше мъртва — добави Патрик, докато подреждаше инструментите на количката.

— Така е. Детето е ревнало, когато е усетило миризмата на изпражнения, което доказва, че Кати е била вече мъртва от няколко часа, когато Грант е влязъл, най-вероятно по някое време след четири. Предположих, че крие нещо, когато не спомена, че е отишъл при майка си. По принцип всички деца хукват при мама, след като повърнат, особено ако не са успели да стигнат до тоалетната. Не очаквах да чуя признание за убийство, но така всичко се връзва. Бащата е егоист, кариерист, затова е прекарвал значителна част от времето си извън дома, а майката е била вързана с дете, което изисквало цялото ѝ внимание, макар до този момент да е била изцяло посветена на първите три. Горкият малък Джими е станал жертва на омраза и негодувание.

— Значи мама и татко са могли да предотвратят смъртта на Джими, ако са знаели как се чувстват по-големите им деца, но какво мислиш за убийството на майката? — попита Патрик.

— То вече е друга работа. Засега нямаме никакви следи. Джералд Картрайт може и да е неспасяем егоист, но не ѝ е изневерявал и е изкарвал добри пари. Когато е ходел във френския ресторант в Ню Йорк, е бил заобиколен от хора от семейството — и нейното, и неговото. Бил е образцов съпруг и е полагал огромни усилия да поддържа този образ. Колкото до Кати — с тези четири деца ми се вижда невъзможно да е започнала извънбрачна връзка, още повече че най-малкият е бил със синдром на Даун — намръщи се Кармайн.

— Тя изобщо излизала ли е?

— Според Джералд, който обича светския живот, много рядко. Ходели са на театър, пробвали са храната в „Шуман“, гледали филми, за които отзивите били добри, посещавали благотворителни вечери, партита в различни клубове. Когато главният готвач се разбеснеел и Джералд трябвало да замине, настоявал Кати да отиде сама. Не че ѝ е било зле — хората са ги познавали, тя се е срещала с приятелки. За последно е излизала сама, когато се е провел благотворителният банкет

на фондация „Максуел“, на който е държала да отиде, защото те отпусkali средства за медицински изследвания на недъгави деца. Всичко това го научих от Джералд, който успяваше да запази известно самообладание, като прегръщаше една възглавница. — Кармайн си наля нова чаша кафе. — Нещо от патологията, Патси?

— Отровените са готови — заяви победоносно патологът. — Стрихнинът, който е погълнал Питър Нортън, спокойно е можел да убие кон. Бил е в портокаловия сок. В кръвта му няма следа от други токсични вещества, които да е приемал продължително време, и това ме навежда на мисълта, че госпожа Нортън по всяка вероятност е невинна. Когато човек се заеме да трови системно някого, трябва да има здрави нерви, защото накрая ще стане свидетел на смъртта.

— Така е, Патси. Добре че се е качила на горния етаж, за да приготви децата за училище.

— Ако вярваме на думите й.

— И децата ги потвърждават. Още са много малки, за да ги въвлече като съучастници. Слезли са долу, когато са чули звуците, които издавал баща им, и въпреки че госпожа Нортън се е опитала да ги отпрати, те са видели как умира. Склонен съм да повярвам на разказа на госпожа Нортън, че е изцедила сока, преди да се качи на горния етаж, и че не се е забавила там повече от десет минути, преди съпругът й да слезе за закуска, която винаги поглъщал набързо.

— Отровата е женско оръжие — отбеляза Патрик. — Макар че...

— По принцип е така, но невинаги. Защо реши, че отровителят не е жена?

— Заради прозореца. Говоря буквално. Сокът се е виждал през прозореца, но не е било възможно някой да стигне до него отвън. Да се възползва от внезапно предоставилата се възможност, не е типично женско качество, а убиецът е постъпил точно така. Вижда сока, влиза през задната врата, добавя конска доза стрихнин в чашата и си тръгва. Ами ако в това време някой слезе долу? Щял е да бъде заловен, значи е подготвил убедително обяснение. Не, отровителят е мъж.

— Сексист — подсмихна се хитро Кармайн. — Какво ще кажеш за декан Денби?

— А, в този случай може да е всеки и ти го знаеш! Кристалите на калиевия цианид са смесени с листенца жасминов чай в пликчето, за което лаборантите ми са готови да се закълнат, че е било отваряно

един-единствен път от самия декан Денби. А пликчето е запечатано машинно, не е стегнато с телбод, така твърдят лаборантите. И четиримата поканени студенти са били мъже.

— Докато доктор Полин Денби, съпругата, е имала купон в своя кабинет — ухили се Кармайн. — Гостите й до една са били жени.

— „Купон“ е много неуважително — поправи го сериозно Патрик. — Поканата за кафе предобед не може да се нарече соаре, въпреки че сбирката е протекла точно като соаре — чели са поезия и тем подобни.

— Значи е матине, но приемам забележката. Какво ще кажеш за утринен рецитал?

— Уцели десетката, братле! Това е то влиянието на съпруга от добрата стара Европа.

— Сега вече я харесваш повече, нали, Патси? — попита угрижено Кармайн.

— Разбира се, че я харесвам! Съвършена е за теб и това е напълно достатъчно, за да я харесам. Тъкмо то надделя над неодобрението ми заради английските й надувки. Знам, че е храбра жена, любезна и много умна. Пък и има страхотен сексапил — додаде Патрик в опит да замаже положението.

Съмненията на Кармайн започваха да се разсейват, въпреки това двамата водеха този разговор от време на време. Лошото бе, че Патрик не бе разчел правилно сигналите и не си бе дал сметка колко дълбоки са чувствата на Кармайн към дамата. Ако се беше усетил навреме, никога не би и помислил да каже лоша дума за нея. Но пък тя поне нямаше нищо общо със Сандра, слава богу.

— Нещо друго в кръвта на Денби? — попита Кармайн.

— Нищо.

— Ами Дезмънд Скепс?

Патрик грейна.

— Това вече е трудна работа, Кармайн! В кръвта му няма нито лекарства, нито токсини с бавен разпад, но е изпил един коктейл в деня, когато е починал.

— През деня ли? — намръщи се Кармайн.

— Да, според мен, процесът е започнал много преди залез — може би към четири следобед, когато е изпил чаша малцов скоч с хлоралхидрат. Докато е бил в безсъзнание, убиецът е боднал игла от

спринцовка в сгъвката на левия лакът и я е закрепил с лейкопласт. Останала е там до смъртта.

— Същото като при госпожа Картрайт ли?

— На пръв поглед. Приликите свършват с вкарването на иглата. Госпожа Картрайт е била убита още щом иглата е проникнала във вената, докато съдбата на Скепс е друга. Той е бил интубиран, дадено му е медицинско кураре, така че убиецът е имал възможност да причини на нещастника физическа болка в момент, когато е бил напълно обездвижен и не е можел да се защити. Приложено му е било изкуствено дишане, но не знам дали е бил включен към респиратор. Бил е горен, но нито една от раните не е била толкова тежка, че да блокира възприятието за болката — усетил е абсолютно всичко, казвам ти! Това означава, че убиецът е имал познания по медицина. Изгарения трета степен не се усещат, защото възприятието за болка вече е ликвидирано.

— С какво е бил измъчван?

— Предполагам, че е било нещо като поялник с нажежен връх, лесно подвижен. Дори е написал името на Скепс на корема му, след като е обръснал на сухо космите по тялото и е оставил кожата издраскана и разранена. Имам подробен снимков материал. Ще бъде страхотно, ако успеем да го пипнем с анализ на почерка.

— Мечтай си, Патси.

— Докато отровата кураре все още е била достатъчно концентрирана, за да поддържа парализата, убиецът е инжектирал на Скепс разредено разяждащо вещество. Болката сигурно е била адска.

— Господи, Патси — въздъхна Кармайн, — който е убил Скепс, го е ненавиждал! Единствената друга жертва, която е била измъчвана, е изнасиленото момиче, Бианка Толано.

— По някое време — продължи Патрик — убиецът е извадил Скепс от парализата, предизвикана от курарето. Тръбата за вдишване е била махната, китките и глезените на Скепс са били вързани с единична тел, приблизително три милиметра в диаметър, достатъчно яка, за да причини пареща болка, ако жертвата се съпротивлява. А той се е съпротивлявал! Телта се е впила в плътта му, въпреки че на тези места има главно кости и не е проникнала дълбоко. — Патрик замълча и вдигна въпросително поглед.

— Предполагам, че убиецът е искал да разпита Скепс. Или е искал да чуе как властният магнат моли и хленчи като някой нещастник от дъното на йерархията в „Корнукопия“. Ала под въздействието на кураре той не е можел да говори, пък и е имал тръба за обдишване в гърлото. Това е най-важното, което ми каза, Патси. Значи Дезмънд Скепс е трябвало да говори, за да може убиецът да постигне целите си.

— Периодът, в който е можел да каже нещо, едва ли е продължил повече от час, съмнявам се обаче, че е бил толкова дълъг, Кармайн. След това Скепс е бил интубиран отново и е получил нова доза кураре — този път по-силна. Когато най-сетне е бил убит, е бил напълно неподвижен, а смъртта е настъпила от разтвор на най-обикновена сода каустик. Господи! Доколкото мога да преценя, от изпиването на скоча до канала са минали дванайсет часа.

— И сега „Корнукопия“ е лишена от собственик и директор — вметна Кармайн. — Този факт е от национално значение. Един от най-големите инженерни конгломерати в света остава без ръководител. — Той изпухтя. — Нищо друго?

— Нищо, което да улесни работата ти. Експертите по балистика докладваха за тримата застреляни и успях да направя аутопсиите. Лудовика Бересън е била убита с 38-и калибър, макар първоначално да мислехме, че калибърът е бил по-малък, защото куршумът не беше излязъл. Загнездил се е в костта в основата на черепа. Седрик Балантайн е бил убит в стила на КГБ, с куршум 22-ри калибър отзад в главата, точно под тила. Куршумът беше вътре. При Морис Браун е 45-и калибър, в гърдите. Излязъл е през гърба, на излизане е поразил гръбнака, така че не е стигнал далече, както предполагаха хората на Пизано. Върнах ги на местопрестъплението и те откриха куршума там, където Морис е паднал. Беше прекалено сплескан, за да огледаме нарезите, но поне успяхме да определим калибъра. Това означава, че е стреляно с три различни оръжия.

— И никой не е чул изстрели — изръмжа Кармайн. — Стрелците са използвали заглушители. Сигурно онзи, който е поръчал убийствата, изрично е настоял за различен калибър, иначе, поне според мен, всички щяха да са убити с 22-ри, любимото оръжие за стрелба отблизо.

— Според Лари, стрелбата не е по силите на човек от Холоуман.

— Прав е. Ами старицата във Вали?

— Задушена е със собствената си възглавница. Имала е конгестивна сърдечна недостатъчност, но това не ѝ е пречило във всекидневието. Но като са я затиснали с възглавницата, сърцето ѝ е отказало много бързо. Чаршафите бяха по-намачкани, но едва ли е издържала дълго и не се е мъчила.

— А Диди Хил?

— Гърлото ѝ е прерязано с бръснач. Не е бил намерен на местопрестъплението. Прерязано е два пъти — много хитро! Първият разрез е бил от едното до другото ухо, достатъчно дълбок, за да прекъсне вратните вени. Няма следи от борба — няма и рани, нанесени при самоотбрана. Изглежда е стояла вцепенена, докато кръвта ѝ е изтичала, а убиецът е гледал, след това тя е паднала на колене и е припаднала. Когато е преценил, че е изгубила предостатъчно кръв и от артериите тя вече не блика, той е замахнал отново, съвсем хладнокръвно и е прерязал гърлото ѝ втори път, много по-дълбоко, така че да стигне до каротидната артерия. Добре че беше гръбнакът да държи главата ѝ на място.

— На това му се казва хладнокръвен убиец. Нали Ейб се е заел със случая?

— Не, ти го даде на Лари Пизано и неговите момчета. На Ейб даде старата госпожа, Биатрис Егмонт, а за Кори остана изнасиленото момиче, Бианка Толано.

Когато Патрик се намръщи, Кармайн го погледна с изненада.

— Какво има, Патси? Какво казах?

— И двамата сержанти имат намерение да се кандидатира за лейтенантски чин в края на годината, когато Лари Пизано се пенсионира. Работили са заедно страшно дълго, разбират се чудесно, но са коренно различни като хора — обясни с неудобство Патрик. — Сигурен съм, че всичко това ти е известно, дори имам чувството, че се опитвам да продавам краставици на краставичар, но понякога отвън нещата се виждат по-ясно. — Замълча, за да види как Кармайн е приел думите му.

— Слушам — подкани го той.

— Според мен, трябва да пипаш с кадифени ръкавици до момента, когато се вземе решението кой да замести Лари. Ти член ли си на комисията по назначенията?

— Ами... да — отвърна Кармайн, обзет от неудобство.

— Тогава поискай да бъдеш отстранен, при това незабавно. Само един от твоите хора ще получи назначението, а да се вземе външен човек единствено за да бъде запазено статуквото, няма да е никак честно. Всеки от двамата ще бъде по-добър лейтенант от Лари и съм сигурен, че ти го знаеш не по-зле от мен. Само че съревнованието вече е започнало и те се гледат накриво. Преценяват доколко всяка задача, която им възлагаш, е на висота. Първият случай на Ейб е старицата, задушена с възглавница. Не е минало кой знае колко време, но е повече от ясно, че в това убийство няма нищо забележително. На Кори обаче даде сексуално убийство! Той разполага със следи, интересно местопрестъпление, списък с всички мъже, с които момичето е излизало. От гледна точка на Ейб, везните се накланят в полза на Кори. Като капак, Ейб е евреин. Точно така, Кармайн, знам, че нямаш никакви антисемитски помисли, Ейб също го знае. Само че отделът е пълен с италианци и ирландци, а корените на Кори са ирландски. Фактът, че Кори прилича на евреин, в дадения момент няма абсолютно никакво значение за Ейб. Той си мисли, че ти си на страната на Кори.

Кармайн изпъшка.

— Мама му стара!

— Все още не е късно, но в бъдеще внимавай какво правиш и прояви жив интерес към убийството на Биатрис Егмонт, без да настъпваш Ейб по мазола. Не забравяй, че и двамата имат съпруги, които не спират да им натякват и предъвкват. Има огромна разлика между заплатата на един сержант и един лейтенант. Да не забравяме служебните облаги. Така че кандидатите за повишение не са двама, а четирима.

— Благодаря, Патси — промърмори Кармайн и излезе.

Когато Кармайн позвъни в дома на Биатрис Егмонт, се обади Ейб. Беше унил, в гласа му нямаше и следа от обичайния оптимизъм.

— Много ли си зает със случая, Ейб?

— Нищо подобно, Кармайн. Разговарях със съседите, със синовете й. И двамата живеят в Джорджия, но вече летят насам. Засега няма нищо — призна сержантът. — От къщата не липсва абсолютно нищо, нито една дрънкулка, и никой, включително и аз, не открива

мотив за убийството на нещастната женица. Та тя е била от хората, които не биха наранили и муха.

— Май има доста такива сред убитите — безобидни хорица. Само че един или двама се отличават от останалите, затова ще ми бъде нужна помощта ти, Ейб. Все още не мога да се заема с Дезмънд Скепс, но ми е необходим човек като теб, с подход към хората, който да изготви списък с възможните заподозрени. Влиятелен човек като него със сигурност е имал доста врагове, а той не се славеше с такт и дипломатичност. Ако прецениш, че за да продължиш с Биатрис Егмонт ти трябва глътка свеж въздух, имаш ли нещо против да провериш приятелите и познатите на Скепс вместо мен?

Гласът отново зазвуча изпълнен с желание, ентузиазизиран.

— С удоволствие, Кармайн. Папката на улица „Седар“ ли е?

— В момента е пред мен. Преди да започнеш, отбий се при Патси, за да ти разкаже подробностите около смъртта на Скепс. Жестока работа.

Така. Позамаза нещата с надеждата декан Денби и господин Питър Нортън да не го повлекат надолу. Беше особено важно да се заеме лично с убийството на Скепс, при това час по-скоро, а Кармайн си имаше свой подход към работата, който не включваше поемането на няколко случая. Двата, които се отличаваха от останалите, бяха Еван Пю и Дезмънд Скепс — убийствата им бяха деяние на жестоки убийци, действали обмислено и методично.

Беше време да се заеме с декан Денби.

Два колежа „Чъб“, мислеше си той, докато автомобилът се насочваше към северната част на парка Холоуман. Дърветата в огромния парк, разделен от улица „Мейпъл“, все още бяха голи, но дори така изглеждаха величествени, защото бяха стари букове, садени на групи, сред които растеше обляна от слънцето трева. Засетите вече лехи обещаваха водопад от цветове през май, а нарцисите надигаха главици сред тревата, готови да разкрият красотата си. Дрянът издаваше, че в края на първата седмица на май ще се покрие с цветове, и тогава паркът щеше да се напълни с посетители, които щяха да щракат като луди с фотоапаратите си, за да уловят красотата. Паркът Холоуман беше задължително място за посещение през пролетта.

Другата страна на улица „Норт Грийн“ беше към университета „Чъб“, чийто кампус бе единственият съперник на „Принстън“. Сред градините и обраслите в трева хълмчета се намираше колежът, а готическата библиотека „Скефингтън“ с вид на катедрала се издигаше в далечния край. Повечето от старите колежи бяха в най-високата част на парка, спретнати сгради от осемнайсети век, задушени от декоративни лози. Тук се намираха братствата и тайните общества, както и по-късно строените колежи, някои във викториански готически стил, някои имитираха джорджианската архитектура, толкова популярна през деветнайсети век, че бе навлязла и в двайсети, а имаше и чудеса на модернизма, типични за двайсети век. Той подмина намръщен ширналия се във формата на буквата Х колеж „Парацелс“, без дори да си спомни, че само преди два месеца двамата с Дездемона се възхищаваха на строгата мраморна фасада и на бронзовите пластики на Хенри Мур от двете страни на входа.

Колеж „Данте“ беше стар, анонимният му архитект не се бе интересувал от безсмъртие; беше се спрял на фронтони и тавански прозорци с прави линии, и бе истинско облекчение, че творбата му бе скрита под избуялите декоративни лози. Сградата бе модернизирана безжалостно, със замах и сега се гордееше с множество бани, добре оборудвана кухня и перални помещения. Стаите на студентите не бяха просторни както в „Парацелс“, но и нямаше нужда, защото до една бяха самостоятелни. Тъй като обучението тук бе смесено (първият колеж в „Чъб“, който допусна прием на момчета и момичета), декан Джон Къркбридж Денби бе решил да раздели половете на различни етажи и момичетата бяха изпратени в таванските помещения.

— Тук учат сто момчета и само дваисет и пет момичета — обясни доктор Маркър Керуски, натоварен със задачата да приеме капитан Делмонико. — Догодина ще имаме петдесет момичета и само седемдесет и пет момчета, но с тази работа ще се справим, когато му дойде времето. Да знаете само колко недоволни останаха бившите ни възпитаници, когато разбраха, че вече ще приемаме жени, и най-много се страхуваме, че обичайните им дарения ще намаляват. Много от тях просто не могат да понесат мисълта, че в „Чъб“ ще се обучават и двата пола, след като в продължение на двеста години тук са учили само мъже.

Кармайн слушаше, сякаш за пръв път чуваше казаното, и се питаше как е възможно преподавателите дотолкова да са се откъснали от града, та дори не предполагат, че жителите на Холоуман се интересуват от новите социални сътресения и са запознати с тях.

— Догодина и в „Парацелс“ ще приемат жени — продължи доктор Керуски, — но при тях ще бъде значително по-лесно, защото ще разделят студентите и половината ще бъдат на горните етажи, а другата половина на долните.

Едва ли подобно разрешение щеше да допадне на феминистките, каза си Кармайн, те искаха истинска интеграция, мъже и жени да живеят на един етаж. Не че можеше да си обясни защо, макар да предполагаше, че целта на подобно смесване е да вгорчи максимално живота на мъжете.

— Доколкото знам, „Корнукопия“ е дарила сграда за женски колеж — подхвърли сериозно той.

— Точно така, въпреки че строежът ще бъде завършен едва през 1970-а — отвърна Маркърс Керуски, чийто докторат по всяка вероятност е бил по средновековни ръкописи или нещо също толкова езотерично; на „Данте“ му се носеше славата, че има учени с твърде необичайни влечения. Той отвори една врата и двамата влязоха в просторно помещение с ламперия от черно дърво, по-голямата част от стените бяха скрити от книги, подредени на полици, правени по поръчка — тук за безпорядък и дума не можеше да става. — Това е кабинетът на декан Денби.

— Където е било извършено убийството — уточни Кармайн, докато се оглеждаше.

— Точно така, капитане.

— Четиримата студенти, които са присъствали, днес тук ли са?

— Да.

— Ами съпругата, доктор Полин Денби?

— Чака в кабинета си.

Кармайн погледна в малкия си бележник.

— Бихте ли повикали господин Терънс Ароусмит, ако обичате.

Доктор Керуски кимна и забърза навън, а Кармайн обиколи помещението. Бе очевидно, че декан Денби бе седял в огромното кожено кресло до бюрото; персийският килим изглеждаше неспасяемо лекъосан, както и седалката на креслото и едната странична облегалка.

Когато вратата изскърца, той вдигна поглед навреме, за да види истински бъдещ учен — с отпуснати рамене, прегърбен, дебели очила криеха светлите очи, плътните му устни бяха аленочервени и изпъкваха на иначе с нищо незабележителното лице. Беше задъхан, ръката, с която посегна да затвори вратата, трепереше.

— Вие ли сте господин Терънс Ароусмит?

— Да.

— Аз съм капитан Кармайн Делмонико. Седнете, ако обичате на стола, на който сте седели, когато доктор Денби е издъхнал.

Терънс направи безропотно крачка напред и приседна на края, след което вдигна поглед към Кармайн — също като заек пред змия.

— Разкажете ми всичко, все едно нямам никаква представа какво се е случило. Искам да чуя цялата история, включително причината, поради която сте били тук.

Младият мъж помълча, след това облиза неестествено червените си устни и започна.

— Деканът нарича тези сбирки понеделнишко кафе през седмица — всички без него прием кафе. Той пие жасминов чай от някакъв магазин в Манхатън и никога досега не ни е предлагал да го опитаме, макар някои да бяха споменали, че обичат жасминов чай. Деканът твърдеше, че бил безобразно скъп и не бива да свикваме с вкуса му, поне докато не станем асистенти.

Много интересно, помисли си Кармайн. Деканът е изтъквал предпочитанията си като някаква изключителна привилегия и това никак не е допаднало на студентите, които е канел. Макар Терънс Ароусмит да бе в самото начало на разказа си, Кармайн вече придоби впечатлението, че не са харесвали декана.

— Трябва да си аспирант, за да те поканят — продължи младият мъж. — Аз съм аспирант, затова съм и чест гост, което не е необичайно. Сбирката представляваше нещо като парти за любимците. Деканът бе специалист по Данте и онези от нас, които се бяхме посветили на италианската литература от Ренесанса, му бяхме любимци. Ако обаче си подхванал Гьоте или съвременни автори като Пирандело, тогава покана нямаше.

Много е точен и изчерпателен, помисли си Кармайн. Ще ми разкаже много.

— Пиша дисертация за Бокачо — продължи Терънс Ароусмит — и доктор Денби одобряваше работата ми. Провеждаше сбирките в понеделник, през седмица. Най-лошото беше, че не обръщаше внимание на времето, и онези, които имахме лекции веднага след кафето, понякога закъснявахме толкова много, та не ни пускаха да влезем. Ако имахме важна лекция, ставаше много неприятно, но той не позволяваше никой да напуска, докато не приключи с темата, която беше подхванал. Очакваше пълното ни внимание и активно участие, затова нямаше никакъв смисъл да се опитваме да претупаме срещата, като му дадем думата.

— Случи ли се нещо различно по време на вчерашната ви сбирка?

— Не, капитане, поне никой от нас не забеляза. Деканът беше в чудесно настроение, дори каза един виц! На тези срещи редът беше строго установен. Влизахме в десет на минутата, отивахме до количката, наливахме си кафе и всеки си вземаше парче сладкиш. През това време деканът приближаваше до шкафа и вадеше кутийката, в която беше жасминовият му чай. Спомням си, че се ядоса, защото беше останало само едно пакетче, а трябвало да бъдат три. Само че ние го гледахме недоумяващо и той реши, че нямаме нищо общо, във всеки случай не стовари вината върху някого от нас. Докато се настанявахме, той отнесе пакетчето до количката, където специално за него имаше кана с гореща вода. — Ароусмит потръпна и видимо се разстрои. — Наблюдавах го. Май, след като се оказа, че липсват пакетчета чай, всички бяхме нащрек. Той извади пакетчето от опаковката, пусна я на количката и сложи пликчето с чая в чашата си.

— Възможно ли е някой случайно да вземе неговата чаша? — попита Кармайн.

— Няма начин. Първо, тя е от фин костен порцелан — останалите прием от обикновени керамични чаши. В добавка на нея пише „Декан“ и от двете страни, с готически букви. През петнайсети век в Италия не се е пишело с много завъртулки, но той си харесва чашата и твърди, че била подарък от съпругата му. Наля си вряла вода, върна се при креслото си и седна. Усмивката му беше толкова... самодоволна! Знаехме, че ни чака дълга среща, че той е открил нещо интересно, за което да говорим. Така се и оказа. „Открих нещо изключително интересно, което искам да споделя с вас, господа“,

започна той и замълча, за да духне чая. Странно, спомням си всичко съвършено ясно! Изсумтя и добави нещо, което нито един от нас не чу ясно — май беше нещо за чая. След това поднесе чашата към устата си и започна да пие на малки глътки — сигурно е парел, въпреки това той не се отказа, сякаш се опитваше да ни покаже, че не ни стиска да прием толкова гореща течност. Май тогава чухме шума, макар Бил Партридж да твърди, че първо е забелязал промяната в изражението му. Според мен няма кой знае какво значение кое е било първо. Издаде някакъв звук, сякаш се задушаваше, изгъркори и лицето му пламна. Изпъна се от главата до краката и остана неподвижен като дърво. От устата му излезе пяна, но той не понечи да стане, за да повърне. Размаха ръце, краката му се мятаха, пяната се разлетя, движенията му станаха неудържими, а ние седяхме като парализирани и го гледахме! Измина поне минута преди Бил Партридж — той е най-запален по науката от всички ни — неочаквано да скочи и да се разкрещи, че деканът е получил удар. После хукна към вратата да повика линейка, а ние останалите просто се отдръпнахме. Бил се върна, провери пулса на декана, погледна зениците му и притисна ухо към гърдите му. След това заяви, че деканът е мъртъв! Не ни позволи да си тръгнем.

— Разумен младеж — отбеляза Кармайн.

— Може и така да е — съгласи се мрачно Терънс Ароусмит, — но съсипа лекциите ни за целия ден! Момчетата от линейката повикаха ченгетата и докато се усетим, всички говореха за отрова. Бил Партридж каза, че било цианид.

— Така ли? И защо реши, че е цианид?

— Заради миризмата на бадеми. Само че аз не усетих миризма на бадеми, нито пък Чарли Тиндейл. Двама са усетили, двама не са. Не може да се твърди със сигурност — рече в заключение господин Ароусмит.

— Декан Денби каза ли нещо от момента, когато отпи първата глътка чай, до момента, в който издъхна?

— Абсолютно нищо, просто издаваше страховити звуци.

— Ами хартиената опаковка на пликчето чай? Нали казахте, че деканът я бил пуснал върху количката? Някой да е доближавал?

— Не и докато бяхме в кабинета, господине, а аз си тръгнах едва когато дойдоха хората от патологията.

— Той просто пусна ли я, или я смачка?

— Разкъса опаковката, за да извади пакетчето чай, след това я пусна.

Това бе краят на полезната информация, която можеше да получи от Терънс Ароусмит. Както се оказа, разказите и на останалите четирима студенти не допринесоха с нищо повече. Дори господин Уилям Партридж, най-ученият от групата, не успя да добави нещо съществено към подробното описание на Терънс Ароусмит. Партридж се интересуваше единствено от цианида. Затова, щом приключи с тях, Кармайн въздъхна облекчено и тръгна към кабинета на съпругата на Денби.

И тя бе старши преподавател в колежа. Научи го още докато беше в управлението. Само че нищо не го бе подготвило за пълната ѝ незаинтересованост. Тя беше висока жена, която повечето мъже биха нарекли забележително привлекателна, имаше гъста русо-червеникава коса, хваната на хлабав кок, безупречна млечнобяла кожа, която не издаваше възрастта ѝ, изваяни черти, които напомниха на Кармайн за Грейс Кели, но без уязвимостта ѝ, и жълти очи. Истинска лъвица.

Ръкостискането ѝ беше стегнато, дланта суха. Покани Кармайн да седне на удобен стол и се настани на обичайното си място зад бюрото.

— Моите съболезнования за загубата ви, доктор Денби — започна той.

Тя мигна бавно, замислена над думите му.

— Да, може да се нарече загуба — отвърна с бодър отсечен глас, — но за щастие съм назначена на постоянно място тук, така че смъртта на Джон няма да се отрази на кариерата ми. Налага се, разбира се, да се изнеса от апартамента, който се полага на декана, но докато не завършат колежа „Лизистрата“ през 1970, за чийто декан ще се кандидатирам, ще живея на горния етаж при момичетата.

— Това няма ли да ви създаде известни неудобства? — попита Кармайн, впечатлен от посоката, в която тя повеждаше разговора.

— Не бих казала — заяви напълно спокойно и уверено тя. — Джон заемаше четири пети от апартамента ни. По-голямата част от времето си прекарвах тук, в тази стая.

Съвсем същата като на декана, също толкова просторна. Той огледа редиците книги, повечето на немски.

— Разбрах, че сте експерт по поезията на Райнер Мария Рилке, доктор Денби — отбеляза той.

Тя му се стори изненадана, сякаш градските полицаи нямаше откъде да знаят това име.

— Да, така е.

— При други обстоятелства за мен щеше да е огромно удоволствие да си побъбрим, защото и аз съм почитател на Рилке, но за съжаление днес се налага да обсъдим смъртта на съпруга ви. — Той се намръщи. — По отношението ви, доктор Денби, съдя, моля да ме извините за тези думи, че отношенията ви са били доста сдържани.

— Така е — потвърди тя. — Няма смисъл да се преструвам. Всеки от преподавателите в „Данте“ ще ви каже същото. Двамата с Джон се оженихме по сметка. За да стане декан, кандидатът трябва да е женен, а когато съпругата му е също учен, се смята за предимство. Честно казано, аз съм фригидна. Джон нямаше нищо против да си затвори очите, още повече че сексуалният му апетит бе насочен към млади момичета, но пък той винаги бе изключително дискретен. Как иначе! Амбицията му беше да стане ректор на университет от Айви Лийг^[1] и отговаряше на всички необходими условия, едно от които бе дедите му да са дошли на „Мейфлауър“^[2]. Моите амбиции не му пречеха по никакъв начин. — Тя сведе съвършено гримираните си клепки над удивителните си очи. — Двамата се разбирахме прекрасно и аз се тревожех за него.

— Забелязахте ли нещо различно в настроението му вчера сутринта?

— Не бих казала. Беше по-ведър от обикновено. Докато закусвахме, му го казах — хранехме се в стола — и той се засмя, подхвърли, че бил научил нещо хубаво.

— Спомена ли какво точно?

Жълтите очи се отвориха.

— Джон ли? По-скоро налъмите ще цъфнат, капитане. Всъщност, помислих си, че ме дразни.

— Как се почувствахте, когато ви казаха какво се е случило?

— Останах удивена. Да, струва ми се, че това е най-подходящата дума, с която да опиша чувствата си. Джон не беше от хората, които някой би убил — поне не по този начин, не и в собствения му кабинет.

Нито с такава коварна изтънченост, ако можем да наречем краткотрайната агония изтънчена.

— А какъв вид убийство нямаше да ви удиви?

— А, нещо жестоко, брутално. Ако го бяха застреляли, пребили до смърт, намушкали. Колкото и да внимава човек, според мен е много опасно да се захваща с млади момичета. Те имат бащи, по-големи братя, гаджета. Не помня някога да се е страхувал от последствията, защото разчиташе на гения си, а той наистина беше гениален! Връзките му траеха между три и шест месеца, в зависимост от съотношението между сексуалността на момичето и интелектуалните ѝ ограничения, а той в никакъв случай не ги избираше заради умствените способности. Когато някое момиче започнеше да му омръзва, той ставаше заядлив, критичен, държеше се неприятно. На нея ѝ трябваша приблизително две седмици, за да прекрати връзката, убедена, че го прави по собствена воля.

— Искате да кажете, че е запазвал самоуважението ѝ.

— Точно така. В това отношение, капитане, наистина беше гениален! За него тези млади момичета бяха като цигулки в ръцете на виртуоз. Когато момичето прекъснеше връзката, изпитваше ужас да не би да се разчуе, тъй като тя бе тази, която прекратяваше отношенията им.

— А той имаше ли завоевания в академичното гнездо, доктор Денби?

— Никога. Момичетата от „Данте“ — тази година за пръв път приемаме момичета — бяха в пълна безопасност. Избираше жертвите си в закувалня „Джоуи“, прочута с палачинките си, намира се на улица „Седар“. Там често ходят хлапетата от държавния колеж „Ийст Холоуман“ и от колежа за секретарки „Бекуърт“. Джон беше наел малък апартамент на улица „Мълвърри“, на няколко крачки от закувалнята, и се представяше под името Гари Хопкинс, защото звучало плебейски. Доколкото ми е известно, никой не знаеше истината.

— Рано или късно щеше да се разчуе.

— В такъв случай съм изключително благодарна на онзи, който е сложил цианид в чая му, господин капитан.

„Леле!“ — мислеше си Кармайн малко по-късно, когато си тръгваше от колеж „Данте“. Декан Джон Къркбридж Денби е бил голяма работа. До убийството късметът е бил на негова страна. Сдобил се е със съпруга с патрицианска красота, чиито академични постижения по нищо не отстъпват на неговите, а фригидността ѝ му позволявала да се впуска в опасни увлечения със студентки. В подобна ситуация няма как да изгуби, стига казаното от съпругата му да беше истина. А тя нямаше причина да лъже; жив или мъртъв, декан Денби ѝ осигуряваше процъфтяваща кариера. Рядко му се бе случвало да попадне на подобна студенокръвна жена. Дали и съпругът ѝ се е държал със същото ледено безразличие? Едва ли. Той поне е имал интереси извън академичните постижения. На колко години беше? На трийсет и шест. Имал е достатъчно време, за да се изкатери по академичната стълбица, като целта му не е била професура в неговата област, а пост в университетската администрация. На М. М., ректора на „Чъб“, му оставаха цели десет години на сегашната длъжност, а на секретаря на „Чъб“, Хенри Хауърд, му предстоеше да се пенсионира след четири години. Странно, че Мосън Макинтош бе известен като М. М., докато на Ханк Хауърд никой не казваше Х. Х.

Бе средата на следобеда. Време бе да се върне в управлението и да провери какво са научили хората му.

Ейб и Кори дележа един кабинет, но когато Кармайн влезе, вътре седеше единствено Ейб, привел глава над купчина листа.

— Как върви, Ейб? — попита той.

— За убийството на Скепс има предостатъчно заподозрени — отвърна Ейб. — До утре ще имаш километричен списък.

— Супер — въздъхна Кармайн и тръгна към отсрещната врата.

Надникна набързо при Патрик, колкото да разбере, че засега няма нищо ново, слезе в подземния гараж, седна зад волана на своя форд „Феърлейн“ — моторът все още не беше изстинал — и подкара към дома на семейство Картрайт. Не беше в настроение да чака шофьора, а Дилия и без това се занимаваше с документите.

Настроението в къщата на семейство Картрайт се беше променило драстично; след като Грант вече бе задържан за убийството на Джими, тримата останали членове на семейството бяха потънали в мрачно мълчание, най-сетне осъзнали, че Кати е мъртва. Надменната принцеса Селма бе в кухнята и се опитваше да приготви нещо за

вечеря, а сълзите ѝ капеха в купата с варени макарони. На плота бяха оставени няколко вида сирене и кутия мляко. Кармайн я съжали.

— Настържи по една чаша чедър, романо^[3] и пармезан — обясни той, откъсна лист домакинска хартия и ѝ го подаде. — Избърши си лицето, издухай си носа, след това ще виждаш ясно какво правиш. — Посегна към макароните, лапна един и се намръщи. — Никаква сол във водата.

Момичето послушно отвори шкафа.

— Как изглежда рендето? — попита и подсмръкна.

— Ето го — посочи Кармайн и го извади. — Притисни парчето сирене към него и го мести нагоре и надолу — над чиния, не върху плота. Намери мерителна чаша и дръж сирената отделно. Докато го направиш, аз ще намеря баща ти. Когато приключиш, ме изчакай, става ли? Ще се справим заедно.

Джералд Картрайт беше в кабинета си на горния етаж и плачеше, също като дъщеря си.

— Не знам какво да правя, как ще бъде най-добре — призна безпомощно той, когато Кармайн влезе.

— Повикайте майка си, веднага. И вашата или нейната сестра. Не можете да оставите дъщеря си да расте, без да има представа от домакински задължения, и същевременно да очаквате от нея да се държи като опитна готвачка. Трябвало е да наемете икономка още когато Джими се е родил, тогава поне тази работа с Грант нямаше да се случи. Не можете ли да си позволите икономка, господин Картрайт?

— Не и в момента, господин капитан — смотоледи Картрайт, прекалено сломен, за да се защитава. — Мишел напусна, премести се в ресторант в Олбъни. Сега се налага да реша какво да правя с „Лескарго“ — да го затворя или да променя кухнята и името.

— За това не мога да ви помогна, господине, но предлагам да престанете да мислите за бизнеса и да обърнете повече внимание на децата си! — заяви грубо Кармайн. Седна и погледна ядосано Джералд Картрайт. — Както и да е, дошъл съм да науча повече за съпругата ви. Вие имахте достатъчно време, за да помислите, и се надявам да сте го използвали. Тя имаше ли врагове?

— Не! — възкликна Картрайт. — Не!

— Двамата с нея говорехте ли си, след като си легнете?

— Да, стига Джими да не ни пречеше.

— Кой от двама ви говореше повече?

— И двамата. Тя винаги питаше какво прави Мишел. Все повтаряше, че съм прекалено мек с него. — Картрайт замълча, за да избърше очи. — Говореше за Джими, притесняваше се, че другите деца са нещастни — да, прав сте, тя непрекъснато настояваше да вземем икономка. Само че аз си мислех, че преувеличава. Честна дума! Открай време разчитаме на госпожа Уилямс, която идва веднъж седмично, за да чисти.

— Госпожа Картрайт споменавала ли е някой да я следи, да я дразни? Разкажете ми за приятелките ѝ. Разбираше ли се с тях?

— Вече ви казах, господин капитан, на Кати не ѝ оставаше никакво време за социален живот. Другите съпруги може и да се оплакват от злобните си приятелки, да обсъждат разпродажбите, от които са пазарували, но не и Кати. Да не говорим, че нито веднъж не спомена някой мъж.

— Значи нямате представа защо е била убита?

— Никаква.

Кармайн се изправи.

— Вземете решение за бизнеса си колкото е възможно по-скоро, господин Картрайт, и доведете хора от семейството да ви помогнат. В противен случай и Джералд-младши ще си има проблеми със закона.

Картрайт пребледня като платно и наведе примирено глава над документите.

Момчето се беше лепнало за гигантския телевизор в съседния кабинет. Докато минаваше покрай стаята, Кармайн не се стърпя и нареди властно:

— Хайде, малкият, изключи го. Сестра ти има нужда от помощ в кухнята.

Момчето го послуша и въпреки че се нацупи, последва Кармайн надолу, като тътреше крака.

Сиренето бе настъргано, но имаше и поражения. Стърготините пармезан бяха поръсени с капчици кръв, а Селма смучеше кокалчетата си.

— Джералд, донеси анкерпласт — разпореди се Кармайн, докато оглеждаше издраното място. — Първи урок: когато стържеш нещо, гледай си в ръцете, щом парчето сирене стане малко.

Посоли макароните, като не спираше да дава инструкции, показва на Селма как да направи приличен сос от сирене, след това я накара да смеси половината пармезан с трохи хляб и да поръси макароните. Пъхнаха тавата във фурната, Кармайн забеляза „Радостта от готвенето“ на Кати Картрайт, оставена на един от столовете, и отбеляза на Селма десетина лесни рецепти, които нямаше да я затруднят. Тя откликна с известен ентузиазъм, след като направи (с помощта на Кармайн) прилично ястие още с първия опит. Принцесата бе само на повърхността.

— Майка ти имаше ли някакви врагове, Селма? — попита той, докато прегъваше страниците от готварската книга.

— Мама ли? — погледна го с пълно недоумение момичето. — Не! — Очите ѝ станаха тъжни и тя замига често. — Откъде да намери време за врагове, господин капитан?

Той остави книгата и стисна лекичко рамото ѝ. След това погледът му падна на хлапака, който се канеше да се измъкне навън, и стисна устни.

— А ти — обърна се той към брата, тъкмо когато момчето отваряше задната врата — в бъдеще ще помагаш в домакинската работа. Щом Селма ще готви, ти ще переш.

Прас! Вратата се тресна в израз на възмущението и негодуванието на Джералд-младши.

Кармайн пое ухилен към колата си. Рядко му се случваше да проявява лично отношение към семейна трагедия, но Картрайтови бяха специален случай. Не едно, ами две убийства, всяко извършено от различен убиец. Щяха да оцелеят, но благодарение на Селма, не на двамата Джералд овци. Макар да нямаше представа какво да направи, тя се бе заела да сготви нещо, когато той пристигна. Трагедията я бе отнесла в дълбоки води, но тя смело се опитваше да държи глава над повърхността.

[1] Група университети на високо академично равнище в Североизточните щати. — Б.пр. ↑

[2] Известният кораб, използван от пилигримите през 1620 г. за плаването им от Саутхамптън, Англия, до втората успешна английска колония в Северна Америка — Плимут в Масачузетс. — Б.пр. ↑

[3] Много твърдо и солено сирене. — Б.пр. ↑

Кармайн се върна в управлението, настани се на отрупаното с документи и папки бюро и благодари на щастливата си звезда за секретарката си Дилия Карстеърс, която по една случайност беше племенница на комисар Джон Силвестри. Ето случай, в който връзките са свършили добра работа, помисли си, докато оглеждаше спретнато подредените купчинки. Дилия беше истинско съкровище, което той получи заедно с капитанския си чин; обикновените лейтенанти нямаха секретарки, разчитаха на собствените си умения в машинописа и сами се оправяха с документацията. Странното бе, че тя работеше като секретарка на Дани Марсиано, все още с по-висок чин от неговия, въпреки това Дани му я отстъпи, макар и неохотно — после обаче се сдоби с две други секретарки.

Дилия излезе от тесния си кабинет, тесен единствено защото и четирите стени бяха заети от огромни шкафове за документи.

— Крайно време беше — заяви тя, докато разпределяше нови документи върху различните купчини.

Беше на трийсет, нисичка, обличаше се в стил, който тя наричаше елегантен, макар Кармайн да се ужасяваше от вкуса ѝ. Днес беше избрала пъстър, натруфен костюм от букле, с пола, която едва покриваше коленете. Крака като диреци, като онези, които поддържаха пианата, бяха закрепени към тантуресто тяло, окичено с прекалено много аксесоари. Беше се наплескала с грим, къдравата ѝ коса бе боядисана в светлорусо, а умните, блестящи, светлокафяви очи бяха скрити под толкова боички, че дори Клеопатра би ахнала. Като единствен продукт от брака между сестрата на комисар Силвестри и възпитаник на Оксфорд, Дилия бе родена и възпитана в Англия.

И двамата ѝ родители бяха вдигнали ръце от нея. Само че Дилия нямаше никаква нужда от родителски контрол; тя знаеше отлично с какво ще се занимава и къде. Завърши с отличие курс за секретарки в лондонски колеж и в мига, в който получи сертификата си и си извади документи, тя си събра багажа и се качи на самолет за Ню Йорк. Там постъпи на работа като машинописка в главното полицейско управление на Ню Йорк, но много скоро стана лична секретарка на заместник-комисаря. За съжаление, той се обграждаше с неудачници и скоро Дилия си даде сметка, че е прекалено ценен кадър и може да работи, в който отдел пожелае — например „Убийства“.

Затова се качи на влака за Холоуман и помоли чичо си Джон за работа. Тъй като предишния ден телефонът му не беше спрял да звъни заради нея, Силвестри престъпи правилото си да не назначава близки и роднини и я взе на работа. Не го направи заради себе си, а заради Дани Марсиано, който бе затрупан с административни задължения. Онова, което Дилия не знаеше за полицейската работа, можеше да се побере на главичката на карфица, ала на чичо Джон не му хрумна нито за миг, че племенницата му е жадна за кървища и убийства, до деня, в който Кармайн получи чин капитан. Много ѝ се искало, молеше се Дилия, да работи за капитан Делмонико, експерта в убийствата.

— Всичко това има да го чета часове наред — въздъхна безпомощно Кармайн.

— Знам, но е невероятно интересно — подчерта Дилия с изискания си оксфордски акцент. — Дванайсет убийства за един ден!

— Не ми напомняй, кръвожадно женище такова!

Тя се разсмя и прекалено високите ѝ токчета изтракаха, докато оставяше шефа си да гледа отрупаното бюро, обзет от отчаяние.

Откъде да започне?

Логично бе да е от случаите на Лари Пизано, тримата застреляни и проститутката.

Три различни пистолета, до един със заглушители. Защо убийствата са били извършени по този начин? Какво е наложило използването на три различни оръжия? Отговор нямаше, нито пък логика. Заглушителите намекваха за професионални убийци, не бяха характерни за Холоуман и района на булевард „Аргайл“. Това пък на свой ред означаваше, че са хвърлени луди пари, за да бъдат очистени трима напълно безобидни чернокожи... Какво ли са знаели, че да ги сполети такъв край? Пизано и екипът му бяха бръкнали достатъчно дълбоко, но без резултат. Жената бе възрастна, около нея нямаше нищо особено, а младежите бяха за пример. Анализът на кръвта бе приложен и показваше, че нито един не е употребявал незаконни вещества нито в сутринта на убийствата, нито преди това. Бе повече от очевидно, че не са от хората, които някой би набелязал, за да бъдат убити от безжалостни професионални наемници. Според Кармайн, коренът на цялата тази работа беше извън щата. Макар в Кънектикът да имаше чернокожи екстремисти, гангстери и хулигани, тук не вилнееха наемни убийци, които използваха заглушители, мъже, които умееха да изберат

момент, докато жертвата е на улицата и наоколо няма кой да забележи, че се свлича на тротоара, а след това да се измъкнат незабелязано.

Добре, мислеше Кармайн, оставям стрелбата и допускам, че извършителите не са от този щат, и давам на Лари и момчетата му ново поле за действие, веднага щом реша кое от разследванията ще успеем да разнищим.

След това се прехвърли на последния случай на Лари — проститутката. Нямаше човек, който да не познава Диди Хил, и то не защото се забъркваше в неприятности, нищо подобно. Макар да работеше на улицата, тя си имаше установени навици и ги следваше неотклонно. Сутенъорът ѝ, Марти Фейн, бе една от причините, поради които никога не се забъркваше в разпавии; той беше сговорчив за сводник и ценеше Диди твърде много, затова и се отнасяше добре към нея. Въпреки че вече бе на трийсет и две и осемнайсет години бе работила на улицата, изглеждаше значително по-добре от колежките си и бе успяла да опази забележителната си красота. Жалко, каза си Кармайн, защото ако беше с няколко години по-млада, спокойно можеше да стане момиче на повикване, вместо да обикаля улиците, но за жалост, когато започнаха да се използват момичета на повикване, Диди вече бе поувехнала. Бе висока метър и осемдесет, с безкрайни изваяни крака и великолепно тяло. Косата ѝ беше боядисана в светъл цвят, имаше зелени очи, а кожата бе като мляко с какао. Това ѝ осигуряваше достатъчно клиенти, но съвсем не бе причината за славата ѝ. Всичко се дължеше на невероятното ѝ умение да прави свирки; говореше се, че смучела като помпа. Това нейно умение я спасяваше от нежелана бременност, благодарение на него бе опазила доброто си здраве и фигурата си. Сводникът ѝ Марта Фейн я глезеше, осигуряваше ѝ хероин и се грижеше апартаментът ѝ на „Аргайл“ да е винаги чист и спретнат. Диди му докарваше най-много пари от всички.

Според Лари, който се бе заел със случая на Диди лично, Марта Фейн бил сломен от загубата. Колкото и да разпитвал изпадналите обитатели на света, в който живееха Марта и Диди, не открил никакви доказателства за неразбирателство между сводник и проститутка. Към два след полунощ, докато тя си почивала, били забелязани да се кискат заедно. Това означаваше, че Марта е последният, който я е виждал жива. Обичайното ѝ място бе зад кметството на Холоуман, където кварталът не бе чак толкова благопристоен, колкото изглеждаше отпред. В този

район имаше паркинги, складове, административни офиси, щом паднеше мрак, опустяваше и наоколо се мяркаха единствено онези, които търсеха сексуална наслада, като студенти от „Чъб“, търговски пътници и работници нощна смяна.

Силно огорчен от убийството ѝ, дори сломен, Марта Фейн издал бързо имената на редовните ѝ клиенти, поне онези, които знаел, и тази информация довела до няколко доста неудобни разпита на мъже, достатъчно глупави, за да отрекат, че я познават. Младите студенти от „Чъб“ били във възторг от случая, докато не осъзнали, че са заподозрени в убийство, и тогава онези от тях с богати и влиятелни татковци неочаквано настояли за адвокати и млъкнали като риби. След като адвокатите се убедили, че клиентите им са по-скоро източник на информация, отколкото заподозрени, те ги посъветвали да сътрудничат, но така и не се стигнало до разкритие. Смъртта на Диди оставаше забулена в тайнственост.

Нищичко, каза си Кармайн и добави папката с данните за проститутката към папките на тримата застреляни. Който и да го бе извършил, притежаваше хладнокръвието на доктор Полин Денби, но той се съмняваше, че тя има нещо общо с тази работа; убиецът е знаел отлично къде да намери нищо неподозиращата си жертва. Дали пък не беше някой от онези, на които е направила една от прословутите си свирки? Изяж се от мъка, Марта Фейн! Дълго има да чакаш, докато си намериш друга Диди Хол.

Кати Картрайт бе убита преди недъгавото дете да се наака в памперса. По сходен начин като Дезмънд Скепс, но не съвсем. Чаша бърбън с отрова — тъжна работа, като си помислиш, че нещастната жена е трябвало да си легне, за да пийне на спокойствие. Когато е усетила ефекта на хлоралхидрата, по всяка вероятност не се е опитала да се пребори с въздействието му, защото е решила, че е претрепана от умора, и е очаквала с нетърпение следващите няколко часа, в които да поспи, знаела, че по някое време ще се събуди Джими и тя ще трябва да стане отново, за да го преоблече. Патрик бе на мнение, че пентобарбиталът ѝ е бил инжектиран веднага, че по всяка вероятност тя е била първата жертва, издъхнала бързо и безболезнено. Жизненоважните центрове в мозъка ѝ бавно са престанали да функционират и тя просто се е плъзнала в небитието. Какво у нея бе предизвикало подобно състрадание? Начинът на действие издаваше, че

убиецът я е съжалявал и му е било мъчно, че се налага да стори подобно нещо.

Кармайн, Кармайн! Той се изправи и усети как по гърба му се стича пот и капката си проправя път между плешките. Мислиш така, сякаш имаш едно-единствено убийство! Но не е възможно. Прекалено много престъпления, на твърде различни места, същевременно извършени приблизително по едно и също време. Освен ако някои от убийствата не са били поръчкови. Само че за тази цел са необходими много пари и комбинативен ум. Огледай проблема безпристрастно и ще разбереш, че грешиш... Може би единствената причина за подобна лавина от убийства, извършени приблизително по едно и също време, е някакво желание да бъдат причинени неприятности, а това бе просто абсурдно. Наистина немислимо! Ами рисковете? Всеки достатъчно интелигентен, за да осъществи подобен замисъл, щеше да прояви същата интелигентност, за да обмисли как да се измъкне.

Признай си, Кармайн, идеята ти хрумна едва след като научи, че Дезмънд Скепс е сред убитите. Колко находчиво да прикриеш важността на убийството му под лавина от други убийства! За прикритие обаче щяха да са достатъчни и само няколко убийства. Само че още десет! Смъртта на Джими Картрайт бе случайно съвпадение, но изглежда останалите бяха планирани. Четири други убийства щяха да са повече от достатъчни. Но десет! Пълна лудост!

Освен... освен, Кармайн, ако не се е налагало всички тези хора да умрат. Освен ако между двайсет и девети март и трети април не се е случило нещо, което да доведе до конкретната ситуация. Само че какво? О, Кармайн, Кармайн, не си усложнявай чак толкова работата! Да не си посмял да изречеш подозренията си пред когото и да било, дори пред Джон Силвестри.

Тъй като усещаше, че червейчето се бе излюпило в ума му и осветяваше всяко скрито кътче там, Кармайн остави папката за Кати Картрайт на купчината с прегледани и взе доклада на Кори за Бианка Толано.

Бианка, на двайсет и две години, се бе преместила в Холоуман от Пенсилвания преди десет месеца. От пощата и други документи в апартамента ѝ Кори бе разбрал, че след като е завършила икономика в

държавния университет „Пен“, убитата е искала да защити магистърска степен в бизнес школата на „Харвард“. Проблемът бе, че в момента нямала пари, затова си намерила работа като изпълнителна асистентка в завода за машинни части „Карингтън“, една от многобройните компании на „Корнукопия“, пръснати из Холоуман. Заплатата ѝ била добра, тя се справяла успешно с работата и спестяванията ѝ в банка „Холоуман“ набъбвали бързо. Кармайн потръпна, когато разбра, че живеела на третия етаж на къща на улица „Сикамор“, която делели три семейства, само на една пресечка от стария апартамент на съпругата му. Спомни си какво бе преживяла Дездемона там, убитото с гарота ченге, оставено да пази входа ѝ. И това се водеше престижен квартал. Първо Дездемона, а сега и Бианка.

Хазяинът забелязал, че вратата ѝ е отворена, повикал я и тъй като не получил отговор, влязъл и попаднал на голото ѝ тяло, проснато на пода в хола. Според Патси, тя е била измъчвана, включително и с чорапогащника на врата ѝ, стяган и отпускан многократно; имала изгаряния от цигара, била кълцана с ножица, пробождена с точно насочена пинцета, накрая убита със счупена бутилка, натъпкана във вагината. Освен временното задушаване, тя е била в съзнание през всичкото време, а в кръвта ѝ нямало следи от наркотични вещества.

Разговорите с колегите ѝ разкриха, че била затворена, но не и срамежлива. Отношенията ѝ с шефа Джеймс Дорли били приятелски, но напълно професионални. Тъй като била привлекателно момиче, често я канели на вечеря и кино и тя приела няколко пъти, но без да задълбочи връзката. Мъжете бързали да обяснят, че Бианка била надменна, не ги поощрявала. Хазяинът ѝ, любопитен старец, се закълел многократно с ръка върху Библията, че никога не е водила мъже в квартирата. Госпожица Толано била тиха и скромна наемателка. Кори не успял да научи нищо съществено и от колегките ѝ. Ходила на едно парти, повеселила се, но дала на другите момичета да разберат, че няма да позволи нищо да застане между нея и магистратурата в „Харвард“. Разказали на Кори, че домът ѝ в Скрантън не бил приятно място, че не поддържала връзка със семейството си и се радвала, че живее другаде. Излизала ли е изобщо? — поинтересувал се Кори. Понякога, отвръщали жените, защото господин Дорли ѝ давал билети за театър или за светски събития, на които не можел да отиде лично.

Единствената покана, която пропуснала, била за благотворителен бал — нямала достатъчно изискани дрехи, обяснила тя.

Поредната кръгла нула, помисли си Кармайн и прехвърли Бианка в купчината с прегледани случаи. Ако Кори се бе надявал случаят на Бианка Толано да му помогне да блесне, просто бе сбъркал. И неговият случай бе попаднал в същата задънена улица като случая на Ейб.

Ейб се бе постарал много с Биатрис Егмонт: не бе оставил нито един непреобърнат камък, бе разпитал всички — от боклукчиите до синовете на съседите. Най-забележителното в този случай бе личността на жертвата; всички, които я бяха познавали, без изключение, я бяха обичали. Тя не се бе натрапвала в живота на другите, нито пък в делата им, но винаги била готова да направи мил жест, да предложи разрешение или да поднесе подарък. Не бе живяла като отшелник от овдовяването си преди много години; канели я често на партита, от време на време ходела да обядва в Манхатън или да гледа някоя постановка, купувала сладки от момичетата скаути и билети за томболи, винаги присъствала на благотворителните събития, организирани в Холоуман. Познавала се добре с кмета, затова от кметството не спираха да питат как върви разследването. Доколкото Ейб бе успял да провери, от дома ѝ не липсвало нищо, старинните китайски вази от времето на династия Мин и фламандските гоблени били по местата си, а швейцарският ѝ часовник „Бом & Мерсие“ бил все още на китката, когато я открили. Преди да си легне, не е пила лекарства, но сърцето ѝ отказало твърде бързо, затова не се е съпротивлявала. „Не намирам причина за смъртта ѝ“, бе написал Ейб.

Сбогом, Биатрис Егмонт. Горкичката. Кармайн прибави и нейната папка върху купчината, която ставаше все по-висока. Оставаха неговите случаи: декан Денби, Питър Нортън, Дезмънд Скепс, Кати Картрайт и Еван Пю.

Нямаше съмнение, че декан Денби сам си е търсел неприятности, но съпругата му бе права: защо да го убиват по този коварен начин с цианид, оставен в кабинета му? Трябвало е да бъде застрелян, наръган, пребит някъде около закусвалня „Джоуи“ — дали закусвалнята беше единствената връзка между него и Джералд Картрайт, собственика на заведението? Според доклада на Патрик, пликчето било скъсано с едно движение от самия декан, а мощният микроскоп не бе разкрил разкъсани и после възстановявани места по

пакетчето чай. Кражбата на двете пакетчета бе принудила декана да използва последното; очевидно му е било писано да умре точно в този ден, като отравянето бе много различно от обичайните похвати на отровителите. Някои убийци действаха напосоки, но не и този. Ще умреш в този ден, трети април, тъкмо днес... Защо цианид? За да е сигурен убиецът, че деканът на колеж „Данте“ няма да оцелее.

При Питър Чарлс Нортън бе различно. Въпреки че Кармайн бе успял да посети къщата на семейство Нортън един-единствен път, впечатленията му го накараха да отхвърли съпругата като заподозряна, въпреки че тя бе изцедила сока от портокал. Остави ги на мира, защото единственият възрастен свидетел на нещастieto бе изпаднал в истерия. Утре щеше да изпрати Ейб или Кори и щеше да чака отговори на въпросите си. Независимо от всичко вече бе направил някои заключения. Първото беше, че портокаловият сок е бил точно за Питър Нортън. Каната с боровинков сок в хладилника доказа, че съпругата и децата са предпочитали да пият от него. Госпожа Нортън изцедила една чаша за мъжа си, а той имал обичай да го изпива на един дъх и дояждал препечената си филийка, докато излизал от къщата. Кармайн бе готов да се обзаложи, че Нортън е похапвал втората си закуска в закувалня „Джоуи“. Препечената филийка и сокът имали за цел да замажат очите на госпожа Нортън.

Той бе починал на трети април след дълга агония. Това доказваше, че убиецът е разчитал на визуалния ефект от смъртта на Нортън. Кого е наказвал? Съпруга или съпругата? Това зависеше от факта колко време преди да умре Нортън е изпаднал в безсъзнание. В кръвта му нямаше следи от други химикали, въпреки че кръвната му захар се оказа доста завишена, а артериите издавали, че обича да похапва бургери и пържени картопки като дежурните полицаи. Патси бе проверил и захарта в купичката и буркана, тъй като според кръвната проба госпожа Нортън подслаждала сока. Само че не бе сигурно дали децата си слагат захар в закуската. Така и не бе открил отрова. Добре си се сетил, Патси!

Дилия бе оставила банкови извлечения в папката на Нортън. Тя беше истинско съкровище! Като управител на банка „Форт Нешънъл“, Нортън не бе имал никакви финансови проблеми. Простираше се според възможностите си и през последната година не бе теглил големи суми. Това бе всичко, което Дилия бе направила засега. Семейството му в

Охайо било богато, докато госпожа Нортън била от обикновено семейство в Уотърбъри.

Метна и тази папка при останалите и се надвеси страховито намръщен над случая Еван Пю. Инстинктът му подсказваше, че това убийство е ключът, тъй като бе единственото различно от станалите. Кой беше Дрънкалото? Какво го бе подтикнало да използва този необикновен начин за убийство? Мечи капан! Не бе от малките, които имаха за цел да задържат мечката на място, докато ловецът я застреля; този капан бе достатъчно голям, за да я осакати, да нанесе такива поражения, че кръвта ѝ да изтече. Това бе оръжие, с помощта на което човек осигуряваше оцеляването си и можеше да е уверен, че ще види сметката на мечката.

Родителите на Еван Пю бяха тръгнали от Флорида, където живееха в една от невъобразимо огромните къщи срещу някой от изкуствено прокараните канали. След като направил състояние в електрониката, бащата на Еван Пю се пенсионира, за да се наслади на хубавия живот на място, където никога не ставаше студено, а сняг никога не валеше. Еван бе единственото им дете и животът на разследващия полицаи щеше да стане невъобразимо труден, защото семейство Пю водеха и адвокат.

Оставаше единственото убийство, на чието местопрестъпление Кармайн не бе имал време да отиде. Знаеше, че няма смисъл да бърза. Жилището на Дезмънд Скепс беше запечатано, частният асансьор бе заключен, двете стълбища за евакуация в случай на пожар — преградени, и достъпът — ограничен. Ейб веднага бе отишъл там; беше работил в офиса на Скепс и оттам беше събрал информация за подчинените и познатите на магната. Противните подробности около убийството Кармайн бе научил от разговора с Патси. Също като Бианка Толано, Скепс бе измъчван, въпреки че при него не можеше да става въпрос за сексуално престъпление. И той като Кати Картрайт, Питър Нортън и декан Денби бе отровен. Въпросът бе дали приликите или разликите са важни?

Хайде пак същото, Кармайн! Пак ли реши, че става въпрос за един убиец? Нямах абсолютно никакво доказателство, за да подкрепиш подобно предположение. Вярно, не можеш да докажеш и че убийците са повече от един. Всъщност, наемникът от друг щат е подходящо обяснение поне за половината жертви, но в такъв случай

той е подходил виртуозно към тези убийства. Защо пък да не е нает убиец за всички до един? Сочи ли нещо, че не наемник, а поръчителят е извършил убийствата? Това може да пасне само на две от тях — на Дезмънд Скепс и Еван Пю. Тяхната смърт е причинена за лично удоволствие. Ако изнудването е довело до убийството на Пю, тогава нещата се връзват, чак до факта, че личността на изнудвания не фигурира никъде черно на бяло. Ако Пю беше проговорил, зорките очи на полицията са щели да се обърнат в крайно нежелана за убиеца посока. Това отново навеждаше на мисълта, че Скепс е бил главната цел. Защо обаче се е налагало да умрат другите?

Времето ще покаже, помисли си Кармайн и се почувства по-уверен в теорията си. Едва започнах да разплитам тази главоблъсканица; после пък ще се наложи да сглобявам всичко парче по парче. Утре ще подхвана нещата по обичайния си начин: ще разгледам лично всяко едно от местопрестъпленията, а Ейб и Кори ще ме следват. Жалко, че няма да могат да работят по отделни случаи! Истината е, че съм като инвалид без Ейб и Кори. Имам нужда от три чифта очи, три чифта уши и три мозъка.

Вдигна поглед към големия часовник над вратата на Дилия. Шест и половина! Кога отлетя това време? При нея продължаваше да свети, затова той надникна в стаичката.

— Прибирай се, иначе похотливите ченгета ще започнат да ти се пускат.

— След минутка — промърмори разсеяно тя, без да обърне каквото и да било внимание на шеговитата забележка. — Искам да съпоставя тези банкови извлечения. Отне ми цял ден, докато се добера до тях.

— Добре, но недей да нощуваш тук. И повикай, ако обичаш, всички на среща в кабинета на Силвестри утре точно в девет.

След като Майрън Мендел Манделбаум се беше настанил в Ийст Съркъл, той трябваше час по-скоро да се прибере.

Мъжете, които Кармайн обичаше от все сърце не бяха много. На първо място се нареждаше Патрик О'Донъл, но втори в списъка бе сегашният съпруг на бившата му жена. Нито един от двамата не бе успял да съхрани любовта си към общата им съпруга Сандра, но и

двамата бяха силно привързани към София. Въпреки че Майрън усещаше особено остро отсъствието ѝ в ехтящата от празнота къща, където вече не звучеше смях, той не се поколеба да я изпрати на изток, след като Кармайн се ожени за Дездемона, тъй като знаеше, че животът ѝ в сравнително скромната къща на Ийст Съркъл ще бъде много похубав, отколкото ако останеше в неговия дом, достоен близък на двореца Хамптън Корт, където майка ѝ не проявяваше никакъв интерес към нея, а пък Майрън не беше господар на времето си, особено ако не искаше да изгуби онова, което притежаваше. Предбрачно споразумение, нещо напълно нетипично за 1952-ра, гарантираше на Сандра не повече от няколко милиона, в случай че той умре, но София бе нейна наследница и Майрън искаше момичето да получи имението му; беше твърдо убеден, че любимата му доведена дъщеря ще го съхрани и опази. Въпреки че тя учеше всички дисциплини — от математика до английска литература, той запозна София с една от сферите си на дейност — финансиране на филми и следене на приходите и разходите от предварителната продукция чак до разпространението в кината. Когато тя станеше на двасет и една, Майрън бе убеден, че София щеше да притежава уменията на холивудски продуцент, професия, към която проявяваше интерес, и може би да поеме управлението на многобройните му бизнес дейности.

Предполагаше, че Кармайн подозира какво е намислил за София, но никога досега не бяха обсъждали този въпрос; бащата беше прекалено чувствителен към положението на момичето, затова не смееше да направи първата крачка, а пък Майрън бе твърде затворен. Ако скъпият му приятел Кармайн имаше реална представа за размера на бизнес империята му, едва ли би искал София да бъде натоварена с подобна отговорност. Само че той не познаваше истински дъщеря си. Докато Майрън, който бе играл ролята на неин баща между втория и шестнайсетия ѝ рожден ден, беше доста по-наясно с характера ѝ.

Все пак беше още здрав и очакваше да живее дълги години. Затова не виждаше причина да се доверява на Кармайн, докато момичето се радваше на щастieto на шестнайсетгодишните в изпълнен с обич дом и учеше в добро училище. Не си даваше сметка обаче, че липсата на любимото му дете го кара да се чувства безкрайно самотен и го прави лесна плячка за някоя хищна птица.

Тъй като знаеше, че е винаги добре дошъл в дома на Кармайн, той отделяше по няколко дни всеки път, когато ходеше в Ню Йорк, за да посети къщата на Ийст Съркъл. Сегашното посещение обаче беше изненада; последният филм, в който участваха три известни звезди, все още не бе завършен. Пробута извинението, че парите му били в Ню Йорк, но Кармайн веднага усети лъжата. Нали парите винаги бяха в Ню Йорк. Не, Майрън беше дошъл, защото смъртта на Дезмънд Скепс беше отразена във всички вестници.

Когато се прибра, завари госта настанен в огромно кресло в хола, с чаша бърбън „Кентъки“, разреден със сода, в едната ръка, в другата стиснал брой на „Нюз“ от миналата седмица.

Беше петдесетгодишен, значително по-възрастен от Кармайн, а славата му да привлича красиви жени се дължеше на властта, която притежаваше, съвсем не на забележителна красота. Беше плешив, а малкото останала коса подстригваше съвсем късо, издълженото му умно лице бе със стиснати устни и сиво-зелени очи, за които София твърдеше, че можели да проникнат чак в душата ѝ. Когато се изправи, за да поздрави Кармайн, стана ясно, че е нисък, слаб, сякаш безплътен.

След като се прегърнаха, той подаде списанието на Кармайн.

— Чел ли си го това? — попита.

— Прехвърлих го бегло — отвърна Кармайн, целуна съпругата си, която дойде при тях с чаша джин и тоник.

София поднесе на баща си чаша бърбън, приготвен точно както той обичаше, със съвсем малко сода.

— Трябва да прочетеш статията на Карновски за червените — отпусна се отново в креслото Майрън. — От години не бях попадал на толкова добър материал, особено в исторически аспект. Дава подробни описания на всички членове на Централния комитет, които са имали амбиция да станат главни секретари след смъртта на Сталин, а пък портретът на самия Сталин е невероятен. Как само ми се иска да разбере кои са били източниците му — та той изнася материали, които никога досега не съм виждал.

— Във всеки друг случай щях да прочета статията от първата до последната буква — отвърна мрачно Кармайн, — само че в момента ми е невъзможно. Прекалено много ми се е насъбрало.

— Разбрах.

— Ключарка — досети се Кармайн и изви очи към София. — Кой нюйоркски banker си е стиснал кесията, Майрън?

— Не го познаваш — смънка с неудобство Майрън, след това сви рамене. — Май е най-добре да кажа истината — въздъхна примирено той. — Развеждам се със Сандра.

— Майрън! — ахна Дездемона. — Какво, за бога, е направила нещастната жена след толкова много години?

— Всъщност, нищо. Просто ми писна от нейните дивотии — процеди Майрън, все още настръхнал.

— Ами Сандра какво ще прави? — попита Дездемона и погледна настрани към София, която седеше с напълно безизразно лице, стиснала чаша безалкохолно, което не пиеше.

— Тя ще се оправи, честна дума! Прехвърлил съм на нейно име двайсет милиона, но съм поставил условие, така че няма опасност някой алчен за пари кандидат да ги пипне, дори да се ожени за нея. Икономката и прислугата ще останат, така че ще има кой да следи да не се надрусва прекалено.

София едва сега намери сили да проговори.

— Татко, защо? — попита глухо.

Кармайн много добре знаеше, че тя не пита него; така наричаше и двамата мъже.

— Казах ти, миличка, дойде ми до гуша от нея.

— Не мога да повярвам! Беше ти дошло до гуша още преди години! Какво се промени?

Ето го моментът, в който истината ще излезе наяве, помисли си Кармайн и отпи глътка от бърбъна си.

Майрън се прокашля и вдигна смутено поглед.

— Ами... аз... запознах се с една жена. Истинска дама.

— Я! — ококори се София, след това в погледа ѝ проблеснаха гняв и ярост; когато обаче насочи взор към Майрън, в очите ѝ се четеше единствено любопитство. — Хайде, татко, разкажи ни още!

— Тя се казва доктор Ерика Девънпорт и е главен юрисконсулт на „Корнукопия“. Живее тук, в Холоуман! Още сме в началото на връзката, но прецених, че сега, след като шефът ѝ Дезмънд Скепс е мъртъв, сигурно има нужда от морална подкрепа. Когато ѝ звъннах от Ел Ей, ми се стори притеснена. Не ме е молила да дойда, но аз прецених, че е най-добре да съм до нея.

Кармайн преглътна.

— Майрън, това може да създаде проблеми и да породи конфликт на интереси. Трябваше да останеш на Западното крайбрежие — рече той.

— Но Ерика ми е приятелка — настоя Майрън.

— И по всяка вероятност заподозряна в смъртта на шефа си. Не мога да те спра да се виждаш с нея, но нали разбираш, че няма начин да припари до дома ми!

— Глупости на търкалета! — възкликна Майрън, тъй като не си позволяваше да ругае в присъствието на София.

— Влюбен си, затова искаш развод — досети се Дездемона, докато прибираще празните чаши.

— Мислиш ли?

— Ами да. Ако искате още по едно, след това можем да вечеряме. Печено агнешко бутче, с глазура и гарнитура.

Двете със София отидоха в кухнята.

Кармайн наблюдаваше начумерен приятеля си.

— Майрън, в момента подобно усложнение изобщо не ми трябва.

— Извинявай. Дори не помислих. Просто ми се прииска да съм до Ерика.

— Нали разбираш какъв е проблемът?

— След като ми каза, вече разбирам. Утре ще заведе Ерика да обядваме и ще ѝ обясня.

— Нищо подобно. Както и всички останали заподозрени от „Корнукопия“, утре трябва да е в сградата през целия ден. Може би дори и през нощта. Най-добре да ѝ обясниш по телефона и да се надяваш, че ще приключи с нея, докато дойде време да я заведеш на вечеря.

— Мама му стара.

— Събра ти се много, Майрън. А и не очаквай съчувствие от София.

— Маmicата му!

— Речникът ти съвсем се е скапал, стари приятелю. Кажи сега какво е толкова интересно в статията на „Нюз“.

— Не чу ли какво ти казах одева? Просто от години не е излизала по-добра статия за червените, особено за членовете на Централния

комитет. Ако си забравил, Кармайн, страната ни води студена война със СССР.

— Не съм забравил. Просто в момента имам чувството, че градът ми води гореща война срещу неизвестни лица. Ето ги и напитките. Дай сега да се върнем на списание „Нюз“.

Тъй като всички, които присъстваха на срещата, знаеха, че напредъкът е незначителен, единственият, който не беше изненадан, че се събират, бе Кармайн. Единствената жена, Дилия Карстеърс, имаше отлична представа какво става, но присъстваше, за да води протокола, а не за да даде мнението си.

— Подхождаме погрешно — обясни Кармайн, след като Джон Силвестри откри оперативката. — От днес нататък отделът се връща към нормалния си ритъм. Лари, заедно с твоите момчета поемате обичайните дребни престъпления в Холоуман — говоря за случаи, които не са свързани с дванайсетте убийства от трети април. Ако не обръщаме достатъчно внимание, ще ни залее кражби и домашно насилие, ще започнат войни между мотористи, банди и кой ли още не. Вървете да постреснете местните бандити и да им напомните, че не сме ги забравили. Справихте се чудесно с тримата застреляни и проститутката, Лари, но сме в застой и нямам намерение да тръгна по следи, които водят до задънена улица.

Лари Пизано и хората му не възроптаха. По-скоро бяха облекчени. Щом се заемеха отново с обичайните за Холоуман престъпления, процентът им на успешно разрешени случаи щеше да скочи. Всъщност, Лари бе така нетърпелив да се земе с новата си задача, че скочи на крака, готов да действа, още преди оперативката да е приключила.

— Значи нямаш нужда от мен, Кармайн, нали?

— Нямам.

Кармайн изчака тримата мъже да излязат.

— Онова, което ще кажа, не бива да излиза от тази стая. Ясен ли съм?

— И още как — кимна комисар Силвестри. — Стигна ли до някакво заключение?

— Да, стигнах. Не твърдя, че съм прав, но за момента предположенията ми се струват добри. Смятам, че някои от единайсетте убийства — от сега нататък няма да обръщаме внимание на Джими Картрайт — са били поръчани отвън. Сигурен съм за тримата застреляни. По всяка вероятност същото важи и за отровения Питър Нортън, изнасилването на Бианка Толано, убийството на Кати Картрайт и задушената Биатрис Егмонт. Всяко едно от тези убийства е било извършено професионално, включвам и сексуалното престъпление в това число, защото е... абе, съвсем като по учебник.

— Говориш за седем престъпления, Кармайн — изтъкна намръщеният Патси.

— Точно така.

— Ами Диди Хол?

— Според мен там става въпрос за лично убийство. Същото мога да кажа и за Еван Пю и Дезмънд Скепс.

— Изпусна декан Денби. Той къде се вмести?

— Все още не съм сигурен, Патси. Инстинктите ми нашепват, че става въпрос за поръчка, но ако е така, защо нещата са чак толкова усложнени с пакетчето чай и опаковката? Защо по тях няма никакви следи? Може при него да е станало случайно.

— Не мога да повярвам! — възрази Дани Марсиано. — Във всеки друг ден бих го приел, но не и когато става въпрос за трети април. Единственото изключение е Джими Картрайт, Кармайн.

— Знам, знам!

Умълчаха се и в настъпилата тишина бръмченето на модерния климатик на Силвестри им се стори като рев.

Комисарят се обади пръв.

— Говориш за един убиец, така ли, Кармайн?

— Да. Ако съм прав, той е допуснал ужасната грешка да се заеме с всичките си жертви в един ден. Това означава, че му се е наложило да даде поръчка за някои от тях. В случая не става въпрос за някой празноглавец, а за истински виртуоз. И тъй като много добре е знаел, че допуска грешка, значи не е имал друг избор. Поради някаква причина всички тези хора е трябвало да умрат в един ден, което ще рече, че заплахата, която са представлявали, е от сравнително скоро и е трябвало да се действа незабавно. — Кармайн бе колкото мрачен, толкова и развълнуван. Всички присъстващи познаваха това

изражение: той очакваше с нетърпение и същевременно се страхуваше от предстоящия лов.

Силвестри поклати глава.

— Не знам как го правиш, Кармайн, но успяваш да ни накараш да мислим като теб още преди да разберем какво става. Един убиец? Пълна лудост!

— Съгласен съм, шефе, но нека приемем, че съм прав! Да не би да е по-шантаво от предположението за дванайсет убийци? В един ден, при това в град като Холоуман? Според мен, това е единственият смислен отговор. Ако единайсет души са умрели по най-различни начини, какво би ни навело на мисълта за един убиец? Има случаи на масови убийства, но тогава убиецът е някой психар, насочил картечница към пълен с народ площад, или пък похитител е свалил самолет, защото не разбира накъде отива светът. Това е друго.

— Разбирам накъде биеш — въздъхна комисарят. — Продължавай.

— За да наеме професионални убийци, нашият виртуоз — не ми харесва тази дума — трябва да разполага с неограничени средства. Защо не харесвам думата „виртуоз“ ли? Защото поне в един от случаите е бил крайно недискретен и Еван Пю го е нарекъл Дрънкалото. Тъкмо затова не открихме никакви следи сред вещите на Пю за повода на изнудването. А поводът за изнудването просто е бил нещо, което Дрънкалото е издрънкал, ала всички, освен Еван Пю са го забравили. Това е най-трудното за доказване изнудване.

— Това вече е прекалено — отбеляза Дани Марсиано.

— Съгласен съм, звучи малко изсмукано от пръстите, но имам основание. Дай ми по-добро обяснение за тримата застреляни по поръчка, Дани! Тези безобидни хорица са били набелязани за екзекуция от мъже, които използват заглушители и умеят да се изнизват за нула време. А такъв подход е прекалено сложен за някой от Холоуман! Един инцидент лесно се преглъща, но три, извършени по едно и също време! Няма начин. Имам чувството, че онзи, който е поръчал убийствата, в момента се присмива на провинциалния ни подход.

— Значи не те познава, Кармайн — подкрепи го предано Ейб.

— Напротив, Ейб, мисля, че ме познава или поне е чувал за мен. Градът е малък, а аз доста обикалям.

— Как възнамеряваш да подходиш? — попита Силвестри.

— По обичайния начин, шефе. Поемам и единайсетте случаи заедно с Ейб и Кори. Извинявайте, момчета, но просто не мога да се справя без вас. Ако изпратя някого от вас двамата да разпитва хората, знам, че ще го свършите не по-зле от мен. Същото важи и за събирането на доказателства. Днес ще се заемем с Дезмънд Скепс. Ейб е свършил предварителната работа, така че сега ни остава да затегнем примката около „Корнукопия“.

Кармайн погледна Силвестри.

— Хартфорд може и да ви попритисне, ако започнем да задаваме неудобни въпроси. Може дори от Вашингтон да надигнат глас. Освен това съм длъжен да ви уведомя, че така нареченият ми приятел Майрън Манделбаум е луднал по главната юристка на „Корнукопия“, някоя си Ерика Девънпорт. Предупредих го и той се съгласи, че не може да я кани у нас, но го съобщавам, за да не плъзнат слухове.

Силвестри никак не се притесни от чутото.

— Че какво е още малко натиск от Хартфорд и Вашингтон, след като ме чака пресконференция след малко? Акулите вече са настървени от смъртта на Скепс, затова възнамерявам да им хвърля парчета от трупа му. Нека млъкнат, докато ги предъвкват. Дванайсет убийства ли? Какви дванайсет убийства? Аз, разбира се, ще заявя категорично, че нямаме местни заподозрени за убийството на Скепс. Нали затова са дошли от ФБР. Разчитаме на Ню Йорк и на другите финансови столици. Така смятам да представя нещата и да отмятам пресконференциите една след друга. Ще задържа акулите далече от Холоуман. — Той махна с ръка. — Хайде, вървете. Трябва да помисля.

Кармайн излезе намръщен. ФБР ли? Какво искаше да каже Силвестри?

Сградата на „Корнукопия“ се намиреше на ъгъла на „Мейпъл“ и „Кромуел“, в самия център, в търговската част, и бе само на една година; с четирийсетте си етажа бе най-високата сграда в Холоуман. На последния етаж се намиреше жилището на Дезмънд Скепс, докато на останалите трийсет и девет етажа се помещаваха офисите на многобройните фирми на „Корнукопия“, както и офисите на самия Дезмънд Скепс на трийсет и деветия етаж. Колкото и да бе странно,

той не бе направил директна връзка между жилището и работното си място; за да се качи в апартамента, трябваше да излезе от офиса, да слезе на първия етаж и там да вземе частния асансьор до четирийсетия. Сигурно, мислеше си Кармайн, така е слагал ясна граница между бизнеса и удоволствията.

Фоайето на партера беше облицовано с многоцветен мрамор, украсено с пищни палми в ръчно изработени мраморни кашпи; но при поглед по-отблизо веднага се виждаше, че палмите могат да бъдат извадени безпроблемно, защото бяха засадени в по-малки пластмасови саксии. Имаше информационно гише и гише за посетители, където работата на служителката бе да дава пропуски на посетителите. Работещите тук не забелязваха никого, все бързаха нанякъде. Една част от асансьорите обслужваше етажите от втори до деветнайсети, а останалите се изкачваха от двайсети до трийсет и девети; асансьорът за апартамента на последния етаж бе отделен, а пред лъскавата медна врата бе поставена трикрака стойка с надпис „Ползването забранено“.

Кармайн извади ключа и отключи, вратата на асансьора се плъзна и разкри луксозна кабина с тапицирани в светлорозова кожа стени, бледорозов мраморен под, дърворезба и позлата. На таблото се виждаха само два бутона: „Нагоре“ и „Надолу“. Каква арогантност, помисли си той развеселен. На последния етаж вратата се отваряше направо в апартамента, който се оказа огромен. Първо се влизаше в антре с размерите на повечето холове, следваше хол с размерите на повечето къщи, със стъклени стени от двете страни; едната гледаше към северен Холоуман, а другата към Лонг Айлънд и пристанището. Кармайн веднага видя кея пред къщата си и квадратната кула с терасата. Телескоп, поставен на триножник, го накара да се запита какво ли е наблюдавал Дезмънд Скепс в повечето домове. Господин Скепс, помисли си той, никак не ми допадат. Правото на личен живот е последната ни защита срещу варварството, а вие сте същият отявлен варварин като федералното правителство.

Апартаментът бе обзаведен в ненатрапчиво бежово, консервативно и семпло, нямаше ценни предмети, които да подсказват, че Скепс колекционира произведения на изкуството. Картините по стените бяха второкачествени акварели, които дизайнерът по всяка вероятност е пробутал като творби на известни художници, а в спалнята се бе спрял на гравюри, най-вероятно скъсани от някой

викториански албум и сложени в рамки. Със сигурност сметката е била астрономична, но на Кармайн никак не му дожаля за мъжа, който не познаваше второкачественото, когато го видеше.

Скепс не бе убит в леглото си, а на кушетката за масаж, висока, тясна, следователно напълно подходяща за намеренията на убиеца. Или се бе качил на нея доброволно, или убиецът бе достатъчно силен, за да го повдигне и премести, след като бе изпил малцовия „Гленливет“ с хлоралхидрат. Със сигурност не е изпил скоча, докато е лежал на кушетката, която не след дълго е щяла да се превърне в смъртното му ложе. Силен убиец, каза си Кармайн, замислен за мечия капан. Тези две убийства бяха лични и издаваха огромна физическа сила. Търсеше се някой червив от пари, с телосложението на културист. Ами какво щеше да стане, ако такъв не се намереше? Или ако не беше нито едното, нито другото?

Момчетата на Патси бяха прегледали особено внимателно местопрестъплението, затова той не направи нов оглед. Искаше да добие представа за Дезмънд Скепс от начина му на живот.

Беше наясно, че останалата част от света вече е разбрала какво се е случило от обичайните източници: клюкарски списания, злободневни колонки и от време на време някоя сериозна статия в „Уолстрийт Джърнъл“ или „Ню Йорк Таймс“. Бащата на Скепс, преуспял производител на автомобилни части, бе станал свидетел как облаците на войната надвисват над Европа през 1938-а и не бе пропуснал Югоизточна Азия. Създал „Корнукопия“ (името, казвал той, означавало най-обикновен рог на изобилието), за да произвежда оръдия за артилеристите, след това се заел и със самолетни двигатели и военни машини. След Пърл Харбър империята му разцъфтяла и от тогава насетне не спирала да се разраства. Сега, през 1967-а, тя произвеждаше хирургически инструменти и уреди, огнестрелно оръжие и гаубици, турбини, генератори, атомни реактори, ракети и дребни оръжия, произвеждаха се и пластмаси, особено онези, към които военните проявяваха интерес. „Корнукопия“ разполагаше с огромен изследователски център и бе в крак с всичко, което бе открила съвременната наука, освен това разчиташе на огромен брой договори с Министерството на отбраната, за което изработваше повечето оръжия.

Работата на Скепс бе чудовищна, но той не се занимаваше с всичко сам. Имаше около петдесет изпълнителни директори, които

също не вършеха кой знае каква работа; около трима или четирима надолу по веригата изпълняваха задълженията на всеки директор, поне така предполагаше Кармайн. Така беше във всеки конгломерат, а „Корнукопия“ бе от скромните. Бяха му казали, че Скепс е висок, слаб, мургав, непохватен мъж, който привличал жените като магнит. Това бе гласът на властта, разбира се, както и при Майрън Мендел Манделбаум. След като се оженил за красавица, я прогонил с ревността си и повече не сключил брак. Имаше едно дете, момче, сега на тринайсет, което учеше в „Тринити Грей“. Казваше се — изненада тук нямаше — Дезмънд Скепс III. Майка му имаше пълно попечителство, което означаваше, че Скепс беше направил страхотна издънка.

Какво бе мислил Скепс за сина си или майка му не беше ясно, тъй като в целия апартамент нямаше нито една снимка. Сигурно му се е налагало да се среща с майката, но това е означавало да пътува до Орлиънс или Кейп Код, където живееше Филомина Скепс. Според информацията, с която разполагаше, в момента момчето беше с нея, защото се възстановяваше след тежко боледуване. От пет седмици не бе ходило на училище и нямаше да се върне в „Тринити Грей“ до края на учебната година. Това означаваше, че ще трябва да повтори годината. Лоша работа.

— Какво ще кажете? — попита той Ейб и Кори след обиколката.

— Че някой е изпреварил момчетата от лабораторията — заяви Кори.

— Така е — съгласи се Ейб и посочи ваза, поръсвана на два пъти с пудра за откриване на отпечатьци. Цветът на пудрата издаваше чуждата намеса.

Кармайн се намръщи.

— Моя грешка — въздъхна той. — Мислех, че ще е най-добре първо да се оправим с дребните риби, преди да пристъпим към кита господин Скепс. Май не са ни оставили много. Въпросът е дали нещо е местено и ако е местено, защо и от кого.

— От дългата ръка на Министерството на правосъдието — отвърна Ейб.

— От ФБР по-точно. Комисарят беше чул нещо, нали намекна. Само че не беше го чул от официален източник, при това го научи малко преди да започнем оперативката. Господи, мразя такива

изпълнения! — извика Кармайн. — Защо не дойдат при нас и не ни кажат направо, че се интересуват от случая, вместо да се шмугват насам-натам като хлебарки.

— Сигурно са се заврели в офисите на долните етажи — наежи се Кори.

— Спокойно, момчета — нареди Кармайн.

Докато се навеждаха, за да минат под полицейската лента на входа към офисите на Дезмънд Скепс, научиха, че от ФБР наистина са ги изпреварили. Завариха вътре сто и десет килограмов мъж, висок метър деветдесет и пет, застанал по средата на главния офис, докато наглеждаше как двама от чистачите на „Корнукопия“ местят шкаф с четири чекмеджета, вече качен на количка. Беше красавец, с гъста тъмна коса, тъмни очи, но как бе станал агент остана загадка и за трите ченгета от Холоуман, тъй като всеки щеше да забележи мъж с подобен ръст.

— Като ви гледам колко сте як, господине, шкафът никак няма да ви затрудни. Или може би това е под достойнството ви? — попита дружелюбно Кармайн.

Гигантът скочи, опита се да си придаде надменен вид, но така и не успя.

— Нали няма да ми пречите? — попита той и побърза да извади документите си. — Аз съм специален агент Тед Кели от ФБР и това е жизненоважно доказателство.

— Имате ли заповед? — изви вежди Кармайн.

— Не, но мога да я извадя по-бързо, отколкото котката ви да си почисти ухото — отвърна той, — така че хич не си и помисляйте да ме спирате.

— Ухото на котката ми е свършено чисто, специален агент Кели. Аз обаче имам заповед, така че ще отнеса жизненоважните доказателства, тъй като щатът Кънектикът, област Холоуман, ми е дал съответните правомощия. Казвам се Кармайн Делмонико. Това е Ейб Голдбърг, а това е Кори Маршъл. Момчета, изнесете доказателствения ми материал. А вие, специален агент Кели, замърсявате местопрестъплението ми. Вървете да извадите необходимите

документи, след това се върнете и вземете онова, което искате, по законен път.

— Ще те пипна аз теб — изчерви се Кели. — Предупредиха ме за теб.

Кармайн повдигна въжето.

— Довиждане, господин Кели. Не се връщайте, ако не сте готов да споделите с полицейското управление в Холоуман онова, което сте научили.

Мама му стара, каза си той, застанал като победител на бойното поле. Този шкаф означава, че тази вечер по никакъв начин няма да се прибера в приличен час, каквито и номера да е замислил Майрън; до утре федералните ще са използвали всичките си връзки, за да си върнат доказателствата. Не бяха набелязали нито един друг шкаф, така че каквото и да се надяваше да открие агент Кели, то бе тук. Защо обаче ми се струва, че това не е рутинна проверка от страна на ФБР? Пристъпи към най-близкия телефон и набра.

— Дилия? Изрови веднага разрешителните ни за достъп до секретни материали. Браво, добро момиче. Твоите да са непрекъснато у теб, а моите изпрати незабавно. Не мога да рискувам федералните да ме арестуват, защото от затвора лесно не се излиза.

Затвори, когато тя се разписка, след това набра отново.

— Дани? Федералните са тук и усещам, че в държавата, наречена „Корнукопия“, има нещо гнило. Кажете на Силвестри, че му предстои значително по-тежка битка, отколкото очаквахме. Сега ме свържи отново с Дилия.

Тя беше престанала да кряка.

— Изпратих ти документите — докладва начаса, — а моите вече са в чантата, при пистолета. Има ли друго, капитане?

— Кори и Ейб всеки момент ще докарат един шкаф с папки. Доста сочен кокал, Дилия, и може да не успеем да го опазим от големите кучета. В мига, в който пристигне, го слагаш в кабинета ми, местите вътре колкото фотокопирни машини може да издържи електрическата мрежа и започвате да правите копия — ухили се той, — при това по-бързо, отколкото котка може да си оближе ухото. А достъп до съдържанието на документите имаме единствено ние двамата с теб.

— Ами момичетата? — попита тя с тревога.

— Хич не ги мисли тях. Ще действат твърде бързо и дори няма да забележат какво снимат.

— И още нещо — сети се тя, — те са мили момичета, но нямат представа каква е разликата между полимерна верига и верижна реакция.

— Именно.

Дотук добре, помисли си той и върна слушалката на място. Хайде, момчета, просто пренесете шкафа до управлението! Просто е мит, че едрите мъже били бавни, но в този случай се надявам да греша. Дано не смогне навреме. И дано шкафът не ми скапе задната седалка на феърлейна.

Офисите изглеждаха съвсем обикновени. Кармайн минаваше от стая в стая и разглеждаше обичайните бюра, столове, пишещи машини, телекси, фотокопирни машини и калкулатори. Накрая, сякаш бе омагьосан, той откри две малки стаи, в които бюрата бяха запълнени с огромни конзоли, които позна единствено защото понякога се отбиваше при компютрите в „Чъб“, които се даваха под наем на фирми и институции, когато в учебното заведение нямаха нужда от тях. Това бяха просто компютърни терминали, което означаваше, че някъде в недрата на сградата се криеше леденостудено хранилище, в което бяха самите компютри. Бе напълно естествено „Корнукопия“ да има своя компютърна база.

Полицейското ограждение блокираше достъпа единствено до царството на Дезмънд Скепс, приблизително половината от площта на етажа. В далечния край имаше още офиси, в които работата продължаваше в много по-семпла обстановка. Сиви панели ограждаха хората в кабинки, високи приблизително до средата на гърдите, така че щом някой вдигнеше глава, можеше спокойно да се огледа, за да види какво става наоколо. Днес доста от служителите бяха прави, вероятно притеснени от онова, което се случваше. В далечния край забеляза поширок офис, напълно обособен, с табела на вратата, която издаваше, че това е леговището на някой си М. Д. Сайкс. Когато отвори вратата, попадна на дребен мъж на средна възраст, седнал зад огромно бюро, което сякаш го смаляваше още повече.

— Капитан Кармайн Делмонико от полицията на Холоуман. Какво означава това „М. Д.“, господине, и каква длъжност изпълнявате?

Ужасеният човечец се изправи на крака, след това отново се отпусна на стола си, пое си дълбоко въздух и преглътна.

— Майкъл Доналд Сайкс — уточни той с изтънял гласец. — Аз съм генерален мениджър на „Корнукопия Сентръл“.

— Какво е това?

— Това е централната фирма, капитане. Тя следи дейността на останалите фирми на „Корнукопия“. Те са нейни дъщерни фирми — обясни събралият кураж господин Сайкс.

— Ясно. Това означава ли, че например „Лендмарк Машинс“ няма самостоятелност? Че „Корнукопия“ я притежава?

— Точно така. Нито една от фирмите на „Корнукопия“ не притежава кой знае каква автономия.

— Значи вие сте шефът, след като господин Скепс е мъртъв.

Кръглото лице се разкриви, сякаш човекът всеки момент щеше да избухне в сълзи.

— О, не, капитане, съвсем не! Положението ми е висящо. Аз съм някъде между изпълнителната власт и управлението. Господин Филип Смит е старши вицепрезидент и изпълнителен директор. Предполагам, че той ще поеме командването.

— И къде да открия господин Филип Смит?

— На долния етаж. Кабинетът му е точно под кабинета на господин Скепс — заради гледката, нали разбирате.

— И има ключ за тоалетната на ръководния състав.

— Господин Смит има своя тоалетна.

Иха, помисли си Кармайн, но премълча. Взе асансьора до долния етаж, ориентира се по табелите и бе пресрещнат от възрастна, красиво облечена жена, която го огледа така, сякаш бе дошъл да кандидатства за портиер, след което го допусна до кабинета на господин Смит.

И от този офис имаше същата гледка в две посоки, но тук поне нямаше телескоп. Филип Смит беше висок и изискан, безупречно облечен в сив копринен костюм, вратовръзка, за каквато Кармайн беше чувал, но никога не бе виждал — ръчно рисувана коприна от някой италиански дизайнер, също като вратовръзките на „Чъб“. Ризата му беше с ръкавели от чисто злато, а обувките — ръчна изработка от „Сейнт Джеймс“ в Лондон. Беше рус, красив, говореше бавно, провлачено, като истински филаделфиец, а сивите му очи непрекъснато се стрелкаха към огледалото.

— Ужасно, просто ужасно! — възкликна той, докато предлагаше пура на Кармайн. След като полицаят отказа, той му предложи кафе и този път посетителят прие.

— Доколко смъртта на господин Скепс има значение за работата на „Корнукопия“? — попита Кармайн.

Смит не бе очаквал подобен въпрос, примигна и замълча, за да формулира отговора си.

— Всъщност не много — заяви накрая той. — Всекидневната дейност на различните фирми на „Корнукопия“ е поверена на управленските им екипи. „Корнукопия Сентръл“ е нещо като баща на огромна сюррия деца — върши всичко онова, което децата не могат да свършат сами.

Самодоволен дръвник, помисли си Кармайн, докато се преструваше на силно заинтересуван. Би трябвало да ти го върна тъпкано, като те затвора за два часа в стаята за разпити в управлението, но ти си дребна риба въпреки костюма, господин Смит.

Донесоха кафето и така Смит можа да си отдъхне, докато надменната секретарка наливаше — да не би той да се пресегне и, не дай боже, сам да се обслужи!

— Защо специален агент от ФБР души и рови наоколо, господин Смит? — попита Кармайн, щом останаха отново сами.

Този път изпълнителният директор бе готов с отговора.

— Няма как иначе, при положение че имаме толкова много договори с Министерството на отбраната — отвърна, без да трепне. — Сигурно от столицата и Пентагона веднага са проявили интерес към насилствената смърт на важен човек.

— Според вас колко насилствена е била смъртта на господин Скепс?

— Ами, аз... всъщност не знам точно. Човек просто приема, че смъртта е насилствена.

— Кога пристигна господин Кели?

— Вчера по обяд. Гротескна фигура, нали?

— Не, господин Смит, не е гротескна, защото в думата има елемент на нещо противно. Специален агент Кели е изключителен образец на мъжко съвършенство. Какво направи, след като пристигна?

— Поиска да се качи в апартамента на Дезмънд и в офиса му. Ние, разбира се, оказахме пълно съдействие.

— На някого случайно да му хрумна да позвъни на комисар Силвестри, за да го уведоми, че на местопрестъплението се появява агент от ФБР?

— Не.

— Много жалко.

— Не разбирам защо. Всички сме на една страна.

— Нима? Тези думи ми носят истинско успокоение. Както и да е, ако господин Кели е взел нещо от апартамента или офиса, полицията в Холоуман трябва да бъде уведомена, а ние не сме. Ако сте забелязали, че нещо липсва, най-добре да ми кажете веднага.

— Като изключим личния шкаф на Дезмънд, нищо — отвърна с неудобство Смит. — Държеше го в сейфа, но господин Кели имаше ключ и знаеше комбинацията. Само че нищо в него не би представлявало интерес за полицията в Холоуман — материалите бяха прекалено езотерични. А в папките бяха прибрани най-щекотливите аспекти от договорите ни с Министерството на отбраната. Вие вероятно нямате право на достъп до секретни материали, капитан Делмонико.

— Ще ви изненадам ли, господин Смит, ако се окаже, че имам.

Смит се изсмя подигравателно.

— Престанете, капитане! Вие сте твърде голяма риба в малък гьол. Не си въобразявайте, че сте нещо повече.

— Благодаря ви, че ми напомнихте къде ми е мястото. Междувременно, много ще ви бъда задължен, ако наредите на персонала на „Корнукопия Сентръл“ да съдейства на мен и хората ми. — Кармайн стана. — Благодаря за кафето. — Пристъпи към прозореца с изглед към Лонг Айлънд, погледна къщата си и се намръщи. — А сега, ако се върнете зад бюрото си, господине, ще можем да се захванем за работа.

Смит се подчини, изглежда се почувства неловко. Надменното поведение изчезна.

— Разкажете ми какво знаете за Дезмънд Скепс.

— Беше противен тип — отвърна Смит, отпуснал ръце на бюрото с дланите надолу. — Едва ли ще намерите човек, който го познава, да каже нещо друго. Въпреки че „Корнукопия“ има акции на борсата, Дезмънд притежаваше повечето, така че правеше каквото пожелаеше.

— Дайте ми пример.

— Разбира се. Вземете „Корнукопия Рисърч“. Всички бяхме против създаването на наша лаборатория, главно защото нашите компании обхващат най-различни индустрии, но той настоя. Това означаваше да се построи огромна сграда, в която да се вложат стотици милиони. В едно отношение беше прав — вече не ни се налага да се молим на външни лаборатории да ни вършат работата. Когато той открадна Дънкан Макдугъл от „Петробрит“, „Корнукопия Рисърч“ бе напълно завършена. Макдугъл е един от тримата на този свят, които са в състояние да ръководят лаборатория от подобен мащаб. Защо се оплаквам ли? Защото никога няма да успеем да си върнем вложеното. Дивидентите спадат.

— Вие бяхте ли близък с господин Скепс?

— Естествено! Сближихме се дори повече, когато той се ожени за Филомина. Тя бе съвършената съпруга на магнат! Образована, красива, обаятелна, скромна, каквито трябва да бъдат жените, въпреки че рядко се срещат такива. Напоследък всички до една са уличници. Дезмънд беше полудял по Филомина, особено след като се роди Дезмънд Трети, но по никакъв начин не успяваше да овладее ревността си. Чистачът на басейна ѝ бил любовник, също и градинарят, и телефонният техник, дори момчето, което разносяше вестници. Накрая нито един мъж, който искаше да опази работата си, не смееше да я доближи и горката жена получи нервен срив. След като се възстанови, напусна Дезмънд завинаги, въпреки че нямаше нищичко. Уважавам я, капитане, наистина много я уважавам.

Кармайн сведе поглед към листата.

— Открих една госпожа Скепс с адресна регистрация в Орлиънс, Масачузетс, господине. Означава ли това, че живее в лишения? Налага се да ми обясните защо не е имала... нищичко.

— Дезмънд прекали, когато тя подаде молба за развод — обясни Филип Смит. — Преследваше я, нае частни детективи, които не я изпуснаха от поглед, дори отвлече Дезмънд Трети, въпреки че тя не му отказваше да вижда детето. Докато делото влезе в съда, тя си беше намерила адвокат като слънце, Антъни Бера. Накратко казано, дадох ѝ пребогата издръжка и попечителство върху Дезмънд Трети. Купи си имот в Орлиънс и миналата година изпрати момчето да учи в „Тринити Грей“. Въпреки че бе ангажирала господин Бера да се погрижи за интересите ѝ, тя не е отмъстителна жена, капитане. Позволяваше на

Дезмънд да се вижда със сина си и не беше отровила ума му срещу бащата.

— Ясно. От колко време са разведени?

— През ноември ще станат пет години.

— А господин Скепс имал ли е интимни отношения с друга? Има ли любовница? Приятелки?

Филип Смит му се стори раздразнен.

— Аз пък откъде да знам?

— Контактували сте непрекъснато с него.

— Не и когато ставаше въпрос за жени, капитане! Всички знаят, че не одобрявам подобни своеволия. — Той си пое дъх. — Вървете питайте Ерика Девънпорт!

Любимата на Майрън!

— Защо? Тя ли е споделяла нощите му?

— Определено не. Тази жена е истински айсберг. Само че най-вероятно знае мръсните тайни от живота на Дезмънд.

— Разкажете ми за айсберга, господин Смит.

— Чувствам се като портаджията на класа!

— Портете тогава, господин Смит.

— Ерика е главният юрисконсулт на „Корнукопия“ и отговаря за договорните споразумения и всичко останало в цялата компания.

— Какво ще рече „и всичко останало“, господине?

— Аз пък откъде да знам? Разни недискретни приказки, потенциални клевети и обиди, компрометиращо поведение от страна на висшия персонал.

— Леле! Господин Скепс здраво е държал юздите.

— Налагаше му се. Често работим с Пентагона.

— Значи спокойно може да се каже, че госпожица Девънпорт оглавява личното КГБ на „Корнукопия“.

— Колко сте груб! Всъщност тя има докторска титла. Доктор Ерика Девънпорт. Вече десет години работи за нас. Завършила е икономика в „Смит“, след това е записала право в „Харвард“. После ѝ се е наложило да се примири с досадната стажантска работа в някаква правна фирма в Бостън. Когато дойде при нас, ние финансирахме доктората ѝ по корпоративно право в „Чъб“. Тя е плашещо интелигентна жена! Преди десет години пое правния отдел на „Корнукопия“ от Уолтър Симъндс. Годишите, които е прекарала в

Бостън, не са минали напразно, капитане. Ние се сдобихме с шлифован диамант.

— Разкажете ми за произхода ѝ, детството ѝ, господин Смит.

— Бели, англосаксонски протестанти от Масачузетс, богато семейство. — Смит заглежда съвършено поддържаните си нокти. — Познава подходящите хора. Казвали са ми, че била най-красивата дебютантка сред връстничките си.

Това пък как се вместише в цялата картина — зачуди се Кармайн. Рядко се случваше някоя дебютантка да започне работа в скучна правна фирма в Бостън.

— Благодаря, че ми отделихте време, господин Смит. Моля ви, не забравяйте, че какъвто и интерес да проявяват федералните към „Корнукопия“, тук преди всичко разследваме убийство. — На път към вратата се спря. — Къде е правният отдел?

— На долния етаж, точно под мен.

Надолу по стълбицата! Очевидно доктор Девънпорт също бе заслужила големи прозорци с гледка в две посоки — освен, разбира се, ако не се окажеше, че кабинетът ѝ е значително по-малък.

Не беше по-малък. Женското присъствие се усещаше още с влизането: вази с пролетни цветя, тапети в дискретен пастелен цвят на двете плътни стени, дървените части бяха боядисани в бледозелено, за да отиват на кожените мебели, персийски килим с преобладаващи розови нюанси върху пода от светло дърво. Стаята веднага издаваше, че тук работи жена. Глупости, помисли си Кармайн. На жената, която Филип Смит описа, би ѝ отивало повече черно кожено облекло и вериги. Една жена не би се издигнала до върха на „Корнукопия“, ако не беше хитра, пресметлива, безпощадна и напълно безсърдечна. Единственият човек, за когото би проронила сълза, бе тя самата. Горкият Майрън!

Тя излезе да го посрещне, което му предостави добра възможност да я прецени. Да, ето я истинската принцеса от частните училища, разцъфнала и прекрасна. Той знаеше, че е родена на 15 февруари 1927, което означаваше, че е на четирийсет години, въпреки че спокойно можеше да мине за трийсетгодишна. Беше средна на ръст, с изключително грациозни движения, слабо, жилаво тяло и невероятни изваяни крака. Облеклото ѝ беше перфектно, като се започне от кобалтовосинята рокля с разкроена пола доста над коляното и

френските обувки на висок ток. Малките обеци на винт бяха с двукаратови диаманти, а единственият диамант на верижка на врата ѝ бе поне четири карата. Русата ѝ коса на кичури бе подстригана по мъжки късо и сресана напред, така че подчертаваше съвършена костна структура под загорялата кожа; устните ѝ бяха червени, пълни, носят с малка гърбица, така че изглеждаше орлов, а огромните ѝ кобалтовосини очи бяха в тон с роклята. Това бе кралицата майка; как ли бе успявал Дезмънд Скепс да я държи в подчинение?

Той протегна ръка.

— Капитан Кармайн Делмонико от полицията в Холоуман — представи се.

От пръв поглед бе започнал да променя мнението за начина, по който тя се бе издигнала до върха на „Корнукопия“; толкова красива жена спокойно можеше да постигне желаното по гръб. След това срещна погледа ѝ и категорично отхвърли идеята за издигане от хоризонтално положение. Тя наистина беше хитра, пресметлива, безпощадна, напълно безсърдечна и използваше тези свои качества без колебание, за да си получи желаното. Със сигурност презираше женските хитрини, но сразяваше противниците със собственото им оръжие.

Стисна ръката му като мъж, но за съвсем кратко и му посочи да се настани на стола за клиенти, а тя се отпусна зад бюрото. Ерика Девънпорт никога не би се поставила съзнателно в положение, в което би загубила и частица от извоювания с много усилия авторитет.

— Разбрах, че имаме общ приятел — започна той.

— Майрън Манделбаум ли? Да. Жалко, че ми е забранено да се срещам с него на негова територия, но разбирам защо е така. Кой да предположи, че Дезмънд може да умре?

— Да, наистина, кой? Не и вие, нали така, доктор Девънпорт?

— Не. За мен беше истински шок.

— Мислите ли, че има нещо общо с дейността му?

— Честно да ви кажа, нямам никаква представа.

— А сега какво ще стане — по отношение на бизнеса?

— Ще изчакаме да разберем какво е записано в завещанието на Дезмънд, тъй като той беше мажоритарен акционер и почти изцяло собственик на „Корнукопия“. — Също като Смит, тя сведе поглед към

ноктите си, дълги, лакирани в бледорозово. Едва ли беше лесбийка, помисли си той.

— Кога ще бъде прочетено завещанието?

— Зависи от адвокатите му, които са в Ню Йорк. Доколкото знам, утре ще дойде някой със завещанието. Синът му сигурно ще наследи всичко, а човекът, определен за законен настойник на малкия Дез, ще може да се разпорежда.

— Дори да е така, бих искал да получа копие от завещанието веднага след като бъде прочетено — помоли Кармайн. Реши да промени тактиката. — Забелязахте ли нещо различно през последните дни, доктор Девънпорт? Настроението на Скепс, например?

Тя се намръщи и се замисли.

— Не.

— Имате ли представа коя беше жената в живота му?

Тя се изсмя.

— Това ли? Според мен, нямаше такава.

— Вие сте красива. Не бяхте ли вие?

— Със сигурност не съм била аз — отвърна напълно спокойно тя. — Той не харесваше блондинки, както сам ще разберете, щом видите госпожа Скепс.

— Нито един от двамата не е сключил брак повторно.

— Не. Нито пък е погледнал друг партньор. Поне аз така смятам.

— Защо са дошли от ФБР?

— Предполагам, заради договорите ни с Пентагона.

— Появата им предизвика ли смут в „Корнукопия“?

Тя изви тънко изскубаните си вежди.

— От къде на къде? „Корнукопия“ не е извършила нещо нередно.

Сигурна съм, че присъствието им е рутинно.

— Не ми приличате на доверчив човек.

Тя се напрегна.

— Какво искате да кажете?

— Просто чувство. Имате ли да ми кажете нещо друго?

— Не — отвърна отсечено тя, след това се усмихна чаровно, с което подсказа, че си е спомнила факта, че Майрън, когото много харесваше, е неразривно свързан с Кармайн Делмонико.

— Тогава ви оставям да си вършите работата.

Навън, в коридора, се натъкна на Ейб и Кори.

— Закарахте ли го? Всичко наред ли е? — попита той.

— Дундуркахме го като бебе, Кармайн. Оставихме Дилия да се разпорежда с него.

— Добре.

— Кое е това готино парче? — попита Кори.

— Доктор Ерика Девънпорт. Прелестна е, но отровата ѝ е смъртоносна.

— Не беше ли новото гадже на Майрън?

— За съжаление, да.

— Стига, Кармайн, Майрън не е чак толкова наивен — заяви Ейб.

— Нямаше да се притесня особено, ако беше поредната златотърсачка, но случаят не е такъв. Красотата ѝ може и да не е достатъчна, за да поемат хиляди кораби на бой, но работата ѝ, в съчетание с интелигентността ѝ като нищо може и да се окажат печелившата комбинация. Но пък това не е моя работа. Докъде е стигнал специален агент Кели?

Кори и Ейб се разсмяха.

— Не се зарадва особено, когато разбра, че шкафът е на забранена територия, за която няма заповед. Сега ще му се наложи да тичка до Хартфорд и там да търси федерален съдия. Затова го изпратихме при Дъг Туейтис — Тома Неверни.

Кармайн се ухили.

— Чудесно! Там ще отвиси часове наред.

Тримата решиха да похапнат в стола на „Корнукопия“, където за огромна изненада на Ейб и Кори, Кармайн ги поведе към гигантска маса, на която обядваше самотният Майкъл Доналд Сайкс. Жертвата на Кармайн — очевидно изолираният служител бе набелязаната жертва — отначало ги погледна с неудобство, след това се зарадва.

— Нямате ли ключ за трапезарията на висшия състав? — попита Кармайн и започна да разтоварва от таблата порциите задушени миди, пиле с ориз и лимоново желе с круши и сметана.

— Ако искам, мога да го взема — наежи се Сайкс.

— Храната там не е ли по-хубава?

— Там е бедата, по-хубава е. И значително по-скъпа. Аз обичам простички неща. Вече се запознахте с Филип Смит — едва ли имате

желание да ви надува главата с приказки кое вино е най-подходящо за телешките пържоли. Голям досадник е този тип.

— Не сте ли почитател на виното, господин Сайкс? — намеси се Кори.

— Не съм почитател на нищо, когато става въпрос за храни и напитки — призна господин Сайкс. — Но ако говорим за метални войничета, това е друга работа.

— Значи сте разгърнали Шайло^[1] в мазето? — подхвърли Ейб.

Сайкс го погледна презрително.

— Нищо подобно! Аз съм почитател на наполеоновата ера! Аустерлиц и Маренго.

— И Ватерло ли? — вдигна вежди Кармайн.

— Ватерло е също като Гражданската война — тази битка е позната на всички.

— Богати ли са хората от ръководния състав на „Корнукопия“? — смени темата Кармайн, докато се питаше дали военните игри на господин Сайкс се разиграват и по време на завладяването на индустриални гиганти. Тогава игрите в мазето със сигурност щяха да бъдат издигнати на съвсем различно ниво.

— С изключение на нас с Ерика Девънпорт, всички са богати като Крез. — Майкъл Доналд Сайкс внимателно нарязва желето на кубчета и разпредели сметаната върху всяко парченце. — Те се познават открай време — всички са от семействата, дошли на „Мейфлауър“, всички са учили в префърцунени частни училища, завършили са университета „Чъб“. Никак не бих се изненадал, ако се окажат и роднини. Бащата на Дезмънд Скепс разчиташе на завидни връзки, иначе никога не би намерил капитал, за да създаде „Корнукопия“. До 1938-а е произвеждал автомобилни части, но това било дребна работа, няма начин оттам да са дошли парите за „Корнукопия“. Поне му е стискало да поиска достатъчно заеми от близки и приятели, за да се изстреля нагоре. В добавка е бил страшно умен и не е разпилял акциите. Щом Втората световна война започнала да се отплаща, той побързал да върне заемите с лихвата и от там нататък вардел компанията също като пес, захапал кокал от динозавър.

Виж ти, виж ти, помисли си Кармайн и се отпусна назад. Служебното положение на господин Сайкс може и да е едно нищо, но

той със сигурност е добре запознат с мръсотийката. Браво, обичам клюкарите.

— А какво е мястото на Филип Смит в тази схема? — попита той.

— Вързан е със семейство Скепс — хем е кръвен роднина, хем са роднини по брак. Невероятно богат е! Вече знаете какви заплати и премии получават. Излиза, че ако си от богато семейство, автоматично ти се полага нещо повече, отколкото на другите. Вземете Гъс Първи, управителя на „Лендмарк Машинс“ — това е евфемистичното име за полеви и морски оръдия. Тя не е нито от най-големите, нито от най-печелившите фирми, но Гъс изкарва почти колкото Фил Смит. Същата работа е с Фред Колинс от „Поликорн Пластикс“ и Уолъс Гриърсън от „Дормъс“ — турбините. Ще паднете, капитане, ако разберете какви пачки носят у дома. Ако трябва да сме честни, и президентът на Щатите ще падне, ако научи. Не знам за какво работят, знам само, че не е за пари. Всеки от тях може спокойно да си живее като плейбой чак до смъртта си и пак да не стои дори наполовина онова, което има.

— Пуританска работна етика навярно? — подхвърли Ейб.

— Или може би импулс да изкарат още повече? — допусна Кори.

— Ха! — Майкъл Доналд Сайкс лапна последното кубче желе. — Не вярвам да е нито едното, нито другото. Според мен, животът на плейбой ще ги отегчи, но не биха издържали и по цял ден да си стоят къщи при съпругите си. Избягват жените си дори когато не свалят мацки. Вие можете ли да си представите Филип Смит потен, докато прави секс? Няма начин! Това не може посмъртно да му се случи.

— Сайкс е напълно луд — заяви Кори, когато си тръгнаха.

— Може и да е луд, но благодарение на него научихме много за мъжете, които са на върха на „Корнукопия“ — отбеляза доволно Кармайн. — Филип Смит, Гъс Първи, Фред Колинс и Уолъс Гриърсън. Чудесни стари англосаксонски имена, очевидно придружени с богатство не по-малко от на чичо Скрудж. Знам, че трябва да се заровя в документите, които специален агент Кели искаше да докопа, но също така трябва да се поровя и около тези четирима господата, тъй като всеки един от тях разполага с достатъчно пари, за да наеме професионален убиец.

— Говорим за вълка, а той в кошарата — подхвърли Кармайн минута по-късно, когато специален агент Кели слезе от асансьора. — Как върви? — попита приветливо той. — Взехте ли заповед?

— Я ми кажете, капитане, всички ли в този маломерен щат са пълни откачалки? Шефовете ми са убедени, че комисар Силвестри е готов за мъжете в бели престилки, а пък съдията, който най-сетне благоволи да подпише заповедта, приличаше на излязъл от роман на Лонгфелоу!

— Лонгфелоу е поет — изтъкна Кармайн, — който никога не е писал за ексцентрици. Но се радвам, че сте получили заповед.

— И шкафа — заяви доволно Кели. — Имате късмет, че не успяхте да го пребъркате. Я ми кажете, как успяхте да се сдобияте с Дилия Карстеърс? Когато шефът чу, че най-сетне е напуснала управлението в Ню Йорк, се опита да се свърже с нея, но тя сякаш беше потънала вдън земя.

— Въпросната вдън земя се казва Холоуман. Да ви кажа, тя е пълна откачалка — каза сериозно Кармайн. Посочи към празна маса в стола на компанията. — Докато сме тук, господин специален агент, за последен път използвам това тромаво обръщение. От сега нататък ще ти казвам Тед, а ти ме наричай Кармайн и да знаеш, че нямам умалително. Кори и Ейб ще се качат в кабинета на Дезмънд Скепс, докато ние двамата си поговорим.

Седнаха.

— Така, шпионаж — поде Кармайн. — За мен думата означава продажба на официални тайни на вражеска сила или нация и дори може да се използва и за враждебно настроени индивиди. Ако „Корнукопия“ е замесена, тогава предполагам, че не става въпрос за шпионаж на планове, рутинни дейности, определени места. Ясно е, че интересът е насочен към тайни като атомни реактори, апаратура за анализ, пластмаси и разни подобни. Нали така?

Кели го наблюдаваше слисан.

— Ти как разбра? — попита той.

— Очевидно е за всеки, който има половин мозък, Тед. Знаем какъв си. Въпрос на време е да се сетя, че си агент по въпросите на шпионажа. Няма друга причина ФБР да е на местопрестъплението. Убийство ли? Няма значение колко важна личност е била жертвата. Ами секретните договори, които е подписвала „Корнукопия“? Те са без

значение, освен ако фирмата вече не е била под наблюдение и убийството на Скепс не е потвърдило подозренията на федералните. Прав ли съм?

— И още как — потвърди мрачно Кели. — Някой от две години издава тайни на комунистите.

— Как разбрахте?

— Когато регулаторът за строго секретна ракета беше откраднат от руснаците с огромни трудности, които струваха и живота на свестни хора. Оказа се, че регулаторът е по наш проект, създаден от „Корнукопия Рисърч“. Червените дори не си бяха направили труда да го модифицират.

— Някой от „Корнукопия Рисърч“ ли е виновникът?

— Дори да е, така и не успяхме да го проследим. Не е Дънкан Макдугъл. Вършил е същата работа в „Петробрит“, а при тях не са се губили чертежите дори на острилка. Тук се натъкнахме на същите проблеми, каквито са налице във всички частни компании — хората влизат и излизат, от което място във фирмата пожелаят, стига да са достатъчно високопоставени. Безопасност ли? Това е просто лист хартия, прибран в сейфа.

— Говориш за охранените котараци на върха ли?

— Естествено.

— Защо им е да крадат за червените? На тях пари не им трябват, няма начин да поставиш под съмнение патриотизма им.

— Трудно е да поставиш под съмнение патриотизма на когото и да било, Кармайн, въпреки това предателствата не са малко. Когато парите не са на дневен ред в играта, става въпрос за идеология. Казвам „игра“, защото се натъкнах на двама шпиони, мотивирани от желанието да докажат колко са умни.

— Само че накрая са се изпързали сами. Какво друго липсва?

— Трудно ми е да определя, но след като вече знаеш, че оттук изтича информация, започваш да се ослушваш, за да разбереш кое руско или китайско устройство е направило неочакван скок напред. И от други фирми са изтекли тайни, но единствено от онези проекти, по които са работили съвместно с „Корнукопия“.

— Изненадан съм, че продължавате да използвате „Корнукопия“.

— Престани, капитане, ти не си глупак! Компаниите, които произвеждат секретни продукти, са малко! Който и да е предателят —

дали сме му кодовото име Одисей, — той много внимава да ограничи кражбите до части, които Министерството на отбраната не може да намери от други фирми. Да не забравяме доказателствата. Правният отдел на „Корнукопия“ твърди, че информацията е изтекла от Пентагона, и са много убедителни. Единствената черна точка за „Корнукопия“ е, че са свързани с всичко, което подозираме, че е откраднато.

— Тед, наистина ли мислиш, че в шкафа на Дезмънд Скепс се крият подобни тайни?

— Не знам. Убийството на Скепс може единствено да означава, че той е открил кой е Одисей.

— При обикновени обстоятелства бих те посъветвал да останеш, за да видиш как действа един експерт по убийствата, но сигурно вече си чул, че Холоуман е заринат с убийства. Не че съм безпомощен, но Скепс е само един от единайсетте трупа и не съм сигурен дали убийствата са свързани с Одисей. Включително убийството на Скепс.

— Задръж си убийствата — ухили се Тед Кели. — Какво ще кажеш да се срещнем тук на кафе утре в десет?

— Става — съгласи се Кармайн.

Седем етажа по-надолу се намираше „Поликорн Пластик“ и Фредерик Х. Колинс, изпълнителният директор. Той беше като брат близък на Филип Смит, същевременно беше различен. Костюмът му беше от „Савил Роу“, връзката — от същата коприна, типична за „Чъб“, копчетата за ръкавели на френската риза бяха от платина, инкрустирана с емайл, който имитираше старинен герб, а пък обувките бяха изработени по поръчка в Лондон. Беше някъде към петдесетте, гладко избръснат, с безупречен маникюр, но човек нямаше впечатление, че е в компанията на отегчен от живота аристократ. Всъщност, мислеше си Кармайн, лицето му подходеше повече за някой месар, черните му очи непрекъснато се стрелкаха наоколо, но не защото търсеха образа му в огледалото, а защото имаха какво да крият.

— Ужасно, просто ужасно! — изохка той, докато се гърчеше на стола.

— Двамата с господин Скепс бяхте ли приятели, господине?

— О, да. Много добри. Всички в борда бяхме близки. Малко по-възрастни сме от Дез — той просто не се беше сближил с нито един от съвипускниците си.

— Защо е било така, според вас?

— Нямам представа, макар да съм чувал, че колегите му никак не са го харесвали. По онова време е пиел доста, а когато е пиан става... отвратително груб. Дезмънд Скепс-старши почина седмица след като Дез се дипломира и тогава Дез постъпи в „Корнукопия“ като председател на борда и притежател на по-голямата част от акциите. Нямахме абсолютно никакъв опит! Ние тримата с Гъс Първи и Уол Гриърсън вече работехме тук. Всички сме възпитаници на „Чъб“! Фил Смит ни го натресоха, защото бил братовчед на Дез. Имам чувството, че той се възхищаваше на изискания външен вид и говор на Фил. Тъй като думата „работя“ е точно толкова чужда на Фил, колкото и думата „чукам“, отдавна свикнахме да го търпим като някакво украшение. На шейсет е, но човек никога няма да му ги даде, и е познавал добре бащата на Дез. И той е завършил „Чъб“, но преди нас.

— Колко са членовете на борда, господин Колинс?

— Фил Смит, Гъс Първи, Уол Гриърсън, Ерика Девънпорт и моя милост. Дез беше председател, а Фил негов заместник.

— Малък борд.

— Законът не уточнява от колко души трябва да се състои бордът, капитане.

— Ами външните акционери?

— Освен нас четиримата има стотици хиляди непознати. Ерика отговаря за непознатите.

— Това означава ли, че тя е в конфликт с вас?

Колинс избухна в смях.

— Боже, не! Мислете за нас като за Ай Би Ем — да притежаваш двайсет акции, означава, че притежаваш малко състояние, въпреки това на фона на цялата фирма е едно нищо.

— Колко строго секретни проекти обсъждате?

— Почти всички са секретни — отвърна изненадано Фредерик Х. Колинс.

— Вие сте шеф на „Поликорн Пластикс“. Къде произвеждате авангардните продукти, господине? Във вашата фабрика ли?

Едрото лице на месар се сбръчка отново в нов пристъп на смях.

— Не, господине! Работата ми е да произвеждам стари, изпитани пластмаси. Авангардните продукти ги търсете в „Корнукопия Рисърч“.

— Значи тук има строго секретна формула.

— Нищо подобно! Докато видя новото, готово пластмасово изделие, то вече е минало всички изпитания. Аз нямам достъп до новите разработки.

— Към кое от пластмасовите изделия биха проявили интерес червените?

— Имате ли право на достъп до секретна информация, капитане?
— изглежда го подозрително Колинс.

Кармайн извади от портфейла си напечатан на машина лист.

Колинс го огледа много внимателно и сви рамене.

— Супертвърди пластмаси, подходящи за производството на малки и средни оръжия — обясни той. — Също и различни непробиваеми пластмаси за покритие на оръжия и двигатели. Това достатъчно ли ви е?

— Благодаря, повече от достатъчно е. Информация за някои от вашите продукти изтичала ли е при комунистите?

Колинс ахна и закри очи с ръце.

— Боже! Не, доколкото знам. Първият пробив, откакто научих за съществуването на Одисей, беше преди не повече от месец и аз отказах да приема формулата. Всъщност, наредих на доктор Макдугъл да сложи всичко, дори обрезките и материалите от тестовите в сейфа и да го запечати. Червените не са тъпи, капитане, те също правят проучвания. Само че няма да позволя комунистите да се възползват от моите изследвания! Нито една нова пластмаса няма да влезе в производство, преди Одисей да бъде заловен.

Добре, помисли си Кармайн, май говори искрено. Не е приятен човек, но ми се струва, че е истински патриот.

— Какво е мнението на специален агент Кели? — попита той.

— Абсолютно никакво, мама му стара — изруга с горчивина Фредерик Х. Колинс.

Време бе да поеме в нова посока.

— Женен ли сте, господине?

— Да — отвърна Колинс, без да крие недоумението си.

— Откога?

— Този път вече две години. Имам три бивши съпруги.

— Бракът ви с някоя от тях продължил ли е по-дълго от две години?

— С първата, Аки. Бяхме женени двайсет и една години.

— Имате ли деца?

— Две момчета от Аки, момче от Мишел, момче от Деби и още едно момче от Канди, сегашната ми съпруга.

— Давате луди пари за издръжка.

— Мога да си ги позволя.

Пада си по мадами, помисли си Кармайн и се запита какво ли се е объркало след двайсет и една години брак. Леле, как само щяха да се хванат за косите момчетата му, когато той умреше! Очевидно разполагаше с пари, за да наеме професионални убийци, но едва ли щеше да ги прати да изпълняват задачи, които да са от полза на наследниците на чичко Сталин. Тъй като нямаше доказателства, че шпионажът и убийствата са свързани, името на Фредерик Х. Колинс щеше да остане включено в списъка на Кармайн.

Слезе още два етажа по-долу в „Лендмарк Машинс“, чийто изпълнителен директор бе господин Огъстъс Бараклъф Първи. Не приличаше на другите двама, Смит и Колинс. Първи бе облечен в дрехи на „Брук Брадърс“ от главата до краката, вратовръзка на точки и много скъпи обувки. Гъстата му вълниста коса бе започнала да посивява, гладкото му лице беше привлекателно, тъмносините му очи се насочиха без страх и колебание към очите на госта. Допадна на Кармайн много повече от Смит и Колинс.

Единствената строго секретна модификация, която бе изтекла от „Лендмарк“ и бе попаднала при комунистите, била нов мерник, обясни Първи.

— Истинската ни цел — продължи той — е още далече, а именно, да свържем артилерийския огън с компютри, които могат да изчислят с безупречна точност целта. Това е страшно сложно и ще ни бъдат необходими сателитите, чиято задача е да направят подробна карта на планетата. Този проект не е изцяло на „Корнукопия“. Всъщност, нашият дял е много малък. Кой ли не участва от НАСА надолу.

— Как ще се отрази информацията за проекта на стратегическите планове на руснаците или китайците? — попита Кармайн.

— Сериозно, много сериозно. Те са подушили нещо, но засега не могат да се ориентират.

— Ами ако Одисей знае?

— Какво да знае? Онова, което току-що ви разказах, не е сигурно, капитане, да не говорим, че според мен е много малко вероятно да успеем.

— Благодаря ви за откровеността, господин Първи. Сега имам друг въпрос. Вие женен ли сте?

— Бях, но от десет години съм сам — ухили се Първи. — Според мен, жените не си струват усилието. Когато на мен ми се иска да си остана вкъщи и да вечеряме на спокойствие, тя решава да ходим на парти или на прием, за да я снимат и снимката ѝ да излезе в клюкарската хроника. Вината е изцяло моя! Трябваше да си взема жена от моята черга. А аз се вързах със сервитьорка. Не че имам нещо против да ходя по партита, но не и всяка вечер!

— Деца имате ли?

— Не. Те щяха да я укротят.

— Ходите ли по срещи?

— Разбира се.

— Познавам ли дамата?

— Ерика Девънпорт. С нея излизаме редовно. Тя е подходяща в социално отношение и добро прикритие за мъж, който страшно си пада по сервитьорките. Ерика е сладурана.

— За какво харчите парите си, господин Първи?

— За моторници „Донзи“. Имам вила на езерото Мусхед в Мейн — езерата в Кънектикът са пренаселени.

— Как стигате до Мейн само за един уикенд?

— Имам си хеликоптер „Сикорски“ — предан съм на местните.

— Пътувате ли често до други места?

— До Ню Йорк. Имам апартамент на Източна седемдесет и осма.

— Имате ли любима сервитьорка?

— Не, капитане! Научих си урока. Напоследък не се задържам никъде.

— Благодаря ви, господин Първи.

Кармайн слезе още шест етажа, за да отиде в „Дормъс“, очевидно с толкова успешна дейност, че се помещаваше на три етажа.

Тук директорът беше в дънки, ботуши „Катърпилър“, избеляла риза, а за вратовръзка и дума не можеше да става. Господин Уолъс Гриърсън бе облечен като турбинен инженер и се държеше като такъв. На ръст приличаше на Тед Кели — много висок и мускулист, но имаше светла кожа, обсипана с лунички, пясъчноруса къдрава коса и умни сиви очи. Кармайн го хареса от пръв поглед.

— Тук съм, капитане, единствено защото ми наредиха — заяви той, без да сваля ботуши от бюрото. — Би трябвало да съм във фабриката.

— Много се извинявам, че ви задържам, господин Гриърсън — каза Кармайн и седна. — Не предполагах, че ще попадна на изпълнителен директор, още по-малко член на борда, който си цапа ръцете с работа. — Какво е различното на „Дормъс“?

— Нищо. Аз съм различното. За разлика от онези надутите, вшитите по поръчка костюми, аз съм опитен инженер и няма да допусна друг да ръководи „Дормъс“ и производството.

— От вас да е изтичала строго секретна информация към червените?

Въпросът никак не го изненада.

— От два различни отдела, капитане. Първо, разработката на правотоков въздушнореактивен двигател, благодарение на който самолетите със стандартни крила вдигат над мах две. Второ, ракетният ни отдел, оттам изтича най-много. Проблемите започнаха, когато открих мой регулиращ вентил на руска ракета, и всички насочиха погледи към мен! Ако не разкараме Одисей в най-скоро време, с „Корнукопия“ е свършено.

— Договорите с Министерство на отбраната жизненоважни ли са за „Корнукопия“?

— Да, разбира се! Дез Скепс искаше да е така — основната ни дейност е свързана с отбраната. Дори да започнем нови дейности, които нямат нищо общо с министерството, капитане, ние пак си оставаме уязвими заради шпионина. Индустриалният шпионаж е много по-сериозен от продажничеството, когато даден производител навлезе в нова територия. Ако не сте забелязали, ще ви кажа, че в този свят всички се ядат като риби.

— Само че продажните типове помагат на враговете на Америка — смени тактиката Кармайн. — Не приличате на човек, който има

милиони.

— На надувковците с поръчковите костюми им личи, че са червиви от пари, докато аз мога да купя и продам Фил Смит или Фред Колинс, а с Гъс Първи сме на едно ниво.

— Женен ли сте?

— Ами да! Преди пет месеца отпразнувахме сребърната си сватба. Запознахме се в „Калтех“, и двамата учехме инженерство.

— Общи интереси, значи, а?

— Две злини накуп, капитане. Маргарет е страхотна.

— Имате ли деца?

— Четири. Две момичета и две момчета. По-големите учат в „Браун“.

— За какво си харчите парите, господине?

— За нищо особено. Имаме приятен дом на „Слийпинг Джайънт“, но не си мислете, че къщата е огромна. Имате ли представа какво означава голяма къща и четири деца? Имаме ловна хижа в Мейн, въпреки че не ходим на лов. Предпочитаме да правим дълги разходки сред природата. Обичам автомобилите „Мустанг“ — всички деца шофират, така че имаме цял автопарк от еднакви коли. Имаме и ранчо в подножието на Гранд Тетънс в Уайоминг. Обикновено сме там през лятото.

— Кое е най-важното в живота ви, господин Гриърсън?

— Семейството ми — отвърна той без колебание.

— А след тях?

— „Дормъс“. Ако „Корнукопия“ потъне, ще купя фирмата и ще продължа да произвеждам турбинни двигатели за лодки и самолети.

— Странно — отбеляза Кармайн и се изправи. — Все забравям, че днешните кораби имат турбини.

— Така е още от 1906-а и военните бронирани кораби, капитане.

Оставаше да проведе още един разговор — с Ерика Девънпорт. Докато се качваше към правния отдел, се сблъска с Фил Смит, който излизаше оттам.

— Един момент, господин Смит. Вие женен ли сте? — попита той.

Смит го погледна обидено.

— Естествено!

— Веднъж? Два пъти? Три пъти? Повече?

— Натали е единствената ми съпруга, вече трийсет и четири години. Не вярвам нито в развода, нито в изневерите, нахален глупако! Същото мога да кажа и за нея! Ще задоволя ли извращения ви интерес, ако ви поканя да видите леглото, в което спим? Може би ви се иска да прокарате мазните си пръсти по спалното ни бельо?

— Не се налага, господине. Имате ли деца?

— Да, три! Дъщеря ми не е учила в университет. Единият ми син беше в „Харвард“, другият в Масачузетския технически университет.

— Значи не са учили в „Чъб“, така ли? Много интересно.

— Изобщо какво ви влиза в работата къде учат децата ми? Въпросите ви, капитан Делмонико, просто прехвърлят границата на приемливото поведение! Имам намерение да се оплача на всички, които са по-висшестоящи от вас, разбрахте ли ме? — Той започваше да заеква. — Вие сте... вие... гестаповец, мъчител!

— Господин Смит — отвърна спокойно Кармайн, — аз съм полицаи, който разследва убийство и използва най-различни техники, за да получи информация, но най-вече ги използва, за да може да научи през малкото време, с което разполага, що за човек разпитва. По време на първия ни разговор се държахте грубо и надменно, което ми дава картбланш да ви настъпя по мазолите, въпреки че мазолите ви са скрити в ръчно изработени обувки. Намеквате, че притежавате власт да накарате висшестоящите да ме вкарат в правия път, но държа да ви предупредя, че нито един по-висшестоящ няма да обърне внимание на оплакването ви, защото по-висшестоящите ме познават. Извоювал съм си име, не съм си го купил. Убийство означава, че всичко в живота ви ми влиза в работата, докато не ви зачеркна от списъка със заподозрени. Ясен ли съм?

Двама различни Филип Смит погледнаха разследващия. Единият беше надменният аристократ, а другият бе наблюдателен, предпазлив, неотстъпчив и невероятно интелигентен. Кармайн се престори, че не забелязва.

Смит се шмугна покрай него, без да каже и дума.

Кармайн влезе в предната част на светая светих на Ерика Девънпорт, където го посрещна слаб младеж с посредствена външност.

— Взели сте си мъж за секретар — отбеляза той и пристъпи към прозореца.

— Стори ми се приятна глезотия за жена изпълнителен директор. С какво мога да ви помогна, капитане?

— Не ми казахте, че сте член на борда на „Корнукопия“.

— Има ли значение? Ако има, просто не разбирам защо.

— Всичко има значение, когато се разследва убийство, доктор Девънпорт. Да не би да си въобразявахте, че няма да разбере защо от ФБР проявяват такъв интерес към „Корнукопия“? И вие, и господин Смит представихте този факт като нещо дребно и незначително. Освен това научих, че редовно излизате с господин Гъс Първи и му помагате да скрие от колегите слабостта си към сервитьорките.

Тя стисна устни.

— В такъв случай, капитане, държа да ви кажа, че сервитьорките на господин Първи са мъже в женски дрехи. Предпочита ги осемнайсет или деветнайсетгодишни, по възможност с дълга коса, иначе напълно обезкосмени.

— Добре поне, че едно от подозренията ми се потвърди — усмихна се Кармайн. — Какво ще ми кажете за господин Кели?

По бузите ѝ избиха алени петна и устните ѝ изтъняха до тънка линия. Не отговори на въпроса, а заяви остро:

— За хора, на които им предстои да се срещат често, капитане, не се разбираме твърде добре. Държа да призная, че ако можех да избирам, никога нямаше да станем приятели, защото сте неспасяем сексист и дръвник.

Той се разсмя, защото разбра откъде идва негодуванието ѝ.

— Минали са много години, откакто сте се натъкнали за последен път на мъж, който не се страхува да ви задава неудобни въпроси, без връзка с правото, а ето че сега става точно така и не ви е никак приятно. Следователно и човекът не ви е приятен. Двамата с вас, доктор Девънпорт, не се опитваме да се сприятелим. Разпитвам ви като заподозряна в убийство. Когато се срещнем в извънработна обстановка, сегашните отношения и разговори трябва да бъдат забравени, а не влачени като свръхбагаж.

Кобалтовите очи се стрелнаха към неговите, пълни с изненада. Личеше ѝ, че се опитва да се пребори със себе си, накрая въздъхна и кимна.

— Разбирам, капитане. Моля за извинение. Да, член съм на борда и единствената причина да бъда включена е, защото Дезмънд Скепс имаше нужда от представител на правния отдел. А срещите ми с Гъс Първи не са чести. Двамата с него сме заедно единствено на събития, организирани от борда, където е абсолютно задължително да присъстваме. Колкото до господин Кели — предполагам вече знаете, че той е тук, за да разследва шпионаж. Само че тази информация не ви е нужна. Истината е, че сте ненаситно любопитен човек, капитан Делмонико, един от онези дразнещи типове, които се чувстват длъжни да изровят всички кирливи ризи в живота на хората.

— Колко добре сте ме преценили! Ненаситно любопитен! Много точно казано, доктор Девънпорт. Тъкмо ненаситното любопитство ми помага да намирам отговори.

— Губернаторът казва, че сте изключителен.

Кармайн се отдръпна от прозореца, твърдо решил, че по време на разследването всички щори в къщата му ще бъдат спуснати. Наоколо шетаха прекалено много варвари.

— Ще се видим утре, госпожо.

Той излезе и остави жертвата си на бюрото ѝ, все още стиснала плътните си устни в тънка линия.

В шкафа бяха прибрани всички данни за производствата на „Корнукопия“, за които Дезмънд Скепс бе имал основание да предполага, че са предадени на комунистите, или знаеше със сигурност, че са предадени.

Дилия, чието разрешение за достъп до секретна информация бе като на Кармайн, вече се бе заровила в документите. Когато Кармайн влезе при нея в четири следобед, тя се бе справила с горните две чекмеджета, където бяха поставени сигурните кражби.

— Господи! — възкликна той. — Останаха ли някакви тайни на Чичо Сам?

— Горе главата, Кармайн, не е чак толкова зле, колкото изглежда — успокой го тя. — Това са документите за осем проекта, от ракетен вентил, регулиращ горивото, до мерник. Освен това има две отделни подобрения на нещо, което се нарича правотоков въздушнореактивен двигател, още някаква ракетна част, чертежите на експериментално

противовъздушно оръдие, нов атмосферен анализатор и формулата за някаква стомана — това последното е още на експериментално ниво. Работата е лоша, но първоначално си помислих, че ще бъде още по-зле. Господин Скепс е натъпкал всичко в чекмеджетата, включително писма и бележки. Предполагам, че е имал намерение лично да прегледа всеки лист или може би вече ги е бил прегледал, ако убийството му е свързано с шпионажа.

— Може да е свързано, а може и да не е. Какво има в последните две чекмеджета? — попита Кармайн.

— Все неща, които господин Скепс е смятал за по-страшни и от доказаните кражби. Отнасят се за всичко, което е влязло в производство през последните десет години.

Кармайн подсвирна.

— Страшно, а! Ако Скепс е бил прав, това означава, че Одисей се е вихрил в „Корнукопия“ през последните десет години.

Дилия се тръшна на стола на колелца, той се отплесна настрани и Кармайн посегна да го хване. Двамата се засмяха, но смехът им бързо пресекна.

— Дори от ФБР да не знаят, ще разберат веднага щом отворят долните чекмеджета. Всички компании, свързани с отбраната, са изгубили по нещо — обясни Дилия.

— Най-дразнецото е, че не ми трябва допълнителна работа, като да търся шпионина в „Корнукопия“. Склонен съм да нарека Одисей дребна риба, само че той е истински кит, а аз не знам достатъчно, за да съм сигурен, че убийството на Скепс няма нищо общо с Одисей. Струва ми се, че съм потънал до брадичката в плаващи пясъци, Дилия.

— Доколкото знам, плаващите пясъци във филмите са просто вана пълна с вода, посипана отгоре със ситен пясък — обясни Дилия, която обожаваше киното. — Може и това да е същото.

— Значи ваната е прекалено дълбока и не мога да стъпя на дъното.

— Защо ти е да стъпваш? Газиш напред, Кармайн и изплюваш пясъка.

— Напълно си права! Кели е специалист по шпионажа, не аз. Най-добре да се заема с убиеца и ако се окаже, че същият човек е и шпионин, тогава чудничко. — Той се ухили. — Или ще нагълтам пясък.

Когато се прибра вкъщи малко след седем, Кармайн очакваше да чуе обичайните весели гласове, които ехтяха в присъствието на Майрън Мендел Манделбаум. Вместо това се оказа, че в къщата цари тишина. Влезе в малкия хол, където се събираха преди вечеря, и завари трима от петимата, които обичаше най-много на този свят, потънали в мълчание. Дездемона бе унила, София бе плакала, а Майрън не криеше, че е колкото раздразнен, толкова и разтревожен.

— Кармайн, кажи им, че не ги наранявам нарочно! — извика Майрън и скочи.

— Бих го казал, ако знаех за какво говорите.

— Татко, той си тръгва! — заплака отново София.

— Тръгваш ли? — слиса се Кармайн. — Че ти току-що пристигна, Майрън!

— Не си тръгва от Холоуман — обясни Дездемона и стана, за да налее напитка на съпруга си. — Мести се в хотел „Кливланд“.

— Ти шегуваш ли се?

— Не, Кармайн, не се шегувам. Искам да съм свободен да се виждам с Ерика, да знам, че тя може да идва и да си тръгва, когато пожелае. Разбирам защо не можеш да я каниш в дома си, наистина разбирам, но колкото и да обичам София, не съм дошъл заради нея. Тук съм заради Ерика, която в момента има големи трудности... — Майрън замълча, вдигна очи към Кармайн и остана безпомощно загледан в него в очакване на помощ.

Господи, той е лудо влюбен в тази жена, помисли си Кармайн. Така е обсебен от нея, че дори нарани София с необмислените си думи. Това се случва за пръв път. А пък София е ревнала като петгодишна, Дездемона се възмуцава от подобна нетактичност, Майрън се тресе така, сякаш всеки момент ще припадне. Какво да правя? Едно по едно, Кармайн. Първо се отърви от Майрън.

Прегърна приятеля си през раменете и го изведе от стаята.

— Събрал ли си багажа? — попита.

— Да! — Майрън си пое дълбоко въздух. — Виж, много съжалявам! Не знаех как да им кажа, после прецаках нещата... София, моята София!

— Не се тревожи за нея, тя ще ти прости. Сигурен ли си, че искаш да го направиш?

— Да.

— Тогава ще извикам такси. — Той посегна към телефона в антрето. — Изнеси си багажа на улицата и чакай таксито там. Аз ще остана със София и Дездемона.

— Благодаря ти, Кармайн. Вечно ще ти бъда задължен. Щом опознаете Ерика, ще я обикнете. Тя е... прекрасна е.

Да бе, помисли си Кармайн, докато се връщаше към хола. Твоята Ерика е двулична мъжемразка, тя е всичко онова, което мразиш у една жена, само че още не си го разбрал. Каква магия притежава тя, която не ми действа на мен?

Отне му много време, докато успокои съкрушената София. Какво толкова ѝ бе казал Майрън след пристигането си, за да предизвика такава скръб, сякаш идваше краят на света? Не бе скрил причината за идването си, а София прие новината сравнително безпроблемно. Сега обаче лицето ѝ беше обляно в сълзи, хлипаше толкова силно, че сигурно и съседите я чуваха, а те бяха доста далече. Тя не го допусна до себе си, сякаш и той имаше вина за престъплението на Майрън. Дали ставаше така, защото и той беше мъж, или защото бе другият ѝ татко? Кармайн не знаеше, но мъката на детето му го прорязваше като тъп нож.

Никога досега не бе виждал и Дездемона толкова разстроена, въпреки че донякъде бе доволен; това означаваше, че обича София с цялото си сърце и душа и е готова да ѝ се притече на помощ.

— Чак пък хотел! — изсъска тя през стиснати зъби. — Как смее? „Кливланд“ е поне на сто години.

— Ако не му харесва налягането на водата в тоалетната, може да си позволи да повика водопроводчик. Пък и миналата година ремонтираха апартаментите, а ти го знаеш Майрън — никога не би си взел някое сбутано стайче с изглед към заден двор. Той спи с нея, Дездемона.

Най-сетне, след като София си легна без да е вечеряла, а Дездемона се бе поуспокоила, той получи напитката си.

— Интересно, къде ли са се запознали? — попита Дездемона.

— Дай му малко време, любима, и той сам ще я види какво представлява.

— Май политиците използват този израз. Толкова надутото звучи.

— Има такова нещо. По-важното е как е Джулиън. Това дете ще проспи и голямото земетресение на Сан Франциско — шумът поне няма да го събуди. Бях забравил колко жално умее да вие София. Горката ми лигличка.

— Ерика или не, Майрън спокойно може да заведе София на обяд и да ѝ купи онези бижута от перидот, за които тя мечтае от седмици.

— Нали не са прекалено скъпи? — попита притеснено Кармайн.

— Не, не са. Това са полускъпоценни камъни, ябълковозелени на цвят, някъде по средата на скалата на Моос^[2], в златен обков, четиринайсет карата.

— Може ли да я купи с това?

— А, не! Тя го обича като баща и ще му прости, но трябва да го накара да разбере, че прошката си има цена. Днес премина по тясна пътека над бездната и последните остатъци от детството ѝ си отидоха. Станахме свидетели на най-голямата трагедия в живота ѝ — как и най-силните връзки започват да се разпадат. Майрън е неин по начин, по който ти никога не си бил, Кармайн. В бъдеще ще го обича не помалко, но никога вече няма да му има същото доверие. Той я предаде, като ѝ показа, че новата жена в живота му е по-важна от нея.

— Все едно да се опитваш хем да опазиш агнето цяло, хем вълкът да е сит — възнегодува Кармайн. — Ако не беше дошла да живее при нас, Майрън нямаше да се чувства толкова самотен. Станал е лесна плячка.

— И двамата знаем, че е така, знае го и тя. Ала детето в нея си мисли, че хем може да опази агнето цяло, хем вълкът да е сит. Сега вече знае, че това не ѝ е по силите, и част от тъгата ѝ се дължи на мисълта, че сама го е изоставила — обясни Дездемона.

— Децата ми са невероятни късметлии — каза той, привлече я към себе си и я целуна нежно. — Имат си мъдра майка.

— Не, просто достатъчно възрастна. — Тя го целуна на свой ред и се отпусна в скута му. — Вечерята ни е съсипана, не върви да повикаме Емилия да се прави на бавачка, когато София е готова да се самоубие... Спокойно, няма да направи нищо глупаво, но ще се замисли над тази възможност, а и аз предпочитам да си останем

вкъщи. Затова имаш избор между мен и сандвич със сирене. Ако решиш, може и двете.

[1] Град в САЩ, край който се е състояла една от решителните битки по време на Гражданската война през XIX век. — Б.пр. ↑

[2] Скала, създадена от Фридрих Моос през 1812. В нея скъпоценните камъни са подредени според относителната си твърдост в степени от 1 до 10. — Б.пр. ↑

Убийството на Дезмънд Скепс продължаваше да измъчва Кармайн, когато се срещна с Тед Кели в тихо кътче на стола в „Корнукопия“. Беше сам, без Ейб и Кори.

— Съдържанието на шкафа се оказа голямо разочарование — призна, докато похапваше препечена филийка с бъркани яйца, десетина резена препържен бекон и печен боб. Сандвичите със сирене не бяха никаква вечеря, а на всичкото отгоре Джулиън реши, че има колики тъкмо когато Дездемона беше особено благоразположена.

— Ти откъде знаеш какво е имало в шкафа? — учуди се Кели. — Взех го, преди да успееш да прегледаш съдържанието.

— Ами... фотокопия.

Агентът ахна.

— Нямах право да фотокопираш строго секретна информация! Това е тежко престъпление!

— Никога не съм бил наясно с тежките престъпления. Какво впрочем правят с прегрешилите — бесят ги, разстрелват ги, пребиват ги? Много отдавна не са изнасяли в пресата случай за предателство. Виж, Тед, никой не е виждал тези фотокопия, освен мен и Дилия Карстеърс, а ние имаме право на достъп до строго секретна информация. Можеш ли да си представиш Одисей да се вмъкне в полицията, за да шпионира тайните ни? Копията са заключени в клетката, където пазим доказателствения материал, като например кървави брадви, фалшиви регистрационни табели и малко хероин. Отделът е малък, а това означава, че охраната познава всички ченгета, които влизат. Истината е, че на мерките за безопасност в полицията на Холоуман може да се разчита много повече, отколкото на мерките за безопасност в „Корнукопия“, и ти го знаеш. Онези нещастници в „Корнукопия“, които наричаш охрана, не могат да си намерят оная работа, дори с две ръце да си бръкнат в гащите. Най-важното при добрата охрана е да познаваш лицата, които влизат и излизат, и да записваш всеки в дневника. Ако го правеха и тук, много лесно щеше да се разбере кой е Одисей, дали не е бил самият Дезмънд Скепс, дали всеки, който е влизал, е имал честни и почтени намерения. Хората обаче са мързеливи, Тед! Гледат да си спестят каквото могат. За съжаление, работодатели като „Корнукопия“ пазят високите си заплати за членовете на борда. На вас ви плащат смешни пари, а вие гоните престъпниците. Ако е имало дневник, колко често е бил попълван? Да,

знам, че не е под твой контрол, а би трябвало. Ти си с телосложението на Херкулес, а това тук са Авгиевите обори, които се пълнят с лайна по-бързо, отколкото можеш да ги изринеш.

Докато говореше, не спря да се храни, а Тед Кели го наблюдаваше шашнат: човек би си казал, че този тип не е вечерял! Ала тъй като трябваше да бъде безпристрастен служител на справедливостта, той кимна.

— Разбирам те, Кармайн. Трябват ни по-строги закони и по-сурови наказания, и в това отношение Одисей може да ни е от помощ. — Той се усмихна мрачно. — Радвам се, че си прегледал съдържанието на шкафа. Сега поне научих, че е голямо разочарование.

— Защо? Къде е?

— Пази го въоръжена охрана на път към окръг Колумбия. Когато го доставят, ще минат седмици, преди да ми съобщят някакви новини за съдържанието.

— И във ФБР, както и в администрацията, е пълно с бюрократи, които трябва по някакъв начин да оправдаят съществуването си.

Чинията бе празна. Кармайн започна да пие кафе и погледна доволно Тед Кели.

— Я ми кажи, ти какво сви от апартамента на Дезмънд Скепс?

— Нищо не съм свил!

— Глупости! Свил си, при това още преди патологът и екипът му да отидат на местопрестъплението.

— Нямах основание за подобно твърдение.

— Напротив. В противен случай, приятелю, нямаше да компрометиращ местопрестъплението. Знаеш правилата не по-зле от мен, наясно си кой има юрисдикция в случай на убийство, което не пресича границите на щата, дори да има нещо общо с пикантерия като шпионаж. В апартамента на Скепс е имало нещо, което не е било за пред погледа на провинциалистите, и аз имам намерение да разбера какво е то.

— Не съм взел дори един кламер! Просто огледах тялото и обиколих.

— Пипал ли си трупа?

— Не съм.

— Опиши го.

— След повече от двайсет и четири часа ли? Я стига!

— Не ми ги пробутвай такива! Обучен си да наблюдаваш.
Специален агент Тед Кели затвори очи.

— Скепс лежеше по гръб на кушетката за масаж, на ръката му се виждаше следа от инжекция. От нея беше изтекла капчица бистра розова течност, кръв нямаше. А, да, попих я, за да взема проба, и по този начин я пресуших. Скепс беше гол. Някой си беше направил труда да го обръсне надве-натри чак до пениса, но не по-надолу, и бе написал името му чрез прогаряне на кожата. Имаше и други обгорели места. Зърната му бяха отрязани с тъп, тежък предмет. По китките и глезените имаше следи от връзване. Това е.

— Какъв си лъжец, Кели! Не бил си докосвал тялото, а?

— Не съм. Тампонът го докосна.

— Колко време измина между излизането ти от апартамента и пристигането на доктор О'Донъл.

— Половин час.

— Ти наблизо ли беше?

— Не, слязох в офиса на Скепс.

— И отказваш да ми кажеш какво си задигнал.

— Нищо не съм задигнал.

— Лично за мен, Тед, шпионажът е голяма досада. Ако не се беше месил, щяхме да споделим с теб всичко, което открием. Жалко, че махалото се люшна само в едната посока. Предупреждавам те да не очакваш от мен никакви жестове.

— Скепс е бил убит от Одисей, следователно става въпрос за федерално престъпление.

— Представи ми убедителни доказателства.

— Не мога.

— По-точно казано, не искаш.

— Честно ти казвам, Кармайн, ръцете ми са вързани!

— Хубавото е, че моите не са. — Кармайн стана. — Истинско облекчение е, че кафето във всички учреждения е гадно. Ако искаш качествена храна и хубаво кафе, докато си в този маломерен щат, пълен с откачалки, Тед, иди да похапнеш в закусвалня „Малволио“. Намира се непосредствено до сградата на Областната администрация. — Той замълча. — Ти женен ли си? — Изглежда хората не обичаха да отговарят на този въпрос.

— В момента не — отвърна с кисела гримаса Кели. — На нея не й беше никак приятно, че отсъствах толкова често, мислеше, че има друга жена.

— Някога работил ли си под прикритие?

— Мъж с моя ръст?

Кармайн се ухили и пое навън.

— Радвам се, че във ФБР има и хора с акъл. До скоро.

— При раната от убождането не би трябвало да има никаква капка — заяви Патси, когато Кармайн му разказа какво е направил Тед Кели. — Знам, че отидохме късно, но Скепс е бил мъртъв от часове, когато са го открили, така че няма начин от ръката му да е изтекла течност, която Кели да попие с тампон. Но той косвено е признал, че е носел бурканчета за образци, колби, тампони и всичко останало. Сигурно е взел проби от всяко отвърстие и е имал и прожектор, за да огледа подробно тялото. Обзалагам се, че никой не е забелязал дали носи оборудване.

— Ще изпратя призовка на ФБР да ми предоставят резултатите от анализа, особено на капката — закани се Кармайн. — Съдия Туейтис страшно ще се изкефи! Ще им покаже той кой е типичен за Лонгфелоу ексцентрик! Кели дори нямаше представа, че Лонгфелоу е поет, неграмотен глупак. Понякога се питам доколко се преструва и доколко не.

— Все още не мога да намеря обяснение за капката — призна Патси.

— Хепарин?

— Защо, за бога? Скепс е бил неподвижен. Ако иглата е излязла, убиецът е можел да я вкара в друга вена. Освен ако е бил неопитен с иглите. Може да му е провървяло с първата вена и не е посмял да рискува втори път. Затова ще проверя за хепарин. Лично ще взема проби. — Имаше нещастен вид. — Единственото сигурно е, че трябва да огледам тялото на Скепс втори път. Явно не съм бил достатъчно прецизен първия.

— Патси, Скепс беше един от дванайсет случая.

— Знам и тъкмо това ме плаши. Колко от мъртвите са получили стопроцентовото ми внимание? Бебето и майката... Ще се върна при

девет от единайсетте, Кармайн, и този път ще бъде максимално прецизен.

Нямаше смисъл да спори с него. Патрик вече бе взел решение.

— Тогава започни с Еван Пю — помоли Кармайн.

— Той ли е най-важният?

— Сигурен съм, че е той.

— Значи започвам с Еван Пю. Между другото — вметна предпазливо Патси, — чух, че Майрън се е изнесъл от Ийст Съркъл.

— Как, по дяволите, се разчу?

— Ключарската верига в източен Холоуман е пуснала пипала около ченгетата. Леля Емилия е бясна.

Тъй като ставаше въпрос за майката на Кармайн, той сви рамене, съвсем по италиански.

— Значи знаеш точно колкото знам и аз.

— Може би дори повече. Наел е последния етаж на хотел „Кливланд“ и има намерение да запознае любимата си Ерика с всички важни личности в Холоуман.

— Леле, значи намеренията му били напълно сериозни.

— Надявам се и нейните да са също толкова сериозни.

— Аз пък се надявам да не е извършила убийство.

— Сред първите заподозрени ли е?

— Не. Нарежда се някъде по средата.

Кармайн остави Патрик да събира сили за нова атака над Еван Пю и се отправи към кабинета си, където го чакаше малка купчина листа. Повечето бяха докладни записки, имаше и няколко писма, явно бяха направили впечатление на Дилия, защото бяха спретнато подредени, но нито бяха подписани, дори с инициали, нито ставаше ясно какъв е произходът им.

„Господине, пишеше в най-горното писмо, напомням ви, че се съгласихте да се срещнем, за да обсъдим предложените подобрения в дизайна на атомния ни реактор. Обичайното време и място, ако не възразявате.“

Всичките петнайсет — четири писма, единайсет докладни записки — били също толкова подозрителни, каза Дилия.

— Все едно са написани на една машина, но това трудно може да се установи, ако фирмата използва пишещи машини на Ай Би Ем с въртяща се глава, чиито букви не са нито износени, нито деформирани,

а според мен, изпълнителните секретарки имат нови или почти нови пишещи машини. Лентата е използвана само веднъж, няма грешки, което означава, че машинописката е много добра. Не ми е никак приятно да го кажа, Кармайн, но според мен господин Кели трябва да се позавърти около изпълнителните секретарки, не изпълнителните директори. Не съм чувала за директор, който да превива гръб над пишеща машина за смешни пари.

— Ами жена изпълнителен директор? — попита Кармайн.

— Ако не е започнала като секретарка, бих казала, че същото се отнася и за нея. А пък доктор Девънпорт никога не е работила като секретарка. В колежа дори е плащала на машинописка, която да ѝ пише докладите и дисертациите.

— Какво облекчение — каза той, като си помисли за Майрън.

— Получи ли покана?

— Каква покана?

— В събота вечер господин Манделбаум организира прием с шведска маса в хотел „Кливланд“. Чичо Джон е поканен, също и Дани, дори аз — изреди Дилия.

— Значи с Дездемона и София ще те видим там. Междувременно, има ли нещо друго от шкафа, което представлява интерес, или да оставя всичко на теб?

— Лично моето мнение е, че можем без всякакви притеснения да изгорим пресниманото.

— Тогава да не вършим работата на онзи долен лъжец Тед Кели. Да се захващаме отново с убийствата. Днес е четвъртък, но вече е късно да отидем до Орлиънс и да се върнем за вечеря, така че госпожа Скепс ще чака до утре. Уведоми я, ако обичаш, че ще отида. Къде са Ейб и Кори?

— В моргата за вестници, четат. Да им позвъня ли?

— Няма нужда. Ще ги повикам на тръгване.

Обществената библиотека бе отделна сграда, надолу по улица „Седар“, а моргата за вестници беше в управлението, където можеха да ги ползват и полицаите, и пожарникарите. Използваха ги и гражданите, имаше неколцина безделници, които разсеяно обръщаха широките пожълтели страници на старите издания на „Холоуман Поуст“, винаги пълни с интересни местни новини. Постепенно ги качваха на микрофилми и Кармайн се питаше дали на безделниците ще

им бъде приятно да се взират в екрана. Никак няма да им се понрави, реши той и размърда вежди към Ейб и Кори.

— Прогресът — заяви на учудените си помощници — може да съсипе цялото удоволствие на човек. — Докато излизаха от сградата, ги попита: — Открихте ли нещо?

— Доста материали за семейство Денби. Двамата са се интересували живо от добри каузи. Госпожата например е маниачка на тема грамотност. Деканът пък си падал по Ренесанса. И двамата са подкрепяли благотворителните акции за детски болести. Доктор Денби е много запалена на тема женски права. За Дезмънд Скепс е писано много, но това се очакваше. Отбелязахме статиите, в които го споменават, и фотокопирахме всичко. За развода му нямаше почти нищо, което е странно.

— Защото не се е развел в този щат, а и от „Корнукопия“ със сигурност са се опитали да потулят нещата. — Кармайн се усмихна на Кори, който докладваше, и не пропусна да включи Ейб в разговора — изборът на лейтенант беше безобразно труден, а когато се опита да се оттегли от комисията, Силвестри му нареди да остане.

— Къде отиваме? — попита Ейб, когато тръгнаха по улица „Саут Грийн“ към „Мейпъл“.

— В хотел „Кливланд“. Имаме среща със семейство Пю. Дошли са, за да идентифицират тялото, но нямат намерение да се приберат, докато не освободим трупа. Водят и адвокат.

— Неприятности ли ще имаме, Кармайн?

— Не вярвам. Дани Марсиано е бил на телефона, когато са позвънили, и каза, че били свестни хора.

Семейство Пю бяха в апартамент на предпоследния етаж с изглед към червените скали на Норт Рок. Дърветата тъкмо се раззеленяваха, гората около Холоуман изглеждаше така, сякаш някой бе метнал върху нея тънък, прозрачен, бледозелен воал, но Кармайн знаеше, че Дейвид и Инид Пю не го забелязват.

И двамата бяха в средата на четирийсетте, загорели, със стегнати тела, носеха дрехи с ярки цветове, които издаваха, че живеят в много по-топъл климат, и бяха много по-красиви от сина си. Надменният, самовлюбен и неморален Еван Пю спокойно можеше да бъде подменено дете. След пет минути разговор му стана ясно, че не притежаваха подобни качества, а пък адвокатът ги придружаваше

единствено за да им помогне, ако се появят някакви неясноти по документите. Не демонстрираха мъката си, но не я и криеха. Как бе възможно момче като Еван да излезе от подобно семейство? Настояха да чуят цялата истина за убийството му, особено болезнена задача за Кармайн, на когото бе крайно неприятно да разбие илюзиите им.

— Да, напълно в негов стил — промълви тъжно госпожа Пю. — Еван обичаше да къса крилцата на пеперудите. Пробвахме всички лекове, известни на човечеството, капитан Делмонико, но нищо не помогна и така и не успяхме да го направим по-човечен. Психиатрите го определиха като психопат и твърдяха, че лечение няма. Двамата с Дейви се надявахме, молахме се, когато порасне, сам да придобие повече хуманност. Беше толкова умен! Изкара забележителен резултат на САТ... Когато избра „Чъб“ го пуснахме — по принцип предпочитахме да е близо до нас, но той си беше наумил да учи в „Чъб“. Това било най-добрият медицински колеж. Интересуваше го единствено медицината. — Тя въздъхна. — Двамата с Дейви отдавна се опасявахме, че ще се случи нещо подобно.

— Много съжалявам, госпожо Пю, господин Пю — каза съчувствено Кармайн.

Не изрече нито дума повече, докато не влезе заедно със сержантите си в асансьора.

— Все на някого се падат съвършените родители.

— За пръв път виждам хора като семейство Пю — кимна възхитено Кори.

— Аз също — вметна Ейб.

Когато се натъкнаха на Майрън, който превеждаше Ерика Девънпорт през фоайето на „Кливланд“, Кармайн имаше чувството, че е заловен на местопрестъплението. Доктор Девънпорт беше облечена в пурпурен костюм, който придаваше виолетов оттенък на очите ѝ, и той развеселено отбеляза, че е с обувки на нисък ток — Майрън не беше от високите мъже. Чакай да се запознае с Дездемона, помисли си и кимна на екипа си да продължат.

— Как е София? — бе първият въпрос на Майрън.

— Дездемона смята, че ако я заведеш на обяд — сам — и ѝ купиш перидотите, за които мечтае, имаш големи шансове да ти напише червена точка — обясни Кармайн.

— Още утре, защото не е на училище.

— И още нещо, Майрън. Каквото и да си й казал за Ерика, София си е навила на пръста, че си дошъл да й обърнеш малко внимание, докато аз работя над тежък случай. Тя обожава малкото си братче, но то отнема почти цялото време на Дездемона.

Майрън изпъшка.

— О, Кармайн, много съжалявам, че стана така.

— Кажй го на нея, не на мен.

— Ще й купя диаманти!

— Само да си посмял! Дездемона каза, че перидотът е подходящ за шестнайсетгодишно момиче, и аз напълно вярвам на преценката й.

Той кимна отново на Ерика Девънпорт, която не бе продумала, и последва Ейб и Кори.

— Коя е Дездемона? — дочу решителният й глас.

Не успя да долови отговора на Майрън, но бе почти сигурен, че той ще се засмее, ще я погледне тайнствено и ще я накара да изчака, за да види сама.

— Всички говорят за нея и Майрън — прошепна Ейб.

— Нищо чудно, че носи диаманти — рече Кори.

Да, нищо чудно, помисли си Кармайн. Откога ли я познава Майрън и как ще продължим приятелството си, след като ненавиждам тази жена? Истинска харпия, която поглъща живи мъже.

Останалата част от деня не донесе нищо ново, така че, когато настъпи петък, ясен, безоблачен ден, Кармайн въздъхна облекчено. Имаше нужда да си почине. Качи се на колата и се отправи по магистрала 1–95 към Кейп Код, трудно достъпно място, тъй като някакво геофизично чудовище бе отхапало огромни късове от брега. Залив Бъзард беше най-големият. Който и път да хванеше, пътуването щеше да е дълго, затова, докато беше още в Кънектикът, той сложи сигналната лампа на покрива на феърлейна и използва сирената, за да може спокойно да надвиши ограничението от сто и десет километра.

Чатъм се намираше на сгвката на лакътя, а Орлиънс беше на долната част от ръката, едно от прелестните селца, пръснати наоколо, въпреки че по това време на годината повечето от вилните селища и къщите бяха безлюдни. Кейп беше летен курорт. Обикновено къщите бяха от кедрови греди и шиндели, оставени небоядисани, за да може

морето да ги патинира в сребърно, а през юли бяха окичени в розов или бял трендафил. Полуостровът с формата на ръка, извита така, сякаш някой мъж показваше бицепса си, обгръщаше тихите води на залива Кейп Код, подобни на огледало през лятото, малко по-навътре разпенени от яростта на Атлантическия океан, а плажовете по долната част на ръката бяха покрити с мокри от прибоя пясъчни дюни.

Кармайн обичаше Кейп и неосъщественото му желание бе да има лятна вила между Хаянис и Провинстаун, първото място, на което акостирали пилигримите.

Домът на Филомина Скепс се намираше в края на алея, дървената ограда бе скрита от пълзящи рози, които цъфтяха през юли. Бе в типичния за Кейп Код колониален стил, кедровото дърво бе посребрено, имаше леки дървени решетки, по които да се катерят розите, и достатъчно голяма градина, за да може да се каже, че имотът е скъп. Стигаше чак до тихите води на закътания залив, имаше си собствен кей и навес за лодки; очевидно някой обичаше мореплаването. На страничната стена на къщата се виждаше отвор за гориво, който издаваше, че някой живее тук през цялата година. Кармайн се огледа очарован и тръгна по засипаната с обли камъчета пътека към входа.

Госпожа Скепс отвори. Бе мургава красавица, с гъста, черна, къдрава коса, матова кожа, черни вежди и мигли, и тъмнозелени очи.

— Заповядайте, капитане — покани го тя и го поведе по дълъг коридор към задната част на къщата, където бе пристроена оранжерия в английски стил, цялата остъклена с метални подпори в стил ар нуво, боядисани в бяло. Тук гъмжеше от растения, някои докосваха прозрачния покрив, въпреки това имаше достатъчно място за бялата маса със столове, а малко по-настрани бяха разположени две малки канапета, тапицирани в бяло. Каишите, забеляза той, също бяха бели. Очевидно госпожа Скепс беше перфекционистка. Зеленото бе оставено за пищните растения, докато всичко останало беше бяло.

Беше донесла сладки. Тъй като той не спря по пътя, за да закуси, си взе от фините бисквити и изпи няколко чашки (порцеланови, не от големите глинени!) кафе. Едва след като приключи, заговори по същество.

— Не сте омъжена повторно, нали? — попита той.

— Не. Дезмънд беше единствената ми любов — отвърна тя, наричайки Скепс с цялото му име, сякаш никога не го бе наричала по друг начин. След това хвърли бомбата със съвършено спокоен глас. — Обсъждахме да се съберем отново.

Стреснатият му поглед се задържа на гладкото ѝ безизразно лице.

— Така ли? След толкова години?

— Да, заради сина ни. Обадох се на Дезмънд преди четири месеца и говорихме няколко пъти. Нали знаете, че имаше друга?

— Дори да е имало, госпожо Скепс, от нея нямаше и следа.

— Говоря за Ерика Девънпорт, разбира се.

— Тя категорично отказа да е имало нещо между тях.

— Естествено! Не беше някоя голяма любов. И от двете страни.

Капитане, едно от условията ми беше Дезмънд да прекрати отношенията им.

— Той прекрати ли ги?

— Да, скоро след първия ни разговор.

— Да ѝ е правил прощален подарък — диамантени обеци и висулка? — попита любопитно Кармайн. Според въпросната Ерика Девънпорт, любопитството бе най-големият му грях.

Госпожа Скепс се разсмя искрено.

— Кой, Дезмънд ли? Не! Може да е един от най-богатите хора в Америка, но е невероятно стиснат. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Боже, толкова ми е трудно да говоря — да мисля! — за Дезмънд в минало време. Не, онова, което Дезмънд даде на Ерика, бе много по-ценно от диаманти, въпреки че не му струваше нищо.

— Място в борда на директорите, освен останалото.

— Точно така. Нямах нищо против нея. Докато беше с нея, не ме тормозеше.

— Вие сте добре образована.

— Да, чета много.

— Хубаво е човек да има тапия, но допълнителните четива всъщност дават допълнителни знания. Кажете ми, госпожо Скепс, защо настояхте да се съберете? Ревността на съпруга ви е съсипала брака.

— Казах ви, че го направих заради малкия Дезмънд.

— Не е ли по-добре да не става свидетел на ужасите, на които ви е подлагал баща му? Прочетох материалите от делото и съм запознат.

— Накарах го да ми даде дума, че никога повече няма се държи по този начин — отвърна госпожа Скепс. — Дадената дума бе нещо свято за Дезмънд. Вижте, малкият Дезмънд навлиза в пубертета, а момче на тази възраст има нужда от баща, колкото и неподходящ да е той. Готова съм да умра за детето си, капитане! Освен това съм убедена, че след като Дезмънд беше дал дума, щеше да я спази.

— А сега плановете ви рухнаха.

— Да, но поне съм спокойна, че съм опитала, а и синът ми знае, че съм го направила. След като баща му вече го няма, ще разчитам на братята си — те не смееха да се намесват, докато Дезмънд беше жив. Беше ги заплашил с наемни убийци и говореше сериозно. Казваше, че всеки може да наеме убиец, ако знае къде да търси.

Интересно, кой ли още знаеше откъде да намери наемен убиец? Може би доктор Ерика Девънпорт? Или пък Филип Смит? Фредерик Колинс? Гъс Първи, въпреки че той много ми допадна, мислеше Кармайн. После попита:

— Как е синът ви?

— Възстановява се бавно. Изкара много тежко варицела, болест, която винаги съм смятала за лека. Обривът в гърлото му се беше превърнал на рана, да не говорим, че плъзна навсякъде! Най-лошото е, че се налага да повтори учебната година.

— Не е задължително, ако наемете частни учители и посещава летните занимания — отбеляза Кармайн, който като дете бе имал доста здравословни проблеми.

— Само ако той иска — заяви с леден глас Филомина.

Опа! Ето я майката закрилница в действие! Кармайн смени темата.

— Разкажете ми за Ерика Девънпорт, госпожо Скепс.

— Ненавиждах я като човек, но мога да кажа, че напълно заслужаваше място в борда, нещо, което не важи за останалите навлеци. Изключвам Уоли Гриърсън! Той е истинско съкровище. Когато старият Уолтър Симъндс оглавяваше правния отдел, нищо не вървеше. „Корнукопия“ непрекъснато търпеше загуби заради грешки в договорите, постоянно имаше дела за вреди и загуби и се плащаха огромни суми. Щом Ерика пое контрола, всичко това постепенно

прекъсна. Дезмънд я обожаваше, защото тя спестяваше на компанията огромни суми.

В този момент някой се развика в предната част на къщата и му отговори дрезгавият неуверен глас на момче. Последва бърз разговор, но когато гостът влезе, Дезмънд Скепс III не беше с него. Непознатият спокойно можеше да мине за брат на Кармайн, висок колкото него, мускулист, също мургав, с едро лице и изключително интелигентни очи. Разликата бе в косата, неговата бе оставена дълга, както бе модерно, със същия цвят като очите — тъмнокафяви. Дънките му бяха разкроени, комбинирани с бял пуловер и дънково яке, но му стояха като официални и от него лъхаше самочувствие и властност, каквито не се забелязваха у Кармайн.

— Тони Бера — протегна ръка той.

— Кармайн Делмонико.

— Добре ли си, Филомина? — обърна се Бера към госпожа Скепс.

— Чудесно, благодаря. — Тя поясни на Кармайн. — Тони е решил, че целият свят се е наговорил срещу мен.

— Не омаловажавайте старанието на доброто куче пазач, госпожо Скепс. Нямаше да съм при вас, ако навън не вилнееше убиец. Не мисля, че сте в опасност, честна дума. Все пак, много се радвам, че се засичам с господин Бера. Наблизо ли живеете, господине?

— Да, малко по-надолу на същата алея.

— Добре. Според завещанието на Дезмънд Скепс, синът му наследява всичко. Трябваше да получа копие от документа, но засега още не ми е изпратено. Доктор Девънпорт е позвънила на капитан Марсиано и е съобщила, че синът ви ще бъде наследник на всичко, но не е добавила никакви подробности. Вие можете ли да ми кажете нещо повече, господин Бера?

— Де да можех — намръщи се адвокатът, — но досега дори това не знаехме.

— Мислех, че завещанието ще бъде отворено и прочетено в присъствието на наследника — отбеляза Кармайн.

— Не е задължително. Всичко зависи от съдържанието на завещанието. Адвокатите на господин Скепс в Ню Йорк са запознати със съдържанието. Ако малкият Дезмънд е наследникът, тогава имам

право да видя завещанието, защото представлявам майка му, следователно и него.

— Това сигурно ли е?

— Тя ще му бъде настойник.

— Да, разбира се. — Кармайн погледна Филомина Скепс. — Има още няколко неща, които искам да изясня, госпожо. Ще ми кажете ли датата, на която за пръв път предложихте на съпруга си да се съберете отново?

— Говорихме по телефона в понеделник, през третата седмица от ноември.

— А господин Скепс кога прекъсна отношенията си с доктор Девънпорт?

— Малко след това. Същата седмица.

Значи Ерика Девънпорт е знаела, че двамата ще се сдобрят от цели четири месеца, плюс-минус няколко дни. Сега беше малко късничко за убийство. Една отхвърлена жена едва ли би чакала толкова дълго. Изглежда, след като Скепс е прибрал примамката, тя се е преориентирала в нова посока и е хванала Майрън. Диамантите са подарък от Майрън, един от най-щедрите хора на света. След като общо бяха към осем карата, цената им вероятно е била между четвърт и половин милион долара. Майрън Мендел Манделбаум не се шегуваше, когато правеше подаръци! А в случая намеренията му бяха много сериозни. Последният път, когато подаряваше скъпоценни камъни в големи количества, бе, когато ухажваше майката на София.

— Сега, госпожо Скепс, бихте ли ми разказали за... навлеците.

Тя се подсмихна с изражение, което никак не отиваше на лицето ѝ.

— А, тези ли? Дезмънд ги наричаше блюдолизците си и имаше основание. Фил Смит признава открито, че няма начин някой да го накара да оглави конкретна фирма, което, поне според мен, означава, че също като котка ще си падне на краката. Ще заеме мястото на Дезмънд, ще оглави борда, изобщо, каквото се сетите. Какъв лицемер! Човек би казал, че е от кралското семейство.

— Какво ще ми кажете за миналото им? Някакви съмнителни дейности? Незаконни сделки? Жени със съмнителна репутация?

— Поне аз не знам, освен за Гъс Първи, който се преструва на голям мъжкар и наистина е такъв, освен в единственото отношение,

което нито един мъжкар не би си признал. Той е хомосексуалист и слабостта му са младежи, накипрени като жени.

Кармайн погледна Антъни Бера.

— Вие, господине, ще добавите ли нещо?

— Не, аз не съм част от света на „Корнукопия“.

Може и да не си, мислеше си Кармайн, докато се изправяше, въпреки това ще проверя къде си бил на трети април, господин мазен адвокат. Къща в Орлиънс, в която си позволяваш да живееш и през зимата, означава, че разчиташ на тлъсти хонорари. Освен това си влюбен в госпожа Скепс, но тя дори не те забелязва, приема те само като доверен приятел. Боже, какво разочарование.

На връщане повтори номера със сигналната лампа и сирената; пътят от Провидънс до Холоуман му беше познат до болка. Може би пътуването до Орлиънс се бе отразило добре на душата му, но не му помогна с нищо за случая. Време бе да започне да пипа с по-твърда ръка. Ако в управлението все още не бяха получили копие от завещанието, имаше намерение да нахлуе в бърлогата на Ерика Девънпорт и да го изиска незабавно. Само че документът го чакаше. Тъй като бе свикнал с правната терминология, той прочете бързо многобройните страници, след това се облегна назад, останал без дъх. Някой бе издал, че днес има среща с Филомина Скепс, а Ерика Девънпорт умишлено бе скрила и от него, и от госпожа Скепс онова, което бе знаела за съдържанието на завещанието, и не бе казала и дума, докато срещата им не приключи. Нищо чудно! Ако се беше разбрало, щеше да се разлети перушина също както при диви котки, впримчени в смъртоносна схватка. Какъв удар за Филомина Скепс и Антъни Бера! Какво ли щяха да кажат, когато от ярост им причернееше пред очите?

Дезмънд Скепс III бе посочен за единствен наследник, но за негов настойник бе определена Ерика Девънпорт. Не ставаше въпрос за родителски грижи. Филомина щеше да продължи да гледа момчето, да го храни, да го облича и възпитава. Щеше да бъде негова майка у дома. Само че тя нямаше да има никакво право да определя бъдещето му, да се разпорежда с богатството му и със съдбата на „Корнукопия“. Когато ставаше въпрос за власт и пари, Ерика Девънпорт беше in loco

parentis^[1]. В годините до двацет и първия рожден ден на момчето, Ерика Девънпорт щеше да оглавява „Корнукопия“. Кармайн не виждаше начин Антъни Бера да успее да обори това завещание по съдебен път. Филомина Скепс нямаше никакъв опит в бизнеса, не можеше да предложи нищо, за което съдията да се хване. Не, Филомина Скепс можеше да спечели единствено ако застанеше на страната на доктор Ерика Девънпорт, новия шеф на „Корнукопия“. А тя я ненавиждаше.

Горкият Майрън! Новото развитие означаваше, че на Ерика вече не ѝ е необходим богат съпруг, ако това бе причината да насочи интереса си към приятеля на Кармайн. Тя сама щеше да си определи както заплатата, така и служебните облаги и никой нямаше да може да ѝ каже дума. Не, помисли си Кармайн, нещо не се връзваше с образа на златотърсачка. Тази жена искаше власт, не пари, което означаваше, че е открила нещо у Майрън, за което той не бе предполагал, че притежава. Майрън се бе появил в живота на Кармайн преди петнайсет години и бе приет като богат филмов продуцент; на Кармайн не му бе хрумвало нито за миг да провери дейността на любимия си приятел. Сега вече бе прекалено късно и той се укори, че е трябвало да се сети по-рано.

Ами жената, от която Дезмънд Скепс се беше отървал преди четири месеца? Сигурно е решила, че решението на любовника ѝ е началото на нейния край. Вместо това го бе наследила като владетелка на кралство „Корнукопия“. Така че големият въпрос беше дали Ерика Девънпорт е знаела какво пише в завещанието на Дезмънд Скепс? Ако е знаела, тогава е имала непоклатим мотив за убийство. Само че как е успяла да разбере какво пише в документ, прибран в сейф в Ню Йорк, пазен във фирма, която тя не познава. Единствената възможност е Скепс да ѝ е казал, но дали би направил подобно нещо? Не, разбира се, бе инстинктивният отговор на Кармайн. Скепс не бе такъв човек. По-скоро би я поизмъчил седмици и месеци наред, защото по характер не е бил много различен от Еван Пю. Обзалагам се, че и двамата са късали крилцата на пеперудите, помисли си Кармайн.

Кога е било изготвено завещанието? Кармайн погледна отново, за да е сигурен, че не е сбъркал датата. Не беше сбъркал. Беше написано преди два месеца, след като Скепс бе прекратил връзката с любовницата си. Това означаваше, че Скепс хладнокръвно е преценил качествата ѝ за тази работа и ги е одобрил.

Погледна часовника си. Все още имаше време да посети доктор Девънпорт преди края на работния ден в „Корнукопия“. Не ѝ позвъни, за да е сигурен, че ще я завари; тъй като ѝ бе поверена нова работа, нямаше къде да е, освен на работното си място.

След като не я откри в кабинета на Скепс, той я намери на последния етаж, в апартамента. Ейб бе открил, че има малка вътрешна стълба, скрита в тоалетната за гости. Черната стена се отваряше навътре, след като човек натиснеше редица изчанчени копчета, и отвътре се показваше метална спирална стълба. Кармайн мина оттам и излезе, сякаш бе ползвал тоалетната. Появата му не я стресна, единствено я подразни.

Днес бе облечена в убито червено, а очите ѝ изглеждаха мръснозелени. Очи на хамелеон, помисли си той. Отразяват околните цветове, но не могат да станат убито червени. Просто нямат такъв пигмент.

— Сега сигурно се превърнах в основния ви заподозрян — подхвърли тя.

— Не, отивате още по-надолу в класацията. Освен ако той не ви е казал какво има в завещанието.

— Дезмънд Скепс ли? Да прояви подобна недискретност? Единственото, което развързваше езика на Дезмънд, беше алкохолът, а когато се запознах с него, той бе свел пиенето до минимум. По един малцов скок на ден, нищо повече. Никога не си позволяваше друго. Притежаваше една от най-големите компании в страната и знаеше какви беди може да му донесе дрънкането. Когато е поел работата, издал офертата на „Корнукопия“ за един от първите атомни реактори и конкуренцията му измъкнала сделката изпод носа, като използваша дизайна на „Корнукопия“. Не знам как не е получил удар. Гриърсън го извадил от помията. Ако имаше човек, когото Дез обичаше, то това беше Уол Гриърсън. По онова време бордът му бил още нов. Бил готов да ги уволни до един, с изключение на Гриърсън, но решил, че блюдолизците могат да бъдат и от полза, стига той, шефът, да не се напива.

— Очевидно доста тайни е споделял, докато сте била в обятията му, доктор Девънпорт.

— А, значи тя ви е казала. Не очаквах друго от нея.

— Господин Скепс харесваше ли жените? Разбираше ли се с тях?

— Стига, капитане, много добре знаете, че ненавиждаше жените!

Тъкмо затова завещанието му ме слиса. Не съм предполагала, че Дезцени бизнес уменията ми. Погледнете ме сега! Аз съм председател на борда на директорите и имам пълен контрол над дяловете на малкия Дезмънд, лихвите, на които разчита, парите му. — Тя се засмя гърлено.

— Аз, Ерика Девънпорт, съм върхът!

— И възнамерявате да натриете носа на госпожа Скепс!

— Нищо подобно. — Очите ѝ го гледаха с такава искреност, че му се сториха почти сини. — Нямам никакво намерение да се меся на Филомина Скепс в задълженията ѝ на майка.

— Имам и друг въпрос към вас, доктор Девънпорт. Какво ще стане, ако Дезмънд Скепс III умре?

Тя пребледня.

— Недейте! О, не го казвайте!

— Вие сте правистка, със сигурност сте се замисляли над подобна възможност. Какво става тогава?

— Има и други членове на семейство Скепс. Най-близкият роднина ще наследи всичко.

Сърцето на Кармайн се сви.

— Господин Филип Смит ли?

— Определено не. Господин Смит твърди, че е кръвен роднина, но този факт никога не е бил проверяван. Има един племенник и един първи братовчед. Те са преди него. Начело на списъка е първият братовчед. Племенникът е син на сестрата на Дезмънд Скепс. Първият братовчед е дете на по-малкия брат на Дезмънд Скепс-старши. Само че завещанието е изготвено съгласно законите на щата Ню Йорк, а аз не съм експерт.

— А и няма значение, тъй като малкият Дез си е жив и здрав. Благодаря ви. — Той се огледа. — Тук ли ще се преместите да живеете?

— Защо не, въпреки че ще трябва да променя обстановката. Горкият Дезмънд нямаше никакъв вкус.

— А вие имате ли?

— Просто ще кажа, че моят вкус е коренно различен. Ще си купя картини, които ще ми послужат като застраховка, след като се

пенсионирам, и ще ги закача тук. Смятам да се отърва и от това чудовище — махна с ръка към телескопа. — Той много обичаше да си вре носа навсякъде.

— Стана ми ясно. А имаше ли камера към телескопа?

Тя скочи.

— Имаше! Знам, че имаше! Само че вече я няма.

— Не беше тук, докато тялото му лежеше на кушетката за масаж — отбеляза мрачно Кармайн. — Сега вече знам какво е взел Тед Кели.

— Или пък убиецът — подхвърли тя.

— Възможно е.

Той тръгна към асансьора.

— Капитане? Ще дойдете ли със семейството си на партито на Майрън утре вечер?

— Ако ни покани, ще дойдем.

— Добре! Нямам търпение да се запозная със съпругата ви.

— Защо?

— Много смела жена. Майрън ми разказа. Обикновено жените не притежават подобни качества.

— Дрън-дрън! — сопна се подразнен Кармайн. — Жените са невероятно смели през всеки ден от живота си. За ченге като мен те са плячка. Винаги има по някой, който ги дебне, следи, вре си носа, и никой няма представа коя жена ще бъде жертвата. Отплеснах се, госпожо. Жените са смели, защото износват бебета и гледат дома, а това е почти непосилна работа!

— Вие сте романтик! — заяви тя силно изненадана.

— Не, просто съм реалист. Лека нощ, доктор Девънпорт.

Ти пък какво знаеш за истинските жени, мършава принцесо от висшето общество, която се опитва да се присламчи и навре в света на големите играчи? Той кипна, когато си помисли за хилядите жени, които бе срещал в процеса на работата си, и в ума му проблеснаха бегли спомени, разводнени от яростта му, защото бе ставал просто свидетел на бедите им, на болката и невъобразимите трудности. Поуспокои се, когато пое към вкъщи, замислен над най-ужасните случаи.

— Невероятно романтичен си — отбеляза Дездемона, докато му подаваше чашата с бърбън и сода.

Успя да се прибере навреме, за да гушне будния Джулиън, който се подрусваше в скута на баща си, тъй като бе твърде малък за каквото и да било друго. Очите му бяха с цвета на топаз, а по краищата имаше тъмен кръг; миглите му бяха гъсти, черни, толкова дълги, че се завиваха, а голямата му глава беше покрита с черни къдрици, които биха отивали много повече на някое момиче. Никой обаче нямаше да го сбърка с момиче; у него имаше толкова много от Кармайн, също като баща си беше решителен и упорит.

Раждането му изпълваше Кармайн с почуда, тъй като никога не си бе представял, че ще стане баща на момче, и не можеше да намери начин да покаже на Дездемона какъв подарък му бе направила.

— Стисни ръката на татко — нареди той.

Джулиън стисна; Кармайн изнесе истинско представление с охкане и гърчене, а бебето се разписка от задоволство. След това баща и син се насладиха на истинска оргия от целувки, която прекъсна чак когато Дездемона грабна детето и го занесе да го приспи.

— Не се уморява от битки — заяви Кармайн, когато тя се върна и седна да си изпие джина с тоник. — Винаги очаквам да приложи сила или поне да ревне. Така се забавлявахме, а после изведнъж... край! Мама ни развали веселбата.

— Той е вече достатъчно умен и знае, че няма как да се спаси от часа за лягане. Джулиън си пести енергията за по-достижими цели — отвърна тя и вдигна чаша.

— Къде е София?

— Вечеря в „Кливлънд“ с Майрън и неговата Ерика.

— Сериозно ли?

— Напълно. Заведе я на обяд и ѝ подари перидотите, но Майрън нямаше да е Майрън, ако слушаше какво му казват хората. Получила е и един много специален комплект от гранати.

— Значи работата е оправена.

— А, да. След това малката лисичка не го остави на мира, докато той не се съгласи да организира вечерята с Ерика. Разреших ѝ да отиде, защото ако се настрои срещу жената, най-добре това да стане пред по-малко хора, а не утре, пред всички, които Майрън е събрал на

тъпото си парти. Аз, разбира се, приех поканата. — Тя погледна часовника си. — Досега да се е прибрала, ако нещата не вървяха.

— Ерика Девънпорт е истинска загадка, Дездемона.

— И убийца ли?

— Не вярвам, въпреки че смъртта на Скепс ѝ осигурява огромна власт. Според завещанието му, короната става нейна.

— Боже! Невероятна победа за една жена — възкликна Дездемона и погледна Кармайн с неподправена обич.

Беше чудесно да е независима жена, която не дава обяснения на никого; и тя бе такава жена, навлязла в трийсетте доста отдавна, и може би бе крайно време да избие желанието за независимост от главата си. Но нямаше и следа от съмнение, че животът с Кармайн, в самия център на огромно италианско-американско семейство е за предпочитане.

— Какво ще вечеряме? — попита той и му се прииска да е нещо от италианската кухня.

— Спагети с кюфтета а ла Емилия Делмонико.

Каква вечер само! Успя да гушне будния Джулиън, желанието му за вечеря се сбъдна, може би по-късно двамата с Дездемона щяха да направят братче или сестриче на малкия. На него му се струваше, че е прекалено скоро, въпреки че Дездемона не бе на същото мнение.

Той допи чашата си.

— Тогава да сядаме да вечеряме — рече. — Утре вечер има да се тъпчем с боклуци, от които ще ни призлее — най-различни видове раци, хайвер, сурово това, сурово онова. Доколкото разбрах, Майрън е наел готвач.

Кармайн бе единственият, който не очакваше с нетърпение партито на Майрън. След повишението на Ерика събитието стана строго официално, дали по прищявка на Майрън или на Ерика, никой не знаеше, но жените изпаднаха в истинска паника, тъй като нямаха представа какво да облекат.

София реши да не ходи, за огромно облекчение на баща си. Не каза каква е причината, но Дездемона предположи, че момичето се чувства някак незначително в присъствието на новото гадже на Майрън. След вечерята с тях тя се прибра ентусиазирана,

непрекъснато повтаряше „Ерика това“, „Ерика онова“, но думите ѝ не бяха от сърце. Патрицианската красота на жената, изтънчеността ѝ, интелигентността и надменното самочувствие ѝ бяха дошли твърде много. София бе усетила, че е получила шах и мах.

Тъй като заради ръста си Дездемона не можеше да си купи дрехи от който и да е магазин, дилемата какво да облече беше спестена на Кармайн; макар и неголям, в гардероба на съпругата му имаше дрехи за всякакви непредвидени обстоятелства. Каза ѝ, че изглежда великолепно в бледосинята рокля, която бе избродирала сама, същата като на Одри Хепбърн във филма „Сабрина“. По времето, когато работеше в „Хъг“, Дездемона бе изкарвала огромни суми с бродерия, толкова изящна, че получаваше поръчки за изработка на дрехи за свещеници от римокатолическата църква. Кармайн с удоволствие забеляза, че роклята не я правеше да изглежда по-ниска. Сребърните ѝ сандали, четирийсет и пети номер (добре че в Ню Йорк беше пълно с травестити!), бяха на осемсантиметров ток.

Първата двойка, които Кармайн и Дездемона срещнаха в асансьора, бяха Мосън Макинтош и ексцентричната му съпруга Анджела. Тя бе оставила съпруга си да се занимава с политиката на „Чъб“ и бе поела към други нива на съществуването — от йога до астрология. Партньорството им беше чудесно, защото макар Анджела да изглеждаше вятърничава, тя никога не забравяше име, лице или разговор. Много удобно качество за съпругата на ректора на „Чъб“! Кармайн отдавна бе престанал да се пита как така Майрън, роден на Западното крайбрежие, възпитан, завършил пак там, жител на Ел Ей, знаеше толкова много за порядките на Източното крайбрежие. Човек просто ги знаеше тези неща.

— Значи тази вечер ще се запознаем с новия шеф на „Корнукопия“ — започна М. М.

— Точно така — потвърди Кармайн и едва се сдържа да не сподели, че тя е сред заподозрените. Но М. М. сигурно вече се бе досетил.

— Скъпи, ние всъщност се познаваме с нея — обади се Анджела. — Не помниш ли? Бяхме на един благотворителен банкет преди четири месеца. Тя беше с Гъс Първи. Запомних я, защото е удивително красива — Водолей с изгряващ Скорпион, Юпитер в Козирог.

— Ох! — изпъшка М. М. и отстъпи, за да излязат дамите първи.
— Изглеждаш великолепно, Дездемона.

Посрещнаха ги Майрън и Ерика. Домакинята беше в сребристосива тафта, гарнирана със сребрист воал, който превръщаше очите ѝ в бледосиви, токчетата ѝ бяха под пет сантиметра, забеляза Кармайн. Каквато и феминистка да бе — а тя със сигурност беше — начинът ѝ на действие беше ненатрапчив и дискретен, тя никога не си позволяваше да унижи мъжа на каквото и да било ниво. Майрън толкова се гордееше с нея, нямаше търпение да я представи на всички важни личности и очевидно не се сещаше нито за миг, че тя е централният нападател в стремежа за власт. Какво ли щеше да се случи, когато двамата се сблъскаха в някоя заседателна зала, нещо, което неминуемо предстоеше? Или тя бе предвидила и подобен развой на събитията?

Майрън я представи на Дездемона, а Кармайн наблюдаваше. Тъй като трябваше да вдигне глава, за да погледне Дездемона в очите, тя видя лицето ѝ отдолу, което съвсем не представяше гостенката в благоприятна светлина. Затова очите ѝ потърсиха друго място и се спряха на пръстените на Дездемона.

— Прекрасни са — отбеляза тя и се насили да се усмихне.

Как би могла една неестествено висока жена да се чувства добре в кожата си на гротескно създание? Как бе възможно да носи обувки на ток? Кармайн Делмонико беше висок мъж, но тя стърчеше над главата му, а на него изобщо не му пукаше! Ерика просто не знаеше какво да мисли за тях.

— Диамантът е годежният ми пръстен — обясни Дездемона, — а сапфирът е за раждането на сина ни.

— Вие англичанка ли сте?

— Да, но напоследък се вода американска гражданка.

Дездемона се усмихна и се отдалечи. Събираха се все повече гости.

— Какво мислиш за снежната кралица? — попита Кармайн.

— Каква ти снежна кралица, любими! Снегът е мекичък, приятен. Ледена кралица.

— Правилно. Личи ли ѝ възрастта?

— Според мен личи. Непоклатима е, нещо, което никой на двайсет или трийсет не може да постигне. Много скоро ще си направи

лифтинг на лицето... бръчките от носа до ъгълчетата на устата са се врязали дълбоко.

— Способна ли е на убийство?

— На корпоративно, със сигурност. Както действат акулите. Ще те ухапе, за да те разкъса на две, още преди да забележиш, че кръжи около теб. Само че няма начин да се заеме с физическо убийство. Освен, разбира се, ако нещо не я принуди да направи подобно нещо.

— Докато стоеше до нея, тя реши, че си някаква грешка на природата, а сега, въпреки че е в другия край, не може да откъсне очи от теб.

— Имам чувството, Кармайн, че се интересува повече от теб. Може би е възнамерявала да те прелъсти, но след като ме видя, надеждите ѝ угаснаха. Тя не е в състояние да се справи с хора, които имат различен от нейния опит, а това е едно от най-големите ѝ ограничения. За нея мъжете са просто жалки, несигурни създания, които не търпят някой да ги превъзхожда, дори от гледна точка на ръста, например. А сега вече не знае какво да мисли.

— Това го разбрах от изражението ѝ, макар онази част за прелъстяването да ми е убягнала. Кажете какво означава това, гадателко.

— Че ти я привличаш, глупчо!

Приблужи Дилия, искряща в розови набори; Кармайн остави съпругата и секретарката си да си говорят, за да пообиколи сред гостите. Всички поканени бяха дошли, поне така му се струваше.

Спря до господин Филип Смит, чиято съпруга бе някъде другаде.

— Откъде познавате Майрън, господин Смит? — попита той.

Котаракът веднага се прояви.

— Когато сме в обществото, можеш да ме наричаш Фил, Кармайн. Майрън е председател на нюйоркска банка, с която често работим, „Хардинг“. Изцяло търговска банка, няма депозитори както „Първа национална“.

Самодоволен изрод!

— Там ли се е запознал Майрън с доктор Девънпорт?

— Ерика, Кармайн, Ерика! Да, разбира се. Тя завежда правния отдел на „Корнукопия“ и поддържа връзка с банките.

— Кога са се запознали?

Смит сви рамене.

— Нямам представа. Питай ги тях. Всъщност, след като си чак толкова близък с Майрън, не мога да повярвам, че не знаеш. Да не би той да преувеличава, като твърди, че сте близки? Понякога е голям майтапчия.

— Попитай го него — отвърна с усмивка Кармайн.

И си го начукай, надут пуяко, помисли си, докато се отдалечаваше. А пък говориш като някое чучело.

След това се спря при доктор Полин Денби и изпълняващия длъжността декан на колеж „Данте“ доктор Маркър Керуски. Дватама се тъпчеха с кошнички с раци и по лицата им бе изписано безмерно задоволство.

— Не сте ли в траур, доктор Денби? — попита Кармайн, все още жегнат от присмехулното поведение на Смит.

Тя изсумтя, без да се притесни.

— Облека ли се в черно, приличам на болна в последен стадий на цироза, капитане, така че отговорът на въпроса ви е „не“. Пък и умирах от нетърпение да се запозная с новия шеф на „Корнукопия“. Каква победа за жените!

— Така е, още повече че решението е било взето заради качествата ѝ. Вие защо не се кандидатира за декан на „Данте“? Това също ще бъде забележителна победа.

— От „Чъб“ по-скоро ще дадат поста на пришълец от Марс — стига да има пенис и да е бивш възпитаник на „Чъб“. Ще се пробвам в „Лизистрата“, когато го построят.

— Не е ли малко шантаво да се строи колеж единствено и само за жени, след като обвиняват мъжките колежи в дискриминация?

— Разбира се. Сигурна съм, че ще се допускат и мъже студенти. Истинската победа ще бъде, когато жени заемат административните постове. „Чъб“ ни дължи поне това — обясни доктор Денби.

— Ами ако съпругът ви не беше убит? Или по-точно казано, какво щеше да се случи, ако съпругът ви беше жив, когато завършеха „Лизистрата“? — попита Кармайн.

— Щях да кандидатствам за декан. Ако Джон откажеше да ме придружи, щях да се разведа с него. „Лизистрата“, както ме увериха, няма да държи на съпружеските двойки. Какви глупости!

— А вие какво мислите за отпадането на почитаните толкова дълго ценности и традиции, доктор Керуски?

Той се изчерви и смути.

— Ами... всъщност, капитане, това не е моя работа. Пък и нали говорим хипотетично.

Кармайн им се усмихна и продължи. Възможно ли бе тя да го е извършила? В мислите му се оформяше идея, но се налагаше да изчака до понеделник... А и тук не беше чак толкова скучно, настояваше жадният му за информация ум, докато той оглеждаше гостите. Добре че съпругата му умееше да се грижи сама за себе си и знаеше отлично причината, заради която бе дошъл. Мили боже, жена с каскет!

Следващата риба, която се улови в мрежата му — всъщност рибите бяха две, според запалената по астрологията съпруга на М. М., свързани, едната готова да поеме срещу течението, а другата в обратната посока. Декан Робърт и госпожа Нанси Хаймън. Тя бе очарователна жена на възрастта на декана. Децата им бяха пораснали и излетели от гнездото, което правеше живота им в „Парацелс“ съвършен.

— Надявам се да откриете кой е убил нещастното младо момче — започна госпожа Хаймън и отпи от чашата бяло вино. — Поканих родителите му на обяд — прекрасни хора! Какво да направи човек, за да притъпи болката им? Опитайте се да освободите тялото колкото е възможно по-бързо, капитане! А пък Боб изобщо не е на себе си. Как иначе? Просто не знам как се разчуват тези неща, но няма родител и студент в колежа, който да не знае за мечия капан. Боб се опитва да убеди родителите, че техните деца не ги грози опасност, а това му отнема толкова много време! Едва ли ще ни позволите да им кажем, че Еван е изнудвал някого.

Много интересно, откъде пък бяха научили този факт семейство Хаймън? От семейство Пю може би?

— За съжаление не мога, госпожо Хаймън — отвърна спокойно той. — Това се нарича скрито доказателство. Ако хората разберат, може да размъти водата.

Тя въздъхна.

— Да, разбирам. — След това се оживи. — Струва ми се, че имам информация, която може да ви е от полза.

— Каква? — попита предпазливо той, тъй като не бе сигурен какво е готова да направи тя, за да облекчи декан Хаймън от товара му.

— Случи се онзи следобед. Обикновено не съм... имам час по рисуване в институт „Тафт“. Само че преподавателят беше болен и отложиха часа. Закъснях за обяд, беше към един и петнайсет. Фоайето беше празно, но имаше един мъж в кафява униформа, който се качваше по стълбите към етажа на първокурсниците. Спомних си за него тази вечер, след като пристигнах тук, защото видях онази жена в кафявата рокля без ръкави и лъскавата шарена туника отдолу — видяхте ли я? Виждате ли я? Заради каскета е! Онзи носеше нещо на главата си, кафяво, кръгло — кафявият плат ми заприлича на калъф на инструмент. Беше много по-голям от каскета, въпреки това именно каскетът ме накара да си припомня. Ужасна е, нали? Как е възможно да си сложи каскет на официално събитие? Мъжът в кафяво беше препасал колан за инструменти и носеше куфарче като дърводелците, затова не се и замислих накъде е тръгнал.

Кармайн потисна обзелото го раздразнение и се наведе към Нанси Хаймън.

— Госпожо, разпитвах ви два пъти. И двата пъти ни уверявахте, че не е имало никакви хора и дори не сте споменали пред колегите, че сте била в колежа миналия понеделник!

— Боже! Моля ви, капитане, не ми се сърдете! Просто не помня, освен ако нещо не предизвика асоциация! Честна дума! Така е и с каскета. Толкова е грозен! И щом я видях... хоп! Имаше работник в кафяво с кафяв каскет. Той... току-що си спомних за него!

— Едър ли беше?

— Напротив, много дребен, също като дете. Слабичък... И накуцваше, но не помня с кой крак. Ако ботушите му бяха оставили черни стъпки по мраморния под, щях да го повикам да се върне и да му се скарам, но те не бяха от онези с противните гумени подметки, които направо побъркват Боб. След това отидох в стола и съвсем съм забравила за него.

— Видяхте ли лицето му?

— Не, единствено гърба му.

— Ами косата?

— Беше скрита под каскета.

— Ами ръцете? Бял ли беше или чернокож?

— Доколкото си спомням, беше с работни ръкавици.

Господи, този тип бил голяма работа! Ние си мислехме, че е избрал час, когато колежът е празен, а той е отишъл, когато студентите са обядвали. Всеки момент на някой от първокурсниците е можело да му хрумне да се качи в стаята си и да се натъкне на куцукащия дребен убиец. Кой би... му обърнал внимание? Никой не би погледнал един дърводелец, дори Еван Пю. Само че не се е случило. Убиецът е имал стопроцентова вяра в късмета си, очевидно доказана. Колко ли още изненади щеше да му поднесе приемът на Майрън? А и коя е жената с каската, запита се Кармайн.

Гъс Първи, Уолъс Гриърсън и Фред Колинс се бяха дръпнали високомерно настрани, но Кармайн не се притесни да отиде при тях. Този път Дездемона беше с него и мъжете бяха така поразени, че не посмяха да мръднат. Тъй като този път Първи не можеше да разчита на Ерика, беше дошъл сам. Колинс бе решил да покаже двайсетгодишната си съпруга, Канди. Съпругата на Гриърсън, Маргарет, също висока жена, изглеждаше отегчена до смърт, но когато се появи семейство Делмонико, се усмихна доволно на Дездемона. Двете се отдръпнаха настрани и поведоха оживен разговор.

— Съпругата ви е дама от класа — обърна се Гриърсън към Кармайн. — Да не е била — а може все още да е — детектив?

— Не, работеше като болничен администратор, от новите, които не могат да кастрират и котка — обясни Кармайн. — Сега болниците се управляват като бизнес институции и обръщат повече внимание на счетоводните книги, отколкото на качеството на здравните грижи.

— Жалко. Здравето не е стока, а състояние.

— Трябва да ви включим в борда на директорите на болница „Чъб-Холоуман“.

— Нямам нищо против.

— Завиждам на жените, които си имат кариера — въздъхна Канди.

— Тогава измисли нещо, скъпа — подкани я мило Гриърсън.

— Нали имаш кариера — сопна се Колинс. — Ти си съпруга и майка.

Първи се изсмя.

— Просто не можеш да преживееш, че старата сива кобила те надбяга — изсмя се той. — Сивото много й отива на нашата Ерика. Гореве главата, Фред! Може надбягването още да не е приключило.

— За мен приключи. За теб също. И за Фил. Само добрият стар Уолъс е още на трасето. Как иначе. Той ще оцелее — съскаше Колинс.

— Искате да кажете, че можете да се озовете на улицата ли? — попита Кармайн.

— Естествено — потвърди Първи.

— Сигурно сте останали шокирани — отбеляза Кармайн.

— Какво? — не разбра Колинс.

— Завещанието.

— Каква обида само! Отвратително — изсъска Колинс.

— Някой очакваше ли подобно развитие на нещата?

Отговори Гриърсън.

— Дори Фил Смит не е очаквал подобно нещо, а той беше най-близък с Дезмънд. Бих заподозрял, че завещанието е подправено, само че „Тумс, Хилиард, Спендър енд Хънтър“ са го изготвили и накарали Дезмънд да го подпише, а след това са го прибрали в сейф. Донесоха го в Холоуман като строго секретен документ, в куфарче, стегнато за китката на куриера, а Бърнард Спендър го отвори в наше присъствие. Не е подправено, сигурен съм. Надявах се в него да има някакво обяснение защо Дезмънд е избрал Ерика, но не се казва и дума. Няма никакви лични отклонения, няма дори бележки под черта. Само страница след страница с инструкции, така че Антъни Бера да не постигне нещо, ако реши да ни съди от името на Филомина.

— Май не мислите, че от доктор Девънпорт ще излезе добър шеф, господине?

— Според мен, ще съсипе „Корнукопия“. Затова ще я накарам да подпише, че ще предложи „Дормъс“ първо на мен, когато тръгнем да падаме — призна Гриърсън.

— Кой от вас знаеха, че доктор Девънпорт е била любовница на господин Скепс? — попита Кармайн.

Тази новина ги слиса; реакцията им бе неподправена. Нито един не бе имал представа. Ето че аз, Кармайн, интригантът, им пуснах мухата, която да отрови умовете им.

— Я стига! — възкликна подигравателно той. — Не може да не сте се чудили още от мига, в който научихте съдържанието на завещанието, дали между тях не е имало нещо.

— Аз лично искрено вярвах, че Дезмънд я е избрал заради уменията и знанията — призна Гриърсън. — Всъщност, не виждам по

какъв начин любовните им отношения са променили това. Дезмънд не е от мъжете, които се поддават на чувства. Сбъркал е, когато е решил, че е забележително способна, но решението му не е взето, защото му е била любовница.

— Благодаря, господин Гриърсън. Всъщност, господин Скепс е прекратил връзката си с доктор Девънпорт преди четири месеца, а завещанието е изготвено два месеца по-късно. Каквито и чувства да е имал към нея, те в никакъв случай не са повлияли на решението му, както сам изтъкнахте. Онова, което ме впечатлява най-силно, е, че се противопоставяте на общото мнение, като твърдите, че доктор Девънпорт няма да се справи. Има ли причина да мислите така?

— Инстинкт — отвърна Уолъс Гриърсън. — Ерика е пълна с тайни и реди какви ли не лъжи. Вие сте умен човек, капитан Делмонико, а също и изключително опитен. Във всеки клас има по едно хлапе с почти отлични оценки, за което всички предполагат, че го очаква блестящо бъдеще. Но винаги има и едно хлапе, което е почти на върха, но не успява да го достигне, защото работата ѝ — хайде да говорим за хлапето в женски род — защото работата не е самостоятелна, защото бяга от стандартното. И знаете ли какво? На двайсетата година от завършването се оказва, че тъкмо тя е направила блестяща кариера. Ерика е съвършеното дете с отличните оценки. Само че тя никога не е била на върха, освен на правния отдел, тя е устремена право напред и умът ѝ е като сметачна машинка. Разчитала е изцяло на Дезмънд, ала той не го виждал. — Той се намръщи. — Инстинктът също ми казва, че по сърце тя не е ръководител на бизнес империя. Тя копнее за нещо друго, но за какво точно не мога да кажа.

— Инстинктът, господин Гриърсън е нещо чудесно — отбеляза напълно сериозно Кармайн и се отдалечи, без да изчака Дездемона.

Партилата, каза си той, могат да се окажат по-добър източник на информация, отколкото официалните разпити. Ако не беше това парти, жената в кафявия каскет нямаше да събуди спомена на госпожа Хаймън, а представителите на борда на „Корнукопия“ нямаше да посегнат към пиенето.

А пък домакинята ни сдава багажа, разбра той, когато тръгна към нея. Естествено, че сдава багажа, тъй като не е почитателка на партилата. Докато Майрън, чедо на Западното крайбрежие, е влюбен в тях — не, кажи го по друг начин, Кармайн! Той трябва да е

непрекъснато заобиколен от блясък и суматоха, от красиви хора, от дрънчене на благороден метал и скъпоценни камъни, да чува разговорите на хора, които сключват най-различни сделки. Партилата са само една страна от всичко това. Не по-малко важно е да се обядва в „Поло Лаундж“ и да се вечеря в най-модерния за седмицата ресторант. Когато Майрън ни идва на гости, имам чувството, че търси покаяние. Не, евреите не търсят покаяние. Той е като онези, които се самобичуват, преди да се гмурнат в леденостудена вода. Ние сме камшикът, с който Майрън се самобичува, за да може след това да се наслади на прелестите на своя свят. Защо обичам този човек? Защото е истински джентълмен, защото е истински баща на София, защото е мил и благороден, и невероятно готин. Единственото, което ми къса сърцето, е опасението, че го чакат доста неприятни изненади на влакчето на любовта. Първо Сандра, сега Ерика. Не умее да избира този човек.

— Писна ли ви? — попита той домакинята, когато стигна до нея.

Тя го погледна стреснато.

— Толкова ли личи?

— Не бих казал. Само че вие не умеете да водите небрежни разговори и нямате мотивация да придобиете подобно умение.

— Да не би да намекувате, че трябва да потърся мотивация?

— Зависи. Ако имате сериозни намерения към Майрън, тогава се налага. Той живее в света на незначителните небрежни разговори, на намеците и лицемерието. Къде се запознахте?

— В Ню Йорк, на събрание на борда на „Хардинг“, банка „Хардинг“. Майрън ми се стори изключително привлекателен.

— Както и на половината от останалите жени на този свят. Сигурно вече ви е казал, че е женен за бившата ми съпруга.

— Да, каза ми. Признавам, че не мога да разбера как е възможно и двамата да харесате една и съща жена.

— Мислите така, защото нямате представа каква беше Сандра на двайсет! Нещо подобно на вас, но без ума. Тя притежаваше очарователна закачливост, която изпълваше всеки мъж с желанието да я закриля непрекъснато. София много прилича на нея, но интелигентността ѝ служи като маска.

— Още по-добре, ако питате мен. Ненавиждам глупавите жени — заяви наперено Ерика.

— Глупостта не означава, че жената е неприятна.

— За мен означава!

— Значи се радвате, че София е умна.

— Да. Тя не презира лицето си, но няма да позволи то да реши съдбата ѝ.

— Приемате красотата на София по същия начин, по който приемате вашата — като средство, ако сте притисната в ъгъла, в останалите случаи като най-обикновена досадна даденост. София е различна. За нея лицето ѝ е част от онова, което се крие в главата. Не дели нещата.

— Винаги успявате да ме засечете! — сопна се тя, обърна се и забеляза двама закъснели. — Филомина, Тони!

Кармайн се дръпна на място, откъдето можеше да наблюдава как Ерика отвежда Филомина Скепс и Антъни Бера, за да ги представи на Майрън, който както обикновено бе очарован да се запознае с нови лица и ги посрещна ентусиазирано, сякаш бяха първите, а не последните гости.

Филомина, реши Кармайн, беше поне пет години по-млада от Ерика, истинска ледена кралица, но добре прикрита. Също като Дилия, тя беше облечена с вталена рокля с розови волани, но приликите свършваха тук. На Кармайн може и да беше казала, че Скепс бил стиснат, но носеше удивителни розови диаманти. Двамата с Бера изглеждаха свършената двойка.

Филомина и Ерика си казаха нещо, след това Майрън отведе Бера настрана, за да го запознае с кмета, а двете жени продължиха разговора си. Държаха се любезно, усмивките им бяха искрени, но Кармайн усети, че всъщност си разменят съвсем не приятелски приказки. Гостенката отказа шампанско, но прие чаша чилийско червено вино; Ерика пърхаше около бившата съпруга на Дезмънд Скепс като нервна булка около недоволна свекърва. Раци? Не? Хапки с пилешко? Не? Чудесен местен пастет? О, добре!

Най-сетне Бера се откъсна от Майрън и спаси Филомина, намери маса, настани я, донесе ѝ чаша чилийско вино, а след това отрупана с хапки чиния, от която да си избере. Накрая се изправи зад нея и проследи с поглед Ерика Девънпорт. Тук ставаше нещо, но Кармайн не беше сигурен какво точно. Приблужи се Фил Смит със съпругата си,

която — Боже господи! — поздрави Филомина гордо, без изобщо да се смущава от кафявия си каскет.

Смит не се застоя дълго. На съпругата му, горката женица, не й беше никак приятно да я мъкне напред-назад и се опита да остане, но той я дръпна настрана, сякаш се страхуваше, че тя може да изтърси нещо неподходящо. Щом забеляза сродна душа по отношение на модата, Дилия я изтегли изпод носа на съпруга й и двете най-зле облечени жени на партито се отдалечиха заедно. Гъс Първи и Фред Колинс бяха следващите, които се приближиха да поздравят новодошлите, Колинс беше без Канди. Антъни Бера им кимна вдървено, след това се заслуша в онова, което казваше Филомина. Когато Колинс, толкова пиян, че се олюляваше, започна да надига глас, той застана бързо пред стола на дамата си и очевидно помоли Първи да го разкара. Първи го послуша, но след минута Филомина нареди на адвокатата да я остави на мира. Той възропта, но тя вирна брадичка толкова властно, че Кармайн остана силно заинтригуван. Бера прехапа устни и се отдалечи, а тя остана сама. С кого ли искаше да се види?

В този миг Майрън отиде при нея и по този начин съвършеният домакин развали плановете й. Кармайн така и не разбра как тя успя да се отърве от него, но го направи толкова умело, че той се усмихна като омагьосан и се отдалечи. Филомина Скепс отново остана сама.

Още няколко души се приближиха до нея и тя ги отпрати със същия чар, който бе използвала, за да се отърве от Майрън — доктор Полин Денби (много интересно!), Мосън и Анджела Макинтош. Кармайн се прокрадна към тях, обзет от съжаление, че помещението започва да се опразва, защото така нямаше да успее да чуе какво казва Филомина Скепс.

Най-сетне се приближи и който трябваше; езикът на тялото бе повече от красноречив. Ерика Девънпорт.

Мина сервитьор; Филомина го спря и малката масичка беше почистена веднага. Ерика приседна върху нея и се извърна така, че да е срещу бившата съпруга на Скепс, която също се изви настрана. Разочарованият Кармайн наблюдаваше профилите на двете жени, но не можеше да види израженията им.

Докато траеше разговорът, нещо като че ли отблъскваше хората и неколцината, отпавили се към масата им, бързо се отдръпнаха. Вероятно новината, че Ерика е получила настойничеството, се бе

разпространила сред гостите и никой не искаше да се превърне в първопричината, съсипала примирието. Отстрани изглеждаше така, сякаш се водеха преговори и това разреши загадката защо Филомина Скепс бе дошла на партито. Неутрална територия. Къде другаде можеше да постави условията си, без да бъде притисната от сянката на „Корнукопия“. Може би в Орлиънс? Само че Ерика никога не би отишла там.

Антъни Бера наблюдаваше двете жени с болезнена напрегнатост и разсеяно отговаряше на въпросите, с които го заливаше Уолъс Гриърсън. След това Фил Смит и кафявият каскет се приближиха до тях и Бера вече не можеше да вижда Филомина от мястото, на което бе седнала, затова се отказа.

Преговорите продължиха поне половин час, накрая Ерика Девънпорт изглеждаше уморена, а Филомина Скепс по-красива от когато и да било. След това Ерика отпусна длани на коленете си и се надигна. Приведе се, за да целуне Филомина по челото, и тръгна към Майрън.

— Скапана съм — призна Дездемона и изрита сандалите в мига, в който се качи в колата.

— И аз, прекрасна госпожо. Тази вечер изглеждаше божествено.

— Наистина ли?

— Наистина. Тялото ти е като на холивудска звезда, а роклята го подчертаваше съвършено.

— Странна работа. Жените вечно мрънкат, че бебетата им съсипвали фигурите, а пък Джулиън се отрази чудесно на моята.

— Според теб, как се чувства Майрън?

Тя се намръщи.

— Добър въпрос. Той е лудо влюбен — забеляза ли диамантеното колие? — но изглежда вече му минава през ума, че любимата му Ерика не си пада по партитата. Сандра щеше да е много по-подходяща.

— Разбрах, че все още не е подал документи за развод.

Дездемона изпъна гръб, когато феърлейнът сви по пустата „Саут Грийн“.

— Виж ти! Значи не е свалил последната бариера.

— И аз така казах.

Тя се приведе на широката седалка и се сгуши в него.

— Ти забеляза ли жената с ужасния кафяв каскет?

[1] *In loco parentis* (лат.) — с правата на родител. — Б.пр. ↑

Съдия Дъглас Уилфред Туейтис председателстваше окръжния съд в Холоуман и се бе превърнал в институция. Беше учил в „Чъб“, беше завършил право в „Чъб“, беше предан почитател на „Чъб“ до мозъка на костите си. Тъй като нямаше амбиции да се издига, той бе типичният янки от Кънектикът, който не можеше да си представи да живее или практикува право някъде другаде. Притежаваше прекрасна къща на Бъскуош Пойнт, откъдето можеше да плава с лодка, имаше предана съпруга, която го намираще за неустоймо забавен, и две деца по на двайсет и няколко, спасили се от тиранията му, като се записаха да учат на Западното крайбрежие, което за него бе също толкова отдалечено място, колкото и планетата Меркурий.

Вероятно някакъв далечен спомен за Икабод Крейн^[1] бе накарал специален агент Тед Кели от ФБР да го нарече ексцентрик, определение, което не подхождаше нито на Уошингтън Ървинг, нито на Дъг Туейтис. Негова Чест се гордееше, че е безпристрастен, и наистина беше такъв, стига да не си бе съставил предварително мнение за даден човек. Макар Кармайн да знаеше всичко това за съдията — и много повече — той бе подготвен да поведе жестока битка, когато влезе в кабинета му в десет сутринта в понеделник, десети април. Имаше нужда от заповед, за да претърси кабинета и жилището на доктор Полин Денби, преди от колеж „Данте“ любезно да я помолят да напусне апартамента на декана, и бе сигурен, че ще срещне възражения.

— Заповед ли! — излая съдия Туейтис и прекъсна обясненията на Кармайн. — Тази жена е способна на всичко!

Аха! Партито на Майрън. Нали съдията и госпожа Туейтис бяха поканени, също и доктор Полин Денби. По някое време сигурно са се запознали. Тя не е имала никаква представа, че Дъг искрено ненавижда жените, които надигат глас за женската свобода! Бе готов да се справи с неправдите, извършени срещу тях, но не можеше да търпи невъздържаността им. Изгарянето на сутиени и нахлуването в свещените мъжки обиталища, да не говорим за психологическото кастриране, бяха истинска анатема. За него това беше законодателна борба и подобни дяволии я принизяваха.

Кармайн си тръгна, неспособен да повярва, разочарован, че не е станал свидетел на сблъсъка на тези титани. Трябваше да позвъни на

Дороти Туейтис и да я накара да му разкаже пикантериите. Сега обаче най-хубавото бе, че получи желаната заповед.

Взе четирима униформени полицаи, за да разкарат досадниците, и почука на вратата към кабинета на доктор Денби.

— Влез — чу той безжизнения ѝ глас.

— Доктор Полин Денби? — попита, стиснал листа в ръка.

— Вече ви е известно коя съм! — тросна се тя.

— Ако обичате, напуснете незабавно помещението и апартамента на декана. Имам заповед за обиск и на двете — обясни Кармайн.

Цветът се оттече от лицето ѝ и то прежълтя като стар пергамент. Жената се олюля, след това се стегна и изпъна гръб.

— Възмутително — прошепна тя. — Ще оспорвам заповедта ви.

— Може, разбира се, но ще бъде след като сме претърсили. Имате ли къде да отидете, доктор Денби?

— В малката стая за почивка. Искам си цигарите, запалката, листата, книгата и химикалката.

— Стига преди това да ни позволите да ги проверим.

— Свине! — сопна се тя и цветът ѝ се върна в миг.

След като прегледаха обстойна вещите ѝ, я придружиха до стаята за почивка и оставиха едно от ченгетата да я наблюдава, докато Кармайн, Кори и Ейб се заеха с кабинета ѝ.

Отвориха всяка книга, преровиха листата ѝ, което бе тежка задача. Почукаха по стените на библиотеката, а Ейб, който притежаваше инстинкт за скрити врати, провери всеки сантиметър от тъмната ламперия, потропа по дървения под, внимателно заслушан да долови разликата в звука, ако някъде имаше скривалище. Нищо не откриха и два часа по-късно Кармайн заяви, че било чисто.

— Въпреки това тя крие нещо — настоя той и влезе в апартамента на декана, — следователно трябва да е тук.

В килера за вещи към спалнята откриха малка електрическа шевна машина.

— Топло — усмихна се Кармайн. — Къде е кошницата с шевните материали?

Колко бе полезно да имаш съпруга, която бродира.

Само че в кошницата не откриха нищо: скроена блуза, все още незашита, пола с плохи. Очевидно доктор Денби обичаше да шие и сама си майстореше дрехите.

Ейб откри шкаф в кухнята, който се отваряше с пружина при натиск с ръка, отпусната с цяла длан на вратичката. Вътре бе скрита дебела извита тръба и широк сифон, уплътнен с кълчища.

— „Данте“ е достатъчно стар и сигурно са сменяли тръбите — предположи Ейб. — Едва ли тази тръба е свързана с престъпленията по някакъв начин.

Кори извади фотоапарат и започна да прави снимки, а Кармайн доведе доктор Маркър Керуски.

— Вие ще ни бъдете свидетел, господине — обясни му той.

— Но аз не знам нищо за тази работа! — възропта Керуски.

— Това е най-важното. Ще ни гледате как вадим онова, което е скрито в тайния шкаф.

В извивката на тръбата откриха черна кесия и направиха снимки. Както беше с ръкавици, Кармайн я извади и я постави на плота, където фотоапаратът засне ръбчетата, които стърчаха, преди той да разхлаби връвта и с едно рязко движение да я обърне наопаки. Ейб и Кори пристъпиха напред, в случай че нещо от съдържанието се търкулнеше настрана, но подобна опасност нямаше, дори макарата от шевната машина остана там, където падна. Синята светкавица проблесна отново, докато Кармайн вадеше съдържанието на кесията.

— Ако открием нейни отпечатьци, с нея е свършено — ухили се Кори.

— Ще има — заяви преспокойно Кармайн. — Върви донеси плик за доказателства, Кори.

В кесията откриха кутийка с жасминовия чай на доктор Денби, купена от любимия му магазин, навита на руло розова хартия с черен надпис, буквите в стил ар нуво, ролка прозрачна тъкан, същата, от която се правеха пакетчетата за чай, тънки конци, на края на които имаше етикетчета от същата марка чай, а също и стъклено шишенце с калиев цианид, все още с етикета на производителя.

— Да не сте казали и дума, доктор Керуски — нареди Кармайн и го изпрати навън. — Ако защитата се опита да твърди, че доказателствата са били подхвърлени от полицията в Холоуман, ще ви

призовем за свидетел, в противен случай името ви няма да се споменава.

— Тя сама е правила торбички за чай и хартиени опаковки, в които да ги слага — изтъкна потресеният Кори. — Откъде, за бога, е намерила розовата хартия и прозрачната тъкан? Ами откъде са конците с етикетите накрая?

— От снабдителя — посочи Ейб. — На етикета пише, че е в Куинс.

— Че откъде другаде? Ейб, разбери от снабдителя дали е взела тези неща без да се крие, или ги е задигнала. Обзалагам се, че са откраднати. Едва ли е трудно, просто е трябвало да отиде до Куинс късно през нощта. Не вярвам там да пази повече от един пазач. С цианида ѝ е било много по-трудно.

— Тя е изобретателна и съобразителна жена — каза Ейб. — Химическа лаборатория?

— Няма начин! Цианидът е включен в регистъра с отровите на всички лаборатории, затова се държи в сейф, много добре знаеш — възрази Кармайн.

— Хм! — изсумтя Кори. — Смотаните учени са си смотани, Кармайн. Обикалят в състояние на унес, оставят вратата на сейфа отворена, сигурно там прибират и заешкото краче, което им носи щастие, да не би някой да го омърля.

— Това са тъпи предрасъдъци! Познавам учени, на които умът им е като бръснач! — заяви Ейб.

Колко са щастливи, помисли си Кармайн, слушат само с едно ухо. Току-що разрешихме нов случай и ни остават само десет неразрешени.

Освен това не можеше да не признае пред себе си, че също е доволен. Ами Дъг Туейтис? Той пък щеше да е на върха на щастието! Как щеше да натрие носа на престъпничката!

Видя я отново едва когато влезе в стаята за разпити, късно следобед.

— Запозната ли сте с конституционните си права? — попита той.

— Напълно. — Изглеждаше спокойна и бе много добре облечена; една от трите жени от полицията бе намерила дрехите, които

задържаната бе поискала, и ги беше донесла заедно с гримовеите ѝ. И така, великолепната ѝ червеникаворуса коса бе бухнала, жълтите лъвски очи бяха подчертани с аркансил и молив. Роклята ѝ бе дълбоко изрязана, а чудесният ѝ червеникавокафяв оттенък нямаше нужда от никакви бижута. Кармайн знаеше, че тя е фригидна, защото сама го беше признала, ала нито един мъж не би повярвал на това твърдение, ако я погледнеше в този момент.

— Искате ли да присъства адвокат? — попита той и даде знак на жената полицај да премести стола си в далечния ъгъл.

— Още не — отвърна тя, след това посочи ядосано ченгето. — Трябва ли нещастното момиче да виси тук? Предпочитам да разговарям с вас насаме.

— Съжалявам, госпожо, но тя остава. Ще ни наблюдава, за да е сигурна, че няма да направя нещо неприлично.

— Вие сте истинска загадка, капитане. В един момент речта ви е наситена с разговорни думи и фрази, в следващия говорите като добре образован човек.

— Разговорните думи и фрази са чудесни, доктор Денби! Те доказват, че английският е жив език и непрекъснато се развива напред. — Седна и включи касетофона, и обясни какви са обстоятелствата.

— Открихме скривалището ви в таен шкаф в кухнята на апартамента на декана, доктор Денби.

Жълтите очи се ококориха.

— Скривалище? Таен шкаф? Нищо не знам.

— Отпечатъците ви твърдят друго, госпожо. Ясно се виждат по хартията, също така и върху тръбата и вратата. Сипахме ви, доктор Денби — заяви Кармайн.

Тя не престана да се бори, но смени тактиката.

— След като чуят разказа ми, капитане, едва ли ще се намерят съдебни заседатели, които да ме осъдят.

— Искате процес и съдебни заседатели? Това означава да пледирате за невинност, но вие вече признахте. Признанието означава, че ще ви съдят без съдебни заседатели.

— Не съм признала, че съм извършила убийство! Действах при самозащита.

Кармайн се приведе напред.

— Доктор Денби, това е предумишлено убийство! Внимателно обмислено и извършено. Предварителното обмисляне изключва самозащитата.

— Глупости! — изсумтя презрително тя, отчаяна от недосетливостта му. — Страхът за живота, господине, предизвиква различни реакции, защото и хората са различни. Ако бях домакиня, която съпругът ѝ пребива, щях да използвам или чук, или сатър. Само че аз съм преподавател в университет „Чъб“, а съпругът ми, който не спираше да ме тормози, беше декан в същия университет. Аз, разбира се, се надявах участието ми в смъртта му да не бъде открито, но самият факт, че ме разкрихте, не означава, че съм студенокръвна убийца. Всеки ден се страхувах за живота си, защото бях единственият човек, който знаеше за сексуалните приключения на Джон. Истината е, че исках да продължа да живея, капитане, но съпругът ми имаше намерение да сложи край на живота ми! Онова, което ви разказах след смъртта му, е вярно, но то едва се докосна до трупаните години наред гнусни подробности и шестте — точно така, цели шест! — опита, които съпругът ми направи да ме убие. Катастрофа, нещастен случай по време на ски, три опита да бъда отровена и злополука с огнестрелно оръжие, докато бяхме в Мейн. Джон умираше да стреля по безпомощните сърни, а след това да ги яде!

Кармайн я наблюдаваше като омагьосан и благодареше на Господа, че убийците с толкова много ум в главата не са много, нито пък са толкова красиви. Трийсет и две годишната жена беше в разцвета на силите и хубостта си.

— Предполагам, че не можете да представите доказателство за опитите за покушение срещу вас — каза той.

— Но пък имам свидетели — заяви спокойно тя.

— Кое ви накара да се опитате да спасите живота си с цианид в пакетче чай? — попита Кармайн.

— Цианидът. Намерих го на полицата в общата стая на първокурсниците. Бях отишла да потърся там книга, която едно момче взе, а не беше редно! Не ме беше попитал, разбира се, но аз го заподозрях, защото малцина от техния випуск се интересуват от Рилке. Взех, разбира се, цианида — прекалено опасен е! След това ми хрумна, че съм открила свършения начин да премахна Джон завинаги от живота си, стига да открия начин да му го дам, без да застрашавам

живота на друг човек. Така се сетих за жасминовия чай и тъпите му понеделнишки срещи. След това — тя сви рамене — беше съвсем лесно. Магазинът се намиреше в Манхатън, но чаят се опаковаше в Куинс.

— Не ми казахте нищо съществено срещу декана, доктор Денби — прекъсна я Кармайн.

— Тук ли? Точно сега? Защо да си правя труда? Ще се защитавам в съда. Господин Антъни Бера ще поеме случая ми — заяви лъвицата и облиза устни. — Повече няма да кажа нищо, преди господин Бера да пристигне. Според мен, постъпвам изключително почтено, като... като ви уведомявам за намеренията си. Вече знаете как ще пледирам и каква ще бъде защитата ми.

Кармайн спря касетофона.

— Благодаря ви за откровеността, доктор Денби, но ви предупреждавам, че прокурорът ще докаже предумишленото убийство и ще настоява за максимална присъда.

— Има ли някакъв шанс да се измъкне? — попита той Силвестри няколко минути по-късно. — Невероятно умна жена е.

— Зависи как Бера ще подбере съдебните заседатели — отсъди Силвестри и прехвърли пурата от единия край на устата в другия. — Ще настоява делото да се гледа под чужда юрисдикция и ако удовлетворят искането му, нещата остават в ръцете на боговете. Винаги е трудно да се постигне максимална присъда, когато обвиняемата е красавица. Човек си казва, че жените съдебни заседатели ще се настроят враждебно, но не се получава, а пък мъжете стават като памук. Така че да, Кармайн, може и да се окажеш прав. — По котешкото му лице се изписа задоволство, въпреки неясния изход от делото на Полин Денби. — Питай ме дали ми пука. Никак даже. Важното е, че убийството на декан Денби е разкрито.

— Едва ли другите десет случая ще са толкова лесни.

— Все още ли поддържаш идеята за един убиец?

— Повече от всякога. Другояче не бих могъл да си обясня съвпаденията, шефе — изтъкна Кармайн. Намръщи се. — Дяволите да я вземат тази жена! Така ме замота с глупостите за самозащита, че не й зададох единствения въпрос, който ме интересуваше.

— Върви тогава да я попиташ.

— Докато Бера е там ли? Той ще я посъветва да не отговаря.

— Изслушването за пускане под гаранция е след час, капитане, така че доктор Денби не може да ви отдели много време — рече Бера на следващата сутрин.

— Известно ми е, господин адвокат. — Кармайн седна и включи касетофона. — Как сте, доктор Денби?

— Благодаря, добре — отвърна тя, без да има представа, че съдия Туейтис, който щеше да председателства изслушването, я смята за способна на всичко.

— Има един въпрос, на който ви моля да отговорите, госпожо. Той не се отнася конкретно за вашия случай, нито за защитата ви, но е много важен за разследването на други десет убийства.

— Клиентката ми не е извършила убийство — заяви Бера.

— Десет убийства — настоя Кармайн и преглътна раздражението си.

— Задайте въпроса си, капитан Делмонико — подкани го Бера.

— Имаше ли някаква причина да решите да запазите своя живот, като сложите край на живота на съпруга си точно в понеделник, трети април?

Наклонил глава на една страна, Бера се замисли над последствията, докато Полин Денби стоеше изпънала гръб, без да откъсва поглед от лицето му.

— Доктор Денби е имала причина — отговори Бера.

Вбесеният Кармайн поклати глава.

— Не искам такъв отговор — надигна глас той. — Искам подробности.

— Няма да ги научите, капитане.

— Ще опитам отново. Независимо каква е била причината, доктор Денби, имаше ли някаква връзка с... да кажем, слух, че може да има и други смъртни случаи?

— Стига простотии — обади се възмутено Бера.

— Имаше ли нещо общо решението ви с някаква идея или дочута информация, че в този ден ще умрат и други? Просто съвпадение ли е, че решението ви да действате в понеделник, на трети

април, е взето, без да знаете, че в същия ден са извършени или ще се извършат още единайсет други убийства в Холоуман?

— Аха! — възкликна тя, без да обръща внимание на гневния поглед на Бера. — Сега вече ви разбрах! Причината, поради която избрах този ден, капитане, ще бъде посочена в съда, но тя няма абсолютно нищо общо с десетте... извинете, единайсетте убийства. Чисто съвпадение е.

Кармайн въздъхна облекчено.

— Благодаря ви, госпожо! С нищо не мога да ви помогна, но вие много ми помогнахте. — Реши да се възползва от късмета си. — Кой знаеше, че се страхувате от съпруга си? Че се страхувате той да не посегне на живота ви?

— Ако отговорите на този въпрос, доктор Денби, няма да мога да ви помогна — заплаши я Бера.

Тя сви рамене и се усмихна мрачно на Кармайн.

— Оставила съм се в ръцете на господин Бера, капитане. Ако ви отговоря, ще проваля защита си, дори на мен ми е ясно.

А тези думи, мислеше си Кармайн, докато излизаше, бяха великолепен начин да потвърди, че се е доверила поне на една жена. Сега просто трябваше да открие най-добрата ѝ приятелка.

Ерика Девънпорт? Филомина Скепс? Или може би някоя непозната засега застъпница за женска свобода.

Остана пред вратата, докато Антъни Бера не излезе.

— Няма да имате проблем да я оправдаете — заяви добродушно той.

— Няма, наистина.

— Но тя откъде ще вземе пари, за да си позволи таксата ви, господин Бера? За „Чъб“ се знае, че не са много щедри към жените преподавателки.

— Поех случая про боно — обясни Бера.

Нима? — запита се Кармайн. Защо? Май се налага да се върна до Кейп и да поговоря отново с Филомина Скепс. Изглежда тя се превръща в жената паяк, разположила се в средата на паяжината.

Свика оперативка в кабинета си с Ейб, Кори, Дилия и Патрик.

— Добре, остават десет — започна той, без да крие задоволството си. — Засега оставяме тримата застреляни, това е ясно. Ще мога да кажа, че случаите са разрешени, едва когато хванем нашия виртуоз, защото това със сигурност са поръчкови убийства. Значи ни остават още шест случая — Биатрис Егмонт, Бианка Толано, Питър Нортън, Кати Картрайт, Еван Пю и Дезмънд Скепс. За момента можем да кажем, че случаят с Биатрис Егмонт е неразрешим. Добре, имаме петима мъртви и започваме оттам. Всичко, с което разполагаме, го използваме за изнасилването като по учебник на Бианка Толано. Убийството е поръчано, но след като помислих малко, осъзнах, че няма как да си поръчаш сексуален убиец. Парите не интересуват сексуалните манияци. Следователно трябва да е местен. Нашият виртуоз е научил какви са фантазиите му, заел се е с него и го е обучил. Ако не го пипнем, той ще убие отново, тъй като му се е усладило. Ако Призрака ме научи на нещо, то е, че сексуалните убийци не могат да се спрат.

— А ние как ще разберем какво търсим? — попита Патси.

— Точно това беше проблемът с Призрака — анонимността. Каква е разликата? — погледна го ядосано той. — Нали нямаше да наричаш убиеца виртуоз?

— И на мен не ми харесва, така е — призна търпеливо Кармайн, — но определението виртуоз е колкото точно, толкова и удобно. Освен ако не решиш да вземеш пример от ФБР и да му измислиш кодово име. Какво ще кажеш за Айнщайн или Полинг^[2]? Мориарти? Не? Нека засега се придържаме към онова, с което разполагаме. Различното в случая, Патси, е, че някой — по всяка вероятност виртуозът — е изтръгнал убиеца от света на фантазиите и сега нашият рак-отшелник все още не се чувства достатъчно комфортно в новата си черупка. Да върви настрана все още го ужасява, следователно той не е като Призрака. Дори имам представа къде да го търсим — преследването на Призрака беше невероятна тренировка. Припомни ни, ако обичаш, какъв беше случаят с Бианка, Патси.

— Беше открита гола — започна Патси, — китките и глезените ѝ бяха вързани с единична тел. През всичкото време е била в съзнание, освен през кратките периоди, когато е биладушена с чорапогащника, открит на врата ѝ. Изгорена е била на двайсет и девет места с цигара, нарязана на седемнайсет места с някакво острие, подобно на макетен

нож. Особено внимание е обърнато на гърдите и интимните части. Изнасилвана е многократно, но не бе открита семенна течност. Смъртта е предизвикана от счупена бутилка, натъпкана във вагината; изтекла ѝ е кръвта. Описан е съвсем същият случай в книга за сексуалните отклонения, често разлиствана от студентите по психология.

— Колко стара е тази книга? — попита Дилия.

— Издадена е преди десет години и не е преиздавана. Била прекалено достъпна за търсачите на силни усещания. — Той погледна мрачно. — Не е като да четеш книга на Крафт-Ебинг^[3] и да се питаш какво е сексуално стимулиране. По мое време в речниците не обясняваха подобни думи. Доколкото си спомням, авторът беше германец и книгата беше превод от немски. Германците от времето на кайзера са измислили сексуалните термини.

— Благодаря, Патси — въздъхна Кармайн. — Трябва да познаваме този човек. Искам да кажа, че сме го виждали няколко пъти, може дори да сме го разпитвали. Той е дребен, непривлекателен, но не съм сигурен за възрастта му.

— Отиваме в „Корнукопия“ — предложи Ейб — и започваме със секретаря на доктор Девънпорт.

— Това пък откъде ти хрумна? — попита Кори, без да крие завистта и разочарованието си. Той не спираше да мисли за мястото на лейтенант, което щеше да освободи Лари Пизано.

— Помня секретаря — рече Ейб. — Връзва се.

— Когато каза, че не си сигурен за възрастта му, Кармайн — попита Дилия, — имаше предвид, че е млад, много млад или не чак толкова?

— Не, Дилия, имах предвид, че може да е млад, на средна възраст или върастен.

— Ами работата му? — продължи да пита тя, тъй като не беше тук, когато вилнееше Призрака.

— При сексуалните убийци това е истинска загадка, но в този случай бих казал, че по-скоро е свикнал да изпълнява заповеди, а не да ги дава. В противен случай виртуозът нямаше да успее да му промие мозъка.

— Интересен избор на фраза — намеси се Патси. — Има нещо общо с идеологическата фразеология, поне според мен.

— Промиването на мозъка ли? Не забравяй, че ФБР разследва шпионаж — напомни му Кармайн. — Сериозно, мисля, че изразът може да бъде отнесен към всеки разговор, който навлиза дълбоко в психиката.

— Особено — добави Ейб — ако вече има известна склонност.

Върнаха се в „Корнукопия“ и започнаха с Ричард Оукс, секретаря на доктор Ерика Девънпорт, председател на борда, а вече и изпълнителен директор на „Корнукопия Сентръл“. Тя се разбесня, но нямаше как да попречи на Ейб и Кори да подложат младия мъж на изтезания в продължения на два часа. Когато той най-сетне излезе, беше разплакан, целият трепереше и личеше, че главата му ще се пръсне от болка, затова шефката го качи в една линейка и го изпрати в болница „Чъб-Холоуман“.

— Ще ви съдя за тази работа! — изкрещя тя на Кармайн.

— Глупости — сряза я презрително той. — Просто младежът е нервен като кобила на стартовата линия. Който и да го беше разпитвал за предполагаемо престъпление, той щеше да реагира по същия начин. За мен важното е, че не е виновен за убийството на Толано.

— На какво основание решихте да го заподозрете? — попита тя, разтреперана от гняв.

— Не е ваша работа, доктор Девънпорт, но мога да ви кажа, че ще разпитвам и други мъже, както от „Корнукопия“, така и от други места около Холоуман, включително и „Чъб“.

Тя изквича от възмущение, врътна се и потъна в кабинета си.

Хм, помисли си Кармайн. Сега вече разбирам защо Уолъс Гриърсън мисли, че тя ще потопи кораба „Корнукопия“.

Сякаш решен да реагира по коренно различен начин от Ричард Оукс, Майкъл Доналд Сайкс започна разпита весело, с апломб и отлично настроение. Беше убеден, че никой не би могъл да го заподозре в сексуално престъпление, и създаде много неприятности на Ейб и Кори, като се опита да ги разпитва.

— Май сте ме набройкали — заяви сериозно той, — само защото в мазето нямам макет на Гетисбърг. Как е възможно аз, един американец, да предпочета Аустерлиц? И какво, питате вие, е Маренго, да не би да е рецепта за пиле? Наполеон Бонапарт, господа, е военен

гений, който слага и Шърман, и Грант, и Лий в джоба си! Той е с италианска кръв, не е французин и в него се е проявил за пореден път доказаният италиански гений.

— Млъкнете, господин Сайкс — нареди Кори.

— Да, господин Сайкс, млъкнете — повтори Ейб.

Той, разбира се, не млъкна. Накрая го изгониха и той се шмугна нанякъде, доволен от себе си. Когато се натъкна на Кармайн, спря.

— Има един от счетоводството, когото трябва на всяка цена да разпитате — ухили се той. — Беше изключително ободряващо! А като си помисля, че се появихте тук преди около седмица и аз толкова се уплаших. Само че дотук! Стига! Вашите предани последователи са джентълмени, които приеха, че имам основание да омаловажавам генералите от Гражданската война. Много любезни господа!

— Кой в счетоводството? — попита остро Кармайн.

— Май не му знам името, но няма как да го сбъркате капитане. Сигурно е към метър и петдесет, много слаб и куца — обясни господин Сайкс.

Мама му стара! Кармайн грабна Ейб за едната ръка, Кори за другата и ги повлече към асансьора.

— На кой етаж е счетоводството на „Корнукопия“?

— На деветнайсети, двайсети и дващест и първи — отвърна Кори.

Кой, кой, кой?

— Дващест и първи — реши Кармайн, докато влизаше в асансьора. — Започваме от горе надолу.

— Господи! — възкликна Ейб, когато слязоха на дващест и първия етаж. — Дърводелецът на госпожа Хаймън.

Само че него го нямаше. Малкото служители, които срещнаха, потвърдиха, че са го виждали, макар да нямаха представа къде е в момента.

— Надменни идиоти! — изсъска Кори, докато слизаха на долния етаж. — Никой не забелязва обслужващия персонал.

Откъде разбрах, че ще го открия тук? — запита се Кармайн, когато попаднаха в някаква суматоха. Двама медици от линейка излязоха от друг асансьор с носилка на колелца и бяха посрещнати от шестима развълнувани служители, които ги поведоха към огромно помещение, разделено на отделни клетки. Кармайн и екипът му

извадиха значките си и ги последваха. Бяха закъснели, разбира се. Дребното слабо тяло лежеше върху едно бюро. Човекът беше мъртъв. Кармайн провери за признаци на живот, а Ейб и Кори задържаха останалите настрани.

— Можете да си тръгвате, момчета — обърна се Кармайн към медиците, докато посягаше към телефона. — Ще го прехвърлим на съдебния лекар.

След няколко минути оградиха мястото. Патрик О'Донъл и екипът му пристигнаха малко по-късно. Обикновено ведрото лице на Патрик беше мрачно, но той не проговори, докато не направи предварителния оглед на тялото.

— Обзалагам се, че става въпрос за цианид — заключи той. — Май това е предпочитаната отрова. Интересното е през колко ръце е минало шишенцето, което откри в кесията на доктор Денби, Кармайн? Или пък докъде е било пълно. Смъртоносната доза е съвсем малка.

— Възможно ли е убиецът да е работникът, на когото е попаднала госпожа Хаймън?

— Няма съмнение, освен ако в Холоуман няма двама дребосъци с ръст метър и петдесет, чийто ляв крак е пет сантиметра по-къс от десния — заяви Патси. — Носел е ботуши с наставен ток, но не е могъл да скрие куцането. В коленете и глезените няма синхрон. Наставеният ботуш е поддържал нивото на бедрото и е облекчавал лумбалната болка. Не мога да кажа повече, докато не го сложа на масата. Тогава вече ще знам дали дефектът е вроден или придобит.

— Значи — отбеляза Ейб, докато се прибираха в управлението — може да се предположи, че Ерика Девънпорт е нашият виртуоз.

— Съгласен съм — подкрепи го Кори.

— Не е задължително — възрази мрачният Кармайн, разположил се на задната седалка. — Откакто се заехме да разпитваме дребни, непривлекателни мъже, светът може да се е задвижил по-бързо, отколкото огън в сламеник. Госпожа Хаймън е истинско бижу, но не знае какво означава дискретност. Същото важи и за Дороти Туейтис, Симонета Марсиано — шшт! — и Анджела Макинтош. Не сте ли забелязали, че този случай е пълен с жени? На мен ми направи впечатление. Заподозрени, жертви, наблюдатели, свидетели — жени,

пак жени и само жени! Мразя подобни случаи. Усецмам, че не съм на мястото си! Познавам само две жени, които умеят да си държат устите затворени — едната е жена ми, а другата секретарката. Направо тръпки ме побиват!

Двамата на предната седалка разбраха намека и млъкнаха.

В управлението се разделиха. Въоръжени с подробностите, подадени от главния счетоводител, и ужасени от проявите на жестокост в този свят на числа, Ейб и Кори отидоха в апартамента на убития. Кармайн, с разкривено от яд лице, тръгна към залата за аутопсии, без дори да забележи, че всички, които срещаше, гледаха да отклонят поглед.

— Джошуа Бътлър, неженен, на трийсет и пет — докладва Патси, който вече бе съблякъл тялото на масата. — Той е от онези нещастници с вроден синдром на хипофизата, който не позволява достигането на полова зрелост. Тестисите му са скрити, няма косми по тялото, а пенисът му е като на момче, преди да навлезе в пубертета. Предполагам, че не е получавал ерекция, камо ли еякулация на семенна течност с подвижни сперматозоиди. Така че, ако той е убиецът на Бианка Толано, изнасилването е било извършено с някакъв предмет, най-вероятно с бутилката, преди да я счупи. Не е действал бързо, нали помните — защото е почистил много внимателно. По-късият крак се дължи на счупване през детството, лекувано твърде безотговорно. Съмнявам се, че изобщо е ходил на лекар. Ще открия онова, което търся, в черепа, когато видя основата на мозъка и хипофизата. Хистологичното изследване ще бъде особено важно. Може да се окаже и с обратно разположени органи — сърцето да е отдясно, възможно е и някои други органи да са на обратната страна. А сега за причината на смъртта. Поддържам мнението си. Отровен е с цианид.

Кармайн въздъхна.

— Не е възможно той да е инсталирал мечия капан в дрешника на Еван Пю — заяви той. — Знам, че силата невинаги отговаря на ръста или мускулите, но този тип е дребосък, който едва ли тежи повече от четирийсет килограма. Прав съм, нали?

— Да — потвърди Патси и пристъпи напред, за да започне аутопсията. Не всеки ден попадеше на подобно тяло.

Значи, мислеше си Кармайн, след като остави патолога да се заеме с работата си, на свобода е изключително изобретателен хитрец,

който е в състояние да се представи като Джошуа Бътлър и да разпали такъв огън у Джошуа Бътлър, че да го накара да извърши убийство.

Патси му звънна след пет минути.

— Кармайн, смъртта наистина е настъпила, след като е приел цианид, но според мен, не става въпрос за убийство. В устата му открих капсула от много фина пластмаса, парченцата са полепнали по зъбите. Самоубил се е.

— Така може — отвърна Кармайн. Не беше изненадан. — Също като доктор Гьобелс, само че нашият човек не е имал деца.

— Давай малко по-весело! — обади се Дилия в опит да го разведри. — Поне разнищваш случаите. И случаят на Бианка Толано вече е ясен.

— Хм! — изръмжа Кармайн. — Това доказва, че ако преобърнеш достатъчно камъни, ще откриеш нещо гнусно. Вече имаме истински отговори на четири от въпросите.

— Прибирай се — нареди строго Дилия. — Имаш нужда от доза Джулиън.

Дозата Джулиън наистина помогна, но след това Майрън съсипа доброто му настроение, тъй като пристигна ядосан и наежен, готов за скандал. Кармайн го погледна и избухна в смях.

— Майрън, дребосъко! — прегърна го той през раменете и насила го въведе в къщата. — Приличаш на малка хрътка, която се зъби на немска овчарка!

Майрън се цупи още няколко секунди, после се предаде.

— Добре поне, че ме нарече хрътка — отбеляза той. — Трябва да съм ти благодарен, че не ме смяташ за чихуахуа.

— Така си е — отвърна Кармайн и изви очи към Дездемона, — не си от джавкащите досадници. От друга страна, не си достатъчно голям, за да те нарека ловна хрътка, въпреки че притежаваш доста от качества на породата. Ела да пийнем по чаша и ще ми разкажеш какво те измъчва.

— Притеснява ме това, че не оставяш Ерика на мира! Защо си се заял с нея?

— Не съм се заял с нея, Майрън. — Аман от жени! — помисли си той. Защо винаги се опитвах да омотаят с приказки добродушните,

доверчиви идиоти и да ги накарат да се бият заради тях? — Не може хем тортата да е цяла, хем тя да си е хапнала доволно. „Корнукопия“ е потънала в проблеми, а в момента тя е баш шефът, или по-точно казано, шефката. Ако Ерика не може да търпи, когато ѝ припари под краката, по-добре да се откаже от поста.

От лошото настроение на Майрън не остана и следа; той не можеше да се сърди дълго на любимия си приятел, особено пък когато беше в неизгодно положение.

— О, Кармайн — въздъхна жално, — как се озовах между чука и наковалнята? Обичам момичето и не ми е никак приятно, че е притисната в ъгъла, но тя ме накара да ѝ обещавам, че ще те накарам да я оставиш на мира. — Не можа да скрие безпомощността си. — Само че не мога да те накарам, нали? Ти не си немска овчарка, ти си булдог.

— Как стана така, че разговорът се завъртя около кучетата? — Кармайн му подаде чаша скоч. — Да ти е хрумвало, че Ерика е ужасена да оглави „Корнукопия“? Не е очаквала подобно развитие на нещата и според мен се страхува, че няма да е на ниво.

Майрън отпи голяма глътка скоч. Кармайн винаги имаше качествен алкохол, макар в дома му да не се пиеше много.

— Така си е — призна той.

— На теб ще ти повярва, затова ѝ кажи да се успокои. От богатия си опит в бизнеса мога да твърдя, че и корпорации, и правителства притежават уменията да се управляват сами. Проблемите започват, когато хората се намесват, това ти е ясно, нали? „Корнукопия“ съществува от много години, и то без проблем. От нея се иска просто да запази досегашното положение.

— Ти май ще я управляваш по-добре от всички нас — отбеляза Майрън.

— Аз? Няма начин! Според момичето, което обичаш, аз съм прекалено любопитен. И е права. През всичкото време ще се ровя в неща, които не ми влизат в работата.

— Ще вечеряш ли с нас, Майрън? — попита Дездемона. — Опекла съм ребърца и има повече от достатъчно.

Той изпъшка.

— Много ми се иска, но трябва да се върна при Ерика. — Допи и последната глътка скоч. Стана и ги погледна тъжно. — Как само ми се

иска всичко да бъде както едно време — въздъхна нещастно той, — само че не може, нали?

— Това е животът — засмя се Дездемона. — Едва ли има поизтъркана фраза. Но не се безпокой, скъпи Майрън. Нещата ще си дойдат на мястото.

— Изобщо няма да си дойдат на мястото — каза тя на Кармайн по-късно, докато похапваха ребърца. — Как само ми се иска да я харесвах! Само че не мога да я понасям. Преструва се на крехка, въпреки че, ако беше само преструвката, щях да го преглътна, но тя е невероятно студена. Ще разбие сърцето на горкичкия Майрън.

— Може би няма — отсъди Кармайн, усетил как оптимизмът му се връща, след като се е заситил с хубава храна.

— Според мен, той е очарован от всичко у нея, което ние не можем да търпим. Но човекът е на петдесет, дамата е красива, макар и пресметлива. Ерика е просто преходна фаза.

— Наистина ли?

— Да.

— Искаш ли да направя пай с остатъците от месото? — попита тя. — Ще го направя голям, понеже София каза, че ще доведе две приятелки, които ще останат да спят у нас.

Кармайн се раздразни.

— Май е крайно време да поговоря с дъщеря си — заяви той.

— Недей, Кармайн! Сигурна съм, че има основателна причина.

Сякаш по поръчка София влетя в къщата ококорена и пребледняла.

— Татко — извика тя и хукна право към него. — Някой ме заключи в хранилището зад лабораторията по физика.

Видя ли? — казаха очите на Дездемона, но Кармайн стисна София за раменете и я огледа внимателно. Беше разрошена и страхът ѝ бе непресторен.

— Как се случи, миличка? — попита той.

— Не знам, просто се случи! А не трябваше! Никой никога не заключва хранилището! — Тя потръпна и се притисна в него. — Чух, че навън някой ходи напред-назад и нещо се блъска във вратата. Татко, не мога да обясня защо, но съм сигурна, че ме беше погнал! Днес бях дежурна по почистването, всички видяха, че влизам и излизам от

хранилището. Отначало реших, че някой си прави майтап, но после чух стъпките и ме обзе ужасно чувство!

— Той махна ли се? — попита Кармайн и усети как сърцето му се свива. — Колко време остана вътре?

— Около пет минути. Сигурна бях, че той ще отвори вратата и ще ме нападне веднага щом училището утихне, затова се измъкнах през капандурата на тавана. Тя води към главния димоотвод, затова пълзях по него цяла вечност и излязох в другия край на лабораторията. Лампите бяха угасени, но навън беше още светло и тогава го видях — дребен тип, куцаше. Постарах се да не вдигам шум и се плъзнах на пода. След това пропълзях до вратата в моя край, изчаках той да тръгне в обратната посока, отворих едва-едва и се измъкнах навън. Тогава вече хукнах!

Невероятно, помисли си Кармайн. Със сигурност е мое дете. Обърнала е внимание на всички подробности дори в момент, когато не е била на себе си от страх.

— След това изтича до колата и се прибра — довърши той.

Тя го погледна презрително.

— Татко! Ако го бяха направила, щях да съм се прибрала преди цяла вечност! Не, той навярно е отворил вратата на хранилището, защото беше разбрал, че вътре няма никой. Изтичах и се скрих сред форзицията тъкмо навреме — той тръгна към моята кола. Тогава вече бях напълно убедена, че е преследвал не друг, а мен! Затова се спотаих и изчаках да се стъмни. Тогава се промъкнах до улица 133 и повиках такси. Качих се чак след като огледах добре шофьора. Беше чернокож, затова си отдъхнах. В момента чака на Съркъл, татко. Не си носех портмонето, а сумата е потресаваща!

Дездемона излезе, стиснала портфейла си, а Кармайн поведе разстроената си дъщеря към хола и ѝ даде чаша червено вино с газирана вода.

— Ще използвам думите на кмета на Ню Бритън: „Справила си се добре, малката“ — похвали я той гордо.

Гордостта и благодарността към онази неведома сила, която бе закриляла София, го накараха да ѝ сервира вечеря — тя беше гладна като малко вълче — след което я сложи да си легне, но преди това я успокои с една от „бомбите“ на Дездемона. След като възторгът на момичето, че е успяло да избяга със собствени сили се поуталожеше,

то щеше да заспи и да сънува кошмари, докато будният му ум не се изтощеше.

Чак тогава той осъзна всичко. Седна и се разтрепери неудържимо, закърши ръце.

— Копеле мръсно! Гадно копеле! — съскаше той пред Дездемона, стиснал зъби. — Защо не се захване с мен? Защо му е едно невинно шестнайсетгодишно момиче? Та тя е най-милото, най-доброто и обичливо момиче! Собственоръчно ще му откъсна главата!

Жена му се сгуши до него и го погали по бузата.

— Не говориш сериозно, Кармайн. Това ще ти донесе доживотна присъда без право на помилване. Пък и сигурен ли си, че това е бил убиецът?

— Дребен тип, който накуцва? Няма кой друг да е. Но защо София? Нарочно я е избрал — набелязал я е в училище, измислил е всичко, дори най-незначителните подробности. Утре е трябвало да открият тялото ѝ в хранилището зад кабинета по физика, може би пребита до смърт, ако е блъскал по вратата с бейзболна бухалка. Съвсем нелош план. Само че не е предполагал, че София ще прояви присъствие на духа, вместо да се предаде на паниката.

— Явно е наследила твоите инстинкти, любими. Всяка друга жертва би помислила, че е заключена по погрешка, докато София веднага е усетила, че е в опасност. Затова се е замислила как да избяга, вместо да чака някой да я пусне.

Той се насили да се усмихне.

— Изобретателна е, нали?

— Много. Няма защо да се притесняваш, че София ще бъде една от жертвите на живота — успокой го Дездемона. — Тя е в състояние да изцеди живота като лимон.

Той се изправи и се почувства като старец.

— Тази вечер няма да правим братче или сестриче на Джулиън, Дездемона.

— Значи утре вечер — отвърна ведро тя. — Сега предлагам да нарушим правилата и да пийнем по едно преди лягане. Утре мога да измъкна София от училище, но на теб не мога да ти помогна. Затова татенцето получава коняче.

— Налага се да пратя ченге в „Дормър“, за да наглежда дъщеря ми — рече той, пое широката чаша и я затопли в дланите си. — Ще

наблюдава тайно, но се налага да уведомя Сет Гейлорд, за да не би дежурният сержант да прати някой дъртак. Утре те моля да поговориш със София и да я убедиш да не споменава за случилото се пред никого, дори пред Майрън.

Дездемона примигна учудено.

— Дори пред Майрън ли?

— Напоследък не можем да сме сигурни, че ще си държи езика зад зъбите, защото нямаме представа доколко е дискретна възлюбената му. Предупреди София да не остава сама нито след училище, нито по друго време. Да се движи с големи групи и да си тръгва от училище с останалите. А пък проклетият червен мерцедес, дето ѝ го подари Майрън, отива право в гаража! Да кара таратайката на майка ми.

Дездемона потръпна.

— Същата работа като Призрака — отбеляза тя.

— Именно. Затова съм убеден, че най-доброто ни оръжие е находчивостта на София. Ако говориш с нея открито и не я лъжеш, тя ще се съгласи.

Новината за София се отрази най-зле на Джон Силвестри, чиято дъщеря Мария бе жестоко пребита преди няколко години. Отмъщението бе насочено срещу Силвестри, който го прие много болезнено. Наистина Мария оздравя, омъжи се щастливо и продължи живота си; престъпникът получи трийсет години затвор, двайсет от които без право на помилване. Кармайн знаеше всичко това, затова му разказа насаме за нападението над София, и Силвестри се разплака, а на тази слабост не бе нужно да стават свидетели останалите от управлението.

— Ужасно, просто ужасно! — промълви комисарят, докато бършеше лицето си. — Трябва да заловим мръсника, Кармайн. Само кажи какво ти трябва и ще ти го осигуря. Това красиво дете!

— Знам, че не изглежда така — поде Кармайн и седна, — но ми се струва, че сме му подпалили огън под краката. Минаха девет дни от дванайсетте убийства и успяхме да разнищим някои — Джими Картрайт, декан Денби, Бианка Толано — и решихме, че тримата чернокожи са убити по поръчка. Има и тринайсета смърт — самоубийството на убиеца на Бианка Толано.

— Впечатляващо постижение — кимна Силвестри, възвърнал самообладанието си. — Сега накъде?

— Питър Нортън, банкерът, който е изпил стрихнина в портокаловия сок. Мъчителна смърт.

— Същата работа е и с цианид — изтъкна Силвестри.

— Да, но цианидът действа по-бързо. Щом кислородът в кръвния хемоглобин изчезне, настъпва смърт. А пък при стрихнина, Джон, са необходими двайсет-трийсет минути, в зависимост от дозата. Нортън е получил огромна доза, но е изпил само половината. Не е умрял веднага. Повръщал е, изпуснал се е, имал е силни конвулсии — не знам доколко е бил в съзнание, но съпругата и двете му деца са били свидетели на агонията му. Просто отвратително.

— Да не би да казваш, че убиецът е искал да стане така?

— Не знам. Може и така да е — отвърна Кармайн с известна изненада.

— Ако избраният метод, разтърсил съпругата и децата на Нортън, е бил част от престъплението, тогава попадаме на нова територия, Кармайн — продължи замислено комисарят. — Не трябва ли да поровим по-дълбоко в семейството на жертвите?

— Ще преобърнем отново всеки камък — обеща Кармайн.

Госпожа Барбара Нортън бе имала повече от седмица, за да се възстанови от истерията, макар Кармайн да подозираше, че лекарят ѝ е предписал силни успокоителни. Очите ѝ гледаха с празен поглед и жената се движеше така, сякаш газеше през гъст захарен сироп.

Независимо от това тя говореше напълно смислено и логично.

— Сигурно е някой откачен, на когото е отказал заем — предположи, докато му сервираше кафето. — Нямате представа какво е, капитане! Хората очакват банката да им даде пари просто така, без каквито и да било гаранции! Повечето се отказват наистина, но откачените не се примиряват. Помня поне шестима, които са пълнили пощенската ни кутия с кучешки изпражнения, изливали са сода каустик в басейна, дори са се изпикавали в млякото! Питър пусна оплаквания срещу всички в полицейското управление на Холоуман, така че там сигурно ще намерите имената им.

Кармайн забеляза, че е доста закръглена, но това се харесваше на някои мъже, освен това имаше красиво лице — трапчинки, розови бузи, безупречна кожа. Когато децата ѝ влязоха, той потисна въздишката си. Очевидно в това семейство всички имаха склонност към пълнота, гените им предполагаха затлъстяване. Питър Нортън, помнеше го от аутопсията, бе с наднормено тегло — дебели ръце и крака, подпухнали пръсти, затлъстял от раменете до бедрата, не само в коремната област. Според съседите, госпожа Нортън се опитвала да им ограничи храната, но съпругът ѝ не спирал да негодува. Непрекъснато водел децата във „Френдли“, за да похапнат парфе или да пият шейк.

— Вашите приятелки разбираха ли се със съпруга ви, госпожо Нортън? — попита Кармайн.

— О, да. Вършехме всичко заедно. На Питър му беше приятно да имаме едни и същи приятели.

— Как се забавлявахте?

— Във вторник вечер ходехме на боулинг. В четвъртък играехме канаста у някое от приятелските семейства. В събота вечеряхме навън, после ходехме на кино или на театър.

— Ангажирахте ли детегледачка, госпожо?

— Да, все едно и също момиче, Имелда Гонзалес. Питър отиваше да я вземе и я докарваше у нас.

— Вие никога ли не излизахте сама?

— О, не!

— Кой са приятелите ви?

— Грейс и Чък Симънс, Хети и Ханк Шугърман, Мери и Ърни Триподи. Чък работи в „Холоуман Нешънъл“, Ханк е счетоводител, експерт по данъчното облагане, а Ърни е собственик на магазин за обзавеждане на спални и бани. Ние, момичетата, не работим.

Типични семейства от средната класа, помисли си Кармайн, докато отпиваше кафе. Беше подправено с кардамон, пълна отврат. Според него кафето си беше кафе и вкусът му не трябваше да се разваля с други подправки.

— А ходите ли някъде другаде, госпожо Нортън?

Светлите ѝ къдрици потръпваха, докато кимаше като робот.

— Да, разбира се! На благотворителни събирания, въпреки че те не се провеждаха много често. На организираниите от „Корнукопия“ ходехме само ние с Питър, защото „Форт Нешънъл“ е собственост на

„Корнукопия“. През останалото време бяхме винаги осмината. — Тя посърна и брадичката ѝ потрепери. — От сега нататък едва ли ще излизам. Приятелите ни са много мили, но аз съм скучна и безлична без Питър. Той умееше да се шегува, все измисляше по нещо!

— Нещата ще се наредят, госпожо Нортън — опита се да я успокои Кармайн. — Ще създадете нови приятелства.

Особено, помисли си той, с пенсията на Питър Нортън и застраховката. Под отчаяната домакиня се криеше жена, решена да се спаси. Може би щеше да отиде на някой луксозен круиз и да си потърси мъж, когото ще командва. Ако не беше фаталната дата трети април, той щеше да я заподозре, че успешно се е справила с човек, когото малцина са харесвали. Въпреки че смъртта му беше ужасна, имаше отровители, които с удоволствие биха наблюдавали страданията му. Само че госпожа Нортън не се беше наслаждавала на смъртта му. Тя бе изпаднала в истерия, съседите бяха чули виковете ѝ и веднага бяха дотичали. Когато Кармайн пристигна, децата тъкмо се отърсваха от шока, докато за госпожата бяха нужни двама медици, домашният ѝ лекар и толкова силна инжекция, че бе спала часове след това.

Той се обърна към децата в опит да разбере що за семейство са били. Момиченцето, Марлин, беше агресивна и интелигентна — едва ли бе от обичаните в училище деца, реши той. Момченцето, Томи, очевидно живееше, за да се храни; когато се протегна, за да си вземе от сладките, които домакинята бе поднесла на Кармайн, майка му го перна жестоко през ръката и го погледна толкова страшно, че детето се сви.

— Значи нямате хобита? — продължи с въпросите Кармайн.

— Никакви... Томи, остави веднага сладките!

Хрумна му нещо.

— Движението за права на жените?

— Няма начин! — сопна се тя. — От всички тъпи, срамни неща... Ще ви призная, че се опитаха да ме спечелят на тяхна страна. Не помня името на жената, но я пратих да си върви, след като хубавичко я нахоках!

— Кога се случи?

— Не помня — отвърна госпожа Нортън, докато се опитваше да се пребори с ефекта на лекарствата. — Беше на някакво събиране.

— Как изглеждаше жената?

— Там е работата! Съвсем нормална! Бръснеше си краката, беше гримирана, добре облечена. Отначало ми стана интересно да си говорим, но след това тя започна да ги дрънка едни! Учила съм за тези неща в училище, капитане. Наясно съм. Когато ѝ казах какво мисля за борбата за права на жените, тя започна да се държи гадно, затова и аз се държах гадно! Сигурно я уплаших, защото тя се отказа и ме остави на мира.

— Руса ли беше или брюнетка? Може би червенокоса?

— Не помня — прозя се госпожа Нортън. — Уморена съм.

— Нали ви казах — оплака се Кармайн на Ейб и Кори. — Този случай е пълен с жени. Къде точно се вмества феминизмът в цялата картина? Сигурен съм, че има отношение, поне към смъртта на Питър Нортън. Някой или нещо е накарало убиеца да накаже госпожа Нортън, като гледа как той умира. Получило се е — тя все още е под въздействието на успокоителни — защото ясно помни, че е разговаряла с феминистка, която изглеждала „нормално“. Много ми се иска да разбера повече за семейство Нортън! Нещо ми убягва, но просто не знам какво точно. Може би просто не знаем що за жена е госпожа Нортън. Все едно някой психиатър да поеме толкова дрогиран пациент, че да не може да постави диагнозата.

— Не можеш ли да изкопчиш нещо повече от нея? — попита Кори.

Кармайн го погледна със съчувствие; съпругата на Кори нямаше да го остави на мира и щеше да недоволства непрекъснато.

— Помни само онова, което ѝ е угодно — отвърна той. — Кори, ти се занимаваше със семейство Нортън. Искам да знам имената и датите на всички благотворителни събития, на които е присъствала госпожа Нортън. Нека да е за последните пет години. — Обърна се към другия си помощник. — Ейб, ти подхващаш феминизма. Използвай любезната госпожа Денби за отправна точка. Тя е запалена привърженичка на движението за права на жените и описанието на госпожа Нортън спокойно може да се отнася за нея — нашата Полин не си позволява да ходи нито с космати крака, нито с обрасли подмишници. Между другото, тя ми каза, че била фригидна, но аз дълбоко се съмнявам, че това е истина. Вярно, че я пипнахме за

убийството на декана, но си струва да поровим в миналото ѝ. Защо е избрала тъкмо трети април, за да извърши деянието?

— Нали смяташе, че няма нищо общо с останалите убийства? — попита Кори, притеснен, че не е натрупал достатъчно точки.

— Тя е патологичен лъжец. Когато казва истината, пак я замазва.

Остана загледан след тях, докато излизаха от кабинета, след това подпря брадичката си с ръце, готов да помисли.

— Кармайн?

Вдигна изненадано глава; Дилия обикновено не прекъсваше шефа, когато той се оттеглеше, за да помисли.

— Да?

— Имам една идея — заяви тя, без да сяда.

— Щом е твоя, трябва да е добра. Казвай.

— Папките са подредени, готови, а напоследък не си ми давал писма — започна предпазливо тя и впери в него кръглите си кукленски очи — големи, честни, добре изрисувани.

— Така е, Дилия, не мога да отрека.

— Ами... имаш ли нещо против да проверя едно свое предчувствие? Нали така се казва?

— Да, или пък инстинкт. Седни, Дилия! Не мога да търпя жена да стои права, докато аз си седя.

Тя седна, поруменяла от удоволствие.

— Виж сега, повечето от тези смъртни случаи трябва по някакъв начин да са свързани, нали? Ти го усети още в началото, но няма нито едно доказателство, с което да го подкрепиш. Питам се къде ли всички тези хора са се събрали по едно и също време? Единственият отговор е или на някое обществено място, или на благотворително събитие. Нали се сещаш — седиш и чакаш цяла вечност да се вдигне завесата или да започнат речите, и започваш да си говориш с хората около теб. Или пък попадаш на една маса с непознати и се стараеш да се държиш любезно и приятелски. Повечето хора са бърбиви, така че се запознават. Нали разбираш накъде бия?

— Обичам английския ти навик да завършваш всяко изречение с въпрос — усмихна се Кармайн. — Да, Дилия, разбирам те.

— Тогава, стига да нямаш нищо против, бих искала в свободното си време да открия колко такива събития са били проведени в Холоуман през последните шест месеца.

— Само шест месеца ли?

— Мисля, че да. Ако е минало повече време, убиецът надали е щял да предприеме каквото и да било. Случило се е нещо, което в дадения момент не е представлявало заплаха, но на трети април вече е било. Ако успея да открия къде са се засекли жертвите, тогава ще имаме едната половина от уравнението.

— Дилия, това е огромна задача — предупреди я Кармайн. — Рано или късно щеше да се наложи да го направим, но смятах Кори и Ейб да се заемат, защото са набрали инерция с разследването.

— Разбирам съображенията ти и в никакъв случай няма да твърдя, че идеята е моя — отвърна тя с достойнство.

— Дилия, хич не се цупи! — вдигна глава той. — Нямам никакво намерение да ти открадна славата, честна дума!

Тя веднага омекна.

— Знам, Кармайн, скъпи. Но кажи, може ли да се заема?

Той поклати глава и призна поражението си.

— Няма да ме послушаш, ако ти откажа. Така че, действай.

Тя грейна и скочи от стола.

— Благодаря ти, много ти благодаря! Вече съм направила протокол — избъбри тя, докато отстъпваше към вратата. — Имам намерение първо да открия кои са били събитията и къде са се провели. След като набележа едно или повече подходящи, минавам на втора фаза.

— Чао, Дилия!

Вдигна поглед към часовника и видя, че е станало почти обяд. Посегна към телефона и след като сбърка няколко пъти, най-сетне се свърза със специален агент Тед Кели от ФБР.

— Обядва ли? — попита Кармайн.

— Не още.

— Ще те чакам в „Малволио“ след петнайсет минути.

Въпреки че на Кели се налагаше да дойде с кола и да си намери къде да паркира около управлението, той вече се бе настанил в едно сепаре, когато Кармайн влезе в заведението.

— Мога да се закълна, че всички знаят кой съм — поде агентът, когато Кармайн се отпусна срещу него, — а досега нито едно ченге не

ме е погледнало.

Кармайн се намръщи.

— Подушили са те, Тед. Ти какво очакваш в градче като Холоуман? Целият отдел знае, че в града се мотае един гигант от ФБР. — Той прегледа менюто, все едно не знаеше какво ще поръча. — Специална салата „Луиджи“ и дресинг „Таузънд Айлъндс“. Така довечера няма да ми се налага да се тъпча със зеленчуци.

Мърли, сервитьорката, наля кафе в чашите им и зачака поръчките. Кели си избра сандвич с печено говеждо, след това се облегна назад с въздишка.

— Оказа се прав за „Малволио“ — призна той. — Най-хубавото в този противен град.

Каза го напълно сериозно и искрено. Гневът на Кармайн пламна при тази проява на невъзпитание. Спокойно, Кармайн, нито дума!

— Как върви търсенето на неуловимия Одисей?

— В задънена улица съм. Разкажи ми за Джошуа Бътлър.

Кармайн го погледна изненадано.

— Тед, нали ти изпратих доклад, но щом искаш да ти докладвам устно, дадено. Той е изнасилвил и убил Бианка Толано, след това е сдъвкал капсула цианид, за да не бъде арестуван. В престъплението няма спонтанност, Бътлър е извършил всичко като по учебник.

Агентът на ФБР изсумтя презрително.

— Стига глупости, Делмонико! Искам другите подробности. — Ухили се. — Едно птиченце ми каза, че топките му били като фъстъци.

— Кое е това птиченце? — попита Кармайн и погледна Кели, въпреки че пред очите му се бе спуснала червена пелена.

— Хич не питай — отвърна самодоволно Кели.

— Не се ебавай с мен, федерален пътьо!

Агентът на ФБР остана с отворена уста. След това възмущението потисна удивлението и той се стегна.

— Думи, които ще доведат до бой — рече, без да се шегува.

— Тогава да излезем навън.

В заведението се беше възцарила гробна тишина. Луиджи щракна с пръсти на Мърли и Мини, които се шмугнаха зад барплота, а трийсетте ченгета зяпаха двамата мъже като омагьосани.

— Ти сериозно ли? Сериозно ли говориш?

— Писна ми един федерален да ме прекарва! — Ушите на Кармайн бучаха и той изръмжа: — Да излезем навън.

— Вземи си думите обратно! Ако се сбием, ще се чуе от Портланд в Орегон до Портланд в Мейн!

— Продължаваш да ми се правиш на умник, пътьо от големия град, дето се мислиш за всезнайко! Препикаваш града ми, значи препикаваш управлението ми... Майната ти!

— Излизаме навън — нареди Кели и се изправи.

Всичко стана за съвсем кратко време. Двамата мъже се наежиха, стиснали юмруци, и Кели замахна, но не успя да удари противника си. В следващия миг се озова проснат на земята и се питаше дали ще успее да си поеме отново дъх. Виждаше единствено лепналите се на прозорците на „Малволио“ полицаи и протегнатата надолу ръка на Кармайн.

— Дори не видях кога замахна — призна той, след като си пое дъх и се опита да надвие болката. — Само че не съм съгласен да ме наричаш пътьо. Забрави за обяда.

— Отказваш да се храниш с мен, след като те тръшнах на земята, защото те е страх какво ще се чуе ли? — подхвърли вече по-бодро Кармайн. — Крайно време е всички като теб да разберат, че трябва да престанат да се бъркат с местните.

Влязоха отново и седнаха.

— Благодаря ти, че не нанесе видими поражения — рече нацупеният Кели.

— А, просто не можех да достигна до лицето ти, затова се прицелих някъде в средата — обясни Кармайн, доволен от постигнатата победа. — Казвай сега кой ти пошушна за тестисите на Джошуа Бътлър?

— Ланселот Стърлинг, шеф на отдела на Бътлър.

— На това му се казва чудесен шеф! Напомни ми да не си подавам документите за работа в „Корнукопия“. И защо не искаше да ми кажеш?

— Няма причина, честна дума! Бях... просто се правех на хитрец. Не съм и предполагал, че ще се застъпиш за лайно като Джошуа Бътлър.

Бе ред на Кармайн да ахне.

— За бога, Кели, много си тъп! Истина е, че ненавиждам клюките сред силите на реда, както и това всеки да крие нещо от другите и да се прави на важен, като твърди, че еди-що си било секретно, но не те проснах на земята заради Джошуа Бътлър. Направих го за свое удовлетворение и се почувствах добре! Нещо като парти за чай, организирано за един човек.

Кели не можеше да повярва. Кармайн вече се питаше дали има представа защо е бил боят.

— Просто шикалкавиш — заяви той. — Ти защитаваше Джошуа Бътлър, Делмонико.

— Ако това бъде записано в доклада, който смяташ да пуснеш до Дж. Едгар или на когото там се отчитате, може и да избегнеш порицанието, но за мое щастие думата ми е достатъчна на шефа. — Кармайн отмести празната купа. — Страхотна салата. Мили боже, Кели, не си хапнал нищичко! Да не би коремчето да те боли?

— Самодоволен дръвник — изръмжа федералният.

Кармайн се разсмя.

— След като така или иначе ще ми режат главата, може ли да ми дадеш досието, което ФБР има за Ерика Девънпорт?

Тед Кели го погледна с подозрение, но след като размисли, сви рамене.

— Защо не. Тя е от твоите заподозрени за смъртта на Дезмънд Скепс и за мен не е проблем. Колкото повече ръце се хванат на помпите, толкова по-добре.

— След като знаеш за помпите, значи си наясно, че най-добрата помпа е уплашеният човек, хукнал с ведрото вода — отвърна Кармайн.

— Ще ти пратя папката — обеща Кели и поглади корема си.

— Я кажи — заговори небрежно Кармайн, — ти имаш ли информатори от „Корнукопия“ — може би трябва да кажа клюкари — които да са ти споменавали за опита за покушение срещу дъщеря ми?

Кели го зяпна.

— Н-не — заекна той.

— Дори Ерика Девънпорт ли?

— Не. — Кели бе възвърнал самообладанието си и изглеждаше изключително загрижен. — Господи! Кога се е случило?

— Няма значение — сръза го Кармайн. — Мога да се погрижа за София, но по-важното е, че и тя умее да се грижи за себе си. Добре.

Значи не се е разчуло, а от теб дума не трябва да излезе, ясно ли е? Попитах те, защото трябваше да знам, а ти си единственият в „Корнукопия“, на чиято дискретност мога да разчитам. Не предавай доверието ми, Кели.

Гигантът бе прекалено заинтригуван, за да се обиди.

— Опитали са да я сплашат ли?

— Така мисля, но не ми се вярва онзи тип само да се е перчел. Предполагам, че е искал да намеря дъщеря си мъртва, и ако тя беше най-обикновено дете, навярно това и щеше да се случи. За мое и негово щастие, тя съвсем не е обикновено дете. Избягала е. Научих едва след като всичко беше приключило.

— Тя сигурно е рухнала!

— Кой? София ли? Не! Един ден няма да ходи на училище, но според нас със съпругата ми, няма да останат психологически белези. Много помага, когато успееш сам да се измъкнеш. Тя се чувства победителка, не жертва.

— Ще се ослушвам.

— Добре, стига да си държиш устата затворена.

Досието на Ерика Девънпорт не беше от най-дебелите, съставено бе главно от изявления на хора, които я бяха познавали през четирийсетгодишния ѝ живот. Фил Смит беше намекнал — или казал? — че е от богато семейство от Масачузетс, но нищо от миналото ѝ не го доказваше. Дори семейство Девънпорт да са имали роднина сред пилигримите, истината се бе изгубила и през 1927, когато бе родена Ерика, никой не знаеше дали нещо ги свързва с първите заселници. Баща ѝ бил началник-смяна във фабрика за обувки, а семейството живеело в скромен квартал, сред обикновени работници и дребни бюрократи. В частното училище, където била записана, изкарвала само шестици, но любопитното бе, че никога не е станала мажоретка. Голямата депресия съсипала семейството ѝ; баща ѝ изгубил работата си, когато фабриката за обувки била закрыта, и потънал в същата депресия, каквато била притиснала икономиката. Нито пиел, нито пилеел парите на семейството, но и не помагал с нищо. Майка ѝ чистела чужди къщи, плащали ѝ смешни пари и когато Ерика била на седем, пъкнала глава във фурната на газовата печка. Грижата за Ерика

и двамата ѝ по-малки братя поела голямата сестра, която предпочитала да обслужва мъже, вместо да чисти къщи.

Отвратително, помисли си Кармайн, загледан пред себе си, но това бе типичната за трийсетте съдба, десетилетие на ужас за хора от всички класи и сфери на живота. Дотогава мъжете си намирали работа, захващали се с някакъв бизнес или занаят още като тийнейджъри и чакали животът им да протече както на другите преди тях. Само че трийсетте ликвидирали сигурността и спокойствието, а участта на семейство Девънпорт била като на милиони други.

Как, за бога, се е добрала до колежа „Смит“? Отговорът откри в изявлението на вдовицата на директора на последното училище, в което бе учила Ерика. Думите ѝ бяха зловни, изпълнени с горчивина и предубедени, но също така, изглежда, бяха самата истина. Лорънс Шокрос бе открил нещо повече от болезнено слабото и незряло тяло на Ерика Девънпорт, от острите черти на лицето ѝ, от болезнените преживявания и бе хванал за ръката това многообещаващо дете с надеждата да му вдъхне живот. Въпреки че Марджъри Шокрос се борила срещу нея със зъби и нокти, Ерика Девънпорт се нанесла в дома на семейство Шокрос през септември 1943, когато била на петнайсет. Последвалата битка се водела тайно, защото се разчуло, че съпругата на Шокрос не одобрява начинанието му, и той щял да изгуби и работата, и репутацията си, и пенсията. Затова госпожа Шокрос стиснала зъби и започнала да се преструва, че е готова да стори всичко по силите си за това дете с блестящ ум. Ерика имала нови дрехи, учили я как да се грижи за себе си, как да се храни изискано, как да използва салфетка и подходящите прибори, как да говори ясно, с добра дикция и всичко останало, което според Лорънс Шокрос било жизненоважно, ако Ерика искала да остави своя отпечатък върху света.

Според Марджъри Шокрос, учителят и ученичката станали любовници през 1944, когато Ерика била на седемнайсет. Кармайн се намръщи, замисли се и прецени, че Ерика може и да е имала любовник, но той със сигурност не е бил Лорънс Шокрос. Едно от нещата, на които този кандидат за ролята на професор Хигинс^[4] я бе научил, бе никога да не съсипва гнездото си. А тя със сигурност е приемала всяка негова дума като божието слово и е проявила достатъчно здрав разум, за да вземе съветите му присърце.

Продължила да изкарва отлични оценки, но с края на войната, когато войниците започнали да се връщат в страната, Ерика вече нямала никакъв шанс да постъпи в известен университет, затова се налагало да учи в женски колеж. Въпреки че разчитала на частична стипендия в „Смит“, нещата не изглеждали много розови за нея. През 1945-а надарените студенти били прекалено много. И тогава Лорънс Шокрос най-ненадейно починал. Лекарят му, който се опитвал да овладее високото му кръвно налягане, посочил като причина за смъртта инсулт. Госпожа Шокрос обвинила Ерика Девънпорт в убийство, но твърденията ѝ били отхвърлени като несмислените приказки на потънала в скръб жена, макар да придобили известна основателност, след като отворили завещанието. Всички имоти били за вдовицата, а сумата от петдесет хиляди долара оставала за Ерика Девънпорт, за да може да се изучи и междувременно да разполага със средства.

Ерика постъпила в „Смит“ и избрала икономика. Имала висок успех по математика, английска литература и... руски език! В „Смит“ преподавали ли са руски?

Кармайн отново се върна към детството ѝ и се наруга, задето бе пропуснал някои от изявленията. Въпреки това не успя да намери нищо важно. Беше повече от сигурно, че Девънпорт никога не е бил Давенски. Провери отново информацията от всички училища, в които тя бе учила, но и там не откри нищо. Ами тайнственият любовник през последната година в гимназията? Размести листата. След това се сети за Дилия и я повика.

— Ти имаш орлов поглед, когато става въпрос за информация — каза ѝ и подаде сведенията за годините, когато Ерика бе живяла у семейство Шокрос. — Виж дали ще успееш да откриеш нещо за Русия или за руския език.

Тя се зае веднага, а Кармайн се опита да подреди мислите си. От ФБР знаеха, че е учила руски, и това със сигурност я поставяше на челно място на списъка със заподозрени за Одисей. Защо тогава не му бяха казали?

— Защото — измърмори на глас в празната стая, — ти си едно провинциално нищожество, тъпо селско ченге в град някъде на майната си, пълен с ексцентрици! Следващия път ще му строша на онзи пътьо главата, дори за целта да се наложи да си отгледам крила!

— Недей така — срязва го Дилия, когато се върна, — не бъди несправедлив, Кармайн. Човекът ти даде досието.

— Явно е решил, че съм прекалено тъп и не мога да чета.

— Грешката е негова, нали? — Тя поразтреби бюрото му, седна на плота и му подаде листата. — Споменава се нещо, единствено от — тя се изкиска — млекаря. Личи си, че е кръгъл глупак, а сигурно и сам си забелязал, че страшно си е паднал по Ерика. Докато говори за гаджетата ѝ — за момент ще се отклоня, за да подчертая, че твърденията му са неоснователни, защото никой не е добавил нова информация по този въпрос. Защо всъщност заличават някои думи или фрази? Всеки ще се сети какво означават!

— Давай нататък, Дилия!

— А, да, разбира се. Едно от гаджетата ѝ дрънкало нещо неразбираемо и тя също дрънкала в отговор. Цитирам: „Дрънкотеше с нея бързо-бързо, все едно беше с приятелчетата си“. Това може да означава, че е говорил много бързо, но в такъв случай тя е разбирала какво ѝ е казал, след като му е отговаряла.

— Гадже руснак през 1944? Виж ти! Емигрант ли е бил?

— Може. От всичко, което видях и научих за доктор Девънпорт, тя си пада по тайнствеността. Разговор на чужд език е типично в неин стил.

— Според млекаря, той е имал приятели.

— Това не е необичайно, Кармайн. Емигрантите, които не знаят добре езика, се държат заедно. Къде се развива действието?

— В покрайнините на Бостън.

— Значи е имало работа.

— През 1944-а ли? Колкото искаш.

Добре, значи е знаела руски, реши Кармайн и се върна към годините, които тя бе прекарала в „Смит“. Парите от Шокрос ѝ дошли добре. Програмите за обучение на разменни начала все още не са функционирали, но студентите са били поощрявани да обогатят както опита, така и знанията си, като учат другаде в продължение на два семестъра, есенен и пролетен, през първата си година. През 1947-а двайсетгодишната Ерика пожелала да замине за лондонската школа по икономика, стига двата семестъра да ѝ бъдат признати. И така, тя заминала за Лондон. Успехите и ученолюбието ѝ в лондонския институт не се променили; докато останалите студенти се опитвали да

си намерят място в непознатата страна и да привикнат с манталитета и навиците на англичаните, Ерика Девънпорт се вписала в новата среда без всякакво усилие. Успяла да си създаде нови приятели, ходела на партита, дори имала няколко любовни връзки с мъже, за които се смятало, че са недосегаеми.

След като приключила обучението си там, през лятото на 1948-а тя обиколила стария континент — в паспорта ѝ имало печати от Франция, Холандия, Скандинавските страни, Испания, Португалия, Италия и Гърция. Пътувала с втора класа, без придружители и обяснявала на всички любопитни, че самотата се отразява добре на душата ѝ. Когато се връщала в Лондон между пътуванията, тя внасяла колорит в кръговете, в които се движела в института, и показвала снимки. Някой отбелязал, че природата била прекрасна, но нямало никакви хора.

— Нямам желание да снимам хората, сякаш са някакви грешки на природата! — отговорила тя раздражено. — Ако дрехите им ни се струват странни, за тях те са напълно нормални.

— Тогава защо не им платиш, за да ги снимаш? — подхвърлил друг от компанията. — Ти си богата американка, можеш да си позволиш да отделиш по един долар.

— Какво? Да ги накарам да се принизят до нашето ниво ли? Та това е отвратително!

Виж ти, виж ти! Кармайн докосна листа, сякаш написаното на него бе чисто злато. Едно време си проявявала страст, Ерика! Силна, дълбоко вкоренена страст. Също така и идеали.

Дипломата по право от „Харвард“ и докторатът от „Чъб“ не ѝ дали нищо ново; единственото, което му се стори интересно през следващите двайсет години от живота ѝ, бе колко инертно бяха преминали. След тримесечното миткане из Европа тя никога не се бе върнала на стария континент и това бе наистина странно. Според неговите наблюдения, хората винаги се опитваха да преживеят отново радостите и вълненията от младостта, най-вече пътуванията в Европа. Тя не беше ходила в Западна Германия, беше стояла далече от Кипър и Триест; беше се качила на ферибота от Бриндизи до Патрас и не беше влизала в Югославия. Толкова ли е било зле положението с визите през 1948-а, преди началото на студената война?

— Дилия? — изрева той. — Отивам в „Корнукопия“.

— Добре ли говорите руски? — попита той направо доктор Ерика Девънпорт. — Руското гадже помогна ли ви да си оправите граматиката?

— Виждам, че се врите навсякъде! — засече го тя и потропна със златната химикалка по плота на бюрото.

— Едва ли е тайна. Пише го в досието, което имате във ФБР.

— Това означава ли, че от ФБР вече не ме подозират в шпионаж? — попита спокойно Ерика.

— ФБР си е ФБР, те си имат свои закони. За мен все още сте под подозрение — отвърна Кармайн.

— Признавам, че като тийнейджърка имах гадже руснак, освен това уча езици много лесно. Един преподавател от „Смит“ ми предложи курс по руска граматика и литература, беше много доволен, че поне един студент се интересува. Освен това ми минаваше през главата да постъпя на работа в Държавния департамент като дипломат. Сега доволен ли сте?

— Това знаят ли го във ФБР?

— Умният капитан Делмонико! Много добре знаете, че не съм споменала и дума за гаджето, но ето че вие сте научили. Очевидно някой във ФБР се е изпуснал.

— Голяма организация. Съответно и възможността нещо да изтече оттам е по-голяма. — Той наклони глава на една страна и впи поглед в нея. — Какво стана със страстта?

— Моля?

— Страстта. На двайсет сте били пълна с идеи и страст.

Усмивката ѝ бе подигравателна.

— Няма такова нещо.

— Напротив, има и няма да успеете да ме убедите в обратното. Стремещът ви да проявите уважение към хората е прогарял ума ви като нажежен остен. Искали сте да промените света. Вместо това сте се присъединили към него.

Тя пребледня.

— Мисля... — заговори бавно, — мисля, че открих нови отдушници за страстта си, ако по този начин наричате младежките мечти. Разбрах, че жените не са в състояние да променят света, защото

силата е все още у мъжете. Те я налагат както физически, така и психически. На първо място стоят важните неща, капитане. Трябва да се сдобием с власт, това беше основната ни цел по онова време.

— Ние? Нашата?

— Многобройната армия жени.

— Нокс е бил женомразец и мръсник.

— Помислете обаче каква власт е упражнявал. След това кажете дали съм женският му еквивалент. Не можете. Дъртаците могат да дефлорират младите момичета безнаказано, когато контролират и насочват мислите на другите.

— Имате ли някаква връзка с доктор Полин Денби и феминистките?

— Не.

— А Филомина Скепс има ли?

Тя се разсмя.

— Не.

Кармайн се изправи.

— Искам да се срещна с доктор Дънкан Макдугъл.

— Защо? За да го обработите, както направихте със секретаря ми ли?

— Не мисля. Той е директор на „Корнукопия Рисърч“.

— Добре. Отново опираме до властта. По-нисшестоящите могат да бъдат мачкани, докато шефовете са недосегаеми. — Тя взе една папка. — Покажете си рогата — въздъхна отегчено тя. — Между другото, той сам определя срещите си.

Най-трудното в разговора с доктор Дънкан Макдугъл не бе нежеланието му да сътрудничи, а онова, което казваше. Кармайн разбра какво го очаква още на паркинга, където се разбраха да се срещнат. Наблюдаваше слабия, жилав, дребен мъж да върви към него, загледан към комините, щръкнали от ширналия се покрив като на хангар, след това затича ужасен.

— Ей, човече, онуй блъвна бе! — извика той и побутна Кармайн също като учител, който подканя мързелив ученик.

Поне Кармайн реши, че е казал така. Щом влязоха, директорът изрева нещо по телефона, след това въздъхна облекчено.

— Онуй не трябва да бълва бе — обясни и на Кармайн.

— Моля?

— Видох от комина на Пийбоди да излиза дим.

Разговорът продължи в този дух, въпреки че Кармайн съумя да си преведе повечето от думите, които доктор Макдугъл изрече на разбираем английски. Не можа да отпрати и една забележка за качеството на мерките за сигурност, които директорът беше взел, нито пък да предложи начин да бъдат подобрени. В хранилището имаше няколко малки сейфа, различни по размер, в зависимост от онова, което се съхраняваше в тях; чертежите се прибираха в големи плоски сейфове с чекмеджета, докато документите се поставяха в класически каси. Имаше охрана, компетентни и добре обучени хора, а ваденето на вещи от сейфовете се правеше пред всички.

— Според мен, доктор Макдугъл, кражбите не са станали тук — заяви той след края на подробното обяснение на процедурата. — Вземете например новата формула за пластмаса и експерименталните обрезки, които не са излизали от този сейф, откакто господин Колинс е отказал да ги поеме. Обзалагам се, че Одисей не се е добрал до тях. Готов съм да се изкажа доста критично за мерките за сигурност в централата на „Корнукопия“, но това не се отнася за вашата фирма. Поддържайте реда все така и нещата ще вървят безпроблемно.

— Да, но туй хич не стига! — заяви гневно Макдугъл. — „Корнукопия Рисърч“ дава чудо идеи и никой от работещите тук нема да понесе, че толкоз мисъл, енергия и труд ще фръкнат право в Москва или Пекин.

— Значи трябва да заловим Одисей, докторе. Можете да дадете своя принос, като изготвите подробен списък на всички служители, които имат достъп до секретни материали, след като са напуснали фирмата ви. Сигурно имате представа кои от хората в другите фирми работят и в „Корнукопия Сентръл“. Много ми се иска да разбере кои имена ще посочите.

— Различни от тези на ФБР ли? — попита доктор Макдугъл.

— Със сигурност — кимна Кармайн. — Те и без това не споделят много с нас.

— Леле, да знайш, ша ги имаш! — обеща директорът. Или нещо подобно.

— Никой не разбира шотландеца, освен другите шотландци — поклати глава Дездемона и заля телешките пържоли с бял винен сос с гъби; откакто Джулиън започна да се превръща в малко човече, тя опитваше нови предизвикателства в кухнята.

— Все едно ми приказваше на чужд език. — Кармайн погледна чинията си с неприкрито нетърпение. Имаше ориз, идеалната гарнитура, която да попие соса, и аспержи. Това определено бе от онези случаи, когато благодареше на щастливата си звезда, че стомахът му страда от амнезия — два часа по-късно забравяше, че е ял, така че салатата „Луиджи“ не бе оставила дори бегъл спомен.

Не проговори, докато не погълна пържолите. След това грабна ръката на съпругата си и я целуна с благоговение.

— Великолепно! — похвали я той. — По-хубави бяха дори от пържолите на мама. И на баба Черути, а това вече е много. Как направи телешкото толкова крехко?

— Бих го, докато посиня — отвърна очарована Дездемона. — Аз не съм някоя дребна сицилианка, метър и петдесет, Кармайн, висока съм метър и осемдесет и девет, истинска кралица Боадицея. Мога да включа задните котлони и без да се протягам.

— София пропусна истинско угощение, така ѝ се пада. Пица ще ми яде!

— Тя защитава орловото си гнездо, любими. Знаеш, че я обожавам, но понякога се радвам, че сме само двамата с теб.

— И аз. Просто ми се искаше още някой да се наслади на невероятното ти постижение.

— Стига си ме хвалил. Ще взема да се възгордея. Тази вечер ми изглеждаш доволен и причината не е само в храната, така че започвай да разказваш.

— Нарекох федералния Кели с дума, която няма да произнеса в тази къща, той настоя да се бием — бяхме седнали в „Малволио“ — и се сбихме.

— О, боже — въздъхна тя. — Той още ли е жив?

— Ближе си раните. Не беше кой знае какъв бой — от него не става боксьор. Истински Примо Кариера^[5], спъва се на всяка крачка, защото краката му са огромни като лопати. Но пък беше приятно, страшно се изкефих. Срегнах се с обичайните заподозрени. Стана ми

жал за горкия Кори — жена му не спира да му дудне. Разритах едно-две гнезда на стършели, пуснах хрътката Дилия по кървава следа. Как само ми се иска да я направя лейтенант!

Притеснява се повече за тъпото повишение, отколкото за убийствата, помисли си Дездемона, докато го наблюдаваше. Единият от двамата ще изгуби. Готова съм да убия Джон Силвестри, задето не му позволи да се оттегли от комисията! Това е като звън на погребални камбани и Кармайн го знае. Онзи, който загуби, ще отиде в друг участък, за да се опита там да стане лейтенант. Може пък щатската законодателна власт да вдигне възрастта за пенсиониране, така кризата ще отmine. Не, няма да стане. Възрастта за пенсиониране намалява, не се вдига. Обичам го толкова много и знам, че и той ме обича не помалко. Двамата с него имаме общ живот дори когато сме разделени. Нямаме търпение да се съберем.

— Горката Ерика Девънпорт! — рече неочаквано тя.

— А?

— Ум, красота и завидна банкова сметка, а пък животът ѝ е съвсем празен.

— Тя не мисли така — ухили се Кармайн. — Всъщност, днес следобед ми изнесе лекция, че властта била изворът на нейното съществуване.

— Брей! Властта над какво? Над работата на хората? Над живота на хората? Това е най-обикновена илюзия със същата тежест като пешките по шахматната дъска. Само едно нещо ти осигурява истинска власт — загубата на личната свобода. Ужасно е да знаеш, че ако документите ти не са подпечатани или не си там, където трябва, ще бъдеш изправен до стената и разстрелян, ще бъдеш изпратен в концентрационен лагер без каквото и да било обяснение, без възможност да се явиш на съд, че мястото, на което човек живее, работи и дори местата, на които ходи на почивка, се решават от безлики същества, които не се интересуват от теб. Властта превръща човешките същества в зверове — това можеш да кажеш на безценната си доктор Девънпорт следващия път, когато я видиш!

Дори да искаше да каже още нещо по въпроса, не успя. Дездемона се озова по гръб на пода в трапезарията, а над нея блестяха огнени очи.

— Кармайн! Не можеш! Ами ако София...

— Разполагаш с десет секунди да се качиш в спалнята.

[1] Герой на Уошингтън Ървинг от „Легендата за Слийпи Холоу“, публикувана през 1820 г. — Б.пр. ↑

[2] Лайнъс Карл Полинг е американски химик от немски произход, двукратен носител на Нобелова награда — за химия през 1954 и за мир през 1962 за кампанията му против опитите с ядрено оръжие. — Б.пр. ↑

[3] Рихард фон Крафт-Ебинг е немски професор по психиатрия, чиито изследвания върху сексуалните отклонения и полови извращения са една от основите за развитието на модерната сексология. — Б.пр. ↑

[4] Герой от „Пигмалион“ на Бърнард Шоу, който обучава просто бедно момиче, за да стане изискана светска дама. — Б.пр. ↑

[5] Италиански боксьор, световен шампион в тежка категория. — Б.пр. ↑

— Докъде може да стигне дългата ръка на съвпаденията? — обърна се Кармайн към Ейб и Кори рано на следващата сутрин.

Нито един от двамата нямаше представа за какво говори шефът им, но не посмяха да си признаят. Да не би да ги подлагаше на някакъв изпит?

Кори преглътна.

— Какво искаш да кажеш, шефе?

— Трети април. Смъртта на Джими Картрайт е била най-обикновено съвпадение. Твърди се, че и смъртта на декан Денби е съвпадение. Възможно ли е и смъртта на дебелия banker да се окаже съвпадение?

— Не е ли малко множоко? — подхвърли Кори, облекчен, че е попитал за какво става въпрос. Никога не се знаеше накъде са се залутали мислите на Кармайн. Снощи Кори се бе скарал жестоко с Морийн и едва не се стигна до бой, но поне се изясниха и тази сутрин имаше чувството, че натякванията и мрънкането й най-сетне ще спрат. Сутринта тя му се усмихна, направи му закуска и не каза и дума за повишението.

— Защо ти хрумна това, Кармайн? — попита Ейб.

— Заради възможността. Прекалено удобно е. Бих посветил още време на госпожа Нортън, но я вижте датата. Трети април! Как е възможно да е тя?

— Случило ли се е нещо важно на тази дата? — учуди се Кори. — Понеделник. Първият работен ден от месеца, а пък месецът е последният на финансовата година...

— Голямо разочарование, защото денят на шегата е бил в събота — ухили се Ейб. — Тази година нямаше шегички и закачки.

— Така и не се разбра откъде е — стрихнинът — продължи Кармайн.

— Вярно — потвърдиха двамата в един глас.

— Да погледнем на нещата от друг ъгъл, въпреки че ще изглежда доста страховито.

Кармайн не обичаше да използва черна дъска, но понякога се налагаше да записва някои неща и тогава дъската му вършеше работа.

— Има лека смърт и мъчителна смърт. — Прокара черта през средата и оформи две колони. — В леката смърт можем да включим Биатрис Егмонт, Кати Картрайт и тримата чернокожи. Наричам

смъртта им лека, защото нито един от тях не я е очаквал и до един са умрели бързо. Добре, пет леки смърти.

Прехвърли се на лявата половина от дъската.

— В мъчителната смърт можем да включим декан Денби, но всъщност не му е мястото тук, защото не е част от схемата. Значи остават пет случая на мъчителна смърт: Питър Нортън, Диди Хол, Бианка Толано, Еван Пю и Дезмънд Скепс. Ще ги запиша обаче във възходящ ред. Коя е била най-лесната смърт?

— На Питър Нортън — отвърна Кори. Леле, днес сякаш му бяха пораснали крила!

— Защо?

— Защото по всяка вероятност е изгубил съзнание в мига, в който са започнали конвулсиите. Наистина не можем да сме сигурни, че е станало така, но се обзалагам, че Патрик ще потвърди, че общите конвулсии прекъсват нервните пътища.

— Съгласен съм, Кори. Значи записваме Питър Нортън като най-лекия от мъчителните случаи. Кой е следващият в зловещия каталог?

— Диди Хол — обади се Ейб. — Тя просто се е оставила на убиеца и е чакала да ѝ изтече кръвта. Кръвотечението от двете вратни вени е било слабо, но бавното е относително — кръвта е изтичала като всяка течност под напора на помпа, а сърцето е свършена помпа. Страданието ѝ е било колкото психическо, толкова и физическо, само че тя не е трепнала, не се е опитала да се защити, нито да избяга. Това може единствено да означава, че Диди не е съжалявала, че животът ѝ свършва.

Кармайн записа името ѝ на дъската.

— Значи можем да я сложим на едно ниво с Питър Нортън.

— Следва Еван Пю — продължи Ейб.

— Сигурен ли си, Ейб?

— И аз мисля така — подкрепи го Кори. — Починал е вследствие на травми на гръбнака и вътрешните органи. Смъртта му е била бавна, но не е бил изтезаван. Мъчението е било в мислите му, а за това не можем нищо да кажем. При всеки е различно.

— Еван Пю — записа Кармайн. — Предпоследен?

— Дезмънд Скепс — отговори Ейб. — Смъртта му е била отвратителна, но по-голямата част от мъченията не са били чак толкова

страшни — поне според мен — в сравнение с онова, което е изтърпяла Бианка Толано.

— Ейб е прав, Кармайн — закима убедено Кори. — Скепс е бил известен човек, знаел е, че си е създал предостатъчно врагове, и сигурно е бил наясно, че съществува възможност един от тях да го мрази толкова много, че да го убие. Изтезанията му са били повърхностни, дори отрязаните зърна. Докато Бианка Толано е напълно невинна, а е трябвало да изтърпи невероятно унижение. Скепс можеше да е на нейното ниво единствено ако е бил изнасилен, а той не е бил. Убиецът му... ами...

— Запазил е достойнството му на мъж — довърши Кармайн. — Да, това е важно. Нито една от мъжете жертви не е била подложена на сексуален тормоз, а единствената жена, измъчвана сексуално, е Бианка Толано.

Той записа името ѝ най-отдолу в дясната колона и погледна дъската.

— Да предположим, че убиецът е познавал всичките жертви. В такъв случай какво у всеки от тях е предопределило начина на смъртта му?

— Беатрис Егмонт е била изключително приятна старица — изтъкна Ейб.

— Кати Картрайт е била сваяна жена, която е имала огромни проблеми със семейството си и Джими — добави Кори.

— Ами тримата чернокожи, които са били напълно безобидни хорица — напомни Кармайн. — Какво можем да кажем за жертвите на мъчителна смърт?

— Банкерът е бил грубиян, който понякога е злоупотребявал с властта си — отбеляза Ейб. — Диди е била проститутка — за някои хора това е истинско престъпление.

— Еван Пю е бил изнудвач, който е притискал твърде опасен човек — досети се Кори, — а пък Скепс сигурно е отговорен, че е съсипал живота на десетки хиляди по един или друг начин.

— А най-ужасната смърт е запазена за невинната — намръщи се в недоумение Кармайн. — Какво у нея е накарало убиеца да я премаже по този начин? — Погледна Кори изпод вежди. — Ти работеше по случая, Кори. Научи ли нещо, което да разкрие, че Бианка не е невинна?

— Абсолютно нищо — заяви убедено Кори. — Тя е точно каквато изглежда. Готов съм да заложа живота си. — Изчерви се. — Бях се заел здравата, въпреки че си имах лични проблеми.

— Сигурен съм, че си провел разследването както трябва. — Кармайн седна и посочи столовете. — Значи имаме убиец на девет или десет души, който изпитва състрадание към някои от жертвите, а други мрази от дъното на душата си. В един от случаите омразата направо го е изпепелила — Бианка Толано. Двайсет и две годишно момиче, завършило икономика, което се кани да защити магистратура в „Харвард“. Красива, с прекрасно тяло, малко срамежлива. Не гони мъжете. При втората аутопсия Патси реши, че по всяка вероятност е била девствена.

— Напомня ми за Ерика Девънпорт — подхвърли замислено Ейб.

— Моля?

— Точно така! — Ейб бе готов да защити позицията си. — Представям си доктор Девънпорт на същата възраст, с отлична диплома, целият свят е пред нея. В момента прилича на ледена висулка, но съм готов да се обзаложа, че на времето не е била такава. И тя не е ходела по мъже. Прекалено е амбициозна. Също като Бианка.

— Аз защо не съм го забелязал? — промърмори бавно Кармайн. — Вчера следобед посветих половината от времето си да ровя в досието ѝ от ФБР, а това не го забелязах. Бианка е била заместител на Ерика.

— Господи, този случай става все по-шантав! — извика Ейб.

— Помисли само! — настоя разпалено Кармайн. — Ако Бианка е заместител на Ерика, това означава, че нейното убийство предстои. Вече не става въпрос за случаен принцип. Те всички са свързани по някакъв начин! Изключваме Ерика Девънпорт. Най-големият въпрос засега е по какъв начин убийството на Бианка я спасява от опасност.

— Няма нови убийства — отбеляза Кори.

— И отгук накъде? — попита Ейб.

— Вие, момчета, се заемете с Питър Нортън — разпореди се Кармайн. — Аз обаче не мога да повярвам в тази глупост, че убиецът се е възползвал от появилата се възможност. Госпожа Нортън сигурно е имала намерение да убие съпруга си и е била манипулирана да извърши деянието на трети април. Ако е виновна, тогава все отнякъде

е взела стрихнина и може би това е връзката с нашия виртуоз. Искам и двамата да разровите скритото минало на госпожа Нортън. Любовник? Едва ли е имала, но трябва да сме сигурни. Имала ли е дългове? Скъпоценности? Кожи? Дрехи? Комар? Отегчена ли е била от живота си като съпруга на дребен банкер? Тя е закръглена, но пък е много привлекателна. Повдигнете всеки камък, момчета. Искам да знам къде му е мястото на това убийство.

Така му остана достатъчно време да обядва с Майрън в „Малволио“. Приятелят му имаше изтерзан вид.

— Да не би тя да те притиска прекалено много? — попита Кармайн и се настани в сепарето, а усмивката му замаскира неудобния въпрос.

— Не чак толкова, откакто й казах да пусне кораба „Корнукопия“ по вятъра. Трябваше сам да се сетя.

— Ти си върхът. — Кармайн се обърна към сервитьорката. — За мен салата от маруля, домати, краставици и целина с дресинг от зехтин и оцет, Мини, а крекерите в отделна чиния. — Погледна подозрително към Майрън. — И какъв точно е проблемът?

Мини ги остави, а Майрън сви рамене.

— За теб, Кармайн, е просто ужасно. Защо пропусна дресинг „Таузънд Айлъндс“. Какво стана с рулцата? Къде е маслото?

— Ако беше вечерял у нас, Майрън, щеше да знаеш. — Кармайн отпи от черното кафе без захар. — Жена ми се превърна в една от най-добрите готвачки в света, така че аз трябва или да ям заешка трева на обяд, или изобщо да не ям. В противен случай ще се надуя като човечето от „Мишлен“.

— Господи! Как върви с убийствата?

— Напредваме. Какво ти е казвала Ерика за детството и младежките си години?

— Повече, отколкото на Дезмънд Скепс. Пред изпълнителните директори на „Корнукопия“ е раздула разни измислици, за да се защити, но на мен ми каза истината, когато я попитах. Децата са преживели депресията много трудно, Кармайн.

— Знам, нали и аз съм я преживял. Баща ми извади късмет. Запази си работата, но заплатата му трябваше да се разпредели в

цялото семейство. Ийст Холоуман беше от първите области, в които положението започна да се оправя, така че през 1935-а беше вече щогоде добре. Гимназия „Сейнт Бърнард“ беше почти празна. Учителите ни разполагаха с достатъчно време за всеки от нас.

— Аз пък дори не я усетих — призна Майрън. — Филмовата индустрия процъфтяваше, също и татко.

— Беше шантаво десетилетие. — Кармайн похапваше от салатата така, сякаш му беше приятно. — Кажи, Майрън, как Ерика е станала човекът, който е сега?

— Нямам представа, а тя не говори по този въпрос.

— Да е споменавала какво е правила в Европа, докато е пътувала през лятото на 1948-а?

— Дори не знаех, че е ходила в Европа, чувал съм само за Лондон.

— Пишеше го в досието ѝ във ФБР и може да е от значение.

— Няма да ти стана шпионин, Кармайн.

— Не те и моля, но шпионската работа вече е част от този случай. Някой в „Корнукопия“ продава тайни на червените, а Ерика е сред основните заподозрени.

Майрън пребледня като платно. Вилицата му изтрака шумно в чинията.

— Господи, та това е ужасно!

— Освен това информацията е секретна. Нямах право да споменавах на никого, Майрън, но ако искаш, кажи на Ерика. Тя знае всичко за Одисей.

— Одисей ли е шпионинът?

— Това е кодовото име, което са му дали от ФБР. Малко вероятно е Ерика да е Одисей, но според мен тя чудесно знае кой е. Твоето разрешение за достъп до секретни материали е сигурно на по-високо ниво от моето, затова не се притеснявам да ти кажа. Ако не знаеш, тогава бизнесът и хората, с които работиш, не са замесени. Но пък Ерика може би се нуждае от истински приятел.

Големите сиви очи на Майрън се напълниха със сълзи. Той кимна бързо, но не каза нищо. Когато най-сетне заговори, гласът му звучеше съвсем естествено.

— Вече нямам апетит — каза. — Това страхотно кюфте не е докосвано. Едва ли...

— Не, благодаря, само заешка трева.

— Господи, Дездемона сигурно е решила да конкурира великия Ескофие!

— Не знам, но със сигурност надмина баба Черути, а това е направо невероятно.

На следващия ден се появи нова причина за среща с Филомина Скепс. Защо ѝ е трябвало да се изнесе чак в Орлиънс, питаше се Кармайн. Дори със сирената, пътят през Кънектикът беше цели четири часа, а този път той се съмняваше, че тя ще бъде достатъчно гостоприемна и ще го почерпи с нещо. Днес не беше ден за любезности; небето беше надвиснало ниско, духаше вятър, а океанът се опитваше да заличи пясъчните дюни или пък да ги издигне по-високо.

Оказа се прав за почерпката. Госпожа Скепс го посрещна на вратата в компанията на Антъни Бера, покани Кармайн в малък хол, сумрачен, прозорецът бе почти скрит от решетката с увивни растения. Адвокатът изглеждаше официален в костюма си от три части и харвардската вратовръзка, а пък тревистозелената рокля на Филомина подчертаваше великолепната ѝ фигура. Как бе възможно тази разкошна жена да се завре в соления въздух на Кейп? Разбираше Бера. Той бе като куче, което се надяваше някой да му подхвърли кокал.

— Имате ли някаква връзка с движението на женски права, госпожо Скепс? — попита той.

— Почти никакви, капитане. Давам малки суми за проекти, които ми допадат, но не мога да се нарека феминистка.

— Доктор Полин Денби ли ви запозна с тези проекти?

— Познаваме се бегло, но тя никога не ме е уговаряла да стана член или да даря пари.

— Симпатизирате ли на феминистките?

— А вие не им ли симпатизирате, капитане? — засече го тя.

— Да, разбира се.

— Значи всичко е ясно.

— За какво си говорехте с доктор Ерика Девънпорт толкова разпалено на партито на господин Манделбаум?

— Не отговаряй, Филомина — обади се Бера. — Настоявам да не отговаряш.

— Напротив, ще отговоря — отвърна тя с милия си търпелив глас, който не губеше нито за миг музикалното си звучене. — Говорихме за бъдещето на сина ми, тъй като доктор Девънпорт ще бъде арбитър на съдбата му. Отидох на партито на господин Манделбаум единствено за да се видя с Ерика, и съм сигурна, че това беше и причината, поради която тя ме покани. Ерика не е добре дошла в дома ми. Аз пък не съм добре дошла в „Корнукопия“. Затова избрахме неутрална територия.

— Предполагах — призна Кармайн. — Само че вие не отговорихте на въпроса ми. Кои аспекти от бъдещето на сина си обсъждахте и какъв беше изходът от разговора?

— Синът ми трябва да изтърпи доктор Девънпорт почти осем години, а последните три или четири от тях ще бъдат почти нетърпими. Той не я харесва. Никога не я е харесвал. Надявах се да я убедя още един човек да взема решения за бъдещето му. Много се притеснявам, че тази жена ще съсипе наследството му. Не че ще го направи нарочно, просто не е достатъчно компетентна.

— Всеки, на когото е поверено управлението на нечие наследство, може да съсипе бизнес империя — отбеляза Кармайн. — Значи нямате вяра на жена начело на „Корнукопия“?

— Не е това. Нямам доверие на нея! Искан да включа Тони — господин Бера — като втори човек. Тя отказа. С това разговорът ни приключи.

— Трябва да сте били изключително близки с доктор Девънпорт, за да се скарате толкова жестоко — заяви Кармайн. — Защо синът ви я мрази? Кога и къде са се срещали?

Тя се въртна към Антъни Бера. Помощ, имам нужда от помощ, спаси ме! Какво да кажа? Какво да направя?

— Не отговаряй, Филомина — нареди кучето и си спечели кокала.

Кармайн се надигна от неудобния стол.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си, госпожо Скепс.

Чувствам се също като Микеланджело, който дялка парче мрамор, помисли си той, преди да потегли по безкрайния път към дома. Днес ме задържаха на една ръка разстояние. Само че с коя ръка,

с дясната или лявата? И какво е мястото на Одисей в цялата тази работа?

Когато се върна, откри, че Дилия е узурпирала половината от кабинета му и е инсталирала някакво подобие на маса и инвалидна количка.

— Схванах се цялата — обясни тя. — Чичо Джон е много стиснат по отношение на пространството! Капитанът на детективите трябва да има секретарка, а на въпросната секретарка ѝ трябва удобен офис. Завряна съм в шкаф!

— Защо не се оплачеш на чичо си Джон? Къде ще си сложат столовете Ейб и Кори, когато имаме оперативка? Колкото и да те обичам, Дилия, ще ми надуеш главата с твоите приказки. Този кабинет е само за един човек. Как ще мисля, след като всеки път, щом вдигна глава, ще виждам теб?

Тя не се обиди от казаното, но и не премести листовете, които беше пръснала наоколо, едни огромни, други значително по-малки, стегнати с кламери към тях. Сега ще трябва да водя и битките на Дилия, помисли си той и пристъпи безшумно към вратата. Всеки друг мъж, каза си Дилия, щеше да тропне с крак, но не и Кармайн. До следващия понеделник ще разполагам с по-голям офис.

Тя зачака да усети празнотата, нейния начин да разбере дали Кармайн е в сградата. Добре, беше излязъл!

— Измисли ли как да го направиш, чичо Джон? — изгука тя и се плъзна в кабинета на комисаря.

— Не съм, Дилия. Реших, че е най-добре просто да си седя тук и да чакам да ми кажеш как да стане — отвърна Силвестри.

— Колко си предвидлив, чичо Джон. Само че Мики Макоскър е в беда. Неговият кабинет е два пъти по-голям, отколкото стаите на Кармайн и Лари, а той никога не седи в него. Предлагам ти да дадеш на Кармайн неговите две стаи, а Мики да отиде в кабинета на Кармайн. Да викна ли утре фирма, за да размести?

Той кимна, без да каже и дума. Как бе възможно племенницата му винаги да е права?

— Обясни ми защо винаги става така — обърна се той към Кармайн, след като двамата седнаха в „Малволио“ пет минути по-

късно, — и ще ти дам работата на Дани. Или пък моята, ако предпочиташ.

— Наздраве, шефе. — Кармайн вдигна чашата си. — Доволен съм, че съм капитан на детективите, още повече че мога да се настаня в кабинета на Мики. Да не би да искаш да ме сбуташ във втората му стая?

— Не, получаваш кабинета му. Втората стая, както ми каза Дилия, била два пъти по-голяма. — Незнайно как успя да сгърчи лице, за да имитира племенницата си, и заговори остро и пискливо. — „Може ли да взема втората стая, чичо Джон?“ Аз, разбира се, казах „да“. Така е най-лесно. — Той отпи от бърбъна си.

— Помня втората стая на Мики — рече Кармайн, — но като знам как Дилия пълни шкафовете, след две или три години пак ще е потънала в бумажни. — Ухили се. — Тогава ще трябва да се кандидатираш за кмет, Джон и да й построиш ново управление.

— Как ли пък не! — Комисарят допи последните глътки и махна да му донесат още едно. — Всъщност, с какво се занимава Дилия?

— Някакъв шантав проект, който разбира единствено тя, или по-точно казано, иска да си възложи. Свързан е с благотворителни събития, важен е за случая ни, затова я използвам като детектив. — Кармайн също си поръча втори бърбън и вдигна обнадеждено поглед. — Нали няма да дадеш лейтенантския пост на нея?

— Не, разбира се! Не е ли достатъчно, че заради нея пия в четири следобед? Дилия и нейните бумащини!

Нямаше никакъв хаос; в понеделник по обяд Кармайн влезе в новия си кабинет в дъното на управлението и веднага се подразни от шума на трафика. Светлината влизаше през високи прозорци, изложени на брулеските ветрове на Холоуман, но и през най-горещите августовски дни тук се усещаше приятен полъх. Хубаво бе, че кабинетът на Ейб и Кори също беше наблизко, през две врати. Старият кабинет на Кармайн се намирал два етажа по-нагоре, където беше и комисарят.

— Трябва ни само една боя и нови мебели — заяви Дилия.

— Когато замина във ваканция — реши Кармайн, докато оглеждаше стените, покрити с огромни листове. — Какво е това?

Някакви планове ли?

— Нещо такова. След като разполагам с повече място, мога да поразхвърлям малко. Така ще ти предам доклада си в петък.

Влезе Кори.

— Кармайн, домашно насилие в Холоу — започна той. — Жената е пребита до смърт, любовникът се е измъкнал.

Това означава, каза си на излизане Кармайн, че попаднахме в задънена улица с виртуоза. Засега ще трябва да обърнем внимание на всекидневието. Все отнякъде трябва да изскочи нещо. Нямам намерение да се откажа, няма да извадя деветте папки от купчината и да ги пъхна в архива.

— В дома на Нортън има развитие — прошепна Ейб рано сутринта във вторник. Лицето му изглеждаше изпито, ужасено.

Кармайн скочи от стола и заобиколи бюрото за секунда.

— Какво?

— Момченцето е мъртво.

Той застина на място.

— Господи! Как е станало? Защо?

— Изпил е или е изял нещо, поне така ми казаха.

— А стрихнина така и не го открийме!

— Не съм сигурен, че става въпрос за стрихнин, Кармайн.

— Какво друго може да бъде?

— Ще разберем.

Отново направи крачка. Кармайн забърза, след това се запита защо. Горкият малък Томи беше мъртъв.

— Патси тръгна ли?

— Първо на него казах. Кори го придружи. — Гласът на Ейб трепереше.

— Как е пълното му име?

— Томас Питър. Преди няколко дни е станал на пет, така че през септември е щял да тръгне на училище. Сега никога няма да разбере какво е.

Качиха се във феърлейна; Ейб сложи сигналната лампа на покрива. Кармайн седна отпред и покри лицето си с ръце. Кошмар, това беше истински кошмар! Колкото и да бе странно, писъкът на

сирената го успокои: самотен и безнадежден. Приблжиха северен Холоуман преди той да свали ръце от лицето си.

— Тя призна ли? Кой е при нея?

— Единствено Дейв О'Брайън, дежурният в северен Холоуман тази седмица. Обадила му се е напълно спокойно, не е звъняла на друг. Дейв отишъл направо там, след това ми позвъни на мен. Това е всичко, което знам.

— Как е възможно тъпият й доктор да не разбере, че тя крие нещо? И двата пъти, когато я видях, беше натъпкана с лекарства и нямаше начин да измъкна и дума от нея! Трябваше да я притисна, Ейб, но тя ме заблуди!

— Кармайн, нито един от нас нямаше да разбере. Ако наистина е убила съпруга си, реалността се е оказала толкова различна от представите й, че наистина е превъртяла, не се е преструвала! Само че все още не сме сигурни дали го е извършила тя и засега това е най-важното.

— Какво друго може да бъде, освен стрихнин?

— Нито аз знам, нито ти. Случват се какви ли не гадости, Кармайн, но засега просто не знаем, така че се успокой.

Бяха се събрали съседни, други ченгета от северен Холоуман бяха оградили пътеката към къщата, а Патси ги чакаше на верандата. Тръгна към колата, за да ги посрещне.

— Не е стрихнин — започна той направо с тих глас. — Задавил се е гумичка, която приличала на ягода.

Кармайн и Ейб бяха обхванати от облекчение, нахлуло подобно на пробив в язовирна стена, напълно завладяващо, последвано от силен срам. Не бяха пропуснали нищо! Но такава възможност имаше. Нещастното дете беше мъртво, въпреки че милостивият Бог им беше спестил самообвиненията.

— Тя как е? — попита Кармайн и усети, че е отмалял.

— Седни, братовчеде. Ти също, Ейб.

Седнаха на стълбите към верандата.

— Тя е вътре — рече Патси грубо и посочи с брадичка прозореца на хола. — Добре че малкият не е там. Не искам никога повече да виждам тази жена.

Кармайн се изправи веднага, силно озадачен.

— Патси! Какво е направила? Да не би тя да му е натъпкала гумичката в гърлото?

— Все едно, че го е направила. Сама ще ти разкаже. — Поведе ги нагоре към стаята на Томас Питър.

Ейб и Кармайн наблюдаваха как Патрик поема на ръце момченцето и го поставя в застлан с хавлия сак, а след това го отнася на нещо като плоска празна носилка с дъно като корито, така че малкото телце да не се вижда.

Госпожа Барбара Нортън седеше с Кори и сержант Дейв О'Брайън. Беше все така спокойна и единствено разказът ѝ разкриваше, че у нея се крие дълбоко вкоренена лудост. Сякаш нямаше представа, че синът ѝ е мъртъв, макар сама да се бе обадила по телефона на Дейв О'Брайън и му бе обяснила, че Томи е посинял и не диша, същевременно бе добавила, че го е убила.

— Сега, след като Питър го няма — каза тя на полицаите, — най-сетне мога да правя каквото поискам. — Наведе се напред и заговори шепнешком: — Питър беше ненаситен. Настояваше да ядем същото, което яде и той — децата се надуваха като балони! Не спорех с него, нямаше смисъл. Просто изчаквах. Изчаквах.

Тя кимна сериозно, след това се отпусна назад и се усмихна.

— Никой не обича дебелиците — поде отново, — така че след като Питър почина, минахме на диета. Марлин и Томи пиеха вода. Аз пиех кафето чисто. Можем да ядем сурови зеленчуци, но никакъв хляб, никакви сладки, никакви торти, нищо със захар. Никакво мляко, никаква сметана, никакви десерти. Позволявах на Томи и Марлин да ядат солени бисквити на закуска и на обяд. Ядохме варено пилешко без кожата или пък риба и си задушавяхме зеленчуци. Понякога похапвахме ориз. И така сваляхме килограми. Когато Томи тръгне на училище през септември, ще бъде като фиданка.

Възцари се мълчание и Кармайн реши да рискува с един въпрос.

— А ти как успя да останеш толкова слаба, Барбара?

— Непрекъснато си пъхах пръста в гърлото.

Ясно защо нещастното дете се е задавило с гумичката, помисли си Кармайн, но въпросът е откога продължава тази лудост? Какво я е предизвикало? Дали смъртта на Питър Нортън? Да не би той да е умрял в резултат на нея? Смъртта на Томи сигурно е последната капка, извадила я извън релси, но се налага да получи някои отговори.

— Какво направи със стрихнина, Барбара?

— Хвърлих шишенцето в Пекуот.

— Първо махна ли капачката?

Тя го погледна възмутено.

— Естествено! Да не би да съм малоумна?

— Защо избра трети април, за да сипеш стрихнина в портокаловия сок на Питър?

— Глупчо, че ти знаеш отговора! — ококори се тя.

— Забравих. Каж ми отново.

— Защото се получава единствено на трети април! Във всеки друг ден отварата губеше магическите си свойства. Той изрично ме предупреди.

— Кой?

— Глупчо, че ти знаеш кой!

— Все забравям. Забравих му името.

— Рубен.

— И фамилията му забравих, Барбара.

— Как е възможно да забравиш, че той няма фамилия?

— Къде се запозна с Рубен?

— В боулинга, глупчо!

— А що за магия би задействала отварата на трети април?

Тя започваше да се отегчава и да се уморява, а може би и двете; очите ѝ се затвориха, след това направи усилие и отново ги отвори.

— Магията живее само ден. Така ми каза Рубен. — Размърда се на стола и вълнението ѝ нарасна. — Излъгал ме е! Излъгал ме е! Каза ми, че Питър просто ще заспи! Нещо не съм разбрала! Денят беше трети април!

— Правилно си разбрала, Барбара — успокои я Кармайн. — Той те е излъгал. Поседи малко и мисли само хубави неща.

Четиримата мъже мълчаха, страхуваха се да се погледнат и полагаха огромни усилия да не погледнат към жената. Тя заговори отново.

— Къде е Томи?

Не попита за Марлин. Само за Томи.

— Спи — отвърна Кармайн.

— Едва ли ще се стигне до процес — сподели той по-късно с комисар Силвестри, — а нещастното момченце разреши случая. Ти разбираш ли, Джон? Гладна диета, наложена без много приказки на дебело петгодишно момче, което се е тъпчело непрекъснато, откакто е проходило. Момиченцето е три години по-голямо и е хитруша. Крадяла е от портмонето на мама, за да си купува храна, но не е успявала да открадне достатъчно, за да засити собствения си апетит, камо ли апетита на брат си. Била уплашена до смърт в деня, когато майка ѝ преброила парите, въпреки това имала намерение да продължи да краде, докато майка ѝ не откриела какво става.

Силвестри поклати гладката си черна брада и примигна.

— Момиченцето добре ли е? Има ли роднини, които са готови да я вземат? Ако попадне в системата, ще се превърне в поредната престъпничка.

— Ще я вземат родителите на Нортън — живеят в Кливланд. Тя е единствената наследница на имотите им, които ще бъдат управлявани от фонд, докато тя не навърши съответната възраст. — Кармайн се усмихна. — Може пък така да има по-добър шанс. Надявам се.

— Гумичка във формата на ягода! — възкликна Силвестри. — Чак толкова ли са я докарали като истинската?

— Струвала се е истинска на прегладняло момченце — обясни Кармайн, — въпреки че не я бил виждал преди това. Не е била негова, а на сестра му, която като по-голяма е знаела, че не е истинска ягода. Той просто е обикалял къщата и се е опитвал да си намери нещо за ядене.

— Което означава, че ако не искаш дебели деца, трябва да създадеш хранителни навици у тях още от самото начало — отбеляза Силвестри. — Тъпата диета е превърнала едното дете в крадец и е убила другото. — Черните му очи се впиха в невъзмутимия Кармайн. — Нали ще поръчаш да прочетат няколко молитви в църквата за душата на малкия Томи — „Сейнт Бернард“ имат нужда от нов покрив. В противен случай госпожа Тесориеро ще види лицето на Девата обляно в истински сълзи следващия път, когато завали, и има да тръби, че е станало чудо.

— Днес всички бяхме облени в сълзи, Джон. Добре, ще поръчам десет молитви, едната от твое име.

— Разбирам, че нямам избор — отбеляза Дездемона вечерта, докато пиеше по чаша, преди да седнат на масата.

— Избор ли?

— Омъжих се в католическо семейство, следователно и децата ми ще бъдат възпитавани като католици.

Кармайн я погледна изненадан.

— Мислех, че нямаш нищо против, Дездемона. Никога не сме обсъждали този въпрос.

— Защото мислех, че няма значение за теб. Ти изобщо не си религиозен.

— Така е. Такава ми е работата, тя просто не оставя място за Господ. Въпреки това искам католическо образование за децата си — старото ми училище за момчетата и „Сейнт Мери“ за момичетата — обясни Кармайн, готов за битка. — Трябва да свикнат с християнския Бог, а най-добре е да са запознати с истинския.

— Ако бяхме в Англия — отвърна замислено жена му, — щях да настоявам за англиканската църква, но тук няма еквивалент. Харесва ми близостта в това семейство в източен Холоуман и не искам децата ни да кръжат в някаква външна орбита единствено защото родителите им не са се разбрали. Аз се омъжих в този кръг и предимствата са повече от недостатъците. Въпреки това отказвам да си променя религията или да ходя на служби, и нямам никакво намерение да карам децата си да посещават служби, ако не искат.

— Справедливо е — съгласи се той, облекчен, че няма да има разпрания. — Аз лично ходя на служба единствено на Коледа и Великден, въпреки че сега ще отида на опелото на Томи Нортън. Обещах на Силвестри.

— Този човек е изключителен — усмихна се тя.

— Какво има за вечеря?

— Печено свинско филе с кожичката.

— Готов съм да направя всичко за теб, прелестна госпожо. — Погледна я над ръба на чашата. — Защо не тропна с крак? Очаквах да го направиш. Нали настоя да сключим граждански брак?

— По онова време бях бременна и не бях в настроение да се занимавам с всички дивотии около църковната сватба. Просто исках да стана госпожа Кармайн Делмонико час по-скоро.

— Това не обяснява отстъпчивостта ти тази вечер — настоя той.

— Много просто — отвърна тя и изпи чашата до дъно. — Ненавиждам смесеното обучение, а католическите училища в източен Холоуман не са смесени. Последното, което им трябва на децата, когато хормоните им бушуват, е присъствието на представители от противоположния пол в класната стая. Повечето деца изтърпяват, но цената е страшна. Погледни София, всеки ден се пудри и гласи, за да отиде на училище. Една униформа няма да ѝ дойде никак зле.

— Ти не спиращ да ме изненадваш — отбеляза той и я последва в кухнята. — Ти носила ли си униформа?

— Ами да. Ходех в училище, финансирано от англиканската църква, където униформата беше кошмарна небесносиня туника върху риза и вратовръзка. Шапката ми имаше ластик, който минаваше под брадичката, за да не я отнесе вятърът — шапките бяха скъпи. Трябва да призная — продължи тя замислено и се наведе, за да извади тавата от фурната, — че от всички унижения, които трябваше да изтърпя заради униформата, ластикът под брадичката беше най-противното. — Извади тавата и я сложи на дъска. — Сега трябва да си почине малко. — Побутна препечената кожичка. — Чудесно?! Съвършено! А и да ходи на училище с други момчета ще бъде важно за Джулиън — продължи тя.

— Защо реши така?

— Защото ще бъде висок, мургав и невероятно красив. Ако в класната стая и двора се мотаят момичета, няма да му дават мира. Егото му ще се надуе повече, отколкото трябва. А момичетата от „Сейнт Мери“ ще могат да го обожават от разстояние.

— Момичетата от „Сейнт Мери“ ще намерят начин да се докопат до него.

Дездемона го погледна любопитно.

— От опит ли го знаеш?

— Естествено.

— Да не би да съм се омъжила за любимеца на девойките?

— Не, омъжи се за мъж на четирийсет и няколко, при това с артрит.

— Смъртта на Питър Нортън доказва съществуването на така наречения виртуоз — заяви Кармайн пред комисаря, Дани Марсиано, Патрик О’Донъл и екипа си. Дилия се бе извинила, че има много работа, и бе отказала да дойде. — Сега можем спокойно да кажем, че сме приключили четири случая — Джими Картрайт, Джон Денби, Бианка Толано и Питър Нортън — а за тримата застреляни имаме определена версия. Макар да подозираме, че съществува кукловод виртуоз, който дърпа конците, той не беше споменат нито веднъж, докато Барбара Нортън не обясни защо е избрала трети април, за да убие съпруга си. От нея не можем да получим описание, а името Рубен е измислено. Според мен, Полин Денби по някакъв начин е свързана с целия сложен замисъл, но дори да я разпитаме отново, няма да стигнем доникъде. Тя се бори за оправдателна присъда. Барбара Нортън е искала да е сигурна, че съпругът ѝ ще заспи, докато на Полин Денби не ѝ е пукало дали съпругът ѝ ще страда, стига на нея да не ѝ се налага да гледа. От случая с убийството на декана знаем, че е имало шишенце. Ако бъдат извършени нови убийства с цианид, значи веществото все още е в обръщение. Според теб, Патси, колко е взето от шишенцето?

— Ако е било пълно, около шейсет грама — две пълни чаени лъжички — прецени Патрик.

— Прав беше, Кармайн — призна Силвестри. — Убиецът е един.

— Много способен и изобретателен убиец. Използвал е всички подръчни инструменти — обикновено разочаровани хора. Барбара Нортън и Полин Денби са искали да се отърват от властните си мъже, без да им се налага да минават през тежки разводи и грозни нападки. Джошуа Бътлър е искал да изживее фантазиите си в истинския свят, но някой е трябвало да му покаже как да го направи.

— Ами останалите, Кармайн? — попита Кори.

— Под „останали“ имаш предвид Еван Пю и Дезмънд Скепс. Забравяме за Биатрис Егмонт, Кати Картрайт и тримата застреляни, защото там няма да постигнем нищо. Една застрахователна компания би ги нарекла косвени жертви.

— Но не казваш същото за Диди Хол — подхвърли Марсиано.

— Не, мисля, че я е убил лично, макар да не мога да кажа защо.

— Добре, нататък — подкани го Силвестри и постави пепелника с пурата под носа на Дани.

— Налага се да се прегрупираме — въздъхна Кармайн. — Да знаете само как мразя „Корнукопия“! Само че тя отново е на дневен ред, момчета.

— Ерика Девънпорт ли? — попита обнадеждено Кори.

— Тя е замесена, но не е виртуозът кукловод. Бих казал, че е...
— Той замълча и се намръщи. Не, не можеше да спомене Одисей. — Според мен, тя е най-обикновена примамка.

— Щеше да кажеш нещо друго — засече го Силвестри, когато останалите излязоха.

— Не можех да го кажа! Затова мразя „Корнукопия“ — там се пазят твърде много тайни.

Майрън чакаше в кабинета му и разглеждаше обстановката.

— Тук има нужда от едно боядисване и нови мебели — бяха първите му думи. — Но е много по-добър от предишния.

Имаше чувството, че приятелят му се е превърнал в старец за една нощ; очите му бяха зачервени, бузите хлътнали, устата увиснала, а от наперената стойка и винаги изпънатия гръб нямаше и следа.

— Няма да се пипа, докато не изляза в отпуска — заяви Кармайн и се настани зад бюрото. — Искаш ли чаша кафе?

— Не, благодаря! Предпочитам да оживея, за да видя обедното меню.

— Какво става, Майрън?

— Днес следобед заминавам на запад.

— Преди щях да кажа, че още не му е дошло времето. Сега — сви рамене Кармайн — това е под въпрос. Ерика знае ли?

— Да.

— Направил си й предложение?

— Не — призна с нещастен вид Майрън.

— Защо не, след като я обичаш?

— Там е работата. Наистина я обичам! Само че тя не ме обича. Поне не така, както Дездемона обича теб.

Кармайн въздъхна.

— Майрън, запомни, че ние с Дездемона сме специален случай. Преживели сме заедно опасност и затова връзката ни е специална.

Отначало се мразехме. Господи, не е възможно, след като знаеш какво е било, да искаш същото! Това е детинско.

Майрън поруменя и стисна устни.

— Добре де, признавам, че е така. Само че как да разчупя ледената черупка на една жена, за която знам, че не е ледената принцеса, но тя се преструва на такава?

— Не мога да ти помогна — отвърна учудено Кармайн. — Защо реши, че мога?

— Защото, когато заговори за теб, личи, че има силни чувства! Ако не беше ти, щях да реша, че не знае нищо за чувствата. — Той размаха ръце. — Не че си пада по теб, не се озъртай за аварийния изход! Мислех, че имаш някакъв подход, познат единствено на ченгетата... — Той замълча, смръщил скръбно лице.

— Нямаше предвид това — възрази Кармайн. — Истината е, че нещо у мен разчупва леда, и ти се надяваш, че знам какво е то. Ала аз нямам и представа, Майрън. Но дори да знаех, нямаше да ти кажа. Ти привличаш жените безпроблемно. Справил си се с нея. Успял си да разчупиш леда, след като тя ти се е доверила. Никой в „Корнукопия“ не знае, че тя не е ледената принцеса от добро семейство, докато ти си наясно. Според мен, това е огромен прогрес.

— Глупости — отвърна тъжно Майрън. — Тя ми позволява да я любя — първия път тя беше инициаторката, не аз... но след това тя сякаш наблюдава какво става от разстояние, Кармайн. Лафът „Лягай по гръб и мисли за Англия“^[1] е все едно измислен специално за нея, с тази разлика, че тя не мисли за Англия.

— Това не е типично за теб, Майрън. И тя не е такава — каза Кармайн, обзет от желанието разговорът да приключи. — На твое място щях да поговоря с Дездемона.

Само че Майрън поклати глава.

— Не, и без това ми беше достатъчно трудно да говоря с теб. — Той се изправи. — Кажи на дъщеря ни, че я обичам.

— Кажи й сам.

— Не мога. Трябва да се махна от това място час по-скоро.

След тези думи излезе. Кармайн остана заслушан в стъпките му, докато се отдалечаваше по коридора, и се помоли най-близкият му приятел да попадне на по-отзивчива жена.

— Поне можеш да си спокойна за майка си — обясни той на София същата вечер. — Май развод няма да има.

— Тогава му прощавам, че си тръгна — заяви благородно София. — Онази ледена кучка щеше да го съсипе.

[1] Смята се, че така гласял съветът, който младоженките от викторианска Англия получавали за първата брачна нощ. — Б.пр. ↑

Когато в петък, двайтсет и първи април, в осем сутринта Кармайн влезе в офиса, Дилия го чакаше. Очевидно ѝ предстоеше някакво официално събитие, защото бе облякла най-елегантния си костюм, съчетание от пурпурно и оранжево, което направо прогаряше очите, освен ако не бяха като на Кармайн, закалени към палитрата, която тя обичаше.

— Ако нямаш нищо против — поде Дилия и се настани на стола пред бюрото му. — Предпочитам да говоря с теб насаме, стига да нямаш нищо против.

— Разбира се. Казвай.

Внимателно постави на бюрото навит на руло лист и още няколко по-малки. Кармайн ги погледна, след това вдигна очи към нея и изви вежди.

— Открих събитие, на което са присъствали и единайсетте мъртви — заяви тя и успешно заличи задоволството в гласа си. — Става въпрос за банкет, проведен в събота, трети декември, миналата година, в кметството на Холоуман, организиран от фондация „Максуел“ за събиране на средства за вродени детски разстройства.

— Виж ти! — ахна Кармайн, тъй като не знаеше какво друго да каже. — И всички са присъствали? Включително и тримата чернокожи?

— Да, става въпрос за вечеря и танци за петстотин гости, настанени на кръгли маси по за десет души, или пет двойки. Повечето маси били откупени от някаква компания или институция — със сигурност вие двамата с Дездемона щяхте да сте на масата на чичо Джон, ако не бяхте родители на пеленаче. Кувертите са били по стотачка, което означава, че от всяка маса са били събрани по хиляда долара. Повечето от компаниите спонсори и институциите са дарили по допълнителна хилядарка за маса. „Корнукопия“ и дъщерните ѝ фирми са спонсорирали двайтсет от общо петдесетте маси. „Чъб“ е спонсорирали десет маси, кметът една, полицията и пожарната са си разделили една и така нататък. — Тя замълча отново с блеснали очи.

— Невероятно — промърмори Кармайн, просто за да каже нещо, тъй като не можеше да измисли нищо друго и имаше сили единствено да слуша очарован.

— Не мога да повярвам, Кармайн, какво планиране е необходимо за подобно събитие — призна тя, без да крие страхопочитанието си. —

Подхожда се като към битка, макар да подозирам, че ако повечето битки бяха така добре обмислени, резултатите щяха да са различни. Когато става въпрос за маса, спонсорирана от дадена организация, трябва да се прецени внимателно разположението ѝ сред другите маси, които е спонсорирала същата организация, кой ще седи на масите отляво и отдясно — едва ли лорд Кичънър^[1] е планирал с толкова голямо внимание кървавите бани, в които е участвал. След като великият план за разположението на масите е бил подготвен, на всяка е било сложено номерче. След това трябвало да бъдат настанени гостите! Трябвало да се обърне специално внимание на онези, които идвали на група от пет двойки и настоявали да седнат на тази или онази маса, или пък желаели да седнат с този или онзи, понякога с по две или три други двойки. Имало и гости, за които се знаело, че ще дойдат сами или с един придружител, и които нямали абсолютно никакви претенции, като например Биатрис Егмонт. Малка група доброволци към „Максуел“ се заела с тази задача и се справили просто великолепно. Те дори успели да избегнат мелето във фойето, когато стотици хора пристигнали едновременно и се опитвали да видят имената си на таблото. Шестима доброволци със списъци упътвали всички към масата, на която били настанени. — Тя замълча.

— Разбрах, Дилия. Стига приказки, просто давай напред.

— Една от многобройните маси на „Корнукопия“ била спонсорирана от банка „Форт Нешънъл“ под егидата на господин Питър Нортън. Поради някаква прищявка на съдбата там останали свободни места. Съпругата на господин Нортън например имала проблем със стомаха, по онова време върлувал някакъв грип, и аз го изкарах, не се чувствала никак добре, затова и не отишла. Съпругата на декан Денби също била болна от грип и не присъствала. Биатрис Егмонт отишла без придружител. Съпругът на госпожа Кати Картрайт бил в Бийчмонт, за да умилостиви темпераментния си готвач. Бианка Толано използвала един от билетите на шефа си, господин Дорли, тъй като двамата с жена му нямали възможност да присъстват. Изглежда Бианка не си е направила труд да си търси придружител; отишла е сама. По всичко личи, че е била съвестно момиче, защото предала втория билет на рецепцията. Откъде научих ли? Билетът е имал номер и на входа бил продаден на млад мъж, който не си бил закупил билет предварително — Еван Пю. Може да се каже, че двамата с Бианка

заместили семейство Дорли, които в известен смисъл са се отървали. — Тя потръпна и изражението ѝ стана драматично. — Въпросът е защо — зададе риторичен въпрос — господин Нортън не е поканил приятелите си, след като е имало свободни места на масата? Нито един от тях не е бил поканен.

Опитът с Дилия бе научил Кармайн, че тя ще разкаже онова, което желае, когато пожелае, но днешният разказ очевидно бе планиран изключително внимателно, също както банкета на фондация „Максуел“. Налагаше се да изчака, за да чуе всичко.

— Накратко казано, господин Нортън бил прекалено притеснен, за да покани приятелите си — продължи Дилия, доволна, че Кармайн слуша с огромно нетърпение. — Почетното място на масата на „Форт Нешънъл“ било за господин Дезмънд Скепс, който предпочел да седне до господин Нортън, въпреки че можел да си избере, която маса пожелае. Неговата придружителка била Диди Хол.

— Какво?

— Присъствието ѝ е записано черно на бяло като придружителка на господин Дезмънд Скепс. — Дилия подаде лист на Кармайн.

Той го дръпна от ръката ѝ и зачете, все още неспособен да повярва.

— Какво, по дяволите, е бил намислил? Обзалагам се, че е била някоя гадория! Разказвай нататък, хайде!

— Така се добрах до четири жени — Кати Картрайт, Бианка Толано, Биатрис Егмонт и Диди Хол — и четирима мъже — Дезмънд Скепс, Питър Нортън, Еван Пю и декан Джон Денби. Осем души, сега вече мъртви. Въпреки това масата на „Форт Нешънъл“ си оставала незапълнена. Два от десетте стола не били заети.

Кармайн поклати глава.

— Нищо чудно, че се покри дни наред! Не си открила всичко това от някой информационен бюлетин.

— Не съм — призна тя. — Наложил се да разговарям по телефона с доста хора и да посетя няколко пъти фондация „Максуел“. По едно време се уплаших, че безценният списък или е изхвърлен, или изгорен, но, слава богу, не беше така. Дори благотворителните организации са пълни с бюрократи, които не изхвърлят нищо, за да оправдаят по някакъв начин паразитното си съществуване.

— Защо мразиш толкова книжните плъхове, Дилия? И ти си от тях — подхвърли шеговито Кармайн.

Тя веднага налага стръвта.

— Не съм никакъв паразит! Работата ми дава резултати, аз съм колело от машината на полицията! Я ми дай поне един пример, в който някое полицейско управление е имало достатъчно писарушки! — тросна се възмутено.

— Спокойно, спокойно! Просто се помайтапих с теб. Ти току-що обработи повече бумажки от когото и да било и постигна впечатляващ резултат от цяло едно министерство — похвали я той. — Дезмънд Скепс! Защо е бил под ръка с уличен шантаж? Не че тя е била облечена като проститутка. Диди може... може...

— Да се понагласи ли? — довърши вместо него Дилия.

— Обличаш хубава рокля и се превръщаш в уважавана дама. Тя със сигурност пак е приличала на курва, но след като е била под ръка със Скепс, всичко ѝ е било простено. Хората не могат да допуснат, че богат и влиятелен човек като Скепс може да ги подбъзикне по този начин — намръщи се Кармайн. — Добре, осем от единайсет. Ами чернокожите жертви?

— И те са присъствали — потвърди Дилия. — Събитието е било обслужвано от „Барнстейпъл Кетъринг“, които редовно поемат подобни събития. В началото са били по-малка фирма, но подписали договор с „Чъб“ да организират кетъринга на техните банкети, а вечерта на „Максуел“ била генерална репетиция за тях. Според управителя на фирмата, от „Барнстейпъл“ се съгласили на по-малка печалба, отколкото щели да имат в бъдеще. „Максуел“ поставили някои условия, за да избегнат неприятностите, които им се случвали в миналото. Искали събитието, за което се плащат по хиляда долара на маса, да бъде незабравимо и възнамерявали да го организират всяка година. Затова от „Барнстейпъл“ предвидили екипи от по трима сервитьори за всяка маса. Седрик Балантайн, Морис Браун и Лудовика Бересън обслужвали масата на „Форт Нешънъл“. Системата действала безупречно — продължи Дилия и възторгът в очите ѝ угасна, докато довършваше.

— На хората били сервираны топли ястия, алкохолът се леел, а пред нито един от гостите не оставала празна чиния за повече от три минути.

— Имало ли е някаква причина тъкмо тези трима чернокожи да са били разпределени да обслужват въпросната маса? — попита Кармайн.

— Нищо друго, освен факта, че всички до един са работели за „Барнстейпъл“ през уикендите, включително Седрик Балантайн, който си добавил някоя и друга годинка, за да го вземат. Не проверявали възрастта стриктно, а Седрик изглеждал по-голям. Ако събитието е било организирано в работен ден, момчетата нямало как да дойдат, тъй като на другия ден е трябвало да бъдат на училище. Госпожа Бересън също е щяла да откаже, ако цял ден е чистила нечия къща. Но пък събота вечер ги устройвала.

— Ако не бях щастливо женен, Дилия, щях да те взема начаса — усмихна се Кармайн. — Искрено се съмнявам, че ние, тримата мъже, щяхме да открием всичко това. Ти умееш да изровиш абсолютно всичко. Не знам как да ти благодаря.

— Няма нужда от благодарности. Достави ми невероятно удоволствие. — Тя стана, но не взе листата. — Нека останат при теб. Сега те моля да ме извиниш, но отивам да се заема с бумагите си.

В мига, в който тя излезе, Кармайн позвъни на Дездемона.

— Какви цветя да купя на Дилия за великолепно свършената работа?

— Орхидеи в някакъв ярък цвят — отвърна тя, без да се замисля. — В саксия, не отрязани. Например катлея.

— Важният въпрос е защо Дезмънд Скепс е седнал на масата на Питър Нортън? — попита Кармайн Кори и Ейб.

— Няма начин да разберем — отвърна мрачно Кори. — Всички, свързани по някакъв начин с тази маса, са мъртви.

— Интересно — обади се Ейб, — защо са минали четири месеца между банкета и убийствата?

— И на този въпрос няма как да намерим отговор, затова предлагам, поне за момента, да не се занимаваме с него.

— Но можем да посочим и доста хора, които са присъствали, а не са мъртви — подхвърли Кори. — Трябва да се потопим в атмосферата на събитието.

— Силвестри! — възкликна Кармайн. — Присъствал е, Дани и Лари също. — Втурна се към вратата. — Ще поговоря с него, така че не споменавайте пред другите. Засега няма да предприемаме нещо.

Джон Силвестри го изслуша с огромно внимание, неописуемо горд от племенницата си, и веднага реши, че ще пише на надутия си оксфордски зет, за да изтъкне, че тя ще остави по-значима следа в историята от баща си. След това се върна към действителността и се съсредоточи над разкритията, направени от Дилия.

— Мили боже! — възкликна накрая той. — Какви ги е вършил този хитрец? Не ме питай мен, Кармайн, и аз съм също толкова на тъмно, колкото и ти.

— Да, Джон, но ти си присъствал — изтъкна Кармайн. — По онова време Джулиън тъкмо се беше родил и ние не отидохме. Разкажи ми какво представляваше банкетът, как протече. Трябва да си представя картината.

Силвестри затвори очи, за да си припомни.

— Помня повече, отколкото за другите благотворителни събития, защото, ще използвам израза на Стан Фрибърг, мина чудничко. Страхотно! За час ни бяха сервирани три ястия, така че остана предостатъчно време за танци и разговори, без да се налага да висим до полунощ. Храната беше добра, сервирането безупречно, защото имаше много сервитьори, и мъже, и жени. Щом вдигнаха чиниите от десерта, донесоха кафе и алкохол. Когато доливаха, кафето беше горещо и не се бавеха. Някои предпочетоха чай. Бяхме единодушни, че не можем да се оплачем от нищо.

Кармайн слушаше внимателно, след това се хвана за една от думите.

— Каза, че е имало време за разговори, Джон. Какви разговори?

— Ако ходеше на тези събития, вместо да се скатаваш, Кармайн, щеше да знаеш — отвърна комисарят, използвайки момента, за да го упрекне. — Не сме в Ню Йорк. Хората се прехвърлят от маса на маса, за да се видят с този или онзи. Вземи например стария Джеси Бейтмън от Бъскуош — напоследък изобщо не се виждаме, затова щом една от двойките на неговата маса стана, ние с жена ми отидохме при тях. Дансингът беше голям, оркестърът изпълняваше мелодия на Глен Милър, но не всички имаха желание да танцуват. Прехвърлянето от маса на маса е дори по-популярно от танците.

— Имало е две свободни места на масата на „Форт Нешънъл“ — напомни му Кармайн. — Това означава, че някои от присъстващите са спрели при Нортън и гостите му. — Той въздъхна тежко. — Някъде в Холоуман има хора, които са се присламчили на масата на Нортън. Просто трябва да ги открием.

— Не ме брой — срязва го бързо Силвестри. — Щом мярнах как Дезмънд Скепс се е разположил, заобиколих масата на „Форт Нешънъл“ отдалече. И други направиха същото, включително кметът и блюдолизците му.

— Защо? — попита Кармайн, удивен от постъпката на кмета.

— Дори отдалече личеше, че Скепс е пиян като казак.

— Я! Дотук с мита за въздържанието му. Много благодаря, шефе. Помогна ми изключително много.

Върна се в кабинета си замислен и откри Кори и Ейб надвесени над плана на фондация „Максуел“ с петдесетте кръгли маси, всяка с името на спонсора и присъстващите. На „Форт Нешънъл“ бе дадена маса седемнайсет, шестнайсет се падаше от лявата ѝ страна, а осемнайсет от дясната. Имаше десет редици от по пет маси, а номер седемнайсет беше близо до северния край, сравнително далече от масата на „Корнукопия“. Масата на Фил Смит беше номер четирийсет и три, на Уол Гриърсън — трийсет и девет, на Фред Колинс — четирийсет. На масите около номер седемнайсет бяха настанени обикновени хора. Защо тогава Дезмънд Скепс е седнал там? Защото е знаел, че ще се натряска ли? Или може би защото е кавалерствал на Диди и е трябвало да мине през цялата зала, за да седне на номер седемнайсет.

— Защо при Питър Нортън? — попита отново Кармайн.

— И защо с Диди? — продължи да си блъска главата Кори.

— Логичният избор е бил Ерика Девънпорт — подхвърли Ейб.

— Няма начин! Тъкмо се е разделил с нея — възрази Кори, — а и тя е била с обичайния си кавалер, Гъс Първи.

— Искал е да хвърли прах в очите на някого — заяви убедено Ейб. — Със сигурност се е самопоканил на масата на Нортън, който е бил на седмото небе, след като кралят на кралете го е уважил.

— Който, между другото, е бил кьоркютук пиян — добави Кори.

— Да, но Нортън не е имал представа какво ще се случи, когато Скепс му е казал да резервира две места на масата — опъна се Ейб.

— Питам се — заговори замислено Кармайн, — какво са помислили Бианка, Кати и възрастната госпожа за Диди? Особено след като Скепс е бил толкова пиян. Ако не са познали Скепс, Нортън или Денби са щели да им подшушнат, но те едва ли са останали много впечатлени. Еван Пю е знаел, но той се е впечатлявал единствено и само от себе си. Затова ми се струва, че свободните места са били от страната на Скепс и Диди. Биатрис, Кати и Бианка са били нащрек — жените често се страхуват, че пияните ще оповръщат всичко.

— Трябва да получим някои отговори от Джералд Картрайт — предложи Кори. — Сигурен съм, че Кати му е разказала за пияндето Скепс.

— Да се обзаложим ли, че не е казала нищо? — засече го Ейб. — Накъдето и да се завъртим, все попадаме в познатата задънена улица. Съпругата на Нортън е луда, Кати Картрайт е била пребита от умора и грижите около Джими, Бианка и горката възрастна дама са дошли сами, живеели са сами, а пък чернокожите са живеели в свят, където никой не се е интересувал от Скепс; Денби и съпругата му едва ли са имали навика да си бържат в леглото. Странно обаче, че Марти Фейн не каза нищо за срещата на Диди със Скепс. Уж беше готов да направи всичко, за да ни помогне да открием убиеца.

— Според мен, Марти не е знаел — отсъди Кармайн. — Диди му е била предана по свой си начин, но ако Скепс ѝ е бутнал нещичко отгоре, тя си е затворила устата. Сигурно се е престорила, че е болна от грип, за да не обикаля улиците.

— Няма ли най-сетне нещо да излезе отнякъде? — въздъхна Кори.

— Но то вече излезе! Дилия ни поднесе на тепсия банкета на „Максуел“, а това е върхът. — Кармайн подпря лакти на бюрото и отпусна брадичка на ръцете си. — Ерика Девънпорт ми каза, че Скепс никога не пиел повече от едно на ден. Дори ми обясни каква е причината. Само че колкото повече опознавам членовете на борда на „Корнукопия“, толкова по-трудно ми е да им вярвам. Прибавете към тях и Филомина Скепс, Антъни Бера и Полин Денби. Другото, което ме човърка, е увереността, че нашият кукловод си има помощник от Холоуман, вероятно човек, когото дори не познаваме. Със сигурност не става въпрос за някой, който се мотае около полицията или „Малволио“, наострил уши за информация. Просто не му се налага.

— Защо реши, че помощникът е един, а не става въпрос за наемници? — полюбопитства Ейб.

— Просто всеки виртуоз кукловод си има помощник. — Кармайн се изправи и ги погледна строго. — Едно е сигурно. Онези единайсет души са умрели заради нещо, което се е случило на масата на Питър Нортън. Просто трябва да разберем какво е то.

— Да открием ли общителните бърбивци, които са ходили на тяхната маса? — попита Кори.

— Разбира се. Биатрис Егмонт е била обичана от всички, сигурно познатите ѝ са се отбили при нея. Ейб, ти имаш списък с приятелите ѝ. Върви да ги разпиташ какво се е случило на масата на Нортън. Все някой е бил на банкетата.

Кармайн насочи вниманието си към Кори.

— Ти отиваш да притиснеш Джералд Картрайт. Ако съпругата му е била твърде уморена, за да му разкаже какво се е случило, фактът, че той е настоял тя да отиде сама, означава, че е очаквал да има приятелки там. Открий кои са и поговори и с тях, и с Картрайт, Кори.

— А ти — намеси се Ейб — ще се заемеш с Ерика Девънпорт.

Със заминаването на Майрън доктор Ерика Девънпорт сякаш се беше смалила, въпреки че косата, гримът и облеклото ѝ бяха все така безупречни. Днес беше облечена в набрана рокля в лавандуловосиньо, а очите ѝ отразяваха цвета. Походката ѝ не беше наперена, както обикновено, а когато се отпусна зад лакираното бюро, не успя да намери място за ръцете си, непрекъснато посягаше ту към химикалка, ту към някоя папка и ги побутваше с безупречно поддържаните си нокти. Беше съвсем близо до точката на пречупване, но заради какво Кармайн не успя да разбере, защото знаеше, че тя нито е кукловодът виртуоз, нито пък Одисей. Сякаш, реши той, неочаквано беше разбрала, че е много по-маловажна, отколкото трябва, и се чувстваше предадена от всичко и всички.

Защо бяха изминали четири месеца между благотворителния банкет на „Максуел“ и убийствата? Докато наблюдаваше новия изпълнителен директор на „Корнукопия Сентръл“, Кармайн имаше чувството, че ако съществува човек, който знае отговора на този въпрос, то това е тя.

Изминаха цели десет секунди, докато Ерика най-сетне вдигне очи към него; когато го погледна, той остана слисан от страха и отчаянието ѝ. Господи, какво ли знаеше? Как да го измъкне от нея? Тя наистина щеше да се пречупи всеки момент, ала той не бе в състояние да нанесе удара, който да я пречупи. Неочаквано му се прииска Майрън да е тук, защото знаеше, че единствено Майрън би могъл да постигне нещо с нея. Ако съществуваше жена, която би могла да се пречупи от малко нежност, то това беше Ерика Девънпорт.

— Майрън ви липсва, нали? — попита Кармайн.

— Много — призна тя. — Само че едва ли сте тук, за да ме съжбялявате, капитане. Какво искате?

— Всички единайсет убити, случаите, които разследвам, са били свързани с маса, спонсорирана от банка „Форт Нешънъл“, на благотворително събитие, проведено преди повече от четири месеца — започна той, като я наблюдаваше толкова внимателно, че дори не смееше да мигне. — Трети декември миналата година, събота вечер. Говоря за благотворителния банкет на фондация „Максуел“.

— Да, помня го — отвърна тя, очевидно успяла да се овладее. — Отидох с Гъс Първи и седнахме на масата на Фил Смит.

— Знаете ли къде е седял Дезмънд Скепс?

Гладкото ѝ чело се смръщи, тя затвори очи.

— Помня, че беше в странно настроение. Очакваше се. Вече бях уведомена, че повече не се нуждае от любовните ми услуги. Масата му беше на другия край на залата, а останалите хора не ги познавах.

— Въпреки това отидохте на масата. — Кажете „да“, Ерика, хайде, кажете „да“!

— Да, наистина отидох. — Тя се намръщи. — Беше крайно неприятно, но трябваше да го очаквам.

— В какъв смисъл неприятно?

— Дез беше пиян.

— Според думите ви, господин Скепс от години се ограничавал с по едно питие на ден. Когато го казахте, не споменахте случая на банкета, организиран от „Максуел“.

— Беше единичен случай, капитане.

— Защо?

— Защо се е напил ли?

— Да.

— Нямам представа, но ако мислите, че е било заради мен, много грешите. Ние двамата не се обичахме.

— Ами жената, която го придружаваше?

Тя го погледна искрено учудена.

— Каква жена? Той беше сам.

— Жена, висока метър и осемдесет, която дори седнала изглежда висока. За вас сигурно е изглеждала доста проста. Личи, че е имала чернокожи прадеди, красива, платиненоруса, с много грим, с огромен бюст. По всяка вероятност е била с впита сатенена рокля в ярък цвят — или смарагдовозелено или яркоцикламено. Не алено. Може да е имала наметка от бяла норка.

Лицето ѝ се проясни.

— А, да! Седеше на същата маса между привлекателна млада жена и възрастна дама, белокоса, на която ѝ беше трудно да диша. Не обръщаше на Дез абсолютно никакво внимание, той на нея също. Освен това беше прекалено пиян и едва гледаше. Не разбрах нито дума от онова, което каза, затова не останах дълго.

— След като сте седнали до Скепс, кажете ми имаше ли някой от другата му страна?

— Да, много дебел мъж, който едва се побираше на стола.

— А до него?

— Не видях. Дебелият закриваше всичко.

— А кой седеше до вас, от другата страна на Скепс?

— Противен младеж, който се опита да ми опипа крака. Жените се бяха скупчили заедно и не ги винях. Дори декан Денби беше неприятен.

Кармайн продължи да я разпитва още известно време, но не успя да научи нищо ново. Тръгна си разочарован, че се е провалил.

Преди да пристигне асансьорът, до него застана секретарят Ричард Оукс в компанията на друг мъж, поне десет години по-възрастен от него. Когато се качиха и се разбра, че всички отиват на първия етаж, Оукс потръпна и се отдръпна далече от Кармайн.

— Кой е приятелят ви, господин Оукс? — любопитства Кармайн.

Тъй като младежът беше прекалено стреснат и уплашен, за да отговори, непознатият се представи.

— Не съм приятел на господин Оукс — вирна той брадичка. — Аз съм Ланселот Стърлинг от счетоводството.

— А, прекрасният шеф! Не само мъчител, ами и клюкар.

— Моля?

— Нищо — отвърна Кармайн и повече не проговори.

На няколко пъти Стърлинг го погледна злобно, но изражението на Ричард Оукс го предупреди, че ще допусне грешка, ако се отнесе агресивно към полицай. Никой от „Корнукопия“ не се беше разприказвал, най-малко специален агент Тед Кели, но незнайно как историята с юмручния бой пред „Малволио“ беше плъзнала чак до етажите на директорския състав. Нямаше съмнение, че счетоводството идва след това, ако можеше да се съди по изражението на Оукс.

Оукс и Стърлинг слязоха на първия етаж с наведени глави и зачакаха асансьора за паркинга. Кармайн излезе навън. Беше спрял пред входа, убеден, че нито един патрулиращ полицай не би посмял да го глоби.

Изминаха няколко дни, през които Кармайн, Ейб, Кори и Дилия се опитваха да издирят онези, които се бяха спирани на маса седемнайсет.

Тъй като не откриха нищо, Кармайн отново потърси Силвестри.

— Трябва ми един от онези бюлетини, които пускаш по телевизията — каза той на комисаря. — Да излъчим нещо от сорта, че молим всеки, който е бил в контакт с господин Дезмънд Скепс на банката на фондация „Максуел“ преди четири месеца, да се обади в полицията, тъй като търсим жизненоважна информация.

— Добре че не се е разчуло, че всички седели на тази маса са мъртви. Не се тревожи, Кармайн, ще представя нещата като рутинни — обеща Силвестри.

Веднага пусна бюлетина, но никой не се обади.

— Ядец — въздъхна Дилия.

— Нищо — изсумтя Ейб.

— Пребавка — процеди Кори.

Заради всичко това Кармайн бе станал невъзможен, мислеше си Дездемона през четвъртата седмица от разследването. Опитваше се да го поразведри с вкусни ястия и да оставя Джулиън при него колкото е възможно повече. Това донякъде му помагаше да преживее безизходицата по случая и инерцията. Сега се прибираще по-рано у дома, отколкото в натоварените продуктивни дни.

Макар Джулиън все още да нямаше шест месеца, тя искаше второ бебе колкото бе възможно по-скоро, убедена, че братята и сестрите с малка разлика имат по-добър шанс да се сблизат. Свекърва ѝ все ѝ повтаряше, че това било заблуда, но Дездемона можеше да е голям инат, а в този случай се беше заинатила. Затова, когато ѝ дойде цикълът, тя изпадна в ужасно настроение и докара Емилия Делмонико до отчаяние с един от редките си гневни изблици.

— Престани да се самосъжаляваш! — сопна ѝ се Емилия. — Изведи бебето на разходка да ви види слънцето. Той е зимно бебе и още не познава топлината на слънцето. Средата на пролетта е, виж какъв прекрасен ден е. Наслади му се!

— Искам да направя сос беарнез — възрази Дездемона.

— Кармайн ще си изяде пържолата и без сос. Хайде, върви!

— Предпочитам днес следобед да остана в кухнята.

— Трябва по-често да излизаш от кухнята! Какво искаш? Един дебел Кармайн със сърдечно заболяване ли?

— Не, разбира се, но...

— Никакво „но“! Слагай Джулиън в откритата количка и вървете на разходка, Дездемона.

— Още е малък за открита количка.

— Глупости! Детето седи и си изправя главата. Малко движение ще ви дойде добре и на двамата. Хайде, върви! Върви!

Тъй като Кармайн беше приспособил и колани на количката, Дездемона нямаше как да се оправдае. Сложи го внимателно, така че да може да поспи, и двамата излязоха. Трябваше да признае, че е прекалено стръмно за голямата количка, а в откритата Джулиън можеше да разглежда любопитно наоколо.

След като обикаляха Ийст Съркъл цял час, лошото ѝ настроение се поразсея и тя дори бе готова да изтърпи свекърва си, която знаеше всичко. Денят наистина беше прекрасен, безоблачен, подухваше съвсем леко; май щеше да бъде чудесен. В края на дългата виеща се

пътека, която водеше от улицата към къщата, Дездемона реши, че днес Джулиън трябва да види за пръв път ширналата се синя река, пристанището, където винаги имаше по някой плавателен съд.

Пое си дълбоко въздух, подмина къщата и се отпрати към кея и навеса за лодки, докато се наслаждаваше на свежата зеленина. Форзицията беше цъфнала и живият плет изглеждаше гъст, а покрай водата бяха избуяли растения, които предпочитаха солена вода. Тук беше завет, а и Кънектикът не беше от районите, където ставаха урагани.

Съпругата на бившия собственик бе монтирала пейка и гледката към реката бе чудесна. Дездемона седна и погледна към бебето, за да провери как му се отразява разходката. Той попиваше всичко с поглед, ококорил обрамчените си с гъсти мигли очи, безмълвен свидетел на мъдростта на Емилия. Да, вече щеше да прекарва по-малко време в кухнята и повече време навън с Джулиън. Тя разкопча предпазните колани и го премести в скута си, притиснала буза в къдриците му, за да вдъхне сладката миризма на чисто. Бебчето ми, моят Джулиън!

Тук пътеката бе покрита с пясък и както повечето едри хора, Дездемона стъпваше леко. Дори след като двамата с Джулиън седнаха, тя остана притихнала, докато той, кротко дете по природа, разглеждаше непознатия свят. Нямаше да е от приказливите мъже, помисли си тя.

Изминаха около две минути преди Дездемона да усети, че под навеса за лодки има някой и размества; във водата се чу плясък. Тъкмо се обърна, за да погледне, когато вратата се отвори и отвътре излезе мъж. Беше облечен в камуфлажни дрехи, подходящи за гората, нахлупил маска, така че се виждаха единствено очите и устата му. В дясната ръка стискаше автоматичен пистолет и по всичко личеше, че не е очаквал някой да го завари тук, въпреки това бе подготвен.

Първата й мисъл бе да хукне нагоре по хълма, но с бебето никога нямаше да успее да го изкачи. В мига, в който го видя, той също я видя и дулото се вдигна към нея. Бе сигурен, че е пипнал плячката, затова и не бързаше; имаше намерение да я повали с първия изстрел. Големите й сини очи се насочиха към процепите на маската, погледът й молеше за живота на детето; тя дори протегна едва забележимо бебето към него, сякаш да му покаже какво непросримо престъпление се кани да извърши. Жестът й не го спря, но когато забеляза движението, дулото

се отмести. Той насочи оръжието отново, този път към главата. Това бе достатъчно красноречиво за съпругата на полицаия. Непознатият беше умел стрелец, нямаше да пропусне.

В същия миг Дездемона притисна с едната си ръка устата и носа на Джулиън и се хвърли с два скока във водата на около шест метра от нея. Когато цопна, задържа бебето настрани и с големите си стъпала се изтласка от брега, преди да се гмурне колкото дълбоко посмя. Мислите ѝ препускаха — сега накъде? Джулиън се беше сгушил до нея, но се дърпаше с по-голяма сила, отколкото тя бе очаквала; не можеше да диша, но се опитваше да си поеме глътка въздух.

Когато се гмурна, тя се понесе в обратна на кея посока и надигна глава сред храстите, които обичаха солена вода. Щом отдръпна ръка от лицето на Джулиън, той си пое дълбоко въздух и се приготви да ревне, но тя отново притисна ръка към лицето му, вдиша и се гмурна отново.

Водата беше леденостудена. Знаеше, че не разполага с много време и след малко щеше отново да ѝ се наложи да се покаже на повърхността, но Джулиън беше нейното бебе, нейно и на Кармайн, и тя нямаше да допусне той да умре. Ледена вода или не, трябваше да се махне от тяхната градина и да се прехвърли у семейство Силбърфайнс. Съседите бяха построили къщата си на тесен парцел близо до водата, поне така разправяха дъртите клюкари. За Дездемона това бе спасението.

При петото потапяне Джулиън изглежда разбра какво трябва да прави или поне така реши майка му; той си поемаше въздух, след това се притискаше към нея и не се опитваше да се бори. Само че след седем потапяния тя бе напълно изтощена. Ако врагът я чакаше на брега, значи бе изгубена. Остави бебето на сухия бряг и пропълзя немощно до него. Ако не беше приливът, брегът щеше да е оголен, покрит с миди, хлъзгав. Не се чу изстрел. Тя притисна отново Джулиън, запрепва се през двора на семейство Силбърфайнс и се провикна за помощ. Всичко беше свършило!

Щом се увери, че съпругата и синът му са сравнително добре, Кармайн се отърси от ужасното чувство на безпомощност, от мисълта, че Дездемона е трябвало да спасява живота си. Както бе разтърсен от шока, той непрекъснато си повтаряше, че е трябвало да бъде там, за да

спаси и нея, и Джулиън, но богатият опит и разумът го убедиха, че в девет от десет случая това е невъзможно. На Дездемона не ѝ се налагаше за пръв път да се спасява; той се молеше това да бъде последният път. Вътрешно щеше да тръпне от страх дни наред, а вечер, когато не успяваше да заспи, щеше да плаче, но този Кармайн не беше същият Кармайн, когото светът и съпругата му познаваха. Не че се правеше на мъжкар; това бе неговото наследство, природата му, задължението му. Може би, мислеше си той, съм бил благословен. Сякаш сърцето ми се пръсна, задето едва не изгубих семейството си днес. Най-сетне разбрах какво означават за мен. Абсолютно всичко.

Майка му се оказа в много по-потиснато състояние от Дездемона и Джулиън; тя се обвиняваше, че ги е накарала да излязат на разходка. Къщата се напълни със сестри, лели и братовчедки, затова той я предаде в техни ръце и я остави на грижите на доктор Сантини. Единствено времето и много убеждаване щеше да ѝ помогне да се справи. Джулиън очевидно нямаше психологични травми, поне така каза доктор Сантини, след като бебето, с пълно стомахче, заспа в креватчето си, както обикновено. Затоплена след банята, увита в дебел халат, Дездемона се настани на креслото до люлката на Джулиън и отказа да мръдне оттам.

По-късно, помисли си Кармайн, докато се спускаше по пътеката към кея. В момента няма да ми обърне абсолютно никакво внимание, а нямам намерение да натрапвам полицейското си присъствие между нея и Джулиън.

Патрик и екипът му бяха пред навеса за лодки и разговаряха с Ейб и Кори. Близо до тях, на сравнително равно място бе метнато покривало от брезент.

Разкривеното тяло на Ерика Девънпорт бе извадено от водата и оставено под брезента. Склонът бе прекалено стръмен, за да качат носилката, така че щяха да я пренесат до пътя в брезента.

— Краката и ръцете ѝ са счупени на няколко места преди настъпването на смъртта — обърна се Патрик към Кармайн, — всеки крайник на по две места — пищялите и бедрената кост на краката, лакътната и раменната кост. Удушена е с тънко въже, поне така предполагам.

— Пак е различно — установи Кармайн.

— Как са твоите хора? — попита Патси.

— Без поражения, поне според доктор Сантини. Мама е най-зле. Разправя, че тя била виновна за цялата тази работа.

— Жена ти е една на милион.

— Знам. Ще отскоча до улица „Седар“.

— Ние ще се справим — успокой го Ейб.

— Това не е проблем и никога не е бил. Факт е, че само се пречкам — домът ми е завладян от над двайсет жени, всички до една готови да разпердушният Холоуман, ако не открием кой се е опитал да убие жена с бебе в ръце — рече съвсем сериозно Кармайн. — Истината е, че и аз се чувствам така. Първо дъщеря ми, сега съпругата и сина ми. Значи сме значително по-близо до изрода, отколкото предполагахме.

Полицейското управление приличаше на кошер; когато Кармайн влезе, ченгетата се скупчиха около него с предложения всеки да направи каквото може. Отне му време, докато се промъкне сред тях, но пък се зарадва искрено. Макар да усещаше в себе си празнота, той бе сигурен, че дните на кукловода са преброени. Хладнокръвието на непознатия се топеше, беше станал прекалено арогантен. Разбира се, не бе имал намерение да убие Дездемона и бебето, но бе решил да изпрати на Кармайн предупреждение, като бе сложил трупа на Ерика Девънпорт под водата край навеса за лодки. Беше осъществил замисъла си посред бял ден! На банкетa, организиран от „Максеул“, се беше случило нещо, но в продължение на четири месеца всичко е било нормално. Тогава обаче Еван Пю е изпратил писмото с намерение да изнудва някого и четири дни по-късно всички свидетели на „онова нещо“ са замлъкнали завинаги. Значи около двайсет и девети март се е случило нещо друго — нещо, което убиецът се е страхувал да не го злепостави пред света.

— Трябва ни жив свидетел — обърна се той към Ейб и Кори, след като влязоха в неговия кабинет.

— На разговорите на масата на Питър Нортън ли? — попита Кори.

— Да, но също и на инцидента, или обстоятелството, накарало Еван Пю да се превърне в изнудвач. Според мен, Ерика Девънпорт е знаела, а сега е мъртва. Идва ми да се захая от яд, че не спрях Майрън, когато си тръгна! Когато я видях, разбрах, че носи товар, на

който не издържаше вече, и ми се прииска Майрън да бе все още тук. Ако беше останал, истината може би щеше да излезе наяве. — Кармайн прокара ръка по лицето си. — Сега трябва да му съобщя, че е мъртва.

— Няма да ти се пречкаме — обеща Ейб.

Разговорът продължи дълго. Въпреки че Майрън се разплака, той не бе дълбоко наранен.

— Май очаквах да се случи нещо такова — рече той. — Може би защото и тя е очаквала да се случи. Не говоря за смъртта ѝ, а за нещо друго, за нещо ужасно. Толкова се зарадва, че си заминавам! Не че ѝ бях омръзнал, просто ме приемаше като допълнителен повод за тревога. Работата е там, че така и не успях да я накарам да ми довери от какво е толкова уплашена.

Кармайн го остави да говори. Не му се искаше да причинява повече страдания, но се налагаше да каже на Майрън как е умряла, да не би някой глупак да се изпусне пред него. Това можеше да го направи единствено глупак като Фил Смит или Фред Колинс, с които приятелят му често се срещаше в разни заседателни зали в Ню Йорк.

Накрая Кармайн трябваше да му разкаже и за Дездемона и Джулиън.

— Слушай, трябва веднага да ги махнеш оттам! — извика Майрън и в гласа му прозвуча неподправен ужас. — Бездруго имах намерение да те помоля да изпратиш София за известно време — тя може да довърши учебната година тук, в Ел Ей, няма да изостане с материала...

— Вземи я — съгласи се веднага Кармайн. — Признавам, че ще съм много по-спокоен, ако не е тук.

— Добре, добре, това е чудесно, но аз исках да кажа друго! — Майрън крещеше толкова силно, че трябваше да дръпне слушалката от ухото си. — Ще изпратя пари на Дездемона, за да заминат двамата с Джулиън в Лондон. И млъкни, ако обичаш! Не приемам „не“ за отговор!

— Налага се да ти откажа, Майрън. Първо, аз съм държавен служител и не мога да приема пари от милионер — нито пък съпругата ми. Второ, в средата на разследване съм, което не мога да нарежа —

обясни търпеливо Кармайн, без да обръща внимание на недоволното сумтене в слушалката. — И защо точно Лондон?

— Защото Дездемона искаше да живее там, преди да се омъжи за теб, и защото е от другата страна на Атлантическия океан, а не под носа на убиеца — заяви Майрън.

— Оценявам жеста, старче, само че няма да стане. Просто престани.

Разговорът се проточи. Когато Кармайн затвори, се почувства уморен. Мразеше да се обяснява, докато за Майрън това бе част от съществуването му.

Ейб и Кори не бяха в кабинетите си. Кармайн се отби при Патрик, нетърпелив да види приятелско лице.

— Каза ли на Майрън?

— Да. Прие го сравнително добре. Най-хубавото е, че ще вземе София за известно време. Тя ще се зарадва, а пък аз няма да се тревожа за нея. Едва ли скапаният убиец ще тръгне да я убива в Ел Ей.

— Май си прав. Освен това, не че е някакво успокоение, едва ли онзи тип е щял да посегне на живота на Дездемона, ако тя не го беше видяла в навеса за лодки. Жалко, че не е от Монтана или от Ню Мексико. Тогаво лесно можеше да я изпратиш...

— И Майрън каза същото, нещо повече, предложи ми крупна сума, за да отведе Дездемона и Джулиън в Лондон, докато се оправят нещата.

Патрик се разсмя и се обърна към масата за аутопсии. Тя беше покрита с чаршаф. Когато го вдигна, пред Кармайн се разкри голото тяло на Ерика Девънпорт, ръцете и краката бяха грозно подути, обезформени и обезцветени, лицето бе синьо-черно, езикът — изскочил от устата, докато по торса нямаше никакви следи, сякаш бе част от друг човек.

— Горката жена — промълви Кармайн.

— Горката — повтори мрачно Патрик.

— Какво има, Патси?

— Като младо момиче, малко преди или след двайсетте, е била брутално изнасилена, не знам колко пъти, но много. И анално, и вагинално, и с играчки, и с пениси. Белезите, които са останали, не са й позволявали да лудува в леглото. Но пък би трябвало да е спала със

Скепс, ако наистина са имали толкова дълга връзка, колкото твърди Филомина Скепс. Открих белезите, докато я миех.

Кармайн се облегна на плочките на стената.

— Това дава отговор на много въпроси, Патси.

— И аз така помислих.

— Кога ще направиш пълната аутопсия?

— Смятах да започна, но тези белези ще ме забавят, така че ще се заема утре рано сутринта. — Сините очи на Патрик бяха помръкнали; никак не му беше приятно да се занимава с жертви на изнасилване. — Кой ще я погребее, Кармайн?

— Майрън. Не беше изненадан, колкото очаквах, защото преди да замине, тя му е дала завещанието си. Той е посочен за изпълнител. Собствеността ѝ — нямам представа нито какво включва, нито на колко възлиза — ще бъде дарена на „Жени срещу изнасилването“. Но не е споделила с Майрън, той не знае, че е жертва на изнасилване. Ще трябва да му съобщя и това! За „Корнукопия“ и настояничеството ѝ над Дезмънд Скепс III не е споменала нищо. Сигурно е смятала, че ако нещо ѝ се случи, Филомина Скепс ще спечели делото за попечителство в съда. Кукловодът вероятно е наясно с този факт, което означава, че целта му, каквато и да е тя, не е контрол над „Корнукопия“. Да знаеш, че тук ще хвърчи перушина!

— Прибирай се, Кармайн — бе единственото, което каза Патси.

И Кармайн си тръгна към вкъщи.

Жените си бяха отишли, включително и майка му, но около къщата патрулираха полицаи и личеше, че са напрегнати. Новините за случилото се бяха плъзнали из цял източен Холоуман с по-голяма скорост от обикновено. Семейство Силбърфайнс, най-близките им съседи, се бяха притекли на помощ от мига, в който Сам Силбърфайнс бе открил Дездемона в двора си. Тъй като на съпругата му Силвия не ѝ беше добре, той не беше отишъл на работа в ателието за химическо чистене. Когато Кармайн пристигна, завари линейка и фелдшер, който преглеждаше Джулиън, премръзнал, но иначе невредим. Проблемът бе Дездемона, която отказваше да остави детето дори за да свали мокрите си дрехи, и бе посиняла от студ. Кармайн я убеди да се прибере вкъщи с бебето и лекаря, благодари искрено на семейство Силбърфайнс, след

това съблече Дездемона, даде на сина си биберон с майчино мляко, оставено в хладилника, и я прати в банята, за да се затопли.

И сега я завари да стои до креватчето, което обикновено оставяха в детската стая. Беше подгънала крака и не откъсваше очи от заспалото бебе.

Кармайн дори не се опита да я отведе. Взе си стол и седна срещу нея, но така, че да не ѝ пречи да вижда Джулиън. Бузите ѝ бяха мокри, но както бе застанала, не се виждаше дали трепери. По лицето ѝ се беше изписала решителност, а в очите се четеше огромна обич.

— Време е да ми кажеш подробностите — започна спокойно той.

— Питай.

— Можеш ли да го опишеш?

— Донякъде. Среден на ръст, нито висок, нито нисък. Според мен беше здрав мъж. Имаше бързи рефлексии. Пистолетът му беше автоматичен, доколкото успях да видя — 22-ри калибър. Нямаше заглушител, така че ако беше стрелял, щеше да се чуе надалече. Със сигурност не чух изстрел, но предполагам, че е застрелял нещастната жена в навеса за лодки.

— Не, била е удушена — отвърна тихо Кармайн. — Пистолетът изглежда е бил за екстрени случаи. Ти си била екстрен случай.

— Онова, скъпи, с което трябва да се справя сега, е страхът — заяви убедено тя. — По-добре ми е, когато виждам Джулиън. Глупаво и неразумно е да треперя през следващите господ знае колко години в очакване да се случи същото, не искам да е така. Не знам как, но трябва да загърбя този ден, а Джулиън ми казва, че ще се справя. Погледни го! Днес плува за пръв път, гмурка се за пръв път, нямаше представа какво точно му се случи, но мама беше с него.

— Все още е много малък и няма да помни какво се е случило — каза баща му.

— Няма да сме сигурни, докато не види пристанището отново или не го заведем на плувен басейн или на плажа Бъскуош. Ако има погребани спомени, те веднага ще излязат.

— Никой не знае със сигурност. Погледни го, Дездемона! Синът ни спи спокойно. Да се е стряскал? Да е размахвал ръце, да се е въртял в креватчето?

— Не — отвърна тя.

— Не се притеснявам за него — половината си качества е взел от мен — усмихна се Кармайн. — Ти обаче постъпваш като англичанка, таиш всичко в себе си и използваш логиката, за да потиснеш неприятностите. Нямаше да е човешко, ако не носеше белези, а най-дълбок е страхът, че може да се случи отново. Майка ми — трябва да ти кажа, че тя се укорява ужасно много — ще бъде истински парцал месеци наред. Ако искаш Джулиън да си има братче или сестриче, не бива да позволяваш на днешния ден да направлява живота ти. Не става въпрос да правиш разни умствени гимнастики, любима. Просто се занимавай с нещо, наслаждавай се на онова, което вършиш, и сме готови. Не можем да позволим на мръсника да съсипе семейството ни. Престани да мислиш как да забравиш. Времето ще го стори вместо теб. Винаги става така. — Той извади и асото. — Все пак, Дездемона, ти излезе победителка! Най-лошото от днешния ден беше, че двамата с Джулиън се наkisнахте в леденостудената вода. Ти си героиня, също като при онзи скок от сградата на „Нътмег“. Днешната случка трябва да укрепи самоувереността ти, не да я съсипе.

Най-сетне тя се усмихна и премести поглед от сина си към съпруга си.

— Да, така е. — Поизправи се разтреперана. — Бях ужасена! Имах чувството, че цяла вечност не знам как да се измъкна, след това погледнах към водата — погледнах внимателно — и видях, че е прилив. Брегът под водата е стръмен, знаех, че е достатъчно дълбоко и ще се скрия от погледа му. Щом ми хрумна план, почувствах се по-добре. Горкичкият ми Джулиън! — Очите ѝ се изпълниха с почуда. — О, Кармайн, разбираш ли, че и в двата случая щях да умра, ако не бях толкова едра жена. Когато скочих от „Нътмег“, бях заякнала от колоезденето, но днес осъзнах, че трябва отново да се заема със спортната си форма. Една година мързелувах и днес ми пролича. Добре че онзи се отказа, защото в противен случай щеше да ме ликвидира, когато изляза. Ако Сам не беше в градината, щяхме да умрем.

— Разходките и колоезденето отпадат — заяви Кармайн, привлече я към себе си и я накара да седне на коляното му. — Какво ще кажеш да тръгнеш на фитнес? В някой от новите клубове?

— Не, ще правя упражнения вкъщи. Знам, че е глупаво, но държа Джулиън да е до мен — призна тя.

— Стига да не го обсебиш, когато поотрасне. Прекалено властните майки не правят добра услуга на децата си — предупреди я Кармайн.

— Обещавам по-нататък да не бдя над него като квачка. А и едва ли ще мога — обясни тя. — Нали е наполовина твой син. Благодаря ти, любими. Вече се чувствам много по-добре. Какво друго да ти разкажа?

— Нещо повече за външния вид на нападателя.

— Лицето му не се виждаше заради маската.

— Каква маска?

— Ами като шапка. Плетена, нахлупена на главата, с две дупки за очите и една за устата. Не бях близо до него, седях на пейката, когато той излезе от малката врата отстрани на навеса за лодки. Горедолу около дванайсет, може би петнайсет метра. Видях как блестят очите му, но не обърнах внимание нито на формата, нито на цвета, а пък веждите не се виждаха. Беше с ръкавици.

— Скиорска шапка — отбеляза Кармайн.

— Точно така! Беше в камуфлажни дрехи — цвят каки, зелено, маслинозелено, тъмозелено, на места с тъмнокафяви петна — якето беше закопчано, панталоните широки, натъпкани в армейски ботуши. Докато седях тук и наблюдавах Джулиън, се сетих, че с тези дрехи е имал намерение да се спусне покрай брега. Тогава нямаше как да го различа сред храстите.

— Той бързо ли извади пистолета?

— Веднага. Макар да беше нащрек, се държеше спокойно, но в мига, в който ме видя, вдигна пистолета. Едно знам със сигурност, Кармайн. Беше отличен стрелец. Когато помръднах, той веднага се прицели в главата ми. От това разстояние, с това леко оръжие не можеше да си позволи да пропусне целта. Разбираш ли? — попита гордо тя. — Омъжена съм за полицай, умея да преценявам.

— Вероятно е наблюдавал къщата ни достатъчно дълго и е решил, че познава всекидневието ни. Проклетият телескоп в апартамента на Скепс! Беше насочен към брега на източен Холоуман. След като го открих, той просто изчезна. Само че някой е продължил да го използва. — Кармайн я прегърна и обсипа лицето ѝ с целувки. — Мислех, че е просто проява на досадно любопитство — за Скепс може да е било точно така. Само че някой друг вероятно е имал намерение да използва телескопа за по-практични цели.

— Който и да е бил — поде развълнувано тя, — не е видял никого в градината дни наред! Бях в напреднала бременност и не можех да се изкачвам по склона, след това се роди Джулиън, зимата мина. Днес беше първата ми разходка покрай брега от цяла вечност! — Тя се разтрепери неочаквано. — О, Кармайн, ами ако Джулиън беше все още вързан в количката? Щеше да умре!

Той я залюля напред-назад; вече бе изпитал същите чувства.

— Да, но не е бил, Дездемона! Седял е в скута ти. Това означава, че някой горе на небето те закриля.

Много плач и ридания ѝ помогнаха да се освободи от шока. Когато се успокои, бе готова да се върне към всекидневието.

— Не съм ти приготвила вечеря! — извини се тя.

— Купих пица.

— Ами София! Как можах да забравя София?

— Патси я взе, за да я откара на летището. Майрън предложи да отиде при него.

В този момент Джулиън се събуди, гладен, но напълно забравил преживяното.

Кармайн остана да наблюдава как съпругата му храни сина им, докато се опитваше да прогони страха. Бедата, каза си той, беше, че Дездемона подценяваше значението си за работата на полицията. Холоуман беше малко градче и всички познаваха съпругата му, затова и тя привличаше хорската враждебност също като магнит. Допринасяше и ръстът ѝ, и достойнството, което се излъчваше от нея, и уязвимостта ѝ. Ако враговете му го мразеха, значи мразеха и нея, макар и по различен начин. Дездемона не беше принцеса, тя бе истинска кралица.

[1] Британски фелдмаршал, дипломат и държавник. — Б.пр ↑

МАЙ 1967

Смъртта на Ерика Девънпорт се превърна в епицентър на човешко земетресение, което разтърси хората и построеното от тях из основи — от изпълнителните директори на „Корнукопия“, през Кармайн Делмонико и семейството му, чак до ФБР.

— Но тя е Одисей! — заяви Тед Кели, когато отиде при Кармайн в управлението. — Знаем го от две години!

— Тогава защо не сте я арестували?

— Доказателства! Заради нещото, наречено доказателства! Каквото и да правехме, каквото и да откриехме, не попаднахме на нито едно доказателство, за да я изправим пред съда. Дори да бяхме започнали дело, тя щеше да се измъкне и отгласът щеше да съсипе както нашия, така и нейния имидж.

— Защото не е била Одисей — отбеляза Кармайн. — И между другото, Тед, чувал съм за нещото, наречено доказателство, а не сте го намерили по простата причина, че Ерика Девънпорт не е Одисей. Според мен, тя е знаела кой е Одисей, но това не означава, че е била тя. И още нещо, специален агент Кели. Днешното ти отношение не ми харесва, както не ми хареса и онзи ден, когато те тръшнах по задник на земята. Тъп си като галош.

— Казвам ти, че тя е била Одисей! — Кели удари бедра с юмруци и в безсилието си ги размаха. — Току-що бяхме приключили с най-изпипаната операция в историята на шпионажа — тя задължително щеше да налапа стръвта, да отиде на явката, където щяхме да я чакаме. А сега... Мама му стара!

— Значи сте открили къде е явката й? — попита Кармайн, неспособен да повярва на ушите си.

— Едната, да — отвърна гордо агент Кели, след това реши да изнесе лекция. — Шпионите си имат списъци с явки, никога не използват едно и също място два пъти. Списъкът е кодиран и те се спират ту на едно, ту на друго място. Имат си сигнали, с които съобщават на отсрещната страна, че нещо ще бъде оставено,

обикновено на някое изолирано място — например в гората или в изоставена фабрика...

— Или пък разменят еднакви куфарчета, или пъхат пакет под седалката на автобус или зад четвъртата тухла от дясната страна на седемнайсетия ред от горе надолу — довърши ухиления Кармайн. — Стига, Кели! Много добре знаеш, че това са пълни дивотии. Пачките с пари или приказките за шпионина, който не може да назове свързката си, защото не го познава, са голяма простотия. Първо, който и да върши тази работа, не я върши за пари, нито за да изпита някаква интелектуална тръпка. Говорим за идеология, за човек, който се е заел с тази работа в името на матушка Русия или Маркс, или може би Ленин — имам предвид комунистическата идеология. Второ, онова, което е откраднато, се предава открито след телефонен разговор или връзка по факса, осъществена от номер, който никой не знае. Не е възможно да се подслушват всички телефони в страната, нито пък да се прехващат всички телекси. Колкото и зорко да наблюдаваш даден човек, ако е умен като Одисей, той ще предаде информацията, която е събрал, под носовете ви и вие изобщо няма да се усетите. Нали не очакваш да повярвам, че във ФБР не сте наясно колко важна фигура е Одисей! Това означава, че той се вози в лимузина, използва сервизни помещения единствено за високопоставени лица, отсяда в петзвездни хотели, храни се в заведения, където ние с теб не можем да си позволим дори купичка с вода за изплакване на пръстите... Кажи, Тед, познах ли дотук?

— Ерика Девънпорт беше Одисей — настоя инатливо Кели.

— Одисей е жив и здрав и е надянал примката на врата на нещастната жена — сопна се Кармайн. — А преди това ѝ е счупил ръцете и краката по на две места, за да е сигурен, че ще научи всичко, което тя знае, и на кого го е казала.

Маската падна. За секунда непохватният, малко глуповат агент от нисшия ешелон на ФБР изчезна и на негово място се показва великолепно обучен професионалист, интелигентен и изключително способен.

— Предавам се — въздъхна мрачно Тед Кели. — Предупредиха ме, че ще ми бъде трудно да те заблудя, но поне опитах. Последното, което ми се иска, е някой в „Корнукопия“ да реши, че съм от твоя калибър, докато ровя и душа наоколо. Искях Одисей да реши, че съм

най-обикновен тъп служител от тъпа институция, а пък шефовете ми са наясно с играта. Ти нямаш проблем, защото преследваш убиец. Можеш да напреднеш, като навирши опашка и се перчиш колкото пожелаеш, но моят случай е различен. Налага ми се да се преструвам, че не съм стигнал доникъде, макар да съм наясно с положението. Моят човек не допуска грешки.

— Напоследък допуска — възрази Кармайн и се приведе напред. — Ето че най-неочаквано, Кели, двамата с теб подгонихме една цел. От доста време ми е известно, че моят убиец е вашият Одисей. Не, това не е предположение. Факт е. — Той погледна часовника. — Имаш ли свободен половин час?

— Разбира се.

— Тогава ще закача на вратата надпис „Не безпокойте“.

Това означаваше да затвори вратите и да пренасочи всичките си разговори към Дилия. След това Кармайн се върна на бюрото и обясни на Тед Кели как бе разбрал, че Одисей е убил единайсет души, присъствали на благотворителен банкет преди пет месеца.

— Разбираш — заяви в заключение той, — че можем да открием доказателства не за шпионаж, а за убийство. Как ще приемат това във ФБР?

— Зле — призна специален агент Тед Кели. — Ако научат, че градът е приютит шпиони, доста хора ще се стреснат. Нямам нищо против да обереш лаврите. Аз ще подвия опашка и ще се прибера във Вашингтон, и с радост ще приема ролята на глупака. Така ще бъда в отлична форма за следващия предател.

— Славата не ме интересува! — подчерта Кармайн.

— Знам, че ако пипнем гадта мръсна, някой трябва да блесне, а няма начин да съм аз. Мога единствено да кажа, че ако го хванеш — не, когато го хванеш! — в никакъв случай не бива да излиза от затвора.

— Но заради убийствата нямам основание да го предам на федерален съд, нито ще го изпратят във федерален затвор — посочи Кармайн, — а Кънектикът е прекалено либерален щат. Кой може да предскаже какви ще ги оплеска някоя бъдеща комисия по помилванията. И без това вече е пълно с идеалисти.

Гигантът Кели се изправи на крака и протегна ръка, за да разтърси топло дланта на Кармайн.

— На твоето място не бих се притеснявал за тези неща — каза ведро той. — Комисията по предсрочно освобождаване ще бъде съставена от хора с подходящи убеждения. Не ти се сърдя, задето ме нарече пътьо. Държах се адски противно.

— Пред хората — предложи Кармайн и го поведе към вратата — можем да продължим да се преструваме — свиваме уши, оголваме зъби и ръмжим един срещу друг всеки път, когато се срещнем. Я кажи, какво имаше на филма, който сви от телескопската камера?

— Нищо, за което си струва да докладвам — отвърна Кели. — Единствено крайбрежието на Холоуман с пристанището за ферибота на Лонг Айленд до източната част на града и нататък. Приливът приижда, оттегля се. Решихме, че там някъде може да има явка.

В коридора нямаше никого; специален агент Кели си тръгна с широка крачка и заслиза по стълбите. Щом се скри от поглед, Кармайн отиде да се види с Дилия.

— Оказа се, че федералният пуяк не е никакъв пуяк — ухили се той. — Истински орел, но ако видиш размаха на крилете му, докато е зад маската на пуяк, ще те убеди, че е лешояд.

— Странна птица — отвърна сериозно Дилия.

— Нещо ново?

— Нищичко. Ейб и Кори прегледаха списъците с хората, които са седели на масата на Питър Нортън, но не са научили нищо. Просто хората са забравили. Не, чакай! Комисарят иска да те види. Веднага, чак се разкрещя. Май чичо Джон не е в добро настроение.

Ако можеше да се съди по изражението на комисар Силвестри, той не бе просто в лошо настроение; беше побеснял. Кармайн бе готов за разговор.

— Какво ще направи мръсникът от тук нататък? — попита Силвестри.

Напълно безобиден въпрос; затова отговорът щеше да бъде уклончив.

— Зависи дали е бил в навеса ми за лодки или не.

— Защо?

— Помощникът е изключително ценен, шефе, въпреки това може да бъде пожертван. Според мен, нашият човек се е покрил в пещерата

на Батман и е изпратил Робин в моя навес за лодки.

— Мръсно животно! Как е Дездемона?

— Както и миналия път, когато попита, шефе. — Кармайн погледна часовника си. — Доста дълъг час.

— Ами майка ти? — попита Силвестри и се намести на стола.

— Същата работа.

— Разбрах, че Майрън е успял да освободи тялото на Ерика Девънпорт и ще го прекара в Ел Ей, за да го погребете там.

Кармайн погледна любопитно шефа си.

— Това откъде го разбра?

По лицето на комисаря пробяга изражение на неудобство.

— Аз... ами... говорих с него.

— По телефона или лично? — попита предпазливо Кармайн.

— По телефона. Заповядай, седни.

Кармайн седна, все още настръхнал.

— Хайде, Джон, казвай по-бързо!

— Така ли се говори с шеф?

— Търпението ми си има граници, шефе!

— Знаеш много добре, че Майрън е важен човек.

— Знам — потвърди Кармайн.

— Работата е там, че бръмчи на Хартфорд като оса, навряна в гащи.

— Гневен, готов да жили, хванат в капан.

— Не само това, ами и още повече. Иска убийството на Ерика Девънпорт да стане приоритет номер едно и губернаторът е съгласен, след като случаят се раздуха толкова много в пресата.

— Майрън сам им е казал подробностите — озъби се Кармайн.

— Това ни е известно на всички. Само че губернаторът е готов на всичко, за да прати тази пчела да бръмчи някъде далече от него...

— Първо оси, сега пчели. Хайде, казвай!

— Изпращам те в Лондон, за да разследваш какво е правила доктор Девънпорт там като студентка. — Силвестри се закашля. — Анонимен донор е дарил пари, за да могат съпругата и синът ти да пътуват с теб заради скорошния опит за покушение. Хартфорд е отделил сума за твоето пътуване — довърши Силвестри и затвори очи в очакване на предстоящата буря.

Вариантите за действие бяха два. Единият беше да си съсипе деня напълно, а вторият да разкрие част от избликналите чувства. Кармайн избра втория и се смя, докато не рукнаха сълзите му.

— Мама му стара! — задъха се той, подпрял ръце на кръста. — Не мога да ида в Лондон. Просто не мога! В мига, в който замина, тук ще настъпи истински ад. Нима не разбираш, Джон?

— Разбирам, и още как! Вече го казах! Не че имаше някакъв смисъл. Това разследване заприлича на политически футбол, благодарение на Майрън Манделбаум.

— Намеренията му са били добри, но е за предпочитане да не се меси в неща, от които не разбира нищо. Лошото е, че той възприема живота като филм — всичко се случва със скоростта на светлината и никой не спира, за да помисли. Една одисея до Лондон няма да ми помогне да открия убиеца или шпионина, но на него може да помогне да се измъкне — изпъшка Кармайн.

— Знам, знам.

— Хартфорд постави ли някакви условия? Колко време трябва да остана там?

— Като се знае колко е изтънял бюджетът, колкото по-бързо се върнеш, толкова по-добре. Анонимният дарител не може да плаща на държавен служител.

— Някакви идеи?

— С какво да ти помогна? — попита Силвестри.

— Оправи се с Хартфорд. Майрън се тревожи за Дездемона и Джулиън, така че, ако се върна след два дни, ще се наложи да ги оставя в Лондон за още няколко дни. Ако открия името на човек, който може да ми разкаже за престоя на Ерика в Лондон, още преди да замина, това много ще ми помогне. Мога да се върна веднага след като изцедя източника — рече Кармайн.

— Дилия! Накарай я да намери името, което ти трябва, Кармайн.

— Тя би трябвало да замине за Англия.

— Така си е. Съгласен съм, но Майрън няма да иска и да чуе. Въпреки това — продължи заговорнически комисарят — може да успеем да хвърлим прах в очите на хората. Не казвай на абсолютно никого къде отиваш, просто дай да се разбере, че за известно време отвеждаш семейството си от Холоуман, отиваш на летището, все едно се каниш да се качиш на самолет за Ел Ей. Ще поговоря с Майрън и

ще го заплаша, че еврейската му душа ще гори в католическия ад. Той ще трябва да разтръби, че Дездемона и Джулиън заминават при него. Става, нали, така никой няма да ви проследи до летището или ако имате опашка, тя няма как да се вмъкне в залата за отвеждане към самолета. Така ти се оправяш в Лондон за два или три дни и никой няма да пита къде си.

Накрая единствено Дилия и Джон Силвестри знаеха къде Кармайн бе отвел съпругата и сина си. След като размисли, реши, че може да се довери и на Тед Кели, който щеше да раздрънка в „Корнукопия“, че Кармайн е заминал за Ел Ей и щял да се върне на мига, ако нещо се объркало.

Дездемона бе облекчена и възторжена, обясняваше на жените от семейството на Кармайн, че очаква с нетърпение гостуването на същото място, където двамата бяха прекарали медения си месец: палата „Хамптън Корт“ на Майрън, чиято щедрост се забелязваше на всяка крачка. От вкъщи ги взе лимузина, в която имаше достатъчно място, за да поканят гости за малко парти, и ги качиха на самолета, без да се налага да се блъскат с останалите пътници. Въпреки че Кармайн настояваше, че билетът му е за икономична класа и само съпругата и синът му пътуват в първа класа, той бе настанен до тях в първа, защото, както обясни любезната стюардеса, просто са го преместили, тъй като разполагали със свободно място. Веднага забеляза, че останалите пътници от първа класа потръпнаха, когато видяха бебе, и лапнаха по едно допълнително хапче, за да са сигурни, че няма да се събудят, когато пеленачето ревне. Нямахше нужда да се притесняват, помисли си той с усмивка; на Джулиън му беше безкрайно приятно, намръщи се, докато се издигаха и спускаха, но не заплака. За него това бе нищо и никакво преживяване в сравнение с гмуркането в пристанището на Холоуман.

— Предпочитам влака — заяви отегчената Дездемона.

Майрън ги беше настанил в „Хилтън“. Беше се сетил, че луксозните хотели в Лондон нямат големи асансьори, високи врати и дълги легла. Дездемона имаше нужда от пространство, особено когато се качеше в асансьора с бебешката количка. Затова избра „Хилтън“.

Това не бе първото посещение на Кармайн в Лондон, а пък Дилия беше открила нужното име — професор Хю Лефивър. Дори му беше уговорила час за среща — в единайсет на следващата сутрин, в дома на професора в Сейнт Джонс Уд. Очевидно доктор Лефивър не обичаше да се храни в ресторанти, дори да бяха скъпи. Кармайн щял да пие с него чаша чай, казал той на Дилия.

Капитанът очакваше да попадне в квартал на заможни хора, но се озова на улица, където къщите бяха залепени една за друга, доста запуснати, архитектурата напомняше джорджианската, пред всеки вход се виждаха мръсни стълби, а отстрани на вратите бяха сложени табелки с ръчно написани имена. Откри къщата, която търсеше, качи се по стълбите и прочете, че Лефивър живее в апартамент 105, докъдето се стигаше по разклатена стълба в мрачен коридор. Звънец нямаше, а 105 не беше на първия етаж. Погледна към часовника си, за да се увери, че е дошъл навреме, след това се заизкачва по тъмните стълби към площадка с пет врати. Търсеният апартамент беше в дъното и прозорците със сигурност гледаха към двора. Почука.

— Влез! — прозвуча гласът на обитателя.

Както предполагаше, топката превъртя и вратата се отвори. Кармайн влезе в огромна стая, в която влизаше светлина само от два прозореца в този мрачен ден. И тази стая, както и останалата част от къщата беше мрачна. Тапетите бяха избелели, на места се бяха разлепили, плътните кадифени завеси бяха осяяни с петна, а пък мебелите, от най-различни стилове, бяха очукани, съдрани, дамаската на някои пробита. Навсякъде бяха пръснати книги, а едната стена бе скрита от огромна библиотека. Бюрото бе отрупано с документи, на ниската масичка до него бе поставена механична пишеща машина.

Мъжът стоеше край прозореца и се обърна към Кармайн, когато той пристъпи напред, протегнал ръка към домакина си.

— Професор Лефивър?

— Аз съм. Заповядайте, седнете, капитан Делмонико.

— Къде, господине?

— И тук става. Така светлината ще пада върху лицето ви. Хм! Сигурно жените напълно полудяват във ваше присъствие. Типичен представител на Новия свят — Америка, Австралия, Южна Африка — няма значение. Хората от Стария свят са с по-омекотени черти, не са чак такива отявлени мъжкар.

— Досега не съм забелязал някоя жена да е полудяла по мен — усмихна се небрежно Кармайн. Добре подбран подход — хем му прави комплимент, хем го кара да се чувства неловко. Е, професоре, само че и аз съм запознат с тази игричка. Той се огледа озадачено. — Това ли е най-доброто, което Англия може да предложи на един истински професор? — попита.

— Аз съм комунист, капитане. Етиката не ми позволява да живея в удобства, след като толкова много хора не знаят какво е приличен живот.

— Само че личният ви живот не може да им донесе никаква полза, господине!

— Не е там работата! Важното е, че сам съм избрал да живея спартански, за да докажа убежденията си пред хора като вас, които живеят в лукс. Сигурно във вашия дом разполагате с всякакви глезотии.

Кармайн се разсмя.

— Не са чак всякакви, единствено онези, които улесняват съпругата и децата ми.

Добро попадение! Професор Хю Лефивър се напрегна, което не бе никак лесно за човек, скован от артрит. Преди двацет години, когато Ерика Девънпорт е била негова студентка, сигурно е бил привлекателен мъж, висок, вероятно е притежавал самоувереност, наслаждавал се е на красотата си, на тесния, фин, прав нос, на черните вежди и мигли, на гъстата черна коса, пусната дълга, и на наситеносините очи. Тази красота все още се забелязваше, но болката и преживените трудности бяха оставили своя отпечатък, както отвън, така и отвътре. Малко топлина, прилична храна и помощ в почистването на къщата щяха да спрат нашествието на нежеланите болести. Само че, не, помисли си Кармайн, човекът си имаше принципи, етика, и когато заговорих за удобства, той реагира така, все едно забих остен в слабините му.

— Как харчите парите си? — любопитства Кармайн.

— Дарявам ги на комунистическата партия.

— За да може някой лицемер от партията да си живее в разкош.

— Не е така! Всички сме убедени в правотата на каузата.

Крайно време бе да престане да го дразни. Кармайн се приведе напред.

— Извинете ме, професоре, нямах намерение да обиждам нито вас, нито идеалите ви. Секретарката ми ви е казала — между другото, радвам се, че имате телефон — че ми трябва информация за миналото на доктор Ерика Девънпорт, която, доколкото разбрах, е била ваша студентка.

— А, да, Ерика! — усмихна се старецът и показа развалените си зъби. — Че защо да отговарям на въпросите ви? Да не би в сената да се е появил някой нов Маккарти? Да не би капиталистическото ви правителство да я е погнало за нещо? Напразно сте се разкарвали, капитане.

— Ерика Девънпорт е мъртва. Била е убита по особено жесток начин, след като е била изтезавана, счупени са всички кости на ръцете и краката ѝ — обясни спокойно Кармайн. — Не съм оръдие на капитализма, просто детектив от отдел „Убийства“, който разследва смъртта ѝ. Политическите ѝ възгледи не ме интересуват. Затова пък убийството ѝ е от първостепенно значение.

Лефивър се разплака, без да се крие, както правят старците; с течение на годините по стената на емоционалния язовир се появяват твърде много пукнатини. Личеше, че тя не е била безразлична на стария професор.

— Просто ми разкажете каква е била преди двайсет години, господине.

— Каква ли? — Сините очи се ококориха. — Беше като слънцето, като звездите! Кипеше от живот и ентузиазъм, беше готова да промени света. Всички в Лондонския университет бяхме леви, с това бяхме известни. Когато дойде, бе донякъде готова, така че не бе никакъв проблем да завършим процеса. Когато открих, че говори свободно руски, разбрах колко важна ще бъде за бъдещето ни. Оставих я да си въобразява, че ме е прелъстила, след което се заех със задачата си — както се казва, вербувах я. Москва, разбира се, прояви огромен интерес, особено след като установих колко е интелигентна. Възможността да бъде вмъкнат спящ агент в някоя важна американска корпорация не беше за изпускане. Ала тогава тя започна да се двоуми, дори се отдръпна.

— Защо сте толкова откровен, професоре? Та вие говорите както за вашето, така и за нейното предателство.

— Какво предателство? Нищо не съм направил — усмихна се доволно Лефивър. — В университета няма нищо, към което Москва да прояви интерес, освен кадрите. — Неочаквано той замълча и погледна Кармайн напълно объркан. — Чай! Дошъл сте, за да пием чай! — заяви той.

— Благодаря, няма нужда. Разказвайте за Ерика.

— Шефовете ми от партията поеха случая и уредиха Ерика да замине за Москва, да се запознае с видните личности. Тя тръгна със специален паспорт, който ѝ бяха подготвили от КГБ, докато нейният беше подпечатан на различни граници, за да има доказателство, че е обиколила стара Европа, бяха ѝ осигурени и сувенири. Тъй като тогава бе началото на студената война, в Москва бяха много внимателни с Ерика, на която можеше да ѝ се наложи да чака дълго, преди да бъде пусната в действие.

Лефивър стана, пристъпи към прозореца и се загледа към двора, пълен с неподдържана избуяла трева и безразборно пръснати боклуци — стари керосинови печки, нощни гърнета, метални ракли. Добре че поне не бяха изхвърлили старите си перални, помисли си Кармайн и надникна над рамото на стареца. Изглежда всички наематели бяха членове на комунистическата партия.

— Значи Ерика е заминала за Москва през лятото на 1948-а.

— Да — потвърди Лефивър, замълча отново, намръщи се и захапа долната си устна. Въздъхна и се върна на стола си.

— Какво се е случило в Москва?

— Първото пътуване — три седмици — мина великолепно. Ерика се върна щастлива и доволна, направо беше на седмото небе. Беше се запознала с всички членове на Централния комитет, беше стиснала ръката на Сталин. По това време той не бил в най-добро здраве. След това замина повторно в Москва, където трябваше да се проведе обучението ѝ, и съответно да докаже верността си. Прекара там девет седмици. За всеки друг щели да отделят повече време, но тя била схватлива ученичка и много запалена. Освен това приносът ѝ щял да бъде забележителен.

Той замълча отново, очевидно разстроен. Ако тя не беше мъртва, Кармайн знаеше, че никога нямаше да научи тези подробности. ФБР и ЦРУ със сигурност се бяха добрали до професора, когато са започнали да търсят Одисей, но старият се е придържал към „обиколката“ на

Ерика из стара Европа. Признанията идваха след новината за смъртта ѝ, помисли си той. Този самотен и пренебрегван старец най-сетне можеше да говори открито, без да я застраши.

— Вече разкрихте, че тя е била предател, професоре. Какво друго?

Най-сетне той се реши да продължи.

— Последната вечер в Москва Ерика е била изнасилена. От онова, което ми разказа, случило се на вечеря, където партийни дейци и офицери от КГБ се напили. Не ми стана ясно защо са се спрели на нея, още повече, че е била любимката на шефовете, че била американка, много красива и не си лягала с всеки.

— Изнасилването е било ужасно — каза тихо Кармайн. — По време на аутопсията, двайсет години по-късно, все още са останали белези. Как е оцеляла, господине?

— Стегнала се, за да се върне в Лондон, както беше по план. Дойде при мен. Изпратих я в болница „Ги“, където работеше мой приятел. Онези дни бяха страшни, борехме се с многобройните проблеми на здравната система. Уредихме картонът ѝ да се изгуби. По онова време Лондон беше коренно различно място. В страната все още имаше купонна система, беше трудно човек да си намери прилични дрехи — много удобно положение за всички нас, които преподавахме във висшите учебни заведения. Някои от най-умните студенти паднаха в ръцете ни като зрели плодове.

— Ами Ерика? Сигурно след второто връщане от Москва е била неузнаваема — подхвърли Кармайн.

— В едно отношение беше точно така. В друго не беше. Пламъкът беше угаснал, заменен от ледена решителност. Тя прекрати сексуалния си живот, докато някой не я накара да осъзнае, че сексът е най-мощното оръжие в ръцете на красива жена. Научи се да прави фелацио. На нейно име в банка в Бостън беше прехвърлена огромна сума и тя започна възхода си. След няколко съзлививи писма спряхме да поддържаме контакт.

— Значи не знаете, че се е издигнала на ръководен пост в голяма американска компания, която произвежда военни оръжия? — попита Кармайн.

— Наистина ли? — попита очарован Хю Лефивър. — Та това е просто прекрасно!

— Само че не е шпионирала за Москва.

— Откъде сте сигурен? След обучението, което е преминала, е била в състояние да заблуди всеки.

— Ерика е била параван за някой друг. Сигурно е имала контролър — човек, който е направлявал действията ѝ и ѝ е казал какво да върши. Никога не се е държала като обигран шпионин, защото не е била обигран шпионин. Просто е била използвана за параван.

— Надявам се да сте прав, капитане. Ако сте, тогава в компанията на Ерика някой продължава да действа. Великолепно, просто великолепно.

Когато Кармайн си тръгна, той вървя пеша чак до „Хилтън“, като мина през Риджънтс Парк сред азалиите и рододендроните, цъфналите дървета и плътния килим забележително зелена трева. Не беше като Хайд Парк, но и тук беше очарователно. Най-сетне намери павилион за напитки и си купи чаша чай, за да отмие горчивия вкус, останал след срещата с Хю Лефивър. Професорът беше старец, инвалид, поддържан от идеологията. Имаше много такива като него; може би върваха в различни идеологии, но крайният резултат щеше да е същият.

Двамата с Дездемона седнаха да обядват в едно кафене, след като тя се върна от дълга разходка в Хайд Парк с Джулиън в детската количка — не бе минал и ден, и типично английското произношение на съпругата му разцъфтя с нови сили. Важното бе, че тя изглеждаше отпочинала и спокойна, въпреки че бе ходила на разходка. Майрън може и да бе досадник, но за някои неща се оказваше прав.

Как да ѝ съобщи, че скоро ще се прибере вкъщи? Най-добре бе да го каже направо, без да се извинява и без да шикалкави.

— Научих всичко, което ми беше необходимо от професор Лефивър — започна той и се протегна, за да стисне ръката ѝ. — Това означава, че трябва да се прибера.

Светлината в очите ѝ угасна, но тя се овладя и донякъде прикри разочарованието си.

— Знам, че ако имаше как, щеше да останеш — каза спокойно, — значи въпросът е спешен. Предполагам, че всички съпруги на полицаи преживяват подобни моменти — затова разводите при тях са

толкова чести. — Тя се усмихна. — Но ти, капитан Делмонико, не си въобразявай, че ще се отървеш толкова лесно! Да, ядосана съм, но когато се омъжих за теб, знаех що за човек си. А ти просто привличаше към себе си гадните случаи! Направи ми впечатление веднага. Леглото ми ще бъде студено, но твоето ще бъде още по-студено, защото няма да имаш Джулиън. Просто ми обещавай, че когато всичко приключи, ще ме доведеш отново тук. И не искам лукса на Майрън! Дори някой смрадлив хотел на Глостър Роуд ще свърши работа — ще издържа на миризмата и на зеле, и на кърви. Няма да има нужда да наемаме закрыта количка, защото на Джулиън му е по-приятно в откритите. Наследил е твоето любопитство, любов моя, и обича да гледа какво става около него.

— Добре, разбрахме се — отвърна Кармайн и целуна ръката ѝ. — Независимо от всичко аз ще продължа да се притеснявам. Лондон е голям.

— А, ние няма да останем в Лондон — заяви без колебание Дездемона. — Вече съм се разбрала с Дилия. И двете бяхме наясно, че ще хукнеш да се прибиращ, затова с Джулиън ще гостуваме на родителите на Дилия в Котсуолдс. Никой няма да разбере къде сме отишли. Благодарение на щедростта на Майрън, ще стигнем там безпроблемно. Ще ти призная, че потръпвам от ужас при мисълта да се боря с бебе, количка и багаж, докато се качваме на влака, затова ще пътуваме с ролс.

— Следващия път ще бъде влак, автобус и такси — предупреди той.

— Да, но ти ще бъдеш с нас, за да ни помогнеш. Аз съм едра жена, Кармайн, но имам само един чифт ръце.

Кармайн започна да се сеца за какво намеква тя.

— Ядосана си ми! Боже, какво облекчение!

— Разбира се, че съм ядосана! — извика гневно тя. — Да не би да си въобразяваш, че е много весело да си образцовата съпруга на полицай! Не предполагам, че ще откриеш всичко, което търсиш, толкова бързо. Мислех, че ще останеш с нас поне три дни. Още не съм видяла кралската корона!

— И аз не съм.

— Колко време ми остава? — попита тя.

— Смятах да проверя дали има полет довечера, но ще попитам за утре сутринта. Да не би да си се подготвила да ме линчуваш?

— Не, поне довечера ще се гушнем в огромното легло. Ще звънна на госпожа Карстеърс, за да я предупредя, че ще отидем, след това напускаме хотела заедно и заминаваме с ролса на Майрън. Ние сме на запад, така че ще минем покрай „Хийтроу“ и ще те оставим — обеща Дездемона.

— Чудесен план, прекрасна госпожо. Според мен, тук не те грози опасност, но няма да е зле да сме по-прикрити, ако трябва да използвам шпионска терминология. Никой не знае, че родителите на Дилия живеят тук.

— Всичко се върти около шпионажа, нали?

— Аз се интересувам единствено от убийството — подчерта Кармайн.

Най-сетне, помисли си той доволно, когато автомобилът го остави на „Хийтроу“, се отървах от Майрън Мендел Манделбаум! Мога да си използвам билета за икономична класа и да изтърпя неудобната седалка в продължение на девет часа. Само че Майрън все пак имаше последната дума. Щом се качи на борда, главната стюардеса притича до опашката, където беше мястото му, и го премести в първа класа. Кармайн пое кристална чаша с бърбън и сода и се потопи в удоволствията на охолния живот.

— Извадил си страхотен късмет — отбеляза Тед Кели, когато Кармайн приключи разказа си. — На няколко пъти сме се пробвали при професор Лефивър, но той се кълнеше, че Ерика Девънпорт била просто поредната умна американска студентка, която се възползвала от мъдростта на университета. Лъжлив дърт пръч! Заблудил ни е до един и през всичкото време се е надувал с членството си в комунистическата партия. Англия е пълна с комунисти, които открито говорят за възгледите си, а нашите, опасните, се изпокриха, когато Джо Маккарти излезе на сцената. Той причини повече злини, отколкото добро.

— Винаги става така, когато има лов на вещици — кимна Кармайн.

— Независимо от всичко, не успяхме да научим кой знае какво за Ерика.

— Не съм съгласен. Одисей вече няма параван. Ти установи ли кога точно са започнали да изтичат тайните от „Корнукопия“?

— Когато нашият параван е постъпил на работа преди десет години. Кражбите излязоха наяве покрай ракетния горивен регулатор, тогава твърде много хора научиха какво става — обясни Кели.

— Откакто подплашихме Ерика, изтекла ли е друга информация?

— Мислиш, че нещо подобно се е случило на банката на „Максуел“ ли?

— Именно.

— Не знаем — отговори колебливо Кели. — В дизайна на червените не се е появило нищо забележително, въпреки че ние имаме страхотни открития. Нашите шпиони не успяха да открият абсолютно никаква следа.

— Според мен, Одисей се е покрил. Той е натрупал тайни, които си чакат реда, но просто не е сигурен кога да ги пласира. След като вече е запушил устата на Ерика, сигурно се е притаил, въпреки че поведението му зависи от онова, което му е казала, докато я е измъчвал.

— Какво може да му е казала? — поинтересува се Кели.

— Първо, всичко, за което са разговаряли двамата със Скепс на банката на „Максуел“ — обясни Кармайн. — Одисей може и да не е бил там онази вечер, но е възложил на Ерика да разпита Скепс за нещо — може би доколко Скепс е информиран. Само че тя си е затраяла, докато не е пристигнало изнудваческото писмо на Пю. Нямаме представа дали то е било адресирано до нея, дали тя не го е предала на Одисей, или е било директно изпратено до него. — Кармайн изръмжа гърлено. — Независимо дали ти харесва или не — на мен никак не ми харесва! — налага се да отида отново до Орлиънс, за да се срещна за пореден път с Филомина Скепс. След като Ерика е мъртва, тя сигурно ще бъде по-словоохотлива за отношенията си с нея.

— Защо не вземеш самолет!

Кармайн се подсмихна подигравателно.

— Да, веднага! Там няма въздухоплателен транспорт, а дори да имаше, комисарят никога не би одобрил разход за самолет.

— Боже, Кармайн, понякога си адски тъп! Аз ще те откарам с хеликоптера на ФБР.

— Тъкмо затова — изсъска мрачно Кармайн — ние смотаните провинциални ченгета мразим ФБР! Само пилеете пари. Не че това ще ме накара да отхвърля предложението ти.

— Утре става ли?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Как е семейството ти в Лондон?

— Миткат напред-назад — отвърна Кармайн, но не призна пред новия си съюзник, че Дездемона и Джулиън са се настанили в къща между селата Тъпър Слотър и Лоуър Слотър^[1]. Вече бе станал такъв параноик, че бе сложил на телефона си кодиращо устройство и шепнеше всеки път, когато говореше с Дилия за семейството си. В някакво ъгълче на ума си се питаше какво ли си са си помислили семейство Карстеърс, когато са научили, че телефонът им е снабден с кодиращо устройство, но това бе последната му грижа; нямаше да позволи някой да посегне отново на Дездемона и Джулиън.

— Жалко, че не поостана още малко с тях.

— Жалко наистина, но поне са в безопасност, докато разглеждат забележителностите.

— Разбрах — поде колебливо Тед Кели — какво представляват снимките от апарата към телескопа. Одисей е искал да провери как да се добере до дома ти по крайбрежието. Оттам не може да мине всеки, защото имотите на съседите ти стигат чак до водата.

— И аз мислех за същото, Тед. Тъкмо затова е изпратил помощника си, който е или по-издръжлив, или по-млад, или може би и двете. Сигурно си мисли, че не знаем за помощника, и като го изпраца тук или там, си създава алиби. — Кармайн се усмихна накриво. — Странното е, че нейният труп не е първият, който се е появявал в този имот. Една нещастна девойка била изоставена там, когато предишният собственик на имота още е живеел в него. Тялото било пренесено с гребна лодка, докато трупът на Ерика е бил носен или влачен покрай брега.

Кели го зяпаше напълно изумен.

— Господи! Светкавица да падне два пъти на едно и също място! — възкликна той. — Говориш за случая с Призрака, нали?

— Да. Тя беше буквално поставена в края на пътеката, а не на киснатата във водата.

Агентът на ФБР се изправи.

— Звънни ми, когато си готов за Филомина Скепс. Хеликоптерът чака на мястото, което в Холоуман наричате летище.

Кармайн се ухили.

— Имаме ежеседмични полети до Ню Йорк и Бостън — изтъкна той. — Ти забрави ли, че „Чъб“ има правен факултет, медицински факултет и тук бъдещите специалисти избуяват като бурени на необработена нива? Винаги има разни експерти от „Чъб“, които дават свидетелски показания в някой процес.

Колко по-различно бе да се пътува по въздух! Двайсет и пет минути след като излетяха от Холоуман, Кармайн бе на малкото летище в Чатам за частни самолети. Усещането по време на полета бе странно, особено когато поглеждаше надолу — през повечето време под тях имаше вода — хеликоптерът приличаше на стъклена купа отвътре, а отвън на комар. Пилотът се оказа мълчалив, не продума, докато управляваше насекомото, заговори чак когато Кармайн слизаше.

— Ще чакам тук — заяви той.

Автомобил, подобен на форд „Феърлейн“, бе паркиран край оградата, ключовете бяха оставени на таблото, макар наоколо да не се мяркаше жив човек. Виж ти, помисли си Кармайн, от ФБР искат госпожа Скепс и господин Тони Бера да си помислят, че съм пристигнал с полицейския си автомобил, друсал съм се по целия път и съм в гадно настроение.

Между първото му посещение и сегашното, селцата на Кейп Код се бяха покрили със зеленина и майските цветя бяха нацъфтели; денят беше чудесен, а Атлантическият океан — спокоен и син. Продължавам да искам вила тук, помисли си Кармайн. Ще бъде страхотно, ако мога да доведе децата да пошляпат във водата, да ги науча да плуват, да им покажа как се строят пясъчни замъци и да си правим пикници с фъстъчено масло и желе. Онова, което синът ми преживя в пристанището на Холоуман, няма да му се отрази по никакъв начин. Джулиън не е нито срамежлив, нито затворен, твърде много прилича на майка си.

Замисли се за тях, докато шофираше към къщата на семейство Скепс. Хора като съпругата на Кори смятаха, че всяка външна проява на щастие е показност, но тя, Морийн, си беше такава; така и не можа да повярва, че останалите жени не са обзети от същото недоволство като нея. А никой — дори Патрик — не отчиташе значението на възрастта. Повечето му връстници имаха десетгодишни бракове, когато двамата с Дездемона се ожениха, а събитията, които ги сблизиха, бяха колкото опасни, толкова и изтощителни. Дездемона не бе омъжена преди това, а неговият първи брак бе кратък, двамата се бяха събрали от страст, не от любов. Възрастта, мислеше си той, донася мъдрост, но също така и истинска благодарност за щастие то да споделиш живота си с човек, когото обичаш, а и не по-малко харесваш.

Филомина Скепс беше в градината и го наблюдаваше, носеше дънки с отрязани крачоли, гуменки и най-обикновена бяла тениска. Загорелите ѝ крака бяха стегнати, личеше, че не си е сложила сутиен, но пък гърдите ѝ нямаха и нужда от него; гъстата ѝ черна коса бе прибрана небрежно. Сякаш се бе опитала да изглежда като младо момиче, но не бе успяла. Красотата ѝ бе подходяща за някой френски салон, не за уличен пазар.

— Капитане — предложи тя, като стискаше силно ръката му, — ако седнем зад къщата, можем да се насладим на свежия въздух, без да ни е студено. Много обичам да съм на чист въздух.

— Къде е господин Бера? — попита Кармайн и я последва към къщата и покрития с плочи вътрешен двор.

— Ще дойде, когато успее — рече тя и посочи бял раkitов стол. — Искате ли лимонада?

— Благодаря.

Той я изчака да се настани, да побъбри колко се радва на пролетта и свежия въздух, наблюдаваше я как отпива от напитката си. Очите ѝ бяха зелени като вода, пълна с преплетени водорасли, напрегнати, променливи.

— Не се ли изкушихте да заминете за Ел Ей и да присъствате на погребението на Ерика? — попита и подаде чашата си за още лимонада.

— Никак. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя замига често. — Никой не иска да ми каже как е умряла, капитане, само повтарят, че била убита. — Този път в очите ѝ блестеше прямота и решителност. —

Знам, че макар и строг човек, вие сте мил, затова ми кажете. Как е умряла? Много ли мъчителна е била смъртта ѝ?

— Да, много. Първо е била изтезавана. Всички кости на ръцете и краката са били счупени. След това ѝ е била надяната въжена примка.

— Обесили са я?

— Не. Просто са я удушили. Вероятно това е било истинско облекчение.

Сълзи нямаше, но създанието, което се криеше зад очите ѝ, се бе отдръпнало на място, което той не можеше да достигне.

— Ясно — въздъхна Филомина. — Странен начин да бъде измъчвана. Няма нищо сексуално.

— Тук не става въпрос за сексуално убийство. Доколкото знам, е била измъчвана за информация. Дебелите учебници със сигурност има какво да кажат по въпроса за секса, но понякога се питам доколко познаваме убийците, чийто мотив е сексът. Някога да ви е хрумвало, че тя може да е в опасност?

— Не съм и помисляла за убийство. Изнасилването би било разбираемо, защото Ерика буквално си го просеше — беше толкова студена, не проявяваше абсолютно никакъв интерес към секса. Определени мъже възприемат подобно поведение като нужда на жената от секс и това ги подтиква да действат.

Господи, на това му се казва интелигентна жена! — помисли си той.

— Вие знаете ли, че като млада е била изнасилена от няколко души?

— Не, но този факт обяснява много неща.

— Не ви ли се е доверила?

— Казах ви, капитане. Не бяхме близки.

— Не и в последно време, но преди сте имали добри отношения. Няма смисъл да отричате, госпожо Скепс.

— Да, по едно време бяхме дори приятелки. Тя стана любовница на Дезмънд заради мен — аз я помолих. Това, разбира се, промени приятелството ни, въпреки че дълго време след това останахме близки. Ако знаех за изнасилването, нямаше да я моля. Бях невероятна егоистка, капитане. Докато Ерика го задоволяваше, Дезмънд ме беше оставил на мира. Останах учудена, когато тя призна, че са правили единствено фелацио, но на повечето мъже им е приятно.

— Защо останахте изненадана? — поинтересува се Кармайн.

— Защото тя изобщо не се интересуваше от секс. Не просто не се интересуваше, ами го беше отписала. — Филомина Скепс размаха ръце. — Моля ви! Нека сменим тази ужасна тема!

— Защо станахте приятелки?

— Бяхме сродни души. Интелектуално си подхождахме. Обичахме да четем, обичахме да обсъждаме онова, което сме прочели — разнородните дейности, феномени и същества по света ни очароваха. Обичахме красотата във всичките ѝ премени — и щръкналите пипала на нощните пеперуди, и дъгоцветните отблясъци по крилата на бръмбарите, по люспите на рибите — каквото се сетите, всичко ни доставяше удоволствие. Нито една от нас не се беше радвала на подобно прекрасно приятелство. Затова, когато приключи, аз бях сломена.

— Защо приключи? Как приключи?

— Все още не знам. Ерика сложи край изневиделица. Случи се през ноември 1964-та, на Деня на благодарността. Бях я поканила да обядва с мен, Тони и малкия Дезмънд. Само че тя пристигна много рано. Бях в кухнята — разказваше тъжно Филомина Скепс — пред плота и правех плънката за пуйката. Ерика влезе, застана на около три метра от мен и заяви, че с приятелството ни било свършило. Мразела ме, било ѝ писнало да се преструва. Малкият Дезмънд я ненавиждал, било ѝ писнало и от неговото отношение. Изреди още поне десет причини, горе-долу в същия дух. Бях толкова слисана, че не знаех какво да кажа, затова стисках хлебните трохи в шепи и я слушах. След това тя се въртна и излезе. Просто така! Не я видях повече, освен в случаите, когато се засичахме на различни събития, които нямаше как да пропуснем.

— Сигурно ви е било много мъчно, госпожо Скепс.

— Беше истинска трагедия! Животът ми се промени до неузнаваемост след това.

— Как приехте факта, че бившият ви съпруг е прехвърлил на Ерика контрола върху наследството на сина ви?

— Почувствах се много нещастна, но не бях изненадана. Дезмънд бе готов на всичко, за да направи живота ми непоносим. Тони го понесе много по-зле. Не успя да намери нито дума в завещанието, за

която да се захване. Сега, след като Ерика е мъртва, ще бъде различно — заяви тя, без да крие задоволството си.

— А синът ви защо ненавиждаше Ерика? — попита Кармайн.

Тя му отправи крива усмивка.

— От ревност, разбира се! Усещаше, че Ерика е не по-малко важна за мен от него и в едно отношение бе прав. Интелектът си търси достойна компания и колкото и да обичаме децата си, те трудно могат да задоволят интелектуалните ни изисквания. Умните деца го разбират. Малкият Дезмънд обаче не е чак толкова умен. Затова ненавиждаше Ерика, тъй като тя ме откъсваше от него. Когато приятелството ни приключи, синът ми ликуваше. Това ми напомня, че е крайно време да престана да го наричам малкия Дезмънд. Вече е просто Дезмънд.

Кармайн не можеше да си обясни как успя да остане с безизразно лице, докато тази странна жена изсипваше пред него смес от Едип, Клитемнестра, Медея и още поне десетина други гърци, намерили достойно място в учебниците по психология. Искрено се надявам, помисли си той, че когато тази ужасна амалгама гръмне, ще съм се пенсионира. Господи, каква каша!

— Мамо! — прозвуча глас.

За вълка говорим, а той в кошарата!

С двама мрачни родители нямаше как и детето да не е мрачно, въпреки че физически приличаше повече на Филомина, отколкото на баща си. Вече бе навлязъл в пубертета и растеше като фиданка — беше станал по-висок от майка си. Беше само по дънки, с широки рамене и тесен ханш, с изразителни ръце и стъпала. Движеше се грациозно. Лицето му бе съчетало и женски, и мъжки черти, сякаш бе двуполово създание и Кармайн си каза, че едва ли видът му ще се промени, когато възмъжее. Имаше изящни черти, типични за Северна Европа, и големи яркозелени очи, обрамчени с черни мигли. Нямаше акне; мургавата му кожа беше безупречно гладка, по нищо не личеше, че ще се появят пъпки.

Кармайн усети, че настръхва. Тук имаше нещо.

Момчето се облегна на майка си, застанал отстриани на стола ѝ, и тя извърна глава с усмивка, за да го целуне по ръката.

— Капитан Делмонико, това е синът ми, Дезмънд.

— Здравей — каза Кармайн и протегна ръка.

Момчето пое ръката, но доста предпазливо, с лека неприязън, която пролича по свиването на червените устни.

— Здравсти — отвърна и погледна майка си. — Да не би да е заради злата вещица от „Корнукопия“?

— Да, скъпи, заради Ерика Девънпорт. Искаш ли лимонада?

— Не. — Той остана неподвижен като статуя на Праксител, без да забележи, че посетителят едва се удържа да не го изрита, за да го научи на прилично държание. — Скучно ми е — оплака се.

— Имаш толкова много за учене — започна тя.

— След като коефициентът ми на интелигентност е двеста, мамо, уроците не са никакъв проблем! — тросна се хлапакът. — Трябва ми по-голяма библиотека.

— Така си е — съгласи се Филомина и погледна жално към Кармайн. — За съжаление, се налага да се преместим в Бостън. Тук се чувстваме чудесно, но за Дезмънд не е благоприятно. — Вдигна глава към сина си. — Щом приключим с документите и всичко останало, скъпи, заминаваме за Бостън. Само още няколко седмици. Така каза Тони.

— Значи напълно си оздравял от шарката? — попита Кармайн.

На момчето не му стана приятно, че гостът е заговорил за тази плебейска детска болест, затова се престори, че не е чуло въпроса.

— Къде е Тони? — попита, без да крие раздражителността си.

— Ето ме! — прозвуча гласът на адвоката откъм задната врата.

Промяната у младия Дезмънд бе колкото неочаквана, толкова и драматична; той грейна, втурна се към Бера и го прегърна.

— Слава богу, Тони! — извика. — Да се поразходим с лодката. Скучно ми е.

— Става — съгласи се Бера, — но първо трябва да поговоря с капитана. Ти иди да приготвиш нещата. Трябва ни стръв.

Момчето тръгна, но преди това пошушна още нещо на Бера. Кармайн потисна въздишка на тъга и отвращение. Малкият Дезмънд вече бе въведен в секса, но не от жена. Бера бе неговият наставник в това отношение. Кармайн отново се сети за древните гърци.

— Малкият Дезмънд преувеличи ли за коефициента си на интелигентност? — попита, щом момчето се отдалечи достатъчно.

— Донякъде — засмя се Бера, — въпреки това коефициентът му е в границите на гениалността. — Намръщи се. — Иначе е доста

ограничен. Уменията му са изцяло математически, не артистични, а му липсва и любопитство.

— Безпристрастно мнение за човек, който ви е предан.

— Така и трябва да бъде — отвърна Бера, притеснен, че Кармайн е разбрал какво става между него и момчето.

— Предполагам, че сега ще оспорите завещанието — подхвърли Кармайн.

— Май няма да е необходимо. Завещанието на Скепс не предвижда нищо, в случай че Ерика умре. Ако бъдат назначени попечители и всичко бъде изпитано така, че съдът в Ню Йорк да остане напълно доволен, няма да възникнат никакви разправии — отвърна небрежно Бера. — Майката на момчето е напълно подходящ настойник, а бившият ѝ съпруг е бил крайно несправедлив към нея. Представяте ли си Фил Смит или някой друг от борда на „Корнукопия“ да превърне в ад живота на Филомина? Стига да бъдат избрани за попечители, всичко ще бъде наред.

Твърде повърхностно обобщение за пред човек, когото очевидно смята за невежа по правните въпроси, помисли си Кармайн, но сигурно накрая ще стане точно така. Пък и отговаря на въпроса ми. „Корнукопия“ ще си остане под същото ръководство поне още три или четири години. След това нещата ще поеме малкият Дезмънд, стига да е завършил „Харвард“ дотогава и да е влязъл в играта. Хомосексуалността му никак не ме притеснява. Повече ме тревожи патриотизмът му. Тед Кели сигурен ли е в предаността на Антъни Бера в това отношение? Ще го попитам!

Кармайн се изправи и се сбогува. Филомина не го изпрати до автомобила, но Бера го придружи и огледа колата.

— Доста километраж навъртяхте, след като това е третото ви идване — отбеляза той и задържа отворена вратата.

— Да, какво да се прави — съгласи се Кармайн, настани се зад волана, помахаша с ръка и потегли.

Няколко минути по-късно излетя и хеликоптерът се насочи към залива Нантъкет.

— Това Нантъкет ли е, или Мартас Винярд? — попита той, когато водата се превърна в пъстра зеленина.

— Мартас Винярд — отвърна пилотът.

И така, след като се спусна над брега на Кънектикът, хеликоптерът се върна в Холоуман, докато феърлейнът все още щеше да криволичи покрай брега на Кейп. Кармайн реши да купи на агент Тед Кели бутилка от любимото му питие. Каква огромна разлика! Успя да се върне навреме за обяда в „Малволио“. Цялото пътуване бе отнело по-малко от три часа.

Тъй като нямаше по-добро занимание, следобед той се отправи към най-омразното му напоследък място — „Корнукопия“.

Фил Смит се беше преместил в кабинета на Дезмънд Скепс, но не се беше възползвал от услугите на секретаря Ричард Оукс, отбеляза Кармайн, докато чакаше дъртата драконка да го покани.

Всички промени на Ерика в кабинета бяха непокътнати, но женствеността се бе изгубила; нямаше ги вазите с цветя, а картините с романтични провинциални пътеки бяха заменени с мрачни гравюри на Хогарт, зелената кожа бе сменена с червена.

— Трябват ви няколко знамена със свастики — подхвърли Кармайн.

— Моля?

— Тук има много черно, бяло и червено. Твърде нацистка обстановка.

— Вие, капитане, имате склонност да правите доста подстрекателски забележки, но днес нямам намерение да захвапя въдицата — усмихна се Смит. — Прекалено щастлив съм.

— Май не одобрявахте шефката, а?

— Че има ли мъж, който би я одобрил? Бях готов да преглътна и фуста за началник. Но се дразнех от нерешителността ѝ.

Може би, за да се престори на опечален, Смит беше облякъл черен копринен костюм с черна вратовръзка, обсипана с бели точки; копчетата за ръкавели бяха от черен оникс и злато, обувките от фина черна кожа. Истинско чудо на шивашкото изкуство, помисли си Кармайн, докато седеше. Всъщност, Смит изглеждаше по-млад, дори по-красив. Очевидно бе повече от доволен да е шеф на „Корнукопия“.

— Къде е Ричард Оукс? — попита Кармайн.

Смит го погледна с презрение.

— Той е хомосексуалист, капитане, а аз не понасям хомосексуалистите. Пратих го в далечна Монголия.

— И на кое място в „Корнукопия“ отговаря Монголия?

— Счетоводството.

— Признавам, че и за мен е Монголия. Необятните степни цифри... както и да е, не съм съгласен с вас по въпроса за хомосексуалистите. За някои мъже това е напълно естествено състояние, което в никакъв случай не бива да се бърка със сексуалните престъпници, на които се натъквам. — Питаше се откога Смит не е виждал Дезмънд Скепс III — когато го видеше, щеше да изпита неподправен шок!

Преструвките изчезнаха и Фил Смит стана груб.

— Какво искате? — попита той. — Аз съм зает човек.

— Интересува ме къде бяхте в деня, когато трупът на Ерика Девънпорт е бил оставен в моя навес за лодки.

— Бях тук и мога да ви представя свидетели, които ще потвърдят, че от осем сутринта до шест вечерта не съм мърдал — заяви Смит. — Вървете да търсите някъде другаде, за бога! Единственото убийство, което извърших, беше в Монголия. И нещо друго, можех да ликвидирам доктор Ерика Девънпорт, но не като сложа край на живота ѝ. Що за наказание е това? Когато приключех с нея, щяха да я натъпчат в усмирителна риза.

— Добре, господин Смит. Нарекохте я нерешителна, но какво искахте да кажете?

— Точно каквото предполага думата. Можете да ми вярвате, че изборът на хомосексуалист за секретар е достатъчно показателен. Един от начините „Корнукопия“ да се задържи на върха е да поглъща малки, независими компании, особено с добри идеи или вече открили някоя ниша на пазара с нов продукт. Преговорите по поглъщането имат определена форма, траят определен период от време, все неща, с които Ерика не беше запозната. Пропуснахме поглъщането на четири фирми за по-малко от четири дни, и то все благодарение на нея. С три от тях преговорите водеше Фред Колинс, с едната аз. Месеци наред ги ухажвахме. Само че тя започна да се суети, скапаната глупачка, след това хукна при Уолъс Гриърсън.

— Не можехте ли да я заобиколите? — любопитства Кармайн.

— Не, заради начина, по който Дезмънд беше написал завещанието си — в нея бяха гласовете, тя решаваше — процеди недоволно Смит.

— Хм. Значи е имало полза да се отървете от нея, дори без да прибегнете до убийство.

— И вие ли сте малоумен, капитане? Вече ви отговорих на този въпрос.

— Не, господин Смит, не съм малоумен — заяви спокойно Кармайн. — Просто искам да съм напълно сигурен. — Той стана и тръгна към дългата стена, където гравюрите на Хогарт бяха закачени с математическа точност. На тях се виждаше отдавна изчезналият Лондон, място на ужасни страдания, на глад, отчаяние и нечувана жестокост. Смит го наблюдаваше озадачен.

— Невероятни са — рече Кармайн и се обърна към седналия зад черното лакирано бюро мъж. — Имам предвид човешкото нещастие, на което художникът е бил свидетел всеки ден. Не говори добре за правителството по онова време, нали?

— Не — сви рамене Смит. — Но нали аз не минавам по тези места. Вие защо се интересувате?

— Няма конкретна причина. Просто ми се струва странна украса за кабинет на директор на компания, чиито продукти носят нещастие и мъка на хората.

— Я престанете! — възкликна Смит. — Недейте да ме обвинявате, обвинявайте жена ми! Тя отговаря за интериора.

— Ще го имам предвид — усмихна се Кармайн и си тръгна.

След това се отби при Гъс Първи, Фред Колинс и Уол Гриърсън.

Първи не скри, че е разстроен, беше ходил до Ел Ей за погребението. Също като Фил Смит и той имаше непоклатимо алиби за деня, в който бе убита Ерика.

— Господин Смит смята, че доктор Девънпорт била нерешителна — подхвърли пред него Кармайн и се запита дали това не е стара информация за Първи. От изражението му се увери, че не чува обвинението за пръв път.

— Не съм съгласен — възрази той и избърса очи. — Фил и Фред са акули, те захапват всичко, което им се изпречи на пътя, и дори не мислят дали ще им се отрази добре, или после ще ги присвие стомахът.

Според Ерика, тези четири фирми щяха да ни бъдат в тежест, нямаше да допринесат с нищо за дейността ни.

Мнението на Колинс бе същото като на Фил Смит, а Гриърсън застана на страната на Първи.

— По принцип тя беше предпазлива — заяви той, — тъкмо затова Дез я беше избрал да оглави „Корнукопия“. Но пък беше съгласна „Дормъс“ да купи малка фирма с добри идеи за слънчевата енергия. От реализацията на проекта ни делят десетилетия, въпреки това аз бях заинтригуван. Също и Ерика. Искане ми се да оставим фирмата да се развива самостоятелно, просто да налеем необходимия капитал в инфраструктурата им и по-късно да се възползваме от откритията им. Същото важи и за дестилацията на прясна вода. Човек трябва да пристъпва внимателно в света на малките фирми, за да не ги прегазят, капитане — обясни Гриърсън, като повтори, макар и с други думи, сравнението на Първи с акулата. — В това отношение нерешителността на Ерика бе чудесна. За съжаление, в повечето отношения същата тази нерешителност беше истинска катастрофа.

— Какво ще стане сега, след като доктор Девънпорт я няма?

— Фил Смит поема управлението. През последните петнайсет години той беше инертен, а сега най-неочаквано се събуди и се държи като главен изпълнителен директор. — Гриърсън се намръщи. — Притеснявам се, че избликът му на енергия няма да продължи дълго. Дано греша, защото нямам желание да поема неговата работа.

— Какво представлява съпругата на Смит? — попита Кармайн и се замисли за кафявия каскет.

— Натали ли? — разсмя се Гриърсън. — Тя е от Лапландия, казва, че е от народа сами. Човек не може да повярва, че е от ескимосите, нали? Странни сини очи, руса коса. Народът сами са светли, поне така знам. Английският ѝ е ужасен. Аз обаче я харесвам, тя е... жизнерадостна. Децата им са невероятно красиви, всичките са руси. Имат момиче и две по-малки момчета. Нито един не пожела да тръгне по стъпките на таткото и да постъпи на работа във фирмата — невероятно, колко често се случват подобни неща. Колкото и да са богати хората, децата сами си избират пътя.

— И нито един от тях не е мързеливец, така ли?

— Напротив, работохолици са, Натали се погрижи да не се разхайтят. Беше ѝ влязла муха в главата да ги изпрати в родния си край

и щом завършиха колеж, тя ги изпроводи в страната на нощното слънце. Те, разбира се, не останаха там. Пръснаха се по света.

— Семейство Смит ми се струват странна двойка.

Невероятно, мислеше си Кармайн; не съм и предполагал, че Уол Гриърсън знае толкова много клюки. Това означава, че най-добрата му приятелка е съпругата му.

— Семейство Смит са съвсем обикновени в сравнение със семейство Колинс, имам предвид, когато първата му съпруга беше още жива. Аки беше туркиня — поредната блондинка. Страхотна, макар и по твърде странен начин. Беше от някакво място близо до Армения или Кавказ. Синовете им са изключително красиви — вече са млади мъже. Единият е пехотинец, служи в Западна Германия, а другият е учен в НАСА и се опитва да прати човек на луната.

— Какво се случи с нея? Разведоха ли се?

Гриърсън стана сериозен.

— Не. Беше застреляна случайно близо до вилата им в Мейн. Някакъв идиот, луд по оръжията я сбъркал със сърна и ѝ отнесъл главата. Затова търпим мацките на Фред. Докато Аки беше жива, той беше друг човек.

— Каква трагедия — кимна Кармайн.

— Да, горкият Фред.

Странни образи изплуваха в ума на Кармайн, но те се появяваха някъде в периферията на мислите му, също като движещи се предмети, които някой садист офталмолог нарочно задържаше в полето на периферното му зрение. Хем бяха там, хем ги нямаше. Ако завъртиш глава, за да ги видиш, те изчезваха и край!

— Да не би да полудявам? — попита той Дездемона, след като включи кодиращото устройство.

— Не, скъпи, напълно нормален си — успокои го тя. — Познавам това чувство. Господи, как само ми липсваш! — Замълча, след това продължи: — И на Джулиън му липсваш. Наистина му липсваш, Кармайн! Всеки път, когато се приближи мъж с походка като твоята, той започва да подскача на място — очарователен е!

— Как можа да кажеш нещо толкова ужасно.

— Имаш представа кой е, нали? — попита тя.

— Не, тъкмо в това е проблемът. Знам и същевременно не знам.

— Спокойно, ще се сетиш сам. Времето хубаво ли е?

Той се отпусна по гръб.

— Чудесен пролетен ден в Кънектикът.

— Познай как е тук.

— Вали. При петдесет градуса ширина, Дездемона, и този мек климат е нормално да вали непрекъснато. Заради влиянието на Гълфстрийм е.

[1] Upper/Lower Slaughter (англ.) — Горно/Долно клане. — Б.пр.

↑

Когато Симонета Марсиано нахлу в офиса, Кармайн остана изненадан, но не и от начина, по който се появи; Симонета винаги нахлуваше с гръм и трясък, просто си беше такава. Така и не надживя военната 1940 година, когато бе постигнала най-големия си триумф — успешно беше оплела в мрежите си майор Дани Марсиано, който до този момент успешно се беше изплъзвал на жените. Макар и съвсем млада, Симонета не се интересуваше от младежите на своята възраст. Искаше зрял мъж, който да ѝ осигури добър начин на живот още от началото на връзката. Щом бе мярнала майор Марсиано, Симонета го бе подхванала с всички очарователни номера на младостта, красотата и доброто настроение. Сега на него му оставаха две години до пенсиониране, докато тя бе в началото на четирийсетте.

Днес бе облечена в рокля с копчета отпред, розова, обсипана с по-тъмнорозови точки; полата стигаше до коленете ѝ и разкриваше хубави крака в чорапи с ръбове, а обувките бяха от розова кожа със старомодни, средно високи токове и панделки отпред. Тъмната ѝ коса беше прибрана на кок, отзад прихваната с розова сатенена панделка. Розовите и кафеникавите червила може и да бяха на мода, но Симонета беше с яркочервено. Някой непознат би решил, че е от полеконравните жени, но това щеше да е огромна грешка. Симонета бе напълно предана и отдадена на Дани и четирите им деца; а недостойните ѝ увлечения бяха насочени към клюките, така че нямаше нещо, което тя да не знае. Имаше си агенти и при кмета, и в „Чъб“, и в офисите в Областната администрация, и в Търговската палата, и сред Рицарите на Колумб^[1], в клуб „Ротари“, детската болница „Шрайнърс“ и много други места, от които можеше да научи сочни клюки. Ако Симонета е на твоя страна, шегуваше се съпругът ѝ, все едно имаш възможност да ползваш без ограничение библиотеката на Конгреса.

— Здравсти — ухили се Кармайн и се надигна, за да я целуне по напудрената с руж буза и да я покани да седне. — Изглеждаш чудесно, Нети.

Тя се изпъчи гордо.

— Щом ти го казваш, си е истински комплимент.

— Искаш ли кафе?

— Не, благодаря. Няма да се бавя. Отивам на сбирка на женското движение в една винарна в Бъфо. — Тя се изкиска. — Обяд, хубаво червено италианско вино и много, ама много клюкички.

— Нямах представа, че си феминистка, Нети.

— Не съм — изсумтя тя. — Държа единствено на справедливото заплащане за свършената работа.

— Кажы какво има? — попита Кармайн, напълно объркан.

— А, нищо особено! Не искам услуга. Дойдох, защото си спомних, че с колегите търсите хора, които са присъствали на банкетa на фондация „Максуел“.

— Ти си била там, нали, Нети?

— Да, на масата на Джон. Но нищичко не знам по въпроса, който те интересува. — Тя внезапно смени темата. — Нали знаеш погребалната агенция „Лавли Пийс“?

— Естествено. Барт със сигурност е погребал половината мъртъвци в източен Холоуман.

— При това все добри хора.

Той беше заинтригуван; както обикновено, Симонета владееше клюките до свършенство. Пускаш във водата трохи и патиците пристигат, а след това грабваш пушката, поне така постъпваше Симонета.

— Стана друг човек, откакто Кора почина — продължи тя.

— Дватама много се обичаха — кимна сериозно Кармайн.

— Жалко, че няма син, който да поеме работата! Дъщерите са чудесни, но те рядко тръгват по стъпките на бащите.

— Впрочем, поне доколкото си спомням, Нети, съпругът на по-голямата беше погребален агент и пое бизнеса на Барт.

— Само да не те чуе Барт, че го наричаш погребален агент! Той предпочита да казва, че се грижи за мъртвите.

На Кармайн му омръзна.

— Нети, накъде биеш?

— Ей сега ще ти кажа! Минаха осемнайсет месеца, откакто почина Кора, и дъщерите на Барт много се тревожеха за него — заразказва Нети, решена да стигне до целта по избрания от нея път. — През първите шест месеца го оставиха сам, но тъй като той нямаше желание да излиза, започнаха да го подтикват. Караха го да ходи в „Шуман“, за да гледа новите постановки, на кино, на обществени събития — горкичкият, нямаше миг спокойствие.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че е бил на банкетa на „Максуел“?

Тя го погледна с укор.

— Господи, Кармайн, как е възможно да си толкова нетърпелив! Добре де, дъщерите му го накараха да си купи куверт за банкетата. — Тя се оживи отново. — Вчера разговарях с по-малката и тя спомена, че Барт е присъствал на събитието. Май не бил прекарал много добре, защото бил настанен на маса, поне така казал на Долорес, пълна с пияници и шантави типове. Бяхме седнали една до друга в козметичния салон на Глория и Долорес го спомена, след като я попитах как е Барт. — Тя се ухили. — Научих с подробности как се справя той, защото и двете трябваше да чакаме, докато ни изсъхнат маските. — Тя се изправи, грабна си жилетката, ключовете от колата и розовата чанта-плик от изкуствена кожа. — Трябва да тръгвам, Кармайн, при това веднага! Върви при Барт. Може той да помогне.

Втурна се като фурия към вратата и едва не се сблъска с Дилия.

— Господи! Тази пък коя беше? — любопитства Дилия.

— Съпругата на Дани Марсиано, Симонета. Един от най-важните източници на информация за полицията на Холоуман. Всъщност, ако ФБР започнат да подслушват телефона ѝ, ще настъпи краят на всичките им тревоги. — Кармайн си погледна часовника. — Почти е време за обяд. Би ли намерила номера на Джоузеф Бартоломео, Дилия? И адреса.

Доколкото Кармайн помнеше, собственикът на погребална агенция „Лавли Пийс“ живееше в много приятна къща близо до агенцията, съвсем наблизко, както пеша, така и с катафалка, до католическата църква „Сейнт Бърнард“. Само че след смъртта на съпругата му той бе предал бизнеса в ръцете на зет си и си беше купил апартамент в сградата на застрахователно дружество „Нътмег“, където и Кармайн бе живял — малко по-надолу по улица „Седар“, съвсем близо до Областната администрация.

Кармайн помисли малко и реши да накара Дилия да позвъни на погребалния агент и да го покани на обяд в „Малволио“. Той си беше у дома и прие без колебание.

Когато Кармайн влезе в заведението, гостът му се беше настанил в сепаре в далечния край и пиеше кафе. Въпреки че се казваше Джоузеф Бартоломео, всички го наричаха Барт и името му отиваше, тъй като не носеше намек за етническа принадлежност или физически тип. Светът беше пълен мъже на име Джо, от Сталин^[2] до Маккарти,

мислеше Кармайн, затова пък името Барт се срещаше значително по-рядко. Барт наближаваше седемдесетте и можеше да мине за мъж на всяка възраст между петдесет и осемдесет, защото хората рядко го забелязваха и не помнеха нито как изглежда, нито как се държи. Физически беше съвсем обикновен, лицето му беше обикновено, тенът — обикновен, маниерите — също съвсем обикновени. Удобни качества за погребален агент, който се грижи за починалите, организира погребалните служби и не се натрапва в спомените на опечалените.

— Как си, Барт? — попита Кармайн, настани се в сепарето и подаде ръка.

Дори ръкостискането му беше обикновено; нито прекалено отпуснато, нито прекалено стегнато, дланта нито прекалено суха, нито прекалено влажна.

— Добре съм, Кармайн — усмихна се Барт.

Не бе нужно да му изказва съболезнования година и половина след смъртта на съпругата му, още повече че бе присъствал на погребението ѝ.

— Какво си избра?

— Мини каза, че специалитетът бил хубав — гърди. После ще похапна оризов пудинг — отвърна Барт.

Кармайн си поръча специална салата „Луиджи“ с дресинг „Таузънд Айлъндс“. Тъй като Дездемона я нямаше, за да приготвя обилни вечери, той беше преминал на обичайната си храна от ергенските години.

Хапваха с удоволствие, не бързаха, също като старите жители на източен Холоуман. Едва след като Мини вдигна купичките от пудинга, Кармайн стана сериозен.

— Тази сутрин в кабинета ми се отби Нети Марсиано — започна той — и ми каза, че си бил на банкета на „Максуел“. Нали беше, Барт?

— Да, направих дарение. Всичко беше организирано чудесно, но много не ми допадна, поне отначало — отвърна той.

— Разкажи ми, моля те.

— Трябваше да съм на една маса с приятели, но когато отидох, разбрах, че останалите са се отказали — нали имаше някакъв грип със стомашно разстройство. Затова ме настаниха при петима зъболекари, четирима със съпругите си, а единствената им колежка ми обърна гръб. Не познавах никого от цялата маса. Те си прекарваха чудесно, докато

аз се чувствах ужасно — въздъхна Барт. — Това е проблемът, когато отиваш сам на подобно събитие. Допринася и фактът, че се грижиш за мъртвите. Щом хората разберат каква е професията ти, започват да те гледат сякаш си Борис Карлоф.

— Съжалявам — вметна тихо Кармайн.

— След като вдигнаха чиниите от десерта, реших да си потърся по-приятно място — продължи Барт с изразителен глас. — Първият ми опит не сполучи — Дубровски, адвокатът, и негови приятели от друг град. Обсъждаха служебни проблеми, дали клиентът ще се съгласи на по-висока такса, такива неща. Не останах достатъчно, за да им кажа с какво се занимавам, а те да се отнесат към мен като към Борис Карлоф.

— Адвокатите са тежък случай — потвърди съчувствено Кармайн.

— На мен ли го казваш? — Барт замълча и смръщи чело още повече.

— След това къде отиде?

— На една много странна маса, ама много странна! Четири жени и четирима мъже, но просто не можех да повярвам, че са приятели. Единият беше от „Чъб“ и гледаше останалите отвисоко — наричаше ги филистимляни. Другият беше ужасно дебел — помислих си, че в най-скоро време ще го докарат в погребалната агенция. Същото важеше и за възрастната госпожа, която едва дишаше, а ноктите ѝ бяха посинели. Неколцина бяха пияни, ама пияни-заляни, особено един висок, слаб, мургав мъж, който не се отлепяше от чашата си. Имаше и едно красиво момиче, на което не му беше там мястото, и жена, която ми се стори толкова уморена, че се уплаших да не заспи на масата. Тя не беше пияна, просто беше уморена. Четвъртата всички я познаваме — проститутката Диди. Нямам представа какво търсеше там.

Кармайн слушаше като омагьосан и се питаше дали да прекъсне разказа на Барт, или да изчака, докато той не приключи. Не, най-добре беше да го изчака, нека разкаже всичко, което си спомня.

— Имаше и един съвсем младеж, може би студент. Стори ми се, че е от „Чъб“, само че изглеждаше твърде обикновен и безличен, а студентите в „Чъб“ са по-красиви момчета. Седнах между дебелия и надутия, на единия от двата празни стола. Другият беше между пияния и хлапето. Тъкмо се настаних, и някаква жена седна между хлапето и

пияния. И тя беше пияна, леко се олюляваше, и явно беше решила да се разправя за нещо с пияния.

Време бе да го прекъсне.

— Кажи ми, Барт, как е възможно след пет месеца да помниш дори най-малките подробности? — попитал Кармайн. Ако не попиташе, някой опитен адвокат на защитата щеше да го стори. Най-добре отсега да научи какво обяснение ще даде Барт.

— Работата ми е да помня дори най-незначителните подробности — отвърна с достойнство Барт, малко обиден. — Кой къде седи, кой с кого не разговаря, кой цвят мрази семейство Масети, кой цвят обичат в семейство Кастелано — грижата за мъртвите е деликатна работа. А на следващия ден не забравям тези подробности. Смъртта сама избира жертвите си, никой не може да е сигурен кога това семейство ще се върне отново при мен.

— Напълно прав си, Барт! Би ли описал тази пияна жена? — помоли Кармайн.

— Разбира се. Много красива, от много по-висока класа в сравнение с четирите на масата. Руса, с късо подстригана коса. Чудесни дрехи, в много бледосиньо. Когато дебелият се опита да се прави на домакин, тя го срязва. Дори не забеляза останалите, защото цялото ѝ внимание беше насочено към пияния. Предполагам, че е бил някой важен човек, защото мъжът от „Чъб“ и младежът се държаха почтително, дори някак страхливо, но очевидно имаха нужда от него. Не, младият не се държеше така. Той беше същият като Нети Марсиано — наострил уши, за да чуе клюките.

— А научи ли някоя? — поинтересува се Кармайн.

— Красавицата и пияният били любовници и току-що се били разделили — тя затова недоволстваше, не че това е най-подходящата дума. — Барт се усмихна с неудобство. — Вече не е необходимо, но цял живот съм говорил с евфемизми. Сега мога да ти кажа направо, Кармайн, че тя беше адски вбесена! Пияният дори не забеляза, беше се отрязал яко. Тя обаче не го разбра.

— Помниш ли за какво си говореха? През всичкото време ли обсъждаха края на връзката си? Споменаха ли някакви имена?

Барт се намръщи.

— Тя спомена, но не ги запомних. Не ми бяха познати. Едно обаче привлече вниманието ми, защото бе име на светица —

Филомина, и досега не бях чувал някоя жена да се казва така. Сервитьорите на масата бяха изключително внимателни, най-вероятно заради пияния. Отговорникът им шепнеше нещо и те тичаха да доливат чашите, да почистват масата, да сменят използваните пепелници. Блондинката се напиваше все повече и започна да дрънка разни неща. Странна работа! Плещеше ги едни за Русия, как била стискала ръката на Сталин, как целувала плешивата глава на Хрущов — и разни такива. Засъска в ухото на пияния, че не знаел какво става вътре в компанията му, че имал враг. Не млъкваше, все съскаше като някоя усойница, злобна и отмъстителна. Той всеки момент щеше да изгуби съзнание, затова реших, че не е чул и дума. Дебелият се опитваше да ги накара да изпият по още едно кафе и тримата сервитьори чакаха в готовност.

За пръв път след Призрака Кармайн усети как по челюстта му преминават ледени иглички. Погледна Джоузеф Бартоломео със страхопочитание и се замисли над късмета си.

— След това какво стана? — попита той.

Барт сви рамене.

— Не знам, Кармайн. Видях познати на маса в дъното, до стената и се преместих при тях. Ужас! — Той потръпна. — Нямах представа колко добре се почувствах, когато седнах при приятелите си и най-сетне се позабавлявах.

— Барт, може да се наложи да свидетелстваш за всичко това в съда — предупреди го Кармайн, — нали няма да забравиш подробностите?

Обикновените сиви очи се ококориха.

— Защо?

Кармайн го изпрати до сградата на застрахователно дружество „Нътмег“, стисна доволно ръката му и тръгна да потърси Ейб и Кори.

Досега само бе намеквал за шпионския елемент, защото екипът му нямаше право на достъп до секретна информация.

— Майната му — заяви той в новия си, много по-тих кабинет. — Ако някой от вас спомене и дума, дори пред съпругата си, ще ви смажа топките, така че да не сте гъкнали. Залагам не само своята кариера,

ами и вашата. Имам ви доверие, момчета, много повече, отколкото на Тед Кели.

След като Кармайн приключи разказа си, Кори и Ейб се спогледаха с облекчение и задоволство; най-сетне знаеха всичко за този ужасен случай.

— Щом е изтрезняла — продължи Кармайн, — Ерика е признала какво е направила пред контрольора си, който е Одисей. Това изненадва ли ви? Глупаво ли ви се струва? Католиците се изповядат пред свещеник, нали така? Ерика е била предана на комунизма, все едно е религия. Не е смеела да пръдне без разрешение от Одисей. Според мен, е разказала на Одисей точно какво се е случило и е заявила, че никой не е разбрал за какво говори, най-малко Скепс. Одисей е знаел, че тя казва истината. Била е напълно зависима от него, той я е ужасявал.

— Добре де, Ерика съсипва прикритието и Одисей научава на четвърти декември, на следващия ден — обади се Кори в опит да покаже, че разбира. — Само че, Кармайн, след това минават четири месеца! Едва тогава всички на тази маса са избити. Защо е чакал толкова дълго Одисей?

— Мисли, Кори, мисли! — подкани го търпеливо Кармайн. — Убийството на единайсет души е трудно начинание. Дори на Одисей му е трябвало време, за да осъществи замисъла си.

— И е било необходимо време хората да забравят за благотворителния банкет — изтъкна Ейб. — Одисей е хитрец, достатъчно е умен, за да се сети, че убийството ще доведе до последици, които нямат нищо общо с шпионажа. Не казвам, че шпионите не извършват убийства, но го правят тайно. Докато убийството на мирни граждани е явно. Ако е имал намерение да извърши масово убийство, значи се е сетил, че ченгетата ще плъзнат навсякъде, че някои от тях също ще се окажат умни. Полицаяте от отдел „Убийства“ се врат навсякъде.

— Ясно! — каза Кори. — Одисей не е искал да убива, но щом се е налагало, навярно би предпочел да избива жертвите си една по една, като оставя известно време между убийствата. В големия град не би възникнал проблем. Докато в Холоуман не е така. Някои от жертвите са били важни и известни хора, смъртта им е щяла да бъде отразена в „Поуст“. Не е бил сигурен дали някоя от потенциалните жертви няма

да се досети какво точно става. Все пак са знаели къде са седели на онзи банкет. Не е можел да рискува, като проточи убийствата. Ако е искал да ги избие, трябвало е да го направи по едно и също време.

— И двамата сте прави — усмихна се Кармайн. — Щом е трябвало да умрат, трябвало е да стане едновременно, дори сервитьорите. Не веднага след банкета, може би два или три месеца по-късно. Затова е изчакал да види как ще се отрази недискретното поведение на Ерика, но е чакал напразно. Нищо не се е случило, абсолютно нищо. Представям си как Одисей е въздъхнал облекчено в края на четвъртия месец. Бил в безопасност, нямало да се наложи ченгетата специалисти по убийствата да се скупчат в тази част на света. Но ето че на двацет и девети март е получил писмо от Еван Пю. В известен смисъл самата личност на Еван се превърнала в пусков механизъм. Звярът се е пробудил.

— Пю не е изпратил писмо на Ерика, нали? — попита Кори.

— Не, пиянският ѝ брътвеж не му се е сторил важен, по-скоро е решил, че дрънка глупости, когато е разказвала как е държала ръката на Сталин и се е целувала с половината Централен комитет. Дори някой да я беше обвинил по-късно, тя щеше да му се изсмее в лицето и да каже, че това са пълни измислици. Вероятно става въпрос за нещо, което е изсъскала на ухото на Дезмънд Скепс след това. Говорила е за предател в редиците на „Корнукопия“. Според мен е казала името му — завърши Кармайн.

— Ако наистина го е казала, тогава защо Еван Пю е чакал цели четири месеца преди да действа? Има логика в това убиецът да чака — разсъждаваше Ейб, — но не разбирам защо Еван Пю е чакал четири месеца.

На отсрещната стена, срещу бюрото на Кармайн бе закачена евтина репродукция на увехнал лилиум във ваза — единственият опит на Мики Макоскър да украси стаята. В този момент Кармайн разбра, че повече не може да я търпи. Стана, отиде до картината и я свали от стената. След това я остави върху празното кошче за боклук и изтупа доволно ръце.

— Мразя я — обясни той на слисания си екип. — Мики разправяше, че му напомняла за жена му през първата брачна нощ, въпреки че така и не уточни за коя точно жена става въпрос.

Седна отново.

— Според мен отговорът е в характера на Еван Пю — продължи той. — Тъй като е имал садистични наклонности, той е усетил как атмосферата се е нажежила, след като Ерика е седнала на масата. След банкетата се е върнал в „Парацелс“ и е замислил поредната си гадост. Забравил е за случилото се на маса седемнайсет, докато един от онези обрати на съдбата, които са напълно непредвидими, не му го е припомнил. Статия в списание „Нюз“ от края на март е посветена на комунистическите лидери от големите чистки в края на трийсетте. Броят е пуснат около двацет и шести март и Майрън го беше купил, когато дойде в Холоуман, за да ни запознае с любимата си Ерика Девънпорт. Беше много развълнуван от статията и настояваше да я прочета. Аз нямах време, защото тъкмо тогава бяха станали дванайсетте убийства.

— Господи! — възкликна Кори. — Еван Пю я е прочел!

— Да, и каквото и да е написал журналистът за някои от членовете на Централния комитет, той се е сетил за думите на Ерика. Спомнил си е какво е съскала тя — много важна дума, която употреби Барт. Ясно показва в какво настроение е била. Представете ли си какъв късмет извадихме! Откриваме Барт цели пет месеца след банкетата на „Максуел“ и той се оказва съвършеният свидетел! Професията му го е научила да забелязва всичко и да помни.

— Ерика е казала на Скепс кой е Одисей — реши Ейб. — Леле!

— Да, а Еван Пю е запомнил името.

— Пю е разпознал името, така ли? — попита Кори.

— Малко вероятно — каза Кармайн. — На него просто му е трябвало име. Той е бил студент по медицина, пълен отличник и е знаел как да прави проучвания. След като броят на „Нюз“ е бил отпечатан, той сигурно си е казал, че всичките му Коледи са се слели в една. Това е бил шансът му да тормози човек, който можел да изгуби много повече от пари. Самият младеж нямал нужда от пари. Това е един от най-странните моменти в този случай — никой от заподозрените няма нужда от пари.

— Еван изпраща писмото — продължи Ейб.

— Тогава Одисей е принуден да избие всички, които са били на седемнайсета маса — добави Кори.

— Кажу, Кармайн — намръщи се Ейб. — Защо Одисей не е наел някого от друг щат да ги застреля? Защо е била нужна цялата тази

постановка? Отрова, инжекции, стрелба, изнасилване, нож, възглавници. Той присмива ли ни се?

— Не, според мен, това е опит да ни заблуди, че убийствата не са свързани — отбеляза Кармайн. — Друг е въпросът, че егото му е с размерите на Токио, но не то направлява действията му. Този тип има ранг на полковник, може би дори на генерал в КГБ — той притежава ледена решителност и не се преструва на политик. От трети декември насам се е опитвал да поправи грешките на Ерика. Трябва да предположим, че досега нито веднъж не е допускарал грешка и по всяка вероятност Ерика не е била негов избор. Сигурно е била единственият спящ агент, който са му предложили от Москва. Жените имат слабости, момчета. Когато се влюбят, чувствата им са различни от тези на мъжете, тъкмо затова на мъжете им е трудно да ги контролират.

— Затова Одисей се е опитал да разнообрази убийствата, с надеждата да ни обърка и забави — въздъхна замислено Ейб.

— Именно.

Последва мълчание. След това Кори го наруши.

— Има още нещо, което ме измъчва.

— Какво?

— Защо Барт не е бил убит?

Кармайн се поколеба.

— Мога единствено да кажа, че Ерика не го е забелязала. Той е бил мълчаливият човечец, скрит зад дебелака, и е щял да си остане напълно незабележим, дори да е огледала масата, когато е сядала. Знаем обаче, че тя не е огледала хората, защото е била пияна и вниманието ѝ е било насочено към Дезмънд Скепс. Дори не е забелязала Барт, следователно не го е споменала пред Одисей. Другата възможност е, че го е забелязала, но той е от хората, които не бият на очи, и го е забравила почти веднага. Едно знам със сигурност, момчета — ако Барт е все още жив, Одисей или не знае, че той съществува, или досега не е успял да открие кой е.

— Трябва да пазим Барт — предложи Кори.

— И по този начин да го разкрием? Затова днес обядвах с него напълно открито, дори го изпратих до сградата на застрахователно дружество „Нътмег“. По нищо не приличахме на детектив и свидетел, а по-скоро на двама стари приятели, които са се видели да си

поговорят. Нали преди живеех в сградата на „Нътмег“, а Одисей го знае. Значи трябва да съм имал приятели там, нали?

— Добре, няма охрана — примири се Кори, замислен над аргументите на лейтенанта.

— Ами Нети? — попита глухо Ейб.

Спогледнаха се ужасени. Кармайн сви рамене.

— Да се надяваме, че е чула някоя нова пикантерия във винарната в Бъфо. Много е възможно. Ще обядва там с разни деятелки за правата на жените. Дали и Полин Денби не е включена в менюто?

— Най-важното е — изтъкна Кори, — когато някой от вас се види с Нети, да не споменава името на Барт.

На следващия ден Дани Марсиано и Джон Силвестри трябваше да отидат на „официално посещение“ при кмета, както се изразяваше комисарят. По рождение Итън Уинтроп бе истински янки от Кънектикът, почитател на показността. Изпълняваше любимата си кметска длъжност така надут, с такъв апломб, че успешно принуждаваше съветниците си да приемат онова, което поиска, а той непрекъснато искаше нещо от тях; съветниците му бяха послушни, а и много не се интересуваха от начинанията му, стига да си получаваха обещаните бонуси. Така гимназиите „Гафт“ и „Травис“ получиха средства за оркестрите си, на които всички се радваха — или единият, или другият минаваше с маршова стъпка по улиците, така кметът можеше да осигури музика на „официалните посещения“.

Шефовете на полицията се дразнеха от тази помпозност и за Кармайн това бе един от недостатъците на работата откакто стана капитан, защото лейтенантите не бяха длъжни да присъстват. Най-лошото бе, че трябваше да вади униформата си. При нормални обстоятелства единствено Дани Марсиано беше в униформа, тъй като той беше шеф на униформените ченгета. Силвестри, който сам определяше правилата, обикновено обличаше черен костюм и черно поло. Кармайн пък предпочиташе широки памучни панталони, риза без вратовръзка и сако от туид, натъпкваше вратовръзката от „Чъб“ в единия си джоб, да я сложи, ако се налага. Изглеждаше спретнат и му беше удобно.

Тъй като официалните полицейски униформи за висшия полицейски състав бяха обточени със сребърни ширити, те бяха тъмносини, а не черни, за да не ги свързва никой с униформите на Гестапо. Жени като Дилия Карстеърс, Дездемона Делмонико и Симонета Марсиано бяха на мнение, че тримата висши офицери изглеждат страхотно в официални униформи, вталени, с широки рамене и красиви. Нети бе закачила на цяла стена снимки на нейния Дани в парадна униформа и няколко снимки на Силвестри и Кармайн. Мъчениците в униформа съвсем не бяха на същото мнение, тъй като саката бяха с високи яки и Кармайн — не беше единственият — се кълнеше, че ръбчетата им са заострени специално.

Налагаше се обаче да се облекат за случая. Кармайн, Дани и Силвестри бяха застанали на поляната, докато двата оркестъра свиреха и маршируваха, а кметът се беше изправил до М. М. от „Чъб“, докаран в цялата прелест на ректорската си роба и шапка. Това бе официално отдаване на почит от страна на града към ученото братство, тъй като академичната година бе към края си. Добре че денят беше топъл и приятен; наоколо се беше раззеленило, тревата бе гъста и свежа. Най-красиви бяха тополите, вече разлистени, извисили се над тържеството на кмета Уинтроп, за да напомнят за мирните отношения, които понякога се оказваха много крехки.

Бяха се скупчили около платформа, драпирана в пурпурно и синьо, тъй като пурпурното бе цветът на „Чъб“, а синьото — на Холоуман. На платформата се бяха качили най-видните личности, а кметът и М. М. бяха заели почетните места. Тримата шефове на полицията се бяха изправили три стъпала по-ниско, шапките им бяха на нивото на коленете на високопоставените; комисарят на пожарната и заместникът му, облечени в светлосини униформи, стояха от двете им страни.

— Съвсем в стила на Итън — подхвърли Силвестри на колегата си Бийд Мърфи, — да ни изтъпанчат като цветя, аранжирани в букет.

Кармайн не обръщаше почти никакво внимание; яката го убиваше и задушаваше. Той проточваше врат, местеше глава от една на друга страна, след това вирваше брадичка колкото е възможно повече. Нещо проблесна във високите клони на близкия бук. Той застина на място и се взря, лицето му в миг стана безизразно, стар рефлекс, още от дните на войната, когато войниците губеха самообладание и

започваха да стрелят по всички с шапка — като например офицерите и представителите на военната полиция. Ето! Нов проблясък, докато някой, качил се на дървото, нагласяваше оръжието си; оптичният мерник отразяваше слънчевите лъчи.

— Залегнете! — изрева той. — Всички залегнете, залегнете веднага!

С дясната ръка извади от кобура пистолета с дълга цев и с крайчеца на окото си забеляза, че Джон Силвестри прави същото, последван от Дани. Речите бяха започнали и двата оркестъра си почиваха, младежите седяха скромно на тревата, сякаш никога не бяха чували за цигара с трева или секс.

Не викът на Кармайн накара видните личности да наскочат с развети роби от платформата; стреснаха се, когато видяха трите ченгета в парадни униформи, извадили оръжията, да тичат към буквите, предвождани от капитана. Хлапетата хукнаха във всички посоки, момичетата се разпищяха, момчетата крещяха, тълпата се пръсна, останаха единствено новинарите от Канал 6 и успяха да заснемат най-ценния си репортаж след паметния ден миналата година.

Дани Марсиано падна, стиснал лявата си ръка, но Кармайн и Силвестри бяха прекалено близо, а дългата пушка бе неточна на близки разстояния.

Снайперистът успя да стреля още веднъж, не уцели, но никой не чу изстрела, тъй като беше заглушен от шумните гърмежи на двата пистолета, когато Кармайн и Силвестри стреляха едновременно, след това отново, за трети път. По-тънките клони се изпочупиха, от дървото падна отпуснато тяло и тупна на земята.

Чу се вой на сирени, по „Саут Грийн“ блеснаха полицейски лампи, изглежда някой с уоки-токи беше повикал колегите на Кармайн веднага щом той хукна към дървото.

— Мъртъв е — отбеляза капитанът. — Жалко.

— Не можехме да рискуваме — заяви задъханият Силвестри.

— Господи, каква наглост! — Както бе приклепнал, Кармайн вдигна поглед към Силвестри. — Как е Дани? Трябва да оградим мястото, Джон, веднага, така че се разпореди.

Капитанът свали бързо обточената със сребърен ширит куртка, метна я настрани и коленичи, за да огледа жертвата. Напълно непознат, което бе огромно разочарование, мъж в началото на четирийсетте,

стегнат, слаб, в кафяв анцуг, лицето му бе омазано в кафява боя, за да не се вижда, докато е между клоните на дървото.

Силвестри се върна.

— Дани е добре — ранен е, но куршумът не е засегнал важни органи. Кой е мръсникът?

— Не се знае.

— Кого ли е искал да убие?

— Според мен, мишената е бил първо М. М., после кметът, но най-вероятно всички на платформата, които успее да поразии. — Кармайн вдигна пушката, прехвърлена с ремък през рамото на убиеца, който очевидно владееше твърде добре занаята си и не си бе позволил да я изпусне. — „Ремингтън“, 308-и калибър, с пет патрона. Ново оръжие, досега не бях виждал такова.

— Тази година го пуснаха за морската пехота. — Силвестри следеше тези неща. — Как смее? — Комисарят се наежи гневно и оголи зъби. — Как смее някой да причини това на града ми? На моя град? Децата ни бяха тук — нашите деца! Някой се гаври с нас, човек, който има достъп до най-новото оръжие!

— Трябва да го спрем! — отсече Кармайн. — Мога да ти кажа едно, Джон — никога повече няма да мрънкам заради униформата. Яката направо ме задушаваше, затова въртях глава насам-натам. Тъкмо протягах врат, когато мярнах проблясък сред листака, който можеше да е единствено от оптичен мерник. След него последва и втори. Напомни ми за една случка във Форт Браг. Слушай, Дани все настояваше да мина на автоматичен пистолет, но ако не бях с пистолета с дългата цев — също и ти! — никога нямаше да уцелим гадината мръсна.

— Прав си, Кармайн — съгласи се Силвестри и го потупа по гърба. — Дани обаче е прав, не говоря за снайпериста, защото втори няма да има. Време е да преминем на автоматични. — Той въздъхна със съжаление. — Тук няма да научим нищо повече — продължи. — Да видим що за пуяк сме застреляли и да се уверим, че няма пострадали.

Пострада единствено достойнството на шапката на Хенри Хауърд, тъй като неколцина мъже я използваша като кофа, в която да повръщат. Вероятната цел Мосън Макинтош бе толкова вбесен, че дори не се сещаше да помисли какво би могло да го сполети. Той причака Силвестри и Кармайн с изражение, което бе карало комитети

от Конгреса да се разтреперят доста преди езикът му да ги накълца на малки парченца. Говореше се, че се страхувал единствено и само от Господ.

— Накъде върви този свят, господа? — извика възмутено той и от очите му бликнаха гневни искри. — Тук имаше деца.

— Знам, че едва ли ти е до ядене, М. М., но те каня да вечеряш с мен днес в „Сий Фоум“ и ще ти разкажа една дълга история — предложи Силвестри. — В седем, никакви съпруги и пет пари не давам дали имаш или нямаш право на достъп до секретна информация.

Гневните очи на ректора на „Чъб“ заблестяха възторжено.

— Знам достатъчно, за да съм наясно, че изобщо не знам достатъчно — заяви той. — Ще дойда, Джон. Искам да чуя абсолютно всичко.

— Ще го чуеш.

Кармайн едва сдържа въздишката си. Каквото и да мислеха специален агент Кели и разните шефове на отдели във Вашингтон, когато в Холоуман се усетеше чужда намеса, хората се сплотяваха срещу нежеланите натрапници. В такива случаи дори Хартфорд оставяше Холоуман на мира.

А пък денят бе прекрасен, помисли си той, докато се връщаше на улица „Седар“ и Областната администрация, където незабавно предаде оръжието си на дежурния сержант. Добре че престрелката не продължи дълго; не носеше резервни муниции, когато беше в парадната униформа. Поне в това отношение случаят не го затрудни. Съпругата и синът му бяха преживели нещо страшно, но поне никой не беше стрелял по тях тази сутрин. Може би представляваха твърде незначителна мишена. Е, господин Одисей, продължавай да мислиш по този начин.

— Комисарят ще предаде своето оръжие веднага щом се върне в управлението — обясни той на сержант Таско. — Все още не знаем чий изстрел уби снайпериста, но и двата пистолета трябва да отидат за балистична експертиза.

— Разбира се, капитане. — Таско му се стори малко объркан. — След толкова години комисарят най-сетне използва любимия си 38-калибров с дълга цев! Не знаех, че и вие имате такъв.

— По-добре прехваща целта надалече — отвърна Кармайн. — Тази сутрин свърши добра работа.

— Наблизо ли бяхте?

— На около трийсетина метра.

— Снайперистът е бил доста по-далече!

— Когато си под обстрел, Джоуи, тичай към оръжията, не се отдалечавай от тях.

Качи се пеша и откри, че Дилия вече е подредила столове за оперативката, която със сигурност предстоеше; тя бе спокойна, действаше разумно и логично, и очевидно бе приела новината за заплахата срещу шефа си и чичо си, без да прави трагедия от този факт.

Ейб и Кори влязоха с комисаря; екипът на Кармайн бе поразвълнуван от Силвестри, който погледна към стената, където доскоро висеше репродукцията с увехналия лилиум.

— Добре че си се отървал от нея — похвали той Кармайн, когато седна. — Мики има извратено чувство за хумор.

— Ще сложа снимки на Дездемона и Джулиън. Всички се настаниха по столовете, включително Дилия, но изглежда никой нямаше желание да постави начало на разговора.

Силвестри реши, че е длъжен по право.

— Това да не би да е кампания за всяване на ужас? — попита той.

— Одисей иска да мислим така, шефе — отвърна Кармайн.

— Имаме ли някакъв напредък? Какви са шансовете да заловим негодника? Изобщо знаем ли кой е?

— Още е под въпрос — призна неловко Кармайн. — Имам някакви идеи, но нищо достатъчно убедително, за да обвиня някого от заподозрените. Мисля обаче, че сме близо. Защо ли? Защото доказателствата се трупат. Как е Дани?

— След три или четири дни ще го изпишат от болницата. Горката Нети се е съсипала.

Ейб и Кори се спогледнаха и Кармайн веднага забеляза: двамата искаха да кажат, че простреляната ръка на Дани ще спаси живота на Барт. Симонета щеше да има по-важни теми за обсъждане от Барт и благотворителния банкет.

— Отивам да разкажа на М. М. — заяви комисарят с глас, който не търпеше възражения. — Разрешителното му за достъп до секретна информация е сигурно на по-ниско ниво, отколкото на членовете на борда на „Корнукопия“, но ми е все едно. За мен „Чъб“ е много по-важен от тази компания. Университетът съществува много по-отдавна и е дал на света много повече.

— Така е шефе, никой не го отрича, нито пък оспорва решението ти да му разкажеш истината — каза търпеливо Кармайн. — А и освен всичко друго, две от убийствата бяха извършени в колежи на „Чъб“. „Чъб“ също е застрашен. Днес станахме свидетели на терористичен акт и този факт ме радва неимоверно много. Той означава, че Одисей е силно притеснен. Опитва се да ни изпрати в десетки посоки по едно и също време, също като топки по билиардна маса. Представете ли си какъв хаос щеше да настъпи, ако снайперистът беше уцелил М. М., кмета или Ханк Хауърд и кой знае кого още, преди някой да открие откъде идват изстрелите. Помислете за ехото, листата щяха да разсеят звука, а един добър стрелец с „Ремингтън“ щеше да стреля без прекъсване и без колебание. Тук щяха да нахлуят щатски шерифи, федерални, абе за когото се сетите щеше да се изсипе тук. Щеше да настъпи пълен хаос и сред цялото това объркване Одисей щеше да има достатъчно време, за да заличи следите, които е оставил заради Ерика.

— Може ли да попитам нещо? — осмели се да се обади Дилия.

— Питай — подкани я Кармайн.

— Доколкото разбрах, мислиш, че снайперистът е бил готов да умре. Това означава ли, че е политически убиец? Да не би да е човек, готов да умре за идеала си? Това е, нали?

— Добър въпрос — подчерта Кармайн. — Не вярвам червените да разполагат с чак толкова кадри, че да си позволят да жертват най-добрите си хора кажи-речи за едното нищо. Те са почти същите като нас — драпат, за да свържат двата края. Съветският съюз е богат, но Съединените щати са по-богати. „Корнукопия“ им осигурява тайни, това вече ни е известно, а изобретения, приложими във военната сфера, по всяка вероятност са на челно място в списъка им. Според мен обаче, цялата тази операция се извършва самостоятелно от Одисей — интересът на Москва се определя от действителността, която им представя Одисей. Ерика Девънпорт вероятно е грешка на Москва, не на КГБ, затова можем да се обзаложим, че другарите в Москва гледат

да се покроят. Сега зависи от Одисей да замаже грешката им и той много добре го знае. От онова, което знам за него, той ще си потърси професионален убиец, човек, който няма каквито и да било политически идеи.

— Но чак да умре? — Дилия пребледня под грима. — Един професионален убиец би искал да продължи да живее, за да похарчи сумата, която му е платена, а съм сигурна, че е страшно висока.

— Дилия е права — подкрепи я Ейб.

— Ами ако това е работата му мечта? — намеси се Силвестри. — Ако той има семейство, а Одисей му е предложил толкова пари, че близките му ще могат да живеят в охолство до края на живота си? Може да му е платил няколко милиона. Ако не е политически идеалист, тогава това е единствената друга причина, за която се сещам, и многото пари може да са го изкушили да приеме работата. Може би част от договорката му с Одисей е да не го заловят жив, в противен случай обещаната сума няма да бъде платена.

— Великолепно, господин комисар! — извика Кори, очевидно решен да направи крачка напред към мястото на лейтенант. Не че комплиментът бе неискрен, просто при обикновени обстоятелства той нямаше да каже нищо. — Човекът трябва да го е сторил заради семейството си.

— Снайперистите — започна да обяснява Кармайн — са специална порода. Те не виждат жертвата си отблизо, след като са стреляли. Виждат единствено двуизмерен образ, а след това купчинка, която се е сринала на земята. Същата работа като при пилотите на изстребители. Това е чисто убийство, ти не виждаш кашата, която си направил. Затова разбирам как човек може да стане професионален снайперист и същевременно да опази човечността си.

— Поне нямаше голям хаос, освен кадрите, които заснеха от Канал 6 — въздъхна Силвестри. — Между сегашния момент и два следобед трябва да измисля убедителна история за интервюто с любимата Дай от „Поуст“ и с която акула от женски род ще води новините по телевизията. След Дай ще трябва да се заема и с журналистите, пристигнали от други градове. Шантава работа, нали!

— Сигурно е човек, който мрази и градската управа, и университетската — ухили се Кармайн. — Да се надяваме, че ще открием кой е по отпечатъците, но се съмнявам, че отпечатъците му ги

има в системата. Той е чужденец, по всяка вероятност от Източна Германия, влязъл в страната през Бразилия или Аржентина. Готов съм да му измисля каквато самоличност пожелаеш, шефе, стига да не разкриваме истинската, за да защитим невинните.

Комисарят се изправи и се намръщи.

— Вече съм стар за подобни гонитби — изсумтя той. — Найсетне стрелях със зачисленото ми оръжие! Колко противно!

— Сега какво ще стане, Кармайн? — попита Ейб.

— Отиваме при съдия Туейтис и настояваме да подпише заповеди за обиск за домовете, другите имоти и офисите на господата Филип Смит, Гъс Първи, Фред Колинс, Уол Гриърсън и Ланселот Стърлинг — заяви Кармайн. — Те разполагат с достатъчно пари, за да платят пет или десет милиона на някой снайперист. В едно отношение днешната какофония беше дар от Бога. Дъг Неверни ще бъде толкова развълнуван, че ще ни даде заповеди за всички, освен за М. М. и за чичото на Дилия.

— Не разполагаме с достатъчно хора — намръщи се Кори. — Трябва да ги ударим всички едновременно. Но защо ти е дребният лайнар Стърлинг, Кармайн? Той нито е мултимиллионер, нито нищо.

— По усет — заяви Кармайн. — Той е садист, което означава, че е интересен. Колкото до хората, посочи ми по-подходящ момент за мобилизиране на ченгетата от времето непосредствено след атаката на снайперист. Какви ли не химикали се пускат в тоалетните в момента, под матраци и в стени се крият цели арсенали, всеки дребен престъпник в Холоуман е заровил глава в пясъка. Ще зазвучат сирени и всички ще решат, че сме по следите на убийците.

— Първо офисите ли? — попита Ейб.

— Не, първо домовете.

Дилия сведе очи и започна да подрежда столовете.

— Дилия, Уолъс Гриърсън е за теб — каза Кармайн. — Вече си положила клетва, затова те назначавам за помощник-детектив към полицейското управление на Холоуман. С Гриърсън само ще си изгубим времето, така че ти ще бъдеш в безопасност, дори ако не успея да те уредя с оръжие. Само че трябва да претърсиш много щателно. Не искам нито един от борда на „Корнукопия“ да реши, че се отнасяме благосклонно към него. Повечето имат вили в Мейн — полицаите от Мейн ще се заемат с тях, като обърнат специално внимание на обори,

бараки и мечи капани. Ще им позвъня, докато Таско събира хората, които не е нужно да знаят предварително какво ще правят.

Дилия бе на седмото небе и дори не се сети да роптае, че ѝ е поверен Уолъс Гриърсън.

— Какво търсим, Кармайн? — попита тя, кафявите ѝ очи блеснаха като на птичар, когато види пушката на господаря си.

— Хобита, които не се връзват — отвърна без колебание Кармайн. — Още по-важно, тъмни стаички, в които има техника за проявяване на цветни филми, апаратура за увеличаване и намаляване. Особен вкус към книги — например към нацистка Германия, към комунизма, към Русия във всичките ѝ идеологически премени, към Китай. Освен това научни постижения на по-високо ниво, отколкото се очаква. Ейб, заеми се с Ланселот Стърлинг, защото умееш да откриваш тайни врати и чекмеджета. Лари Пизано ще поеме Гъс Първи. А ти, Кори, отиваш при Фред Колинс.

— Значи ти ще се занимаеш с Фил Смит — отбеляза Ейб. — Има ли някаква причина за това, Кармайн?

— Не бих казал. Фред Колинс мирише най-силно на гнило, но не искам да го подплаша, като се явя лично. Докато шефът, Фил Смит, ще очаква да види мен.

— Съпругата му е гнила работа — смръщи нос Дилия.

— Защо мислиш така?

— Твърди, че била сами от Лапландия, но много се съмнявам. Прекалено татарски черти има. Акцентът ѝ е прекалено силен за човек, прекарал по-голямата част от живота си в англоговореща страна. По-скоро говори както китайците говорят английски. Нали ме разбирате? И синтаксисът, и звуците на родния ѝ език са прекалено далечни от тези на индоевропейските езици — обясни Дилия.

— А, да, ти нали разговаря с нея на партито на Майрън — досети се Кармайн. — Какво мислиш за нея като човек?

— Виж, хареса ми, но продължавам да твърдя, че има нещо гнило.

Съдия Туейтис подписа заповедите с огромно задоволство и Кармайн започна претърсванията в два следобед. Операцията беше координирана, всеки екип беше на определеното място, за да нахлуят

едновременно в домовете на заподозрените. Семействата негодуваха, че се налага да излязат навън, докато претърсват къщите им. Мъжете си бяха у дома, благодарение на снайпериста, който бе изплашил всички жени в Холоуман и района.

Фил Смит живееше извън града в красиво имение, сгушено край Норт Рок, където базалтови скали оформяха малък каньон, чиито стени ограждаха огромна, в класически стил къща, построена от варовик. Сградата се издигаше сред пищна английска градина с цъфнали лехи, дървета и храсти, с фонтани и статуи, съвсем в стила на архитекта Иниго Джоунс. Имаше дори и беседка, откри Кармайн, кръгла, открита, с колони в йонийски стил, маса и столове. Гледаше към малко изкуствено езерце, по което се плъзгаха грациозно бели лебеди, а далечният бряг бе скрит от клоните на плачещи върби. Не се изненада, когато видя фазаните с прибрани опашки да кълват стръкчета трева и червеи.

На Филип Смит му стана изключително неприятно, но след като прегледа внимателно заповедта, помоли съпругата си да изчака в беседката, докато придружаваше Кармайн и ченгетата по време на претърсването. Слугите — до един пуерториканци, забеляза Кармайн, очевидно свикнали с арогантното поведение на Смит — бяха изпратени да чакат в автомобилите си.

Смит носеше панталони от камилска вълна, кремава копринена риза и кремав кашмирен пуловер: обичайното облекло за господаря на дома в свободното му време, помисли си Кармайн. Чудесно поддържаната му стоманеносива коса беше сресана назад без път, а гладко обръснатото лице ухаеше едва доловимо на скъп одеколон.

— Това е безобразно натрапничество — заяви той, когато последва Кармайн в къщата.

— При обикновени обстоятелства щях да се съглася с вас, господин Смит, но след случката тази сутрин вече нямаме желание да пипаме с кадифени ръкавици — изтъкна капитанът и огледа фойето, високо колкото три етажа, с витражен таван в синьо, зелено и бяло — нямаше нито един нюанс от червената гама, който да се откроява на небето. Подът беше от шуплест варовик, стените — бледобежови, произведенията на изкуството — забележителни. Който и да бе обзавеждал къщата, не бе внесъл нито един старинен детайл — като доспехи или кръстосани пики. Стълбите водеха към втория етаж, а

след това и до третия. Балюстрадага опасваше втория и третия етаж, откъдето се виждаше фойето. Вкусът на семейство Смит към изкуството беше разностилен — импресионисти, съвременни и ултрамодерни автори, и много снимки.

— Започваме — обърна се той към Смит. — Трябва да свалим всички картини, господине. Гърбовете ще бъдат проверени, както и стените. Хората ми ще действат внимателно. Как предпочитате, да останете, за да наблюдавате, или ще дойдете с мен?

— Ще дойда с вас, капитане — отвърна Смит през стиснати зъби.

Кармайн обиколи стаите, но ако Смит беше Одисей, той не ги бе използвал за необичайни цели. Единствената възможност бе да е скрил нещо зад картина. Трябваше да проверят всички до една.

Библиотеката можеше да събуди завистта на всеки запален читател, въпреки това Кармайн прецени, че собственикът ѝ няма склонност към писменото слово. Много от томове бяха с позлатени корици, подвързани в кожа: красиви викториански издания на проповеди, остарели научни теории, класическа гръцка и римска литература. Имаше пъстроцветни романи и научнопопулярни творби, които очевидно бяха четени. Не бяха нищо особено — от Зейн Грей до биографии на филмови звезди. Скоро откри сейфа зад томове на „Британика“; корицата беше изтъркана там, където Смит я бе докосвал.

— Отворете го, господин Смит — настоя Кармайн.

Домакинът се подчини с крива усмивка — не бе никак притеснен.

Държеше десет хиляди долара в брой, облигации и акции, и три кичура лепеноруса коса, двата вързани със синя панделка, единия с розова.

— Косата е на децата ми — обясни той. — Вие пазите ли косата на вашите деца?

— Не — отвърна Кармайн. — Защо ги държите тук?

— В случай че влязат вандали или някой ограби къщата. Произведенията на изкуството са без значение, но не и децата.

— Нито едно от тях не живее тук, нали?

— Не. Липсват ми, но човек не може да спре развитието им, като ги държи близо до себе си — сподели тъжно Смит.

— Къде са сега?

— Ана е в Африка, в Корпуса на мира. Майка ѝ много се тревожи за нея. Веднъж вече се разболя от малария.

— Да, лоша работа — кимна Кармайн. — Никой не подготвя децата за онова, което ги чака. Ами момчетата?

— Питър е в Иран — геолог е, специалист по петрола. Стивън пък е морски биолог, работи за „Удс Хоул“. В момента е някъде около Червено море.

Затвориха сейфа и продължиха. Прегледаха и спалните — Смит и съпругата му все още спяха заедно — след което се качиха на последния етаж.

— Там има главно боклуци — рече Смит, — но Натали обича всичко да е подредено, така че не е трудно, когато търсиш нещо. — Беше спокоен и по-приказлив, отколкото в началото на огледа; ядът му мина бързо, тъй като бе напълно безразличен към работата на полицията.

— Прислужниците ви не живеят ли в къщата? — попита Кармайн.

— Не. Обичаме да ни е спокойно.

— Какво е това? — Кармайн посочи плътно затворена врата. Натисна я, но тя не помръдна.

— Стаята, в която проявявам снимки — обясни сухо Смит и извади ключ.

— Значи страхотните снимки в стаите и хола са ваши?

— Да. Също и домашното кино, което понякога гледаме. Натали ме нарича Сесил Б. Десмит^[3].

Кармайн се засмя любезно и влезе в най-добре екипираната тъмна стаичка, която някога бе виждал. Тук имаше всичко и всичко бе автоматично. Дори Майрън не разполагаше с подобни уреди — а и защо му бяха, нали притежаваше студио? Филип Смит можеше да прехвърли чертежи на микроскопичен носител, ако искаше. Въпросът бе дали искаше? Имаше само един начин да открие.

— Заради естеството на случая, господин Смит, се налага да конфискувам всичко в тъмната ви стаичка — заяви той с категоричен тон. — Това включва филмите, както проявените, така и непроявените, книгите за фотография, хартията и фотоапаратите. Ще ви бъдат върнати по-късно.

Напрежението в тъмната стаичка бе осезаемо: най-сетне бе пробил дебелината на Филип Смит. Как обаче стана?

— Запушете уши — нареди той и наду свирката на врата си. — Кашони, момчета — нареди на полицаите, които пристигнаха бързо. — Съберете всичко внимателно, все едно е от кристал, и се постарайте да не пипате много. Докосвайте нещата по краищата. Не искам нищо разместено или размазано. Малой и Картър, вие оставате тук, докато другите отидат за кашони.

— Ще изгубя снимки, на които държа — оплака се Смит.

— Не е задължително, господин Смит. Непроявените снимки ще бъдат обработени в нашата лаборатория и ще се постареем да запазим филма. Какво има на покрива? — попита той и тръгна навън.

Смит кипеше от яд, но усещаше, че е по-добре да не се отделя от Кармайн, вместо да пази тъмната стаичка.

— Нищо! — сопна се той.

— Може, но боята ми се струва изцапана. — Кармайн се заизкачва по стълбите и натисна врата, която се отвори настрана.

Излезе на просторен плосък покрив, залят с асфалт, и загледа купола, който бе видял от партера. В миналото, когато богатите са строили подобни къщи, тук е имало резервоар за вода; така налягането на водата е било достатъчно, за да захрани цялата къща — нечуван лукс за онези времена. Над купола стърчеше тънка антена, която не се виждаше от земята, а зад парапета на покрива бе скрита врата.

— Какво е това? — попита Кармайн и пристъпи напред.

— Портативното ми любителско радио — обясни Смит. — Тъй като си мислите, че съм Одисей, сигурно ще искате да конфискувате и него.

— Точно така — потвърди ведро Кармайн и зачака Смит да отключи вратата с друг ключ. — Невероятно модерно — призна той, след като влезе. — Оттук можете да разговаряте с Москва.

— Норт Рок ме заглушава. Всъщност, капитане, възможно е, но е много малко вероятно — подсмихна се Смит. — В година господня 1967 много се съмнявам, че шпионите се свързват директно с господарите си. Случайно да сте забелязали, че светът се модернизира с неподозирана бързина? Можете да оглеждате, докато кравите се приберат от паша, но няма да откриете нищо, което да намеква за шпионска дейност! Нямах възможност да променя честота и

настройките, но давайте, конфискувайте всичко. Щом се обадя на адвокатите си, всичко ще ми бъде върнато, затова гледайте да не повредите нищо.

— Съжалявам, господин Смит — усмихна се мило Кармайн. — Ако това ще ви успокои, същото се случва и на останалите членове от борда.

— Искам да ви попитам нещо, капитане. Вие се занимавате с убийства, не с шпионаж. Шпионажът е федерално престъпление, не е по вашата част. Доколкото разбирам, конфискувате всичко от тъмната ми стаичка и радиото, за да търсите доказателства за шпионаж. Мога да ви съдя — предупреди Смит.

— Господине! — възкликна Кармайн стреснато. — Заповедта, подписана от съдия Туейтис, ясно посочва „във връзка с убийство“ и аз конфискувам всичко това с намерение да търся убиец. Отровата може да бъде скрита в шишенцата за проявител, спринцовките пък могат да бъдат заврени в апаратурата, бръснарските ножчета — в шкафчето в банята или в малка резачка за хартия — вие имате няколко в тъмната стаичка, пистолетите пък излизат от най-неочаквани места. Да продължавам ли? Кухнята ви също е проверена. — Той разпери ръце типично по италиански. — Докато не проверя всички конфискувани вещи, господин Смит, няма как да бъда сигурен, че нищо не ви свързва с някое убийство.

— Добре се измъкнахте — процеди Смит, ноздрите му силно се разшириха.

— Както го прави всяко мазно ченге, господине — сопна се Кармайн. — Шпионажът не ми влиза в работата, както сам изтъкнахте. Освен всичко друго, не съм обучен да залавям шпиони. Нито пък някой от колегите от полицията в Холоуман. Ако господин Кели от ФБР се интересуваше от тъмната ви стаичка или от любителското ви радио, той сам щеше да си извади заповед. Негова си работа. Аз се занимавам с убийства, а тази сутрин едва предотвратихме поредното масово убийство.

Смит стоеше на покрива и го слушаше внимателно, гневът му постепенно утихваше.

— Разбирам защо сте се задействали така изведнъж — каза той в опит да изглежда разумен, — но не ми е приятно, че замесвате „Корнукопия“.

Кармайн го погледна заговорнически.

— Ще ви издам какво доказателство намерихме, господин Смит, и то може да ви помогне да проявите разбиране — обясни той. — Снайперистът не е бил някой луд. Беше професионален убиец, достатъчно опитен, за да бъде нает за огромна сума. Това означава, че всеки, който може да отдели подобна сума, е заподозрян. Милионерите в Холоуман не са много — освен членовете на борда на „Корнукопия“.

— Ясно — кимна Смит, въртна се на пета и тръгна към вратата на покрива.

Кармайн го последва с бавни стъпки.

Оказа се, че и Уол Гриърсън, и Гъс Първи притежават отлично екипирани тъмни стаички, въпреки че Смит беше единственият с радиопредавател.

— Качеството на снимките им е много високо — отбеляза Кармайн на следващата сутрин, — но дори да вземем под внимание факта, че всички могат да купят и продадат банкера Дж. П. Морган, пак не можем да поставим патриотизма им под съмнение заради грижливо оборудваните тъмни стаички. Постигнахме желаното — отнехме им възможността да прехвърлят тайните на „Корнукопия“ върху миниатюрни носители, които да бъдат изнесени тайно от страната. Мисля си, че е много вероятно Одисей вече да е направил снимките си в тъмната стаичка, но съм сигурен, че все още не ги е предал. Освен това съм съгласен с Фил Смит — шпионажът не ни влиза в работата. Другата ни цел беше да ги изкараме от равновесие, а с нея се справихме както трябва. Останалите са научили от Смит теорията ни за убиеца. — Той огледа колегите си. — Някой има ли да докладва нещо интересно?

— Аз — обади се Ейб с доволен вид. — Оказа се прав за Ланселот Стърлинг, Кармайн — наистина е садист. Живее сам в страхотен апартамент зад „Сайънс Хил“ — няма нито жена, нито деца. Снимките по стените му са на мускулести младежи, обективът е насочен към задниците им. Имаше скрито помещение, пълно с кожени дрешляци, вериги, белезници, окови и разни странни играчки. Май очакваше да остана доволен, когато открия тайния шкаф, но нещо в поведението му ми подсказа, че крие още благини. Затова продължих

да търся. Под готварския плот в кухнята намерих камшици, които могат да ти съдерат кожата. Миришеха на кръв, затова ги конфискувах. Само че най-гадното беше онова, което стърчеше от джоба му — кесия като онези, в които се държат монети, с върви. Приличаше на кожена, но беше по-фина от напа, светлокафява. Щом погледът ми се насочи натам, той се разкрещя за гражданските си права, как съм смеел, а когато посегнах, направо се разбесня. Затова я донесох и я дадох на Патрик.

— Какво мислиш, Ейб? — попита Кармайн.

— Че се натъкнахме на поредния убиец, който няма нищо общо със случая. Оградих апартамента — намира се на първия етаж и има отделно мазе — и трябва да се върна с двама колеги и по възможност пневматичен чук. Този тип е убивал, готов съм да си заложа главата, но нямам представа дали е зазидал тялото в мазето или някъде другаде. За тази вечер го настаних в мотела на майор Майнър, но той пищи за адвокат.

— Тогава върви веднага да вземеш нова заповед от съдия Туейтис, Ейб. Занеси му поне един от кървавите камшици — разпореди се Кармайн. — Друг?

Останалите поклатиха глави; екипът му беше уморен и не бяха в настроение за разговори.

Кармайн отиде да намери Патрик. Като предприемчив човек, доктор Патрик О'Донъл бе използвал лавината от убийства, за да разшири отдела по патология. Няколко нови уреда бяха одобрени от кмета и Хартфорд и сега вече можеше да прави и балистична експертиза, да обработва документи, да се занимава и с други проучвания, които не бяха работа на съдебния патолог. Беше сравнително лесно — и разумно — още повече че полицейското управление на Холоуман беше съвсем малко. Последното постижение бе огромно облекчение за заместника му Фенъл, а именно назначаването на трети съдебен лекар, Чанг По. Гъс Фенъл нямаше нищо против да прави аутопсиите, а Чанг се зае със съдебните експертизи.

— Как върви братовчедете? — попита Кармайн и наля кафе.

Патрик качи краката си, обути в ботуши, на бюрото и се ухили.

— Страхотна сутрин — похвали се той. — Погледни, братовчеде. Посегна към кутията с доказателствен материал и извади малка, светлокафява кесия.

— Внимавай — предупреди, когато Кармайн протегна ръка. — Ейб мислеше, че вътре има пари, но се оказа, че има гумено покритие.

Кармайн я завъртя любопитно в ръка, забеляза необичайната кройка и се замисли над търпението, с което е било изработено нещо, което се издуваше от двете страни на централния шев.

— Някаква представа? — попита Патси с блеснали очи.

— Може би — отвърна бавно братовчед му. — Казвай, Патси.

— Това е човешки скротум.

Единствено желязното самообладание не позволи на Кармайн да хвърли отвратен торбичката.

— Господи!

— Има изобретателни народи, които запазват скротумите на едрите животни — обясни Патрик, — а през викториански времена сред ловците било на мода да вземат скротумите на слонове или лъвове като трофей, поръчвали на препараторите да ги превърнат или в мях за вода или в кесия за тютюн. Но се случва много рядко — продължи той — някой мъж — мъжете се ужасяват от кастрация — да запази човешки скротум като трофей. А точно това е направил заподозреният на Ейб.

— Сигурен ли си, че е човешки?

— Останали са срамни косми, а формата и размерът са характерни за човек с доста отпусната скротална торба. Тестисите не се различават много, докато при скротумите не е така. Който го е направил, е пълна откачалка.

— Трябва да съобщя на Ейб, преди да отиде при Дъг Неверни.

Обади се бързо и продължи да разпитва Патрик.

— Чий куршум е убил нашия стрелец?

— На Силвестри. Нищо чудно, че е ликвидирал цели стрелкови гнезда на нацистите. Постигнал е истинско чудо със стария патлак, от който не иска да се откаже. Бас лоя, че дори не ходи да стреля — изтъкна Патси. — Изстрелът е в главата, но това вече го знаеш. И ти не си се справил зле, Кармайн. Два от трите ти изстрела са го пронизали в дясното рамо. Третият куршум се е забил в един клон. Другите два на Силвестри са в гърдите.

— Никога не съм твърдял, че съм от страхотните стрелци на Дивия запад, особено пък от трийсет метра.

— Знам те аз теб — надявал си се да обездвижиш ръката, с която е стрелял, за да го пипнеш и разпиташ — предположи уверено Патси.

— Така е, но Джон беше прав — не можем да рискуваме заради децата. Сбърках. Направи ми една услуга, Патси.

— Дадено, каквото кажеш.

— Изпрати пръстовите му отпечатьци на Интерпол и на нашите военни. Този човек не е тукашен. Знам го със сигурност, но може да е привлякъл вниманието на някой друг. Мисля, че е от Източна Германия, но не е от надъханите с идеология. Направил го е заради парите, което означава, че има семейство.

— Малко вероятно е да открием нещо. И още нещо, братовчеде, преди да хукнеш.

— Казвай.

— Какво да правя с фотографската апаратура и любителското радио, всичко тук е задръстено.

— Тъй като нямаме хора, които да се заемат с тях, Патси, ще ги предам в порив на благородство на специален агент Тед Кели. Нека ФБР намерят микроточките или снимките, на които баба им показва тайни планове — ухили се Кармайн. — Ще накарам Дилия да съобщи на борда на „Корнукопия“, че доказателственият ни материал е бил изискан от ФБР. Ще си получат играчките след седмици.

— Има ли някаква полза от тази работа? Онези типове са толкова богати, че за броени дни ще си купят нова апаратура и ще продължат постарому.

— Може, но някой ще забележи, че купуват, а дори богатите се колебаят, когато трябва да харчат пари за нещо, което вече притежават. Знаят, че ще си ги получат, така че защо да бързат? До един имат причини, поради които не искат да привличат вниманието към себе си.

— За Одисей ли говориш?

— Ти пък откъде знаеш това име?

— Стига, Кармайн! Устата на Тед Кели е голяма колкото краката му, а той се е научил да използва „Малволио“, за да провежда срещите си с други агенти на ФБР, които идват в града. За тях ние сме прости селяни, забутани на гъза на географията — отвърна Патрик. — Пък и в Холоуман няма тайни, както знаеш.

— Моля те, кажи ми, че Нети Марсиано не знае!

— Разбира се, че не! Това е мъжка работа.

Кармайн излезе потиснат; всички около него знаеха за Одисей, което бе наказание за извоюваната му с труд независимост, мислеше си той. Чувстваше се много виновен, също като Джон Силвестри. Спомни си времето, когато кмет, който изпълняваше задълженията си по-ревностно от Итън Уинтроп, се беше опитал да наложи пътни правила в Холоуман, където улиците бяха двупосочни още от времето на каретите. Никой в града не одобри и хората отказаха да се подчинят. Минаха години, преди да се наложи да въведат еднопосочни улици заради натовареното движение. Единствено политик, който е пълен глупак, би се опитал да създаде Утопия, мислеше си той. Обзалагам се, че на червените това им е известно.

Ланселот Стърлинг не се върна в апартамента си, който остана с полицейското ограждение, след като Ейб откри добре запазените останки на мъж, внимателно положен зад фалшивото дъно на дълъг, просторен шкаф, монтиран на стената на мазето. Когато вдигнаха капака, откриха чужди вещи — дрехи, книги, чифт гири, географски списания, палатка и спален чувал, от които стана ясно, че са били на планинар.

Тялото беше голо и веднага се видя, че скротумът липсва, макар пенисът да си беше на място. Имаше разрез, направен много внимателно от гърлото до интимните части, но трупът бе добре запазен. Почти не беше разложен и Патрик реши, че се дължи на хигроскопичните кристали под тялото. Някой, по всяка вероятност Стърлинг, ги бе реактивирал, на места бяха розови или обезцветени, сякаш добавяни постепенно.

— Загрява ги във фурна, за да извлече влагата, която са попили — обясни Патрик, — затова някои са обезцветени. Сигурно му е струвало цяло състояние, за да събере толкова много. Изсипвал е огромни количества сода бикарбонат, за да премахне миризмата, но се съмнявам, че е била по-неприятна, отколкото в лабораторията за дисекции на първокурсниците. — Той посочи разреза. — Трябва да го сложа на масата, за да разбере повече, но мога отсега да кажа, че Стърлинг е извадил вътрешностите — стомах и черва, черен дроб,

бели дробове, бъбреци, пикочен мехур. Вероятно сърцето си е на място. Това е мумия. След като има фалшиво дъно, предполагам, че влажността в шкафа е била почти нулева. Ще проверя с влагомер.

Обясняваше на Ейб; Кармайн му беше предал случая, за да провери как ще се справи, и остана доволен, че е взел добро решение. Ейб беше великолепен разследващ. Кори нямаше основание да реши, че шефът предпочита Ейб или че е отстранен нарочно заради лейтенантския пост, който Лари Пизано щеше да освободи. Сега Кармайн се надяваше да има и случай, който да повери на Кори. Денят, в който комисията щеше да се събере, за да реши кой от двамата мъже заслужава поста, приближаваше, а кандидатите бяха четирима — двама детективи и две съпруги, които щяха да преглеждат всяка подробност под микроскоп. Колкото повече приближаваше денят, толкова по-силна ставаше тревогата на Кармайн. Как можа Ланселот Стърлинг да се окаже такъв кръвожаден убиец, с какъв случай можеше да компенсира Кори?

Ейб грееше, когато Кармайн влезе в залата за аутопсии, въпреки че престъплението беше отвратително; та нали умението му да открива тайници беше дало ход на случая, тъкмо затова той бе във възторг от свършената работа. Ейб не бе от хората с болни амбиции, нито пък егоист, но притежаваше гордост, както по отношение на работата, така и лична.

— В шкафа имаше и портфейл — докладва той на Кармайн. — Името на жертвата е Марк Шмид, така пише в шофьорската книжка, издадена преди две години в Уисконсин, на осемнайсетия му рожден ден. Ако е имал пари, вече са взети, но кредитната му карта „Мастъркард“ е вътре. Последно е използвана през октомври 1966 — преди седем месеца. Няма нито писма, нито снимки.

— Гръдната и коремната кухня са натъпкани с изкуствен пълнеж за матраци — добави Патрик, — също и с ароматни пръчици и подправки. Много сериозен опит за мумифициране, но без натрона, който Херодот описва^[4]. Стърлинг е осъвременил египетските обичаи с по-добри инструменти и по-добра техника. Както виждате, Марк е красавец, с гъста като на М. М. коса, в оранжево-розов нюанс. Може би тъкмо затова Стърлинг не се е опитал да извади мозъка — не е искал да рискува да я съсипе. Хлапетото е било в безупречно здраве по времето, когато е било задушено, вероятно с пластмасов плик, след

като е било дрогирано. Удушаването е щяло да остави следи. Не мога да определя кога точно е бил извършен аналният секс, затова не съм сигурен дали е бил хомосексуалист. През последната година е имало многократни анални сношения. Лигатурата на ректума — която е прекъснала дебелото черво — е на цели двайсет и пет сантиметра от ануса, което означава, че Стърлинг си е падал некрофил.

Удоволствието на Ейб се стопи в миг; той погледна Патси обзет от ужас.

— Не може да бъде! — прошепна.

— Напротив, Ейб, може — настоя тихо Патси.

— Имаш ли някаква представа кога е умрял? — попита Ейб, докато се опитваше да се овладее.

— Според мен, тази бележка от кредитната карта разкрива повече от която и да било аутопсия. Най-вероятно преди седем месеца. — Патрик погледна Кармайн. — Къде се намира господин Ланселот Стърлинг?

— Долу, в една от килиите.

Оттам го преместиха в залата за разпити. Ейб водеше разпита, а Кармайн наблюдаваше от другата страна на огледалното стъкло.

Изглежда напълно безобиден, помисли си Кармайн. Буквално един от милионите мъже, които се занимават с бумажки по цял ден, никога не са вършили друга работа и никога няма да пипнат друго. Животът им е еднообразен, чакат с нетърпение да се приберат и да вдигнат крака, да изпият няколко кутийки бира, докато гледат футбол.

Стърлинг беше висок, със светлокестенява коса и правилни черти, благодарение на които би трябвало да изглежда красив, но всъщност създаваше у хората друго впечатление. От него лъхаше на високомерие, самодоволство и презрение. За това впечатление допринасяха и безизразните му очи. Това не е човек, който би късал крилцата на пеперудите, помисли си Кармайн, защото дори не би забелязал, че съществуват. Светът, в който живее, е безцветен, в него няма нито жизненост, нито радост, нито тъга. Състои се от един-единствен отвратителен подтик. Всъщност, той бе истинско чудовище. Никак не се притесняваше, че е заловен; беше го грижа единствено, че е изгубил Марк Шмид и малката си кесийка.

— Мислиш ли, че е убил и други? — попита по-късно Ейб, докато търсеше компетентното мнение, на което бе разчитал години

наред.

— Ти си много по-добре запознат със случая, Ейб. Какво мислиш? — отвърна на въпроса с въпрос Кармайн.

— Не — призна Ейб. — Плащал е, за да налага с камшици млади мъже, но Марк Шмид е бил първата му жертва. Трябвали са му години, за да събере инструментите си и трийсет килограма хигроскопични кристали.

— Мислиш ли, че е щял да убие отново?

Ейб се замисли, след това поклати глава.

— Най-вероятно не, поне докато е имал Марк Шмид. Ако някой ден изгубеше интерес или тялото се разложеше прекалено много, навярно щеше да изчака, докато намери подходящия човек, дори да се е налагало да отдели за целта много време. Не скри факта, че тялото е било при него шест месеца. Нищичко не скри. Настоява, че Марк е починал от естествена смърт и сърце не му давало да се раздели с него. — Ейб размаха ръце. — Добре, че е луд — ама много луд. Няма да го съдят, защото ще привлече общественото внимание.

— Браво, Ейб. Ако това ще те утеши, ти разреши случая точно както трябваше — погледна го в очите Кармайн. — Ще можеш ли да заспиш довечера?

— Малко вероятно, но човек забравя. Предпочитам да не мога да спя, отколкото да изгубя човечността си.

Кармайн се прибра в празната къща, качи се в спалнята и остана загледан в голямото легло, безупречно оправено, тъй като той обичаше всичко да е подредено и спретнато и не понасяше безпорядък. Роден и възпитан в католическата вяра, той отдавна бе обърнал гръб на организираната религия; работата и интелектът му се бунтуваха срещу астрономическите загадки, събрани в думата „вяра“, нещо, което той не можеше нито да види, нито да почувства. Джулиън, разбира се, щеше да бъде записан в училище „Сейнт Бърнард“, както и останалите деца, които му бе писано да има, но в това негово намерение имаше известна логика. Децата се нуждаеха от етика, от принципи и морал, на които да бъдат учени както у дома, така и в училище. А какво щеше да бъде отношението на Джулиън и евентуалните му братчета към „вярата“, когато пораснеха, си беше тяхна работа.

Докато гледаше леглото, Кармайн усети, че къщата му има присъствие, неуловимото духовно присъствие на съпругата му, на сина му и на всички останали, които бяха живели тук. Така самотата му ставаше по-осезаема. Колко много бе мислил над цветовете и обзавеждането на тази стая! Съвсем семпла, бе отсъдила Дездемона, но пък богата на цветове; тя остана поразена, когато той настоя за тази палитра. Беше поръчал древнокитайско пано от три части, крилата бяха обточени в черен и сребърен брукат, на всяко се виждаха заоблени планини, които надигаха глави над мъглата, превити от вятъра иглолистни дървета, малка пагода, до която се стигаше по хиляда стъпала. Беше го закачил над леглото и боядиса стените в лавандулово и прасковенорозово, така че да не доминира цветът на нито един от двата пола. Дездемона обичаше стаята и докато беше бременна с Джулиън се зае да изплете кувертюра в черно и бяло, част от цветовете на паното. Раждането на детето прекъсна работата ѝ и сега кувертюрата беше прибрана в кедрова ракла в очакване на по-добри времена или както тя се шегуваше, в очакване на следващата ѝ бременност. Ако имаха достатъчно деца, един ден със сигурност щеше да я довърши. А засега кувертюрата им беше лавандулова, с малки прасковени елементи.

Тя му липсваше безкрайно много, затова той се обърна и слезе в кухнята, където леля му беше оставила сос от миди за паста. Майка му продължаваше да се обвинява за сполетялото Дездемона и нямаше желание да готви, но сестрите, лелите и братовчедките се грижеха Кармайн да не гладува. Вратата към кулата на София, която отвеждаше и към семейния хол, сега бе плътно затворена; собственичката на романтичния открит балкон беше в Ел Ей и не се чувстваше никак добре, както се оплака на баща си по телефона, защото Майрън бил на ръба на нервен срив. Подразненият Кармайн му позвъни, наруга го красноречиво, задето си позволява да тревожи момичето, и му нареди да се стегне. Дяволите да я вземат Ерика Девънпорт, мислеше си той за стотен път, докато слагаше фетучини във врящата подсолена вода. Беше покосила хората, които той обичаше.

Откъм входа се понесоха гласове; превъртя се ключ. Кармайн застина неподвижно до печката и последните фетучини цопнаха във водата. Дездемона! Това беше гласът на Дездемона! Не можеше да пристъпи напред, не можеше да помръдне.

— Трябваше да се сетя, че е все още на улица „Седар“ — обясняваше тя на някого, — и се обзалагам, че е забравил да напазарува. — След това се провикна: — Благодаря ви, господине! Ще се справя! — Явно говореше с шофьора на таксито.

Втурна се в къщата като боен кораб с издути платна, прихванала Джулиън с лявата си ръка, панталоните и блузата ѝ бяха смачкани от пътуването, бузите руменееха, очите блестяха.

— Кармайн! — възкликна тя и спря на място, щом го видя. Великолепната усмивка преобрази обикновеното ѝ лице. — Скъпи мой, приличаш на риба на сухо.

Той затвори уста и прегърна и нея, и бебето, очите му се насълзиха, докато търсеше устните ѝ. Единствено Джулиън писна недоволно, защото го притискаха, и им напомни къде се намират. Кармайн пое сина си и го нацелува по лицето, точно както малкият обичаше; Дездемона пристъпи към печката.

— Паста и сос от миди — рече тя, след като надникна в тенджерите. — Обзалагам се, че е дело на леля Мария. Има предостатъчно и за двамата. — След това пое Джулиън от баща му. — А сега, ако нямаш нищо против, отивам да го нахраня, да го изкъпя, след което ще нанкаме.

— Ами часовата разлика, малчо? — попита Кармайн сина си.

— Не се тревожи — успокои го Дездемона. — Нарочно го държах буден часове наред. На останалите в първа класа направо им се плачеше.

— Как пристигнахте от летището?

— Качих се на лимузината за Кънектикът. Нямахше смисъл да казвам на Майрън, че се прибирам. Той нямаше да ме разбере.

Тя излезе с Джулиън и зашепна някакви детски смехории. Всички призраци отлетяха.

[1] Католическо братство. — Б.пр. ↑

[2] Името Йосиф на английски се произнася Джоузеф. — Б.ред. ↑

[3] Сесил Б. Десмит е известен филмов режисьор и продуцент, носител на „Оскар“ за „Най-великото шоу на света“. — Б.пр. ↑

[4] Според Херодот, тялото се изсушавало в продължение на седемдесет дни с натрон (хидратиран натриев карбонат), който попивал телесните течности и премахвал тлъстините. — Б.пр. ↑

— Не открихме абсолютно нищо в конфискуваната от тъмните стаички апаратура и любителското радио — призна мрачно Тед Кели.
— Ама нищичко!

— Ти наистина ли очакваше да откриеш нещо? — изгледа го присмехулно Кармайн, все още във възторг, че Дездемона и Джулиън са се прибрали у дома.

— Не, всъщност, въпреки това съм разочарован. Признавам, Кармайн, двамата с комисаря сте действали невероятно ефикасно, когато сте забелязали снайпериста — подчерта Кели, макар и с известно нежелание. — Ние нямаше да намерим извинение, за да претърсим домовете на членовете на борда на „Корнукопия“.

— Извинихме се, че действаме прибързано, тъй като в момента бяхме подложени на стрес. Мислиш ли, че ще ни съдят, Тед? — попита с усмивка Кармайн.

— Не. Прекалено много шум ще се вдигне. Всички тръпнат от ужас да не пошушне някой на журналиста Ед Мъроу за проблема с Одисей.

— Страхуваш се, че аз или комисарят ще се раздрънкаме ли?

— Ти си гаден пътьо, Делмонико.

— Излизай навън.

— Вземам си думите обратно. Откъде знаят всички за Одисей?

— Вината е единствено и само твоя. С този боботещ глас не ти трябва високоговорител, да не говорим, че уреждаш всичките си срещи в закусвалнята на ченгетата. А техните уши са винаги наострени.

— Мразя малките градчета!

— Това е малък град, не градче.

— Все тая. Всички знаете прекалено много един за друг.

— Може ли за момент да минеш от режим пуяк в режим орел? Истина ли е, че целият борд на „Корнукопия“ ще лети до Цюрих, за да прилапа някаква швейцарска компания, която произвежда радиа?

— Кой ти е източникът? — изгледа го подозрително Кели.

— Бившият секретар на Ерика Девънпорт, Ричард Оукс, който е понижен и сега работи за Майкъл Доналд Сайкс, поредната нещастна жертва на хората на върха — отвърна Кармайн, докато разбъркваше салатата си. — Двамата с Оукс се поразходихме днес сутринта покрай брега на Пекуот, където вятърът отнасяше думите ни и единствените свидетели на срещата бяха ятата чайки. Май ще има буря.

— Каква буря пък сега? — напълно се обърка Кели.

— Чайките, Тед! Прекалено навътре в сушата са навлезли.

— А, това ли! Какво точно ти каза Оукс?

— Че напоследък е по-изгодно да се произвеждат транзистори, отколкото часовници с кукувици, че швейцарската компания се е заела с нещо голямо. Вече се е разчуло, затова всички се опитват да се докопат до тях. От „Корнукопия“ били готови да им свалят звездите. Само че нито той, нито Сайкс имат представа защо бордът е хукнал към Цюрих.

— Ние обаче знаем защо — натърти мрачно Кели.

— Знаем. Това пътуване дава възможност на Одисей да предаде секретната информация, до която се е добрал. А оттук следва, че Одисей не е предавал на Москва нищо от трети април насам. Сигурно куфарчето му е пълно.

— На мен ли го казваш? Ала не можем да направим абсолютно нищо! Мръсникът ще излезе от страната напълно невинно, в безопасната компания на останалите членове на борда.

Кармайн имаше желание да стане и да направи няколко крачки, но това означаваше, че всички очи и уши ще се насочат към тях. Затова само разкърши рамене.

— Как обаче е убедил останалите да тръгнат? Та те са бизнесмени! Ако Сайкс и Оукс са наясно, че всичко е напразно, значи и те го знаят! Как тогава е успял да ги убеди?

— Много лесно — обясни начумерено Кели. — За борда току-що е доставен чисто нов реактивен самолет — с резервоари, пригодени за дълги полети, падащи седалки, допълнителен пилот — абе, всичко. Обзалагам се, че нямат търпение да видят какъв е цветът на небето над Цюрих. А най-хубавото е, че съпругите им ще си останат вкъщи. Няма достатъчно място за тях с трима мъже екипаж и две стюардеси.

— Кога ще летят? — попита Кармайн.

— Утре следобед. Самолетът вече чака на пистата тук. След това отлитат до летище „Кенеди“, за да получат разрешение за международен полет — въздъхна Кели. — Да, утре следобед тайните на „Корнукопия“ отлитат, а ние не можем да направим абсолютно нищо.

На Одисей ще му се размине, мислеше си Кармайн, докато се връщаше към улица „Седар“ и управлението. Фактът, че знам със сигурност кой е, няма никакво значение; не разполагам с нито едно доказателство. Разчитам единствено на инстинктите си на ченге и цял куп дребни факти, които се подреждат в мислите ми, някои от тях събрани с непосилен труд и куп обаждания за услуги.

Кели не знае и нямам намерение да му казвам. Съдбата го е довела тук, истински хипопотам, и в това има някакво послание: той принадлежи на блатото. Не че представлява проблем, просто безликите му шефове са онези, които натискат копчетата, вестниците и хората в задължителна последователност по протокол, преди оръжията да бъдат заредени и готови за стрелба. Докато моторът избоботи, Одисей ще е направил необходимото и отново ще си заживее кротко и спокойно. Одисей е един човек; не е необходима цяла армия, за да бъде заловен. Всъщност, армията не би могла да се справи. Никой няма да забележи как той се промъква сред облаците прах. Нека Тед Кели върви по своя път; аз ще поема по своя, защото знам към кого да насоча вниманието си, особено след като осмислих значението на казаното от Барт, лампичката светна.

Онова, което трябва да направя, е да пипна Одисей за убийство. Така ще бъде много по-лесно и сигурно. Фактите, събрани за шпионажа, и подробностите рисуват картина, но не разполагам дори с най-незначителното доказателство; когато Одисей нарисува същата картина, ще се получи много по-убедително. Само че за извършените от него убийства трябва да има неоспорими доказателства, които ще открия, ако търся на подходящите места.

Отдавна бе подминал управлението и реши да повърви още малко. Вятърът се беше усилил, но му се стори приятен. Вдигна поглед към небето и видя пръснатите облаци, след което си каза, че довечера, преди да си легне, трябва на всяка цена да затвори кепенците. След това мислите му отново се върнаха към Одисей.

Мисли, Кармайн, мисли! Кого е убил Одисей със собствените си ръце? Дезмънд Скепс. Диди Хол, което е направо невероятно. Защо ще убива проститутка, която прави свирки? Никого друг. Помощникът му е убил Еван Пю, Кати Картрайт и Биатрис Егмонт. Наемници са застреляли тримата чернокожи — чернокожи наемници, за да не се различават от жителите на квартала. Помощникът се е престорил на

продавач на магически отвари на име Рубен, за да подмами съпругата на Питър Нортън, и вероятно е използвал Джошуа Бътлър. Може да се е наложило Одисей лично да обработи Полин Денби, но не той е убил декана. Няма начин да докажа всичко това. Трябва да го постигна чрез Дезмънд Скепс или Диди, или може би и двамата.

Какви са били оръжията му?

Дезмънд Скепс... Няколко спринцовки, използвани неумело. Някога му е било показано как да ги използва, но оттогава са минали години, а вените на Скепс са били тънки. Кураре. Препарат за почистване на амонячна основа. Каналин. Турникет. Хлоралхидрат в чаша малцово уиски. Бръснач. Поялник. Тел.

Диди... Остър бръснач. Единствено скалпелите са толкова остри, колкото бръсначите, но дори остриетата, които Патси използва за аутопсии, не могат да нанесат подобни рани на жена, която е застанала пред нападателя. Как точно се държи острието? Много здраво. Одисей сигурно е бил оплискан в кръвта на Диди, все едно е бил застанал под чешма. Не е прерязал сънните артерии преди да види, че от вратните вени вече не блика кръв, чак след това е започнала втората кървава баня. Омраза! Било е сторено в пристъп на сляпа омраза, много по-силна, отколкото омразата му към Дезмънд Скепс, който е завел Диди на банкетата. Това показва, че Скепс е знаел защо Одисей мрази Диди, дори да не е знаел, че Одисей е Одисей. А как се е получило при Диди? Тя е стояла послушно и е приела смъртта си безропотно, поне така каза Патси. Значи е знаела, че Одисей я мрази, и с бездействието си е признала вината си.

Интересно, дали е запазил мокрите от кръвта ѝ дрехи? Ако омразата му е била чак толкова силна, може би е запазил нещо за спомен. Дали не е бил бръсначът? Него е запазил със сигурност. Скрил го е на безопасно място. Но не го пази за спомен. За него това е инструментът на екзекуцията.

Пред очите на Кармайн изплува толкова ясен образ, че космите по врата му настръхнаха. Господи! Знам къде е! Наистина знам!

Забави крачка, спря, обърна се и тръгна към управлението бавно, спокойно, а възторгът му се стопи. Да знае беше едно, да събере силите си, за да го докаже, съвсем друго. Дъг Неверни сигурно вече се е поуспокоил и щеше да е по-лесно да изцедиш капка вода от някой камък, отколкото да го накараш да издаде заповед за претърсване. Не

че Одисей би се разделил със сувенирите си. В това отношение нямаше нужда да бърза. А и на него не му се искаше да действа бързо, тъй като по този начин щеше да уличи шпионина, не убиеца. Но пък Кармайн беше американски патриот. Негов дълг бе да уличи и шпионина.

Когато влезе в кабинета си, държанието му бе както обикновено. Дилия привлече погледа му, тъй като бе облечена в зелено и оранжево и го стресна, въпреки че преди два дни видът ѝ щеше да го накара да се усмихне. Днес просто го подразни.

— Ейб е долу с Ланселот Стърлинг — докладва тя, — а Кори дебне на летището. Спомена нещо за нов реактивен самолет, но да ти призная, слушах с половин ухо, защото говорех по телефона с Дездемона.

— Трябваше да се сетя — отвърна той, разкъсан между желанието да разкаже на Дилия онова, което го измъчваше, и нежеланието да я товари със своите разочарования.

— Тук са в безопасност — усмихна се тя.

Тези думи го накараха да вземе решение.

— Седни, Дилия. Трябва да поговорим.

Изслуша го и го погледна ужасена. Сетне направи нещо напълно нетипично за нея — погали го по ръката.

— Скъпи Кармайн, разбирам дилемата ти. Ако обаче Одисей е мразил Диди чак толкова, значи е свързано с някаква трагедия и тя е била просто инструментът. Може да излезе нещо, ако поразровя миналото на Диди. Това им е лошото на проститутките. Никой не ги гледа под микроскоп. Все още ли имам право да действам като детектив?

— Все още не съм оттеглил заповедта, както много добре знаеш.

— Тогава отивам да се видя със сводника на Диди, с приятелите, враговете и познатите ѝ. — Замълча и изви вежди. — Много по-лесно щеше да е, ако имах значка — нацупи се тя.

— Не я чакай от мен, Дилия. Не предизвиквай късмета си.

Бурята връхлетя Холоуман със стихийни ветрове посред нощ. Сгушен в леглото, притиснат към гърба на Дездемона, Кармайн се събуди, когато чу как проливният дъжд барабани по прозорците,

вдигна глава, послуша се, след това се отпусна отново с въздишка. Нямахме надежда бурята да забави пътуването на директорите от „Корнукопия“ до Цюрих. До утре следобед щеше да отслабне.

— Ммм? — измърмори Дездемона.

Кармайн погали гърдите ѝ.

— Просто буря. Спи.

— Нищо страшно, само градината е съсипана — рече Дездемона на следващата сутрин, докато слагаше гумените ботуши в пералното помещение. — Надявах се да отгледам плачеща череша, но един клон я е смазал. Домът ни е изложен на всички стихии.

— Не можеш да имаш всичко, любима. — Кармайн облече сакото и прерови джобовете на дъждобраните. — Ще вали през целия ден, така че не извеждай Джулиън. Ако ти трябва нещо от магазина, обади се на някого.

Студен дъжд намокри лицето му, докато мина по пътеката до гаража, който беше на самия Ийст Съркъл и затова нямахме топла връзка с къщата. Вътре в гаража свали дъждобрана, преди да се качи във феърлейна; щеше да го остави в подземния паркинг, за да е сух. Щом запали, пушна полицейското радио и се заслуша. Нищо особено, откъслечни фрази с неразбираеми цифри и номера, така че единствено полицаите да разберат за какво става въпрос. Де да беше така, помисли си и даде газ. Дали да не се отбия да видя самолета на „Корнукопия“? Няма да съобщавам по радиото. Прекалено много хора са се научили да подслушват и дори не им е нужно любителско радио.

Малкото летище на Холоуман бе оградено с телена ограда от западната страна към пристанището, която бе отчасти запусната индустриална зона и отчасти действащи фабрики. Между него и непрекъснатото бучащата магистрала 1–95 бяха натрупани варели с какви ли не видове гориво от авиационен газолин до дизелово гориво и нефта, използвана за отопление. Вместо да поеме по магистралата за краткото пътуване, Кармайн мина покрай доковете, варелите с гориво и излезе пред отворената порта на летището, за да спре на паркинга. Пресече го, зави зад паянтовата постройка, която пътниците използваха за терминал, и видя самолета. Оказа се съвсем малък, безупречно бял, с логото на „Корнукопия“ на опашката.

Някой почука на прозореца и Кармайн трепна. Кори отвори вратата и седна. От дъждобрана му течеше вода.

— Мокър си, Кори!

— Навън вали, Кармайн! Извинявай, но трябваше да скрия някъде колата си. Единствената възможност бе да притичам под дъжда. Сетих се, че ще наминеш, за да огледаш самолета. Какво ще кажеш? Да се натъпчеш в това чудо е като да се завреш в туба паста за зъби. Май пътниците няма да могат да се изправят свободно вътре, въпреки че, ако застанат на пътеката, може и да успеят. Аз предпочитам влаковете.

— Това е мощна машина, Кори. Могат да плюят на селяните. Цяла нощ ли стоя тук?

— Не се наложи. Нямахме как да излетят в тази буря. Може и днес да не излетят, ако дъждът не спре.

— Какво се надяваш да откриеш? — любопитства Кармайн.

Дългото, мургаво лице с остри черти се разкриви, тъмните очи се присвиха.

— Де да знам! Просто имам някакво чувство, шефе. Има нещо в дъжда, вятъра, в пръските откъм морето. Наистина не знам.

— Ще пратя някой да ти донесе сандвич с бекон и термос кафе. Ще бъде в немаркиран автомобил, до хангара — обеща Кармайн. — Следвай инстинктите си, Кори.

Ами ти какво мислиш по този въпрос? — запита се той, след като потегли. Кори сам си намери случай. Фактът, че няма да излезе нищо, не го притеснява. Трябваше да се сетя сам, че гаднярите от „Корнукопия“ ще се юрнат да заминат по-рано.

Двата сандвича с бекон и термосът с кафе дойдоха добре на Кори. Затопли се и вече почти сух, Кори Маршъл се подготви да прекара няколко отегчителни часа в чакане. Прозорците на колата бяха спуснати едва-едва, за да не се запотят, а той предвидливо бе избрал място, откъдето да не го виждат, но той да може да вижда във всички посоки. Дъждът беше вече по-слаб, нито се сипеше като из ведро, нито пръскаше, но не бе спирал от осем часа. Земята беше твърда дори на местата, където бе изложена под дъждовните струи, докато по асфалта се бяха образували локви. Пътят пред портата на летището беше

поддал, настилката бе напукана и локвата беше дълбока. Страхотно време, ако си водна патица, помисли си Кори, докато се опитваше да забележи нещо интересно. Трябваше да остане буден, но също така и много да внимава.

През по-голямата част от времето мислеше за поста на лейтенант и за брака си, който не се бе получил така, както си го беше представял. Много обичаше Морийн и още повече двете си деца, които страдаха от недостатъците на майка си дори повече от него; мъчно му беше за тях, а това бе ужасно чувство за един баща. Знаеше, че характерът на човек не може да се промени, но от все сърце му се искаше съпругата да му да не е толкова алчна и такава драка. Дъщеря му, на девет, беше намерила начин да избягва неприятностите и в повечето случаи гледаше да не се набива на очи, докато синът му, вече на дванайсет, започваше да попива разочарованието на майка си от света. Все си имаше неприятности — или защото беше разхвърлян, или защото вдигаше шум, или защото имаше ниски оценки. Преди две седмици положението стана критично и той се надяваше, че Морийн ще стане поне малко по-мила и внимателна към мъжете в семейството. Тя наистина поотпусна юздите, но само за седмица. Сега отново стана каквато си беше.

Знаеше много добре, че разводът е невъзможен, а дори да получеше мястото на Лари Пизано, Морийн щеше да намери нещо друго, за което да натяква. Или за втора кола, или за нова кухня, или за акнето на Гари, защото не спирал да яде какви ли не боклуци — онова, което нямаше да се оправи с повишението на заплатата, щеше да бъде повод за нови разпавии. Нямаше основателна причина да е недоволна, въпреки това беше непрекъснато нацупена. Как да се справи човек с това положение? Ако не бяха децата, досега да се беше развел, но заради тях не можеше да го стори, никога. Знаеше, че те го обичат, че той превръща дома им в поносимо място, че е единственият им съюзник и съзаклятник. Нима това беше война?

Е, налага се, реши той по обяд, семейство Маршъл да се справи. Всичко ще си бъде както досега, докато Дениз не постъпи в колеж и вкъщи не останем само двамата с Морийн. Тогава изобщо няма да ми пука.

Мислите му се разпиляха в момента, когато пътнически ван мина през портата и запълзя бавно към самолета. Екипажът, реши Кори,

докато хората слизаха, разговаряха оживено, сигурно за дъжда, който беше спрял. Бяха трима мъже в тъмносини униформи по поръчка, капитанът с четири реда златни нашивки на ръкавите, останалите двама с по три. Леле! Бордът на „Корнукопия“ не се скъпеше за хората, които да се грижат за безопасността им във въздуха. А пък двете стройни, много красиви жени в тъмносини униформи сигурно бяха стюардесите. Спуснаха стълбата и мъжете се качиха в пилотската кабина, единият стиснал клипборд; двете момичета заобиколиха вана, за да свалят кутии, покрити с фолио, и огромен кашон от стиропор, в който беше храната, кърпи и салфетки. Кори наблюдаваше момичетата известно време. Бяха предвидени дори цветя.

Наземният персонал също пристигна; един свърза самолета с източник на гориво, като внимаваше да не капне нито капка по асфалта. Провериха гумите, нищо не остана неогледано. Кори виждаше главите на пилотите в кабината, вдигаха ръце към копчета и ключове на тавана над таблото.

След това пристигна ролс-ройс с двама мъже — Уол Гриърсън и Гъс Първи. Те слязоха и тръгнаха към терминала. Кори реши, че ще използват тоалетната, която със сигурност беше по-голяма, отколкото в самолета, нищо че беше частен. Всеки носеше по едно куфарче, но бяха в спортно облекло. Дънки, разкопчани ризи, пуловери, якетата носеха в ръце. Двамата се смееха, докато вървяха към самолета и се качваха по стълбите. Щом хлътнаха вътре, пристигна малък форд с други двама мъже. Единият слезе, отиде при ролса и се качи. След това фордът и ролсът потеглиха. Ето какво става, когато не искат шофьор, помисли си Кори. Слугата пристига и ти прибира колата.

Автомобил на пожарната, дежурен на летището, изтрещя наблизко. Нито един самолет, освен малките за излети, нямаше право да излети, без да има наблизко пожарен автомобил в готовност. Екипът изглеждаше доволен, че не му се налага да излиза в дъжда, и мъжете тихо се възхищаваха на малкия самолет, който трябваше да пазят, докато рулира по пистата, и да внимават за варелите с гориво.

Очакваха единствено Фил Смит и Фред Колинс. Щом стюардесите се качиха, отново стана скучно. Ванът потегли, а пожарният автомобил се отдръпна на обозначеното място.

Кори не се отпусна отново. Обърна се на седалката, погледна пътя и отбеляза разсеяно, че зад огромната локва, където асфалтът бе

хлътнал, се бе надигнала стоманена тръба — лежеше на пътя като корабен кабел или готов пожарникарски маркуч. Със спирането на дъжда бе настъпила тишина и в далечината се чу ръмженето на мощен спортен автомобил. Приближаваше. Скоростта очевидно бе висока, защото след миг забеляза зелен дванайсетцилиндров ягуар. Зад волана седеше Фил Смит, а до него се беше настанил Фред Колинс. И те се смееха, а по лицата им бе изписано „най-сетне се измъкнахме“.

Предните гуми на ягуара настъпиха тръбата и останалото сякаш се случи на забавен кадър. Първо, забележително дългата предница на спортната кола се вдигна вертикално във въздуха, последвана от останалата част. Колата направи истинско салто, а Смит и Колинс изхвърчаха на пътя, преди ягуарът да се стовари с колелата нагоре, непосредствено до локвата. Предните гуми се въртяха с невъобразима скорост.

— Линейка! Линейка на летището, пътен инцидент! — излая Кори по радиото още преди ягуарът да застине неподвижен. — Лекарите! Има нужда от лекари! Пътен инцидент на летището! Пътен инцидент.

Веднага щом докладва, Кори изскочи от колата и хукна към мястото на катастрофата, сигурен, че никой не е видял нищо. Отиде първо при Фред Колинс, приближи, наведе се и опита да напипа пулс на шията. Браво! Долавяше се ясно и около пострадалия не се виждаше непрекъснато разширяващо се петно кръв. Единият му крак беше извит неестествено, и мъжът стенеше. Сигурно беше добре, освен ако нямаше вътрешни травми.

След това се насочи към Смит, който лежеше на дясната си страна със затворени очи. Добре! Има пулс, при това сравнително силен. Човекът не помръдваше.

Вятърът се усили; някакъв лист се лепна за лицето на Кори и той го перна нетърпеливо. Забеляза куфарчето на Смит, все още в ръката му. Да не би глупакът да се беше опитвал да кара спортна кола и същевременно да държи куфарчето? Или го е грабнал по време на катастрофата? Беше красиво куфарче от неръждаема стомана с две заключалки с шифър, но силата на удара ги бе разбила и навсякъде летяха документи. Повечето се бяха приземили в локвата.

— Нищо не мога да направя за теб, мой човек — рече той, — но мога поне да ти събера бумагите, преди да ги отвее вятърът.

Събираше ги трескаво и прибра всички, които успя да хване. Повечето бяха мокри, но на Кори му беше все едно; продължаваше да ги събира, когато чу воя на сирените в далечината и хукна към колата си. Пристигаха пожарникарите, но той можеше да използва като извинение необходимостта да се обади по радиото отново, а кой щеше да запомни, че е стиснал в ръка листа? Цялото внимание на новопристигналите щеше да е насочено към катастрофата.

Пъхна документите в багажника, да не би някой нахалник от „Корнукопия“ да започне да души. Взе микрофона и поговори с диспечера, който го уведоми, че капитан Делмонико бил тръгнал заедно с две линейки.

— Добре поне, че спря да вали — каза той на Кармайн минута по-късно. — Искаш ли да кажа на надутите пуяци в самолета, че няма да пътуват никъде, тъй като двама от членовете на борда постъпват в болница?

— Ейб вече се зае — каза Кармайн и огледа внимателно сержанта. — Я ми кажи защо приличаш на помияр, успял да опъне расова кучка преди определения за нея пес с родословно дърво?

Вместо отговор Кори го поведе към багажника на колата и вдигна капака.

— Съдържанието на куфарчето на Фил Смит — посочи той. — Искан ми се да бях пипнал и четирите куфарчета, но и това е нещо. Виж как стана. Той лежеше на пътя, а документите се бяха накусили в локвата. Затова постъпих като съвестен гражданин и ги събрах. Реших, че по-късно мога да обясня, че в полицията разполагаме с машини за сушене на хартия, а тъй като листата щяха да се разпаднат, прецених, че е мой граждански дълг да ги спася. Господинът няма да се върже, но няма и как да оспори твърдението ми.

— Браво, Кори — възкликна искрено Кармайн. — Имахме късмет, че стана катастрофа, но инициативността и съобразителността ти да вземеш документите на Смит са просто върхът.

Двамата мъже излязоха отново на пътя, където линейките качваха пострадалите.

Отидоха първо при лекарката на Фред Колинс.

— Според мен няма вътрешни травми — обясни жената и прибра стетоскопа. — Кръвното налягане е добро. Фрактура на десен фемур

— известно време няма да ходи на ски. Множество охлузвания и натъртвания. Това е почти всичко.

— Нараняване на главата — обади се лекарят на Смит. — Счупен десен хумерус, вероятно и дясната скапула. Главата му се е ударила в пътя, но водата малко е омекотила удара. Не открих нищо от лявата страна, но ще знаем повече, след като го прегледа неврохирург. Зениците му реагират. Извинявайте, но трябва да го закарам, за да се провери за церебрален оток.

Уол Гриърсън и Гъс Първи чакаха нетърпеливо край полицейското ограждение. Сержант Тери Монкс и екипът му тъкмо бяха пристигнали и щяха да проверят мястото на инцидента, за да препоръчат ремонт и да обвинят когото трябва.

— Кажете ми — обърна се гневно Тери Монкс към Кармайн, — какво търсят двама тъпи дъртаци в ягуар без броня и без колани?

— Бронята ще развали външния вид на колата, а коланите са за хора, които карат танкове, произведени от янките. Признай обаче, Тери, че ако си бяха сложили коланите, нямаше да оцелеят — ухили се Кармайн, за да подразни колегата си.

— Да бе! Само че с броня и колани тъпите дъртаци сега щяха да си тръгнат безпроблемно.

Кармайн го остави и отиде при Гриърсън и Първи.

— Това е просто ужасно! Ужасно! — изграчи Първи. Беше прежълтял. — Да не ви казвам колко пъти съм повтарял на Фил да престане да се прави на състезател в рали. Шофира така, като че ли някой го е подпалил.

— Добре че не е в съзнание, току-що го нарекоха тъп дъртак — подхвърли Кармайн. — Това беше присъдата на експерта ни по катастрофи.

— Че е тъп, е вярно — процеди през зъби Гриърсън, по-скоро разгневен, отколкото разтревожен. — Май няма да пътуваме за Цюрих. Гъс, съобщи на Натали и Канди, докато аз се оправя тук. — Сякаш по поръчка малкият форд и ролсът пристигнаха и паркираха отстрани на пътя. — Вземи колата. Ще се върнат да ме вземат, щом се прибереш.

Първи послушно тръгна покрай оградата към ролса.

— Мислех, че сте почитател на мустанг — подхвърли Кармайн.

— Ролсът е най-удобната кола за пътуване — усмихна се леко Гриърсън. — Господи, каква каша!

Кармайн погледна сержантите си.

— Кори, излез от страничния вход в другия край. Ейб, ти ела с мен.

Феърлейнът последва автомобила на Кори. Едва когато излязоха от далечната порта и минаха покрай варелите, Кармайн въздъхна облекчено. Междувременно беше разказал на Ейб за съдържанието на багажника на Кори. Ръцете на сержанта се разтрепериха от вълнение. Погледна шефа си:

— Едно срещу четири, че сме попаднали на правилното куфарче — отбеляза той.

— Къде е Дилия?

— Решила е да изрови всичко, което може за Диди.

— Ето една будка. Дано телефонът работи — посочи Кармайн и отби. — Ейб, свържи се с Дани и го накарай да изпрати хора да намерят Дилия. Не искам да говоря по радиото, защото е твърде важно и няма нужда разни тираджии и отегчени домакини да слушат. В тази операция най-нужна ми е Дилия.

Тя чакаше с блеснали очи, когато Кармайн и Ейб влязоха. Двама лаборанти бяха монтирали маси в кабинета му, покрити с восъчна хартия. Мокрите документи от куфарчето на Филип Смит бяха пръснати по столове и Дилия не ги изпускаше от поглед. Щом приключиха и с последната маса, лаборантите си тръгнаха, а Дилия започна да подрежда листовите един по един.

— Този тип е истинско съкровище — възкликна тя, докато се стрелкаше от една маса към друга. — Невероятно прецизен! Уверявам ви, че това не е работа на секретарката му. Нито една секретарка не би се отнесла чак толкова съвестно. Виждате ли? Всяка страница е обозначена в горния ляв ъгъл с темата или името на човека, плюс датата на изпращане, докато номерът на страницата е в десния ъгъл. Чудесно, просто чудесно!

Имаше сто трийсет и девет страници писма и доклади и разработка от седемдесет и три страници за предимствата да се поддържа лаборатория. Това се стори доста неестествено за Кармайн; „Корнукопия Рисърч“ беше поне на пет години, защо тогава трябваше

да се разнася разработка с включени в нея отдавна установени факти, известни на цялата индустрия.

— Той е маниак по отношение на хартията — заключи Дилия, след като всяка страница и подвързаните доклади бяха увити в сухи чисти кърпи, за да подсушат външните листа и ръбчето. — Няма нищо, освен високопарни приказки, дори в докладите. Господин Смит не признава простичките неща! Дори заглавията и оформлението на бланките за писма са със специален шрифт, а хартията е съвършено гладка. Същевременно той не разчита на показност. Семпла бяла хартия, черен шрифт, няма го и логото с рога на изобилието. Да, материалите са най-добрите от най-добрите, но залага на дискретността.

— Което означава, Дилия, че двамата с теб се заемаме с четенето — нареди Кармайн. — Кори, отиваш да пазиш в болницата. Докладвай за всяка промяна в състоянието на Смит, веднага щом научиш нещо. Главният неврохирург Том Денис ми е приятел, лично ще го помоля да ти съобщи, ако има промяна. Ейб, ти удържаш фронта със сър Ланселот, Полин Денби и останалите, които ни интересуват. Ако се появи нов случай, го поемаш.

— Какво ще търсим? — попита Дилия, щом Ейб и Кори излязоха. — Имам някаква представа, но искам подробни инструкции.

— Проблемът е, че ако кодът е фраза или дума, няма начин да го разберем — намръщи се Кармайн.

— Говориш за нещо от сорта на „Смрачава се над любимия Ленинград“ ли?

— Да. Ако „Винтовите нарезки започват на шейсет сантиметра от дулото“ означава „Не очаквайте бързи сведения от мен“, никога няма да се усетим. Само че подобна информация не ни интересува. Търсим планове, формули, вероятно качени на микроточки.

— Колко голяма е микроточката? — попита Дилия.

— Според Кели, всеки размер ще изглежда напълно логичен — от точка до някое петънце или пък малко кръгче като на мишена. Друг е въпросът, че не е задължително да са кръгли. Кръглото е по-малко вероятно да бъде забелязано. Нали светът не се състои от прави линии.

Тя се намръщи ужасено.

— О, Кармайн! Тук има поне един милион точки! Дори господин Смит да остане в кома няколко дни, пак нищо няма да открием.

На плота бе оставена кана прясно кафе. Кармайн си наля и седна на инвалидния стол, който беше откраднал от машинописките, защото с него можеше да се придвижва лесно, без да става.

— Тъкмо затова ми се струва, че микроточката не е обикновена точка. Или ако е точка, тя в никакъв случай не е от стандартните. Търсим неестествено големи точки, които приличат на петна или размазани места. Кели е толкова прикрит, че не успях да измъкна нищо полезно от него, затова се налага да импровизираме, Дилия. Доколкото ми е известно, камерите имат ограничение, така че процесът на смаляване не може да бъде безкраен, затова се налага да се направи нова точка. Откакто започна космическата надпревара, всичко бе миниатюризирано бързо, но... Нямам никаква представа как се прави или докъде може да стигне въпросната миниатюризация — сви рамене Кармайн. — Най-добрият съвет, който мога да ти дам, е да използваш интуицията и разума си, Дилия. Ако нещо ти се струва нередно, трябва да се провери. Ако се отлепи, ще го проверим под някои от най-чувствителните микроскопи на Патси.

Започнаха да четат. Дилия се зае с писмата, а Кармайн с докладите. Измина час в напрегнато мълчание.

— Невероятно! — възкликна Дилия.

Кармайн трепна.

— А?

— Нали на господин Смит му се носи славата, че не пипва нищо?

— Така твърдят източниците ми.

— За човек, който се е скатавал куп години в борда, ми се струва, че е наблюдавал внимателно доста хора. Дори когато е отсъствал, пак има добра представа какво е ставало. Чета писмо, което господин Смит очевидно е имал намерение да изпрати на М. Д. Сайкс, който се води управител на „Корнукопия Сентръл“. Това означава, че господин Сайкс поръчва канцеларските материали, той следи заплатите и премиите, грижи се за изпълнението на договорите и какво ли още не. През годините обаче на господин Сайкс му се е налагало да замества повисокопоставени от него.

— Ама и той е един мазник! — възкликна Кармайн, тъй като никога не използваше ругатни в присъствието на дами. — Дори не предполагах, че Смит знае за съществуването на управител в

„Корнукопия Сентръл“, камо ли, че става въпрос за Сайкс. Но чак пък да забележи с какво се занимава Сайкс! Интересно ли е писмото?

— И да, и не. Господин Смит изброява постиженията на господин Сайкс през годините, докато е замествал някого от изпълнителния състав, и хвали усърдието и опита му. Господин Смит информира господин Сайкс, че като председател на борда го повишава в поста административен директор, пост непосредствено след директорите на борда. Сега господин Сайкс ще отговаря за работата на всички клонове на „Корнукопия“ като член на изпълнителната власт и ще дава обяснения единствено пред борда.

— Направо върхът! — ухили се Кармайн. — Майкъл Доналд ще пощръкле от радост! Ясно ми е защо Смит не иска писмото да се търкаля по бюрото му, докато го няма, обаче не разбирам защо не го е пуснал по вътрешен куриер, преди да замине. Малка мистерия. Той разиграва Наполеоновите войни.

— Кой? Господин Смит ли?

— Не, господин Майкъл Доналд Сайкс. С новата заплата ще може да разиграе дори коронацията на любимия си герой в „Нотър Дам“ със златото и скъпоценните камъни.

— Странно! — възкликна Дилия, все още зачетена в писмото до Сайкс.

— Кое му е странното?

— Начинът на подреждане и изписване от господин Смит, на които, между другото, той много държи. Винаги съм предпочитала букви пред цифри, когато изброявам, защото никой не подрежда повече от двайсет и шест точки, а и отстоянието навътре си остава еднакво. При числата обаче, щом стигнеш до десет, се добавя допълнителен удар и симетрията се губи. Много неприятно! Ето че господин Смит не използва нито числа, нито букви, ами големи черни точки... — Тя си пое дъх през зъби. — Голяма, черна, кръгла точка! — изписка.

Кармайн се изтласка с количката и погледна.

— Мама му стара! — изрева той, забравил, че се намира в присъствието на дама.

— И още нещо, Кармайн — продължи Дилия с разтреперан глас. — Коя машина е в състояние на направи подобна точка? Нито една пишеща машина не може, нищо, освен печатна машина. Тези точки

сигурно са лепени на ръка. Ако не са микроточки, тогава господин Смит си е направил труда да използва лепенки, но за да го направи, трябва да е напълно луд, дори да е накарал секретарката да свърши тази работа.

— Едно е сигурно, Дилия. Господин Смит изобщо не е луд — заяви предоволно Кармайн. — Пипнах мръсника.

— Да не би да искаш да кажеш, че той е Одисей?

— А, това ми беше ясно от известно време.

Премести се до малка масичка, на която беше събрал кутия с микроскопски предметни стъкла, друга с фини пинцети и тънък остър скалпел. Взе подноса, в който бяха поставени, и отново насочи вниманието си към писмото на Смит до М. Д. Сайкс. Много внимателно се опита да повдигне края на едната точка; тя се отдели лесно и залепна на острието на скалпела. Кармайн я прехвърли върху едно от предметните стъкла и я покри. Отдели общо пет от единайсетте точки, сложени в писмото на Сайкс, избрани произволно.

С петте предметни стъкла, поставени в картонена чиния, той се отправи към медицинския отдел, последван от Дилия.

— Кажи ми, че това не са обикновени точки за лепене — рече той на Патрик и му подаде чинията. — Кажи ми, че на тях има нещо писано, някакви планове, каквото и да е.

— Открил си истинска, стопроцентова, двайсет и четири каратова микроточка — заяви Патрик, след като провери първото предметно стъкло. — Леле, човече, на това му се вика фотоапарат! Какъв процент на намаление само! Трябва да са направени поне десет различни снимки, за да се стигне до този размер. Резолюцията е запазена, дефиницията свършена.

— Сега вече знаем защо Смит не е изпратил писмото на М. Д. Сайкс по вътрешна поща, преди да замине — каза Кармайн на Дилия, докато се връщаха в кабинета му. — Трябвало е да го изнесе от страната. В Цюрих е щял да махне микроточките и да лепне обикновени точки. При връщането в Холоуман лично е щял да връчи заповедта за повишение на господин Сайкс.

— Кармайн, толкова се радвам, че успя.

— Спести си радостта, Дилия. Сега се налага да позвъня на Тед Кели и да му кажа какво сме открили. За съжаление, участието ни в случая „Одисей“ приключи.

Преценката му се оказа съвършено точна. Слисаният Тед Кели пристигна за броени минути и ахна, когато научи за късмета на Кармайн, както се изрази.

— Не беше никакъв късмет! — сопна се Кармайн и усети как гневът му пламва. — Благодарение на инициативата на сержант Кори Маршъл се сдобиваш с доказателство за шпионаж, специален агент Кели, и настоявам да бъдат изтъкнати заслугите му! Ако името и постигнатото от него не бъдат подчертани в доклада ти, ще те размажа напред Вашингтон!

— Добре де, добре! — съгласи се Кели и се отдръпна, вдигнал ръце. — Ще го запиша в доклада си, обещавам!

— Нямам ти никакво доверие, Кели! — Кармайн му подаде два листа. — Това е докладът на Кори за случилото се, а това е началото на твоя доклад. Майната му на ФБР, майната ти и на теб! През всичкото време ни прецакваше, така че сега искам всички заслуги.

— Толкова съм доволен, че съм съгласен на всичко — заяви Кели. — Документите на Смит тук ли са?

Кармайн му подаде картонената кутия.

— Абсолютно всичко, без петте точки, които сних от писмото за Сайкс. Между другото, направих фотокопие, за да го връча на господин Сайкс. По всяка вероятност има копие и в кабинета на Смит, но исках да съм сигурен, защото Сайкс са го прекарвали повече от достатъчно.

Кели пое кутията така, сякаш вътре бе поставена кралската корона, и вдигна любопитно поглед.

— Ами... петте точки? — попита той.

— Ще ги занеса заедно с микроскопа в кабинета на съдия Туейтис. Трябва ми доказателство, за да получа заповед. Веднага след като той подпише, ще ти изпратя доказателствения материал — отвърна Кармайн.

— Не може така!

— Я да те видя как ще ме спреш? Казах ти, че ще ги получиш. Не се шегувах, когато заявих, че нямам доверие нито на теб, нито на ФБР, специален агент Кели. Доколкото знам, съдържанието на куфарчето на Смит може и никога да не види бял свят, а той може

изобщо да не бъде осъден. Затова пък ще го пипна поне за едно убийство, а заради него ще влезе в затвора за дълги години. Сега се разкарай и ме остави да си върша работата.

— Мислиш ли, че ще осъдят господин Смит за държавна измяна? — попита Дилия и огледа стаята, пълна с допълнително внесените маси.

— Нямам никаква представа. Разкарай масите, Дилия. Отивам да видя чичо ти Джон. — На вратата спря. — Дилия?

— Да? — попита тя, протегнала ръка към слушалката на телефона.

— Справи се блестящо. Нямам представа какво бих правил без теб и това е самата истина.

Секретарката измяука като ранено коте, поруменя и се обърна настрани.

— Щом Дъг Неверни види микроточките, Джон, ще получа заповедта — обясни Кармайн.

— А това ще бъде аргумент и за заповедите, които подписа след стрелбата — подчерта Силвестри. — Така няма да се притеснява, че е превишил правата си. Дано доказателството за убийството на Диди е където мислиш, Кармайн, защото имам странното чувство, че на федералните никак не им се иска да го съдят за държавна измяна. Дните на семейство Розенберг отминаха отдавна. Смит е от най-видните бостънски семейства.

— Не съм съгласен — поклати глава замисленият Кармайн. — Филип Смит наистина е съществувал, но по някое време през изминалите двацет и пет години полковник от КГБ е приел самоличността му. Понякога Смит допуска странни грешки за американските обичаи и традиции, а пък съпругата му според Дилия не е сами от Лапландия. Дилия мисли, че е от някоя от републиките, които завършват на „стан“ или от степите на Централна Азия. Родният ѝ език не е индоевропейски.

— Нито пък на турците и унгарците.

— Така е. Независимо от всичко, Джон, готов съм да си заложа главата, че Смит е агент. В Корпуса на мира в Африка няма никаква Ана Смит, а пък Стивън Смит, който уж се занимавал с морска

биология в Червено море — интересен избор на цвят — не работи за „Удс Хоул“. Той е със статут на почетен гост, благодарение на щедрите дарения за проекти, които „Удс Хоул“ не са могли да финансират сами. Колкото до Питър Смит, петролният инженер, той е бил в Иран и е работил за „Бритиш Петролиум“, но тръгнал да изследва самостоятелно нови терени, ни повече, ни по-малко в Афганистан.

— Подозираш, че и трите деца са в СССР ли?

— Между задачите, които изпълняват, да. Помисли си само колко ценни кадри са! Владяят съвършено два езика, истински американци, като американския ябълков пай.

— Ябълков пай се прави навсякъде, Кармайн.

— Да, но никой не му слага канела. Слагат му карамфил.

— Какво всъщност те притеснява? — попита Силвестри.

— Първо, помощникът. Все още не сме го открили, а той е дори по-изобретателен от Смит, когато става въпрос за убийства. Затова накарах Дани да сложи охрана пред болничната стая на Смит — избрал е най-бдителните си хора, които ще дежурят по двама.

— Някаква представа кой е?

— Знам само, че е свързан с „Корнукопия“. Бях готов да заложа на Ланселот Стърлинг, но очевидно не съм бил прав. Не е и Ричард Оукс, секретарят, защото е прекалено мекушав. Така че въпросният човек досега не е заподозрян в нищо. Ако го заловим, може би няма да го познаем, а пък за името да не говорим.

— Комунистите обикновено не действат ли на звена, Кармайн?

— При идеологическите групи е така, но какво знаем за онези, които провеждат саботажи или шпионират? Тъкмо в това отношение се провали комунистическият лов на вещици. Идеологията често се отъждествява с разрушителната дейност. Не е винаги така. Възможно е обаче да има звено активисти в Холоуман, предвождано от Филип Смит. Знаем, че Ерика Девънпорт е била замесена, знаем също, че Смит има помощник. Стават трима. Колко голямо е звеното? Нямам желание да питам Тед Кели, но това е от инат. Да допуснем, че са между четирима и шестима. Това означава, че сме в неведение кои са останалите трима или един.

— Полин Денби? — подхвърли Силвестри.

— Съмнявам се. Тя е от елита, при това е феминистка. Червените може и да имат стотици жени лекари и зъболекари, но

комунистическата партия не издига жени на ръководни постове в редиците си. Не. Според мен, тя е била подведена да убие съпруга си на избраната дата и сега ликува, че не ни е казала как и защо.

— Ами Филомина Скепс?

— Не мога да си представя, че е нещо повече от прекалено покровителствена, властна майка, но имам намерение отново да се срещна с нея — заяви Кармайн. — Първо, все още не се знае в чии ръце ще попадне управлението на „Корнукопия“, а катастрофата никак не ни помага в това отношение. Може ли Филомина Скепс да управлява компанията? Ще я прехвърли ли на дясната си ръка, Антъни Бера? Ще я остави ли на Фил Смит, ако не знае, че той е предател и убиец?

— Може господин Майкъл Доналд Сайкс да получи поста — ухили се Силвестри.

Кармайн въздъхна толкова тежко, че комисарят примигна.

— Това пък защо беше? — попита той.

— Заради хеликоптера, с който беше толкова лесно да стигна до Орлиънс на Кейп. Едва ли управлението може да си позволи подобно нещо.

— Колкото и да си купим билет до Марс.

— Мразя да шофирам чак дотам.

— Тогава вземи Дездемона и смятай деня си за свободен.

— И това ще стане, но няма да е преди събота — отвърна Кармайн.

— Как е Смит?

— Идва на себе си, така поне каза Том Денис. Няма субдурален хематом, сътресението му не е тежко, само фрактура на черепа и мозъчен оток, който вече спада. Дясната му ръка над лакътя и рамото ще го болят. Колинс има нужда от операция, за да му наместят счупения крак, и се кълне, че никога повече няма да се вози в кабриолет. Кори каза, че било невероятно, докато наблюдавал как колата се обърнала във въздуха.

— Празноглавци на средна възраст! — бе присъдата на Силвестри. Неочаквано го обзе любопитство. — Кажете, Кармайн, как се сети, че Смит е Одисей? Можеше да е всеки един от тях.

— Никога не съм подозирал Гриърсън, Джон. Но се сетих благодарение на думата, която Барт използва, когато разказваше как

Ерика Девънпорт е говорила на Дезмънд Скепс на банкета на „Максуел“. Не ставаше въпрос какво е казала, защото не е чул. Но употреби думата „съскала“. Трябваше ми известно време, за да се сетя, а и не мога да кажа със сигурност, кога точно разбрах, че съм прав, но човек не може да съска, докато изрича имената Колинс, Първи или Гриърсън. Докато при изричането на Смит, не е никак трудно. Каквото и да е казала, в думите ѝ е имало достатъчно съскащи звуци, а ако е включила име, което се откроява, Барт е щял да забележи. Щом разгадах смисъла в думите на Барт, се насочих към господин Филип Смит.

— Значи разковничето е било в името — удиви се Силвестри.

На следващата сутрин, стиснал заповедта в ръка, придружен от патрулка и лаборантите на Патси в отделен ван, Кармайн се отправи към красивата долина, където се издигаше къщата на Филип Смит.

Натали Смит го посрещна на вратата, в наситеносините ѝ очи заблестя огън, а гладкото лице с жълтеникав тен се разкряви.

— Няма ли най-сетне да го оставите на мира? — попита тя, а заради силния акцент думите ѝ прозвучаха почти неразбираемо.

— Моля за извинение, госпожо Смит, налага се да изпълня тази заповед.

— Трябва ли да седя в беседката? Днес е студено — възнегодува тя.

— Не, госпожо, тъкмо беседката имаме намерение да претърсим, така че вие можете да останете в къщата.

Кармайн тръгна по тучната трева между лехите към малкия кръгъл храм с йонийски колони, които поддържаха тухлен покрив, подобен на шапката на китайски селянин. Единствено англичаните биха нарекли една беседка декоративна градинска сграда, мислеше си Кармайн, докато се изкачваше по стълбите. И стъпалата, и подът в беседката бяха от зеленикави теракотени плочи, а останалата част от безупречно бял мрамор. Кой в Америка притежаваше уменията да построи подобно нещо? — зачуди се той. Никой, реши накрая. По всяка вероятност колоните бяха внесени от Италия, където имаше предостатъчно скулптори.

Първоначалният оглед не разкри скривалище, но той бе довел Ейб Голдбърг.

— Ще успееш ли да откриеш тайното място? — попита Кармайн. Луничавото лице на Ейб грейна, а сините му очи заискриха.

— Дебелите бебета пърдят ли? — подхвърли той.

Кармайн се дръпна на тревата, за да наблюдава работата на сержанта. Ейб първо накара две от ченгетата да махнат бялата маса и столовете, след това застана в средата и се завъртя, вдигнал глава към покрива. След това се завъртя повторно, този път навел се към пода. После обиколи стъпка по стъпка, като използваше местоположението на Кармайн за маркер. Накрая легна на пода и започна да почуква.

— Нищо — отсече той.

Плочките по стъпалата бяха дъговидни, с трийсет градуса широчина, което означаваше, че всяко стъпало има по дванайсет плочки. Ръбът на най-високото беше приблизително на метър.

— Трудно е за махане, но не и невъзможно — заяви той, взе лост и го пхна в процепа, където се застъпваха стъпалата.

Откри плочата, която се повдигаше, чак на петия опит. Прилепваше плътно, също както и останалите, но поддаде, когато сержантът натисна силно, и се счупи на парчета.

— Той не отваря тайника с лост, Кармайн. Виждаш ли? Сегментът се плъзва настрани на релси, като скъпо чекмедже. Счупих го — въздъхна той със съжаление. — Прекрасна изработка. — Сви рамене. — Всъщност няма защо да съжалявам. Къде ми е фотоапаратът?

В полицейското управление на Холоуман използваха кафяви пликове като онези в супермаркетите, малки кафяви пликове и дори от кафявите пощенски пликове в зависимост от размерите на доказателствения материал. Фотоапаратът на Ейб зацрака, а Кармайн се намръщи, когато усети миризмата, която се разнесе от тайника, след това пхна и двете си ръце вътре и извади гащеризон. Фотоапаратът зацрака отново. Дрехата беше корава от кафява, спечена кръв, не беше лесно да я сгънат, за да могат да я пхнат в плик. Не бе грижливо запазена като онова, което бе събирал Ланселот Стърлинг, в гънките имаше мухъл и плесен, бяха я полазили буболечки, потърсили убежище.

— Няма друго — докладва разочарованият Ейб.

— Снимахме гащеризона на място, стълбите, плъзгащия механизъм и всичко друго, което ни беше пред погледа — изброи Кармайн и приклепна. — Достатъчно е, но искам и бръснача. Къде е?

— Сигурно е съхранен, но човек не слага нещо ценно на същото място, където натъпква окървавени дрехи — бе категоричен Ейб. — Призрака, Кармайн! Мисли за слабостите му.

— Значи е тук, но в друг тайник, Ейб. В някоя от колоните. Трябва да има колона с тайно отделение някъде на нивото на очите.

— Няма да се получи — поклати мрачно глава Ейб. — Мраморът е прекалено дебел и няма да чуем дали бие на кухо. Сигурно има пружина, която отваря вратата при натиск. Тъй като вратата ще е по дължината на колоната, тя ще е твърде тежка да я отвори ръчно, затова Смит навярно я е задействал с електричество. Инсталацията е под земята, под стълбите и пода, после влиза в самата колона. Вероятно всичките са кухи отвътре, но тайникът е с по-тънки стени. Обзалагам се, че се отваря с някакво дистанционно — нали е радиолюбител, разбира от тези неща. Ако не е взел дистанционното в Цюрих — но пък защо да го носи — значи е сред другите му боклуци около радиото.

— Първо провери колоните с лупа, Ейб. Ако има врата, пантите сигурно се виждат.

— Виж ги и ти, Кармайн — може да е всяка.

— Мама му стара! — изруга Кармайн, след като се взря. — По средата на всяка минава тънка линия.

— Трябва ни дистанционното. Ако не го намерим, налага се да съборим беседката.

— А би било жалко — съгласи се Кармайн. — Добре, Ейб, върви при радиото да потърсиш. Заповедта не включва къщата, но радиото е на покрива. Намери дистанционното и тогава всичко ще бъде наред — не, всъщност, няма да е! Смит е прекалено богат и адвокатите му ще отхвърлят доказателството на формално основание. Връщам се при съдията.

Кармайн дойде чак след два часа с нова заповед, за да претърсят помещението с радиото. Съдия Туейтис, ужасен от новината, че вече е открито доказателство, което уличава Смит в убийство, подписа бързо. Ако имаха желание, можеха да претърсят и къщата.

Не се наложи. Докато оглеждаха помещението с радиото, откриха три малки устройства, като онези, които хората използват, за да отворят вратите на гаражите си. Второто от тях отвори тайната врата в една от колоните.

Острието бе прибрано в дръжката от слонова кост и бръсначът бе поставен на сребърна вилка върху поставка от изящен филигран; цялата кухня бе облицована с ален сатен.

— Стойката не е от сребро — отбеляза Ейб. — Не е патинирана.

— Предполагам, че е от хром, не от платина — определи Кармайн, когато се приближи, за да огледа.

Използва чиста кърпичка, за да вземе бръснача, като много внимаваше да не размаже повърхността. Острието не беше измито, изсъхналата кръв се беше събрала по краищата. Пуснаха го в кафяв плик и го запечатиха.

— Трябваше да се сетя да донеса гумени ръкавици — обади се един от лаборантите на Патси. — Доктор О'Донъл държи задължително да ги използваме при събирането на улики.

— Няма проблем, ще се справим — успокои го Кармайн. — След като шумотевницата около случая утихне, комисарят и шефът ти ще обмислят процедурата около събирането на доказателствен материал. Няма да им е лесно.

— Ако отпечатъците на Смит са по бръснача — обади се Ейб, докато прибираще фотоапарата, — значи сме го сгазили.

— Стига отпечатъците да са по кръвта или по дръжката — уточни Кармайн.

— Там са, Кармайн, там са!

— Интересно, какво ли отворят другите дистанционни? Дъг Неверни ще ме убие, но май се оказва, че ни трябва заповед за цялото имение, и вън, и вътре, за да обиколим всички стаи, да прегледаме всички статуи, слънчевия часовник, колоните, докато не се отворят и другите две тайни врати. Имам чувството, че няма да останем разочаровани — заяви Кармайн.

— Нали вече взе заповед — обади се Ейб.

— Да, но нещата се променят, и който не се съобразява с това, е пълен глупак. В новата заповед трябва да е изрично упоменато, че търсим онова, което отворят двете устройства.

— Тогава провери дали батериите им работят.

В събота възрастните от семейство Делмонико се качиха във феърлейна и тръгнаха към Орлиънс. Макар да знаеше, че ще се наложи да чака някъде, докато Кармайн разпитва Филомина Скепс, Дездемона беше очарована, че отиват. Не беше ходила на Кейп Код, а пък възможността да прекара деня с Кармайн я очароваше. В Холоуман той трябваше да засвидетелства внимание на огромното си семейство, следователно и тя трябваше да го прави, да не говорим за времето, което отделяше на работата си. Сега бе почти сто процента сигурна, че ще бъдат заедно цели осем, дори десет часа. Никой нямаше да влезе, нямаше опасност телефонът да звънне и да го повикат в службата. А денят беше прекрасен, лятото тъкмо започваше.

Оставиха Джулиън на леля Мария и цяла сюррия братовчедки, които щяха да го глежат, а Дездемона не бе от властните майки, които държаха детето им да е винаги до тях. Днес беше празник и по трафика се разбираше, че доста хора са се отправили към Кейп в този слънчев ден. Единствено помрачаваше настроението й фактът, че Кармайн носи автоматичен пистолет и значката си. Когато отвори жабката, за да пъкне вътре пакетче бонбони, видя втори пистолет и резервни пълнители. Тогава ахна ужасено.

— Не мога да повярвам! — извика тя. — Къде отиваме, да не би в Дивия запад?

— Много телевизия гледаш — усмихна се той.

— А ти ставаш параноик! Стига, Кармайн! Два пистолета? Пълнители? Как очакваш да се почувствам сред този арсенал? И Джулиън ли ще ги вижда тези неща?

— Винаги нося резервен пълнител в жабката, Дездемона. Ти никога не я отваряш. Дори бях забравил, че е там.

— Глупости на търкалета! Всичко друго може да забравиш, но не и това.

— Добре де — ухили се той. — Без оръжие се чувствам гол. Честна дума. Когато седнем в „Ходжо“ да хапнем, ще си облека самото и никой няма да забележи. Джон Силвестри предложи да те взема, а сега ти ме караш да съжалявам, Дездемона. Днес ми предстои среща с двама заподозрени и макар да не очаквам фойерверки, само някое тъпо ченге би отишло неподготвено.

Тя мълча известно време, тъй като тонът му беше станал рязък, сгълча я така, сякаш вината беше нейна. Силният ѝ характер и желанието ѝ за независимост се опитаха да надигнат глава, но чувството за справедливост нашепваше, че след като се е омъжила за ченге, няма право да недоволства за подобни неща. Притесняваше я ямата, зейнала между половете, когато ставаше въпрос за оръжия. Жените ги ненавиждаха. Мъжете изпадаха във възторг. А Джулиън със сигурност щеше да застане на страната на баща си един ден.

— Питам се — обади се най-сетне тя, — как другите съпруги търпят мъжете им да спят с пищов под възглавницата.

— Също като теб, красавице. Спят си спокойно, стига децата да не ги събудят.

Тя се разсмя.

— Хвана ме.

— Ако бях чиновник или изработвах метални изделия, тогава нямаше да ми се налага да разнасям оръжие — обясни Кармайн. — Само че ченгетата са войници в мирно време. В момента се води война и войниците трябва да са въоръжени. Най-лошото е, че в тази война участват и цивилни. Виж какво стана с теб и Джулиън при навеса за лодки.

— Тогава — започна тя и преглътна — трябва да се науча да използвам оръжие, дори да не го нося непрекъснато в себе си.

— Разумно решение — кимна Кармайн с топлота. — Има нещастни случаи от най-обикновено невежество. Ще уредя да потренираш на полицейското стрелбище. Най-добре с автоматичен 38-калибров, защото и аз нося такъв, въпреки че Силвестри не иска да се откаже от старото си оръжие.

Поредната изгубена битка, помисли си Дездемона. Не успях да го накарам да разбере моята гледна точка, докато той ме накара да разбере неговата. Ами ако някой посегне на Джулиън? Ще трябва да умея да го защита.

Минаха покрай невероятните къщи на Роуд Айлънд, повечето превърнати в учреждения или почивни домове, макар от пръв поглед да личеше, че са били на милионери. След като похапнаха, поеха по бицепса на Кейп и Дездемона остана очарована от красивата гледка.

— През юли, когато нацъфтят розите, е още по-хубаво — рече Кармайн.

— Не съм и предполагала, че има толкова прекрасни места в Америка, които напомнят на Стария свят. Мислех, че крайморски селца като Есекс в Кънектикът са прекрасни, но селцата на Кейп Код са по-красиви — не, просто са различни — изтъкна тя.

Пристигнаха в Орлиънс рано следобед. Кармайн остави Дездемона край дюните точно под лакътя на Кейп и тръгна към дома на Филомина Скепс.

Тя го чакаше напълно спокойна. Е, няма да е така още дълго, помисли си Кармайн и се настани на един от белите столове във вътрешния двор.

— Кога ще се местите в Бостън? — попита той.

— Няма да е преди септември — отвърна тя. — Искам да прекарам едно последно лято тук.

— Сигурно ще запазите къщата.

— Да, въпреки че едва ли ще имаме възможност да идваме тук често, може би понякога през уикендите. Дезмънд иска да живеем на място, където може да ходи на кино, да играе пинбол, да се среща с приятели.

Говореше бавно, спокойно, но си личеше, че е нещастна. Ясно, помисли си Кармайн. Вече е започнала да се сеща каква е сексуалната ориентация на синчето.

Истината бе, че за няколко седмици бе остаряла. В крайчетата на очите ѝ се бяха вдълбали бръчки, по бузите и около устата също се виждаха, а ъглите се бяха отпуснали надолу. Най-забележителната промяна му се стори белият кичур сред черните къдрици — точно над челото, който ѝ придаваше неестествения вид на средновековна магьосница.

— Решихте ли нещо по отношение на бъдещето на „Корнукопия“?

— Мисля, че да — усмихна се едва забележимо тя. — Фил Смит ще остане председател на борда, сегашните членове ще запазят местата си, а аз ще съм настойник на сина си и ще следя за интересите му. Стига да не се случи нещо неочаквано. Няма причина да променям каквото и да било. Смъртта на Ерика оставя свободно място в борда и според мен е най-подходящо да го заеме Тони Бера.

— Госпожо Скепс, дойдох тъкмо заради „Корнукопия“ и управлението на компанията — заяви официално Кармайн. — Филип

Смит ще напусне борда завинаги.

Зелените ѝ очи се ококориха.

— Как така?

— Арестуван е за убийство и шпионаж.

Гърдите ѝ се надигаха бързо, тя притисна ръка към гърлото си.

— Не! Това е абсолютно невъзможно! Фил? Има някаква грешка, капитане.

— Уверявам ви, че няма грешка. Доказателствата са повече от убедителни.

— Шпионаж?

— Точно така. Предавал е секретна информация на Москва поне десет години — обясни Кармайн.

— Затова ли... — Тя замълча.

— Какво, госпожо Скепс?

— Затова ли говори с Натали на руски, когато са сами?

— Ако ми бяхте казали по-рано, госпожо, щеше да ми е от огромна помощ.

— Не се бях замисляла досега. Натали не говори добре английски, и въпреки че руският не ѝ е роден език, го знае добре. Фил ми каза, че е изкарал курс, когато се е оженил за нея. Дори се шегуваше по този повод.

— Сега вече не му е до шеги.

Тя се намести на стола, притеснена и разстроена.

— Тони! Трябва ми Тони! — извика. — Къде е той? Трябваше да е тук!

— След като вече познавам господин Бера, мога да кажа, че в момента е точно пред вратата. — Кармайн стана и зави зад ъгъла. — Господин Бера! — повика той. — Господжата има нужда от вас.

Бера пристигна няколко секунди по-късно и щом видя в какво състояние е Филомина, се обърна гневно към Кармайн.

— Какво ѝ казахте, та я разстроихте така? — изсъска злобно.

Кармайн му обясни и той остана не по-малко шокиран от Филомина. Двамата се свиха на пейката от ковано желязо и зяпнаха Кармайн, сякаш им бе донесъл известие за екзекуция.

— Две празни места в борда! — възкликна адвокатът.

От което веднага се разбира какви са приоритетите му, помисли си Кармайн. Пет пари не дава нито за шпионажа, нито за убийствата,

интересува се бордът да бъде съставен от послушни членове, за да може да защитава интересите на малкия Дезмънд и своите. Виж ти.

— Ако това ще ви успокои, последното решение, което е взел господин Смит, е било да назначи нов директор на „Корнукопия Сентръл“. Той заема мястото на Ерика, но не поема задълженията ѝ. Казва се господин М. Д. Сайкс.

Тази новина не ги заинтересува, но Кармайн не бе и очаквал да ѝ обърнат внимание. Каза им я, за да предизвика някаква реакция, и ако беше забелязал нещо, щеше незабавно да се зарови в миналото на господин М. Д. Сайкс. Бе истинско облекчение, че не се налагаше.

Когато си тръгна, бе напълно убеден, че през следващите осем години Тони Бера ще обере всичкия каймак от паничката на малкия Дезмънд.

— Странен свят — каза той на Дездемона, докато пътуваха към ресторанта, за да похапнат омари. — Някакъв тип задига десет бона от фирмата си и влиза в затвора. Затова пък друг свива милиони и никой не го съди.

— По-добре е да си най-отгоре на купчината, отколкото на дъното — подхвърли Дездемона. — О, Кармайн, благодаря ти за днешния ден! Полежах на пясъка, цапах във водата, оставих вятъра да разроши косата ми, изплакнах си очите с прелестните селца — тук е истински рай!

— Искан ми се да бях постигнал нещо повече — изръмжа той. — Онези двамата може и да не са шпиони, нито убийци, но са виновни за много неща. Бера е оплел Филомина, а след това е прелъстил сина ѝ. Гаднярът оправя и мъже, и жени.

— Отвратително! — възмути се тя. — Да се люби и с жената, и със сина ѝ! Тя не знае, нали?

— Не, не знае, макар да подозира, че малкият Дезмънд харесва мъжете твърде много. Ако видиш момчето, ще разбереш, че за него няма мърдане. Твърде красив е. Всичко е започнало в училище и обвиненията ѝ ще бъдат насочени натам.

— Да не би да искаш да кажеш, че това му е вродено?

— Определено.

— Женствен ли е?

— Не! Решителен и упорит.

В този момент феърлейнът влезе на паркинга на ресторанта.

Дездемона бързо забрави тревогите си. Беше твърде щастлива, за да се остави на притесненията, каза си тя, докато поръчваше сандвич с омари. Причината да се върне толкова бързо от Лондон в Холоуман бе, че ѝ предстоеше овулация, и тя държеше в този момент да е с Кармайн, защото нямаше търпение да чака още месец. След няколко дни Джулиън щеше да стане на шест месеца; ако заченеше сега, щеше да е на петнайсет или шестнайсет месеца при раждането на новото бебе. С други думи, достатъчно голям. Ако си имаше братче, то щеше да израсне бързо и да го настигне. А това означаваше, че дори братята да се карат, големият няма да може да тормози малкия.

Добре заситена с омари, Дездемона заспа, преди да стигнат до Провидънс.

Дотук с теорията на Силвестри за компанията, помисли си Кармайн. Дясната му ръка беше изтръпнала от тежестта на главата на съпругата му. Но пък денят беше чудесен и ако имаше късмет, повече нямаше да се връща в Орлиънс.

В понеделник на Кармайн му позволиха да види Филип Смит, настанен в частна стая в болница „Чъб Холоуман“. По настояване на капитана бе избрана последната стая в дълъг коридор и възможно най-далече от противопожарното стълбище. Отсрещната стая бе наета от общината и така охраната на Смит можеше да използва тоалетната, да пият кафе и да седят на удобни столове, докато си почиваха. Кармайн не искаше и да знае как комисарят е постигнал всичко това, защото сметката се плащаше от ФБР.

Стаята на Смит беше пълна с цветя. Благодарение на вазите, лилавите стени и хубавите мебели човек нямаше чувството, че е в болница. Чак след това се забелязваше стерилното легло, тръбичките на системите и човекът, който сякаш се бе смалил, лишен от властта си.

Този Филип Смит изглеждаше по-стар от шейсетте си години, красивото му лице сякаш бе увиснало, сиво-сините му очи изглеждаха уморени.

Когато Кармайн влезе, единствено очите на пациента помръднаха. Смит със сигурност се нуждаеше от сестра, която да го обръща на една или друга страна, като внимава за ръката и рамото му. Странното бе, че сестра нямаше.

— Очаквам ви от няколко дни — започна направо Смит.

— Къде е медицинската ви сестра?

— Глупачка! Казах ѝ да върви при колежките си и да чака да я повикам. Благодарен съм за вниманието, когато имам нужда от него, но мразя да ме държат под похлупак. Искате ли това, какво ще кажете за онова? Ох! Когато искам нещо, мога и сам да кажа.

Кармайн седна на мекия тапициран стол.

— За цената на лечението тук би трябвало всичко да е от италианска кожа — подхвърли той.

— За да ги препикае някое бебе, доведено на гости на болния ли? Я стига!

— Така е. Запазваме италианската кожа за заседателните зали и кабинетите на членовете на борда. Там, където отивате, господин Смит, няма да има дори изкуствена кожа. Единствено пластмаса, желязо, пружини, а не матраци, и циментов под.

— Глупости! Никога няма да ме осъдят.

— Холоуман ще ви осъди. Разпитваха ли ви от ФБР?

— Не са спирали да ме разпитват. Затова закопнях да видя лицето ви, капитане. Притежавате известна аристократична изтънченост, каквато онези от ФБР нямат. Струва ми се, че единственият, който не се е довякъл от Вашингтон, за да ме види, е Дж. Едгар Хувър, но и той ще ме разочарова, защото е дебел, човек не може да го нарече нито закръглен, нито набит.

— Външният вид понякога лъже. Обвиниха ли ви в нещо?

— В шпионаж ли? Да, но няма да постигнат нищо. — Смит се опита да се усмихна и Кармайн видя, че зъбите му са пожълтели от престоя в болницата. — Късметът ме изостави — призна простичко той. — Дойде при вас.

— Мъже на вашата възраст не карат двайсетцилиндрови спортни автомобили. Беше мокро, пътят беше хлъзгав, вие сте карали прекалено бързо и не сте внимавали — изреди Кармайн.

— Не натяквайте. Минавал съм по този път поне сто пъти, когато съм идвал, за да се кача на взет под наем самолет. Бях във възторг от мисълта, че този път ще се кача на собствен самолет.

— Обвинявам ви в убийството на Диди Хол, господин Смит. Открихме гащеризона и бръснача.

В очите му заблестя омраза; той целият се напрегна и тогава болката го връхлетя отново. Простена.

— Тази противна, смрадлива курва! Заслужаваше да умре, както и всички като нея — някой да им разпори гърлото от ухо до ухо! Гадна смърт за гадна жена!

— Интересува ме защо Диди нито се е опитала да избяга, нито се съпротивлявала.

— Повикайте сестрата — изпъшка отново той.

Кармайн натисна копчето.

— Какво сте направили? — скара му се сестрата и нагласи системата.

— Стига глупости, нещастнице! — пошепна Смит.

Сестрата се наежи и си тръгна.

— Много ми се иска да науча какво направихте с Диди — настоя Кармайн.

— Сериозно? Ами ако не искам да ви разкажа? — стрелна го с поглед Смит и се отпусна на възглавниците, докато болката утихваше. — Сами ли сме? Записвате ли какво казвам?

— Сами сме и не записвам. Записът е невалиден и няма да бъде приет в съда, ако не е направен в присъствието на свидетел и с вашето съгласие. Когато ви обвиня официално, ще доведе свидетел и ще ви напомня какви са конституционните ви права.

— Леле, колко сте загрижен за мен! — рече подигравателно Смит. Очите му се замъглиха. — Защо пък не? Вие сте кръстоска между мастиф и булдог, но имате и нещо от котките. Любопитството е приемлив грях, поне така ми каза много уплашената Ерика.

Очите му се затвориха и той се унесе.

Кармайн зачака търпеливо.

— Диди... — проговори отново болният и неочаквано отвори очи. — Предполагам, че сте потърсили дъщеря ми, за която ви казах, че е в Корпуса на мира? — попита той.

— Да, но така и не я открих.

— Ана не се интересуваше от добри дела — призна Филип Смит. — Беше буквално изтъкана от разрушителни сили, а Америка много ѝ допадна, защото тук има малко социални спирачки за инатливите деца. Не беше на подходяща възраст, когато се преместихме от Западна Германия в Бостън, а след това в Холоуман — скучният ѝ стар живот беше ликвидиран с един замах във вихъра на глезотията, леконравието, инфантилните стремежи и страстите, които не подлежаха на никаква дисциплина. Неподходяща възраст, неподходящо място, неподходящо дете... — Смит замълча.

Кармайн не каза нищо, не помръдна. Изчакваше Смит да продължи, когато сам прецени.

— Училище ли? Какво ти училище. Това бе мястото, от което се пазеше като от огън. Скатаваше се толкова много, та накрая двамата с Натали решихме, че е най-добре да кажем, че ще се обучава у дома. Не можехме да направим абсолютно нищо, не намирахме начин да я контролираме. Ана ни се присмиваше, подиграваше ни се, не вярваше в идеята за социализма. Откакто навърши четиринайсет, имахме чувството, че в къщата ни живее враг — беше разбрала, че крием нещо. Затова двамата с Натали решихме да ѝ даваме колкото пари поиска и да я оставим да прави каквото поиска. — Той се изсмя зловещо. — Тъй като почти не се мяркаше вкъщи и не разговаряше с нас, малко хора знаеха за съществуването ѝ, а това беше странно,

нали? Можехме да продължим социалистическата си дейност и да отпишем Ана като изгубена кауза.

Последва ново мълчание. Смит се унесе, а Кармайн го наблюдаваше внимателно.

— Беше на четиринайсет, когато си намери приятел. Двайсетгодишен дребен престъпник, Рон Дейвид — чернокож при това. — Смит изкрещя последната дума и Кармайн подскочи. — Сексът я очароваше, не можеше да се насити нито на секса, нито на гаджето, влачеше се с него навсякъде, по всяко време. Той държеше апартамент в края на гетото на булевард „Аргайл“, място, пълно с болести и плъхове. Там живееха само проститутки, включително Диди Хол, която беше добра приятелка на черния. Рон ги запозна, а Диди даде първия хероин на Ана. Ужасен ли сте, капитан Делмонико? Няма защо! Запазете ужаса за следващото, което имам да ви кажа. Ана и Диди станаха любовници. Бяха неразделни. Наистина неразделни...

Мили боже, помисли си Кармайн, не искам да слушам. Спрете, господин Смит, поспете малко. Обичахте ли разпътната си дъщеря, или тя просто е била досадна пречка? Не мога да разбера.

Смит продължи.

— Нямаше разлика между Диди и хероина. И двете бяха жизнено необходими за Ана, която се изнесе от апартамента на Рон и се премести при уличницата. — Разнесе се нов зловещ кикот. — Само че Рон не искаше да се откаже. Парите, които му осигуряваше Ана, вече отиваха у Диди. Човек би си помислил, капитане, че дъщеря ми с готовност би приела предложението ми двете с Диди да се преместят на някое луксозно място на Западното крайбрежие. Нищо подобно. Това щеше да е твърде удобно за родителите й! Тя и Диди обичаха да живеят в мръсотия! Хероин си намираха лесно, а другото просто нямаше значение.

— Колко време са били заедно? — любопитства Кармайн.

— Две години.

— И това се е случило в началото на 50-те?

— Да.

— Тогава Диди не е била много по-голяма от Ана. Те са били просто деца.

— Да не сте посмели да ги съжалявате! Нито пък мен! — изкрещя Смит.

— За тях ми е жал, но не и за вас. Какво се случи?

— Рон нахлул в апартамента на Диди с бръснач. Имал намерение да им даде урок. Не съм запознат с жаргона, но бил „яко надрусан“. Така че Ана се докопала до бръснача и го използвала. Прерязала му гърлото. Диди ми се обади у дома и ми разказа какво се е случило. Налагаше се да се справя с този кошмар точно по времето, когато започвах да изпълнявам патриотичните си социалистически задължения в „Корнукопия“. Рон изчезна — не се надявайте да откриете тялото, капитане! Заровено е много далече от Кънектикът.

— Къде е Ана сега? — попита Кармайн.

— В лагер в Сибир, където няма достъп нито до хероин, нито до секс — обясни баща ѝ. — В момента е на трийсет и една.

— И след толкова години сте излели злобата си върху нещастната беззащитна проститутка? — изуми се Кармайн, неспособен да повярва. — Случайно да ви е хрумвало, че и вие носите вина за тази работа?

Смит се направи, че не е чул втората половина.

— Беззащитна, глупости! Бедна, друг път! — изкрещя той. — Диди Хол беше симптом на болестта, която разяждаше вонящия труп на Ана! Жени като нея трябва да бъдат разстрелвани или пратени да вършат тежък физически труд! Курви... наркотици... евреи... хомосексуалисти... черни... недорасли развратници!

— Отвращавате ме, господин Смит — заяви Кармайн. — Според мен, вие не сте социалист патриот, ами нацист. И Маркс, и Енгелс са били евреи, а вие току-що се изплюхте върху тях! Кога заехте мястото на истинския Филип Смит? Той е бил истински полковник от американската армия, но се е движел като сянка. Не е давал отчети на никого, вършел е каквото си иска, ходел е където пожелае и всички в западногерманската му база мислели, че е голяма клечка от тайните служби. Откъде знам всичко това, след като от ФБР мислеха, че сте от ЦРУ, и престанаха да ви разследват? Много лесно, господин Смит! По време на войната служех във военната полиция — няма човек, за когото да не мога да разбера онова, което ме интересува. През 1946-а, когато е бил изпратен на тайна мисия, въпросният Филип Смит е бил отвлечен и застрелян, и друг Филип Смит е заел мястото му — вие — след което, през 1947-а сте се върнали от Западна Германия в Бостън със съпруга чужденка, както много от мъжете, участвали в окупацията.

Най-трудното било да скриете от колко време сте бил женен и децата. Но вие сте се справили великолепно — просто се появявате в Бостън, уволнен полковник със семейство.

Смит слушаше с безразличие, извил устни в подигравателна усмивка. Само че очите му, замъглени от морфина, бяха объркани, учудени.

— Аристократичният бостънски милионер започнал да се надува и по този начин заел мястото на човек, когото никой не бил виждал от 1940-а, когато истинският Смит, който нямал близки роднини, постъпил в армията непосредствено преди атаката над Пърл Харбър. Престорили сте се на кръвен роднина на семейство Скепс по най-умелия начин — просто сте заявили, че сте роднини, и рано или късно хората са щели да ви повярват. Включително и семейство Скепс. През 1951-ва постъпвате в борда на „Корнукопия“, четири години след приемането ви в бостънското общество. Построявате си прекрасна къща, премествате се в Холоуман и вече сте човекът, който сте и в момента — груб, арогантен, противен гадняр. Хората в „Корнукопия“, включително още съвсем младият Дезмънд Скепс, приемат факта, че красите борда, но не вършите работа. Все пак в директорския пост няма нищо особено. Повечето членове на бордове не правят нищо, освен да получават тлъсти заплати.

— Завиждате ли ми, капитане? — измърка присмехулно Смит.

— На вас? По никакъв начин, господин Смит. Завладян съм от възхищение към предания социалистически агент, който изпълнява патриотичния си дълг и същевременно живее като най-богатите и облагодетелстваните от идеологическите си врагове. Вие никога не сте живели в апартамент без топла вода, на шестия етаж, където тръбите замръзват, и никога няма да живеете на такова мизерно място. Вие, господин Смит, сте над обикновените хора и това никога няма да се промени, независимо в коя страна живеете, нали така? Дали сте в СССР или в САЩ, винаги ще се возите в лимузина, винаги ще имате прислужници, с които да се държите като с отрепки, ще се радвате на предимствата да сте богат и привилегирован. Тук сте на едно безкрайно капиталистическо парти. Там пък ви чакат привилегиите на комунистическата партия. На вас ви е все едно! Лошото е, че се провалихте и пред двамата си господари. Вече не сте полезен никому.

— Какъв романтик сте, Делмонико — процеди Смит, разкривил уста от гняв.

— И преди са ме наричали така, но за мен не е обида. — Кармайн се приведе напред към лицето на Смит. — Знаете ли кое е най-романтичното? Че ви разкри една капиталистическа играчка — спортен автомобил, какъвто карат секссимволите. За малко да се измъкнете! Вината, че не успяхте, е изцяло ваша. Мислете по този въпрос, докато седите на смрадливия кенеф в единичната си килия в затвора и зяпате петната по матрака, на който са спали един господ знае колцина преди вас! Ще се наложи да ви изолират, защото дори най-извратените убийци и изнасилвачи на деца ще искат да ви смажат, тъй като сте предател на тази страна. А, да, мислите си, че ще ви осъдят за убийство, не за държавна измяна, нали така? Богат тип, който подкупва надзирателя за разни благаинки? Няма да стане, господин Смит. Който и затвор да ви окаже честта да ви приеме, ще знае за измяната ви. Книгите ще ви ги доставят оплескани в лайна, списанията ще бъдат накъсани на парчета, химикалките ви няма да работят...

— Млъквай! Млъквай! — изпищя Смит, лицето му бе придобило цвета на чаршафа. — Няма да посмеете! Нито ФБР, нито ЦРУ ще позволят подобно нещо да се случи! Те имат нужда от имена, знаят, че мога да им дам имена! Ще ме настанят в хубава къща, само чакайте да видите!

— И кой сега е романтикът? — ухили се Кармайн. — Ще ви оставят в някой затвор в Кънектикът, докато не проверят какво могат да измъкнат от поне един от посочените от вас хора, но нито един няма да им е от полза. Единствените имена, които знаете, са от вашето звено и те всички ще бъдат уличени в убийство.

— Грешите!

— Нищо подобно. Никога няма да се стигне до процес по обвинение в държавна измяна, защото проблемът е прекалено щекотлив. Затова пък затвор за убийство приляга добре на всеки, господин Смит, а там удобства не предлагат.

Смит размаха здравата си лява ръка.

— И всичко това заради една курва?

— Точно така — потвърди мрачно Кармайн. — Дезмънд Скепс е разбрал за Диди и Ана и е довел Диди на банкета на „Максуел“, за да

ви подразни. Обзалагам се, че е обвинявал вас за края на брака си, а след това и за края на връзката си с Ерика, но едва ли знаете повече за основанията му от мен. Той е бил параноик, а на вас е завиждал. Дрехите са ви стояли добре, умеели сте да се представяте добре навсякъде, докато той явно е отсъствал, когато Господ е раздавал на хората своята благодат. Освен всичко друго, на него му е липсвала и смелост, затова въпросната вечер си е пийнал повечко. Не е знаел обаче, че вие сте Одисей. Ерика, разбира се, е знаела. И му е казала. За ваш късмет, той бил толкова пиян, че не е запомнил нито дума. Същият банкет е бил началото на падението ви.

— Глупости, това са пълни глупости — сръза го уморено Смит.

— Не са глупости, а здрав разум. Как ли сте се потили! Макар по-късно да сте решили, че ви се е разминало, за всеки случай сте подготвили необходимите планове, да не би нещо да се обърка. Минали четири месеца. Цели четири месеца! И тогава Еван Пю нахълтва в кабинета ви, нагло момченце, и ви дава писмо. Докато го прочетете, той вече се е измъкнал. Само че вие сте го видели и сте наясно какво представлява. Естествено, тъй като не сте много различен от него. Привеждате плана в действие. — Кармайн замълча.

— Уморих се и ме боли — оплака се Смит. — Вървете си.

— Капан за мечки — продължи Кармайн. — Какво е посланието?

— Няма никакво послание, защото не разбирам какви ги дрънкате. Погнали сте мен заради хора като него. Не е заради тъпата курветина. Диди Хол не е важна.

— За мен е важна — подчерта Кармайн и излезе.

— Просто не мога да повярвам, Джон — призна той по-късно пред комисаря. — Отначало мислех, че Смит е обожавал дъщеря си, но се оказа, че не е така. Човек, който изпитва обич, не би могъл да заточи детето си в сибирски концентрационен лагер. Можел е да я тикне в някое лъскаво място — и в Ел Ей, и в Ню Йорк има предостатъчно клиники! Може и да не са чак толкова много, преувеличавам, но ти разбираш какво се опитвам да ти кажа.

— Разбирам — потвърди Силвестри, задъвка пурата и се намръщи, след това я хвърли в коша за боклук. — Откъде намери

време, за да изровиш всичко това?

Кармайн се усмихна.

— Дръпнах по малко отгук, после оттам. Всичко беше толкова разпокъсано и нереално, че не можех да ти разкажа нищо, преди да си изясня кое как е. Според мен, роднините на Смит в Русия са аристократи от царско време, които са преминали на правилната страна и сега водят парада на комунистите. През 1917-а на Ленин не са му достигали образовани помощници и е приел с готовност услугите на някои, готови да помогнат. Смит е бил на десет, когато са дошли на власт. Все забравяме, че са минали едни нищо и никакви петдесет години от Червената революция.

— Просто пращинка в историята — кимна Силвестри. — Това е толкова противоестественно на човешката природа, че давам на алчните не повече от три до четири десетилетия, докато свалят режима.

Очите на Кармайн затанцуваха.

— Обичам, когато почнеш да философстваш — ухили се той.

— Още една подобна забележка и ще те ритна отзад. — Комисарят смени темата. — Щях да съм по-спокоен, ако бяхме по-близо до залавянето на помощника на Смит.

— От гадината мръсна няма и следа — каза Кармайн. — Притаил се е и чака заповеди. Не знам обаче дали ги получава от Москва или от Смит.

— Писна ми от войни, особено от студени.

— Истинска лудост, нали? Смит не е в състояние да издава заповеди в момента. ФБР или ЦРУ, или който там трябва, подслушват телефона му. — Неочаквано Кармайн скочи от стола. — Да ти кажа ли нещо странно, Джон?

— Казвай.

— Смит не може да изрече думата „шпионин“. Когато трябваше да я употреби, започна да ми се прави на мелодраматичен и описва дейността си като „патриотичен социалистически дълг“. Не бях чувал по-странни дивотии от лъскав тип като него. За момент ми се стори, че разгръщам страниците на някой комикс.

— Просто се опитва да отрече фактите, дори пред себе си — предположи Силвестри.

— Сигурно.

— Кога ще се върнеш отново в имението на Смит, за да си поиграеш с гаражните дистанционни? Може да излезе нещо.

— Съгласен съм, шефе, но ми дай ден-два! Понякога съдията е много труден — оплака се Кармайн.

Не се получи.

— Утре, капитане, още утре. — След това Силвестри се разколеба. — Ще позвъня на онзи претенциозен досадник и ще го помоля мило. Щом разбере за какво става въпрос, ще клекне.

Ейб и Кори бяха в кабинета си, толкова нетърпеливи и отегчени, че последваха с удоволствие Кармайн.

— Имаме две дистанционни и пет акра безупречна градина, както и триетажна къща.

— Не, капитане, дистанционните са три — поправи го Ейб. — Онова, което отвори колоната, може да отваря и някоя друга врата, в друг край на имението.

— Няма как да сме сигурни — каза с неприкрито съмнение Кори. — Чух, че дистанционното за гаражна врата на Лонг Айлънд отваряло вратите на ракетен силос някъде в Колорадо.

— В добавка можем да хващаме предаванията от Канзас, когато времето е хубаво — подхвърли Кармайн. — За щастие няма да се притесняваме за вратите на ракетен силос някъде в Канзас. Прав си, Ейб, ще проверим и трите дистанционни. Сега, да си изработим план за деня.

— Дилия! — възкликнаха едновременно Ейб и Кори.

— Дилия? — провикна се Кармайн.

Тя влезе веднага, единствената от малкия му екип, която остана разочарована, когато случаят на Диди Хол беше разрешен; мисията ѝ да разбере всичко за миналото на проститутката приключи в мига, в който Смит разказа за дъщеря си.

— Какъв късмет — заяви весело тя, — че разполагам с въздушни снимки на собствеността на господин Смит. Сдобих се с такива снимки на имотите на четиримата заподозрени, а Патси ги увеличи с размерите на плакати.

— Както винаги си на една крачка пред нас — похвали я Кармайн.

Въпреки че снимките бяха черно-бели, почти всичко се виждаше ясно, поне онова, което не беше скрито от дървета. Ограда от високи

борове ограждаше петте акра на Смит. По къщата се виждаше всичко, от външните корнизи до стаята с радиото на покрива, а в изкуственото езеро се оказа, че има островче, свързано със сушата с мостче в китайски стил. Снимките бяха направени, когато слънцето бе точно над имота — задължителен фактор при въздушно фотографиране.

— Белите и сиви точки сигурно са статуите, а фонтаните се виждат ясно — посочи Дилия. — Петното зад къщата са вероятно гаражи, градина или навеси за инструменти, обичайните пристройки към огромна къща на подобна площ. Погледнете тук. Тревата е пожълтяла, значи трябва да проверите дали отдолу няма цимент. Татко настоя да си построим противоатомно убежище под задната поляна и тревата така и не порасна както трябва. И досега е натъпкано с храна.

— Според мен, първо трябва да проверим вътре, не вън — заяви убедено Кори. — Ако бях на мястото на семейство Смит, щях да скрия тайните си на място, където няма да се намокрят. Иначе какво ще стане, когато зимата е тежка? Ами когато натрупа сняг?

— Прав си Кори — съгласи се Кармайн. — Първо се заемаме с къщата. След това минаваме на пристройките около нея. Смит впрочем има цяла армия слуги от Пуерто Рико, които почистват снега, когато натрупа.

— И още нещо — обади се Ейб.

— Кажй? — подкани го Кармайн, защото му беше приятно да чуе мнението на екипа си.

— Дистанционните сигурно задействат повече от една врата.

— Не се подвеждай по вратите на ракетния силос и Канзас. Боже, каква каша! Кой може да ни посъветва? — зачуди се Кармайн.

— Новият при Патрик — сети се Кори. — Онзи ден обядвах с него. Разказа ми за вратите на ракетната установка — бил е сержант във военновъздушните сили. Та той — казва се Бен Тъкър — обича подобни играчки. Фотография, електроника, механика. Може да го помоля за съвет.

— Действай, Кори.

— Ами заповед? — попита Дилия.

— Комисарят ме увери, че Дъг Неверни ще подпише — успокои я Кармайн.

— Я! Ще повярвам, когато видя заповедта — измърмори Ейб.

Каквото и да бе казал Силвестри на съдия Туейтис, беше подействало. Когато Кармайн отиде в съда на следващата сутрин, заповедта го чакаше.

— Гадни шпиони комуняги! — възкликна Негова Чест със същото изражение, с което издаваше присъда за затвор. — Закови мръсника, Кармайн!

Бяха изготвили план: имаха намерение да започнат в различни части на къщата. Кармайн щеше да тръгне от покрива, докато на Ейб се падаше да провери долните етажи, а Кори пристройките. След като проверят своя район, щяха да си разменят дистанционните и да повторят претърсването, което означаваше всеки да прегледа едно и също място три пъти.

Отне им по-малко време, отколкото предполагаша. Ако батериите на дистанционните работеха, бе достатъчно да се натисне едно копче. Заставаха в средата на някоя стая и започваха да натискат, като същевременно се завъртаха, докато опишат пълен кръг. Ако сигналът се излъчваше, без да се влияе от мебели и други предмети, значи бе достатъчно силен, за да се задейства и в случаите, в които едно дистанционно за гараж не би могло. Кармайн започна да разбира системата на гаража в Лонг Айлънд и вратите на силоза. Леле! Какво ли не измисляха хората! Кой гений е успял да проследи задействащия лъч? Засега поне Канзас водеше по точки.

Откриха седем тайника, но само един се отвори с дистанционно. В него беше прибрана метална кутия, много подобна на други три, също скрити, до една заключени с катинарчета. Направиха снимки на всеки един от тайниците, на съдържанието им, след това извадиха всичко отвътре и се почувстваха по-спокойни.

— Кога ще кажеш на ФБР? — попита Ейб, когато се върнаха на улица „Седар“.

— След като открия доказателствата за единайсетте убийства — отвърна Кармайн. — След това ще им предам доказателствата за шпионаж и дистанционните. Като го знам какво представлява специален агент Кели, неговите хора сигурно ще се мотаят месеци наред и накрая ще разпердушният къщата камък по камък. Жалко, защото след това едва ли ще се намери мераклия да живее там.

Кармайн накара Дилия да му помага, а Ейб и Кори изпрати да поемат нови случаи, докато той се занимава с убийствата на Смит.

Бяха намерили четири метални касети с размерите на кутии за обувки, десет тънки ученически тетрадки, пет от тях подвързани с кожа, и планове на имоти в Холоуман, включително сградата на „Корнукопия“, къщата на Кармайн и парцели на Ййст Съркъл.

— Тези ще ги запазим — каза той на Дилия и отдели плановете. — Няма връзка с шпионската му дейност.

Тетрадките, подвързани с кожа, бяха свързани с шпионската му дейност — кодове, шифри, дневник, написан на кирилица.

— Тези отиват при ФБР — реши той. — Ако им трябва допълнително доказателство за шпионаж, имат тях.

— Микроточките не са ли достатъчни! — сопна се Дилия.

— Да, но той ще постави всички в много неловко положение. Кой знае какво ще излезе по клюкарските страници на вестници и списания, представяш ли си какво ще публикуват в „Уолстрийт Джърнъл“ и „Нюз“ — направо ужасно! Какво следва? Тетрадките или металните кутии?

— Кутиите — не се стърпя Дилия.

— Ти си истинска Пандора. — Кармайн взе една от кутиите. — Ако има доказателство за убийство, ще го намерим тук. — Извади клещи и сръза катинара.

— Ох! — въздъхна Дилия.

Вътре откриха ампула и шишенце с две дози кураре, шест спринцовки, венкат, обикновени игли, тел, тънък поялник, бръснач и две малки шишенца с дебели гумени капачки.

— Право в целта! — възкликна Кармайн. — Пипнахме го за убийството на Дезмънд Скепс.

— Защо, за бога, е запазил всичко това? — учуди се Дилия.

— Защото му е било приятно. А може би е бил възхитен от работата си. Или просто сърце не му е давало да се раздели с вещите си — предположи Кармайн. — Господин Смит е сложна личност.

В две от останалите кутии имаше пари, всяка бе натъпкана с по сто хиляди долара, банкнотите бяха с различна стойност.

— Кармайн, той нали няма нужда от пари?

— Пазел ги е, ако му се наложи да се измъкне бързо — обясни Кармайн. — Щом стигне до Канада, може да наеме частен самолет докдето пожелае.

В последната метална кутия имаше деветмилиметров автоматичен „Лугер“ с резервни пълнители и най-различни документи за пътуване; сред паспортите имаше и канадски паспорт на името на Филип д'Антри.

— Нищо за съпругата — отбеляза с тъга Дилия.

— Какво казват за плъховете и потъващия кораб? За съжаление и тук е така. Убеден съм, че е щял да я остави да се оправя сама, ако стане нещо. Ако е умна жена, би трябвало и тя да си има тайник, за да може да изчезне.

— Останаха тетрадките — заяви любопитната Дилия и ги подаде на Кармайн.

— Руски, руски, руски, пак руски и само руски — въздъхна той и ги хвърли върху купчинката за ФБР. — А! Ето и нещо на английски! — Зачете се, след това вдигна поглед към Дилия, искрено изумен. — Все едно говорим за две различни личности. Шпионинът е мислел и писал на руски. Убиецът е мислел, писал и работил на английски. Целият му живот е бил разделен! Ако съществува човек, създаден да изпълнява ролята на две отделни личности, то това е господин Филип Смит или каквото там е руското му име. — Той посегна към телефона. — Трябва да предупредя Дездемона, че няма да се прибера навреме. Ако извадим късмет, ще открия кой е помощникът му, може би дори и наемникът. — Той стисна в ръка пет от тетрадките. — Разделени са точно на две. Пет на руски и пет на английски. Няма как да си тръгна, преди да прочета петте и да премисля съдържанието им.

Приведе се напред, стисна ръката на Дилия и я целуна лекичко.

— Не знам как да ти благодаря, скъпа ми Дилия, но твоето участие приключи. Прибирай се и си почини.

— За мен беше огромно удоволствие — нацупи се кокетно тя, — но нямам никакво намерение да се прибирам. Първо, отивам в „Малволио“, за да ти купя нещо да похапнеш, след това ще отскоча до „Луиджи“ за един термос годно за пиене кафе. Бургер, сандвич с бекон или с печено говеждо?

— Бургер — предаде се той. Две вечери за един ден нямаше с нищо да му навредят.

— След това — продължи тя — ще се отбия, за да видя как са Дездемона и Джулиън. Бях толкова заета, откакто се върнаха от Англия, че не ми остана време да я разпитам как е смахнатото ми татенце.

— От онова, което разбрах си, е все така смахнат — уведоми я Кармайн.

В първата тетрадка бяха записани подробности около дребните престъпления на Смит през първите му петнайсет години в борда на „Корнукопия“.

„Първият Скепс трябва да бъде разкаран — пишеше на едно място. — Заповедите ми са точни и ясни, а и ще бъде много по-лесно да заблуждавам сина. Ще бъде изпълнено в съвършения за КГБ стил — пращинка колкото глава на карфица, получена от същото растение, което мама използваше за слабително, когато бях дете. И с по-малка доза ще се получи, но колкото по-бързо се развият нещата, толкова по-добре. Ще бъде в първата лъжица хайвер, която купя на дъртия нещастник. Има да се чуди на качеството.“

Няколко дни по-късно бе записал:

„Старият умря, часовникът спря и няма да тръгне никога повече^[1]. Хубава песен, харесва ми. Вторият Дезмънд Скепс наследи всичко, а Фил е до него. Фил винаги ще бъде до него. Но отказах да се включа в борда.“

Малко по-нататък Смит вече е в борда, въпреки че никъде не се споменава и дума за Диди или дъщеря му.

Кармайн забеляза, че това е нещо като дневник; всеки път бе записвал деня, месеца и годината, за разлика от американския начин — месец, ден, година. Всеки път разказваше за убийството на човек,

изпречил се на пътя му, премахнат с вълшебния прах, разработен от КГБ — някакъв растителен алкалоид, по всяка вероятност изключително силен. Кое ли беше растението? Защо нито една от жертвите му на трети април 1967 не бе ликвидирана с него? Очевидно предизвикваше пълен срив на организма, нещо като отравяне с гъби, и не можеше да се постави точна диагноза.

Не се споменаваха и дума за откраднатите тайни или кога е извършил кражбите; сигурно информацията за тях бе описана в дневниците на руски. ФБР щяха да са на седмото небе.

В предпоследната тетрадка бяха записките за банкета на фондация „Максуел“, там бе отразил и възмущение от глупостта на доктор Ерика Девънпорт, която Смит ненавиждаше.

„Проклинам деня, в който от Москва ми натресоха тази идиотка! — пишеше Смит, гневът му — проявен на много малко места досега — бе отпуснат на воля. — Глупачка, просто една красива глупачка, оставила след себе си цяла магистрала от следи, по която американците лесно можеха да тръгнат. Когато се появи преди десет години, изказах недоволството си пред КГБ, но ми отговориха, че имала толкова влиятелни приятели от партията, та като нищо можела да сравни КГБ със земята. Въпросните приятели я бяха натрапили, за да следи за верността ми. Докладва на Москва за всяка моя стъпка! Само че се страхува от мен! Не ми отне дълго да я смачкам, да я сплаша, да я накарам да се свива и гърчи. Само че страхът не ѝ пречи да докладва на приятелчетата си в Москва и това ми е пределно ясно. Аз пък докладвам за нея в КГБ — оплаквам се от нея, не пропускам да изтъкна нито една от глупостите ѝ. Приятелите от партията могат да я защитят, но аз разчитам на ушите на КГБ, имам висок пост в КГБ и влиянието ми в Москва е по-голямо от нейното.“

Кармайн се отпусна поразен назад в стола. Това значи било! Колко съм бил глупав да предположа, че двамата са работели в екип, че заедно са крали тайни. Оказват се противници в играта на шпионаж,

непрекъснато са се наблюдавали и са търсели доказателства за идеологическа измяна. Шефовете ѝ от партията са били ужасени от начина на живот на Смит, докато неговите шефове от КГБ, изключително прагматични, са разбирали начина му на живот и са приемали, че е необходим за прикритието и успеха му. Значи Смит е дебнел Ерика в ролята на шпионин, и Ерика е дебнела Смит в ролята на шпионин. Всеки от тях е крадял тайни в зависимост от положението си. Само един от двамата е можел да спечели Москва и Ерика е усещала, че губи. Надделявали правилата на КГБ, не на комунистическата партия.

Той продължи да чете. Датата беше четвърти декември.

„Откачена мръсница! Не понасям нецензурни думи, но тя е мръсница — лигава, раболепна кучка. Преди шест дни дойде при мен обляна в истерични сълзи, за да ми се оплаче, че Дезмънд вече не се нуждаел от нея, за да му прави свирки — щял да се събере отново с Филомина. Какви сълзи само! Каква мъка! «Но аз го обичам, Фил, обичам го!» «Какво от това?», бе моят отговор. Продължавай да изпълняваш патриотичния си дълг! Ще се държиш с него мило, ще му подшушваш вдъхновяващите идеи, които аз ти подавам, и той ще ти бъде крайно благодарен, ще остане силно впечатлен и ще те издигне още повече. Казах ѝ всичко това и още много неща, докато тя цивреше и виеше, тъпата кучка.

След това се довлече с ново признание, при това непосредствено след като снощи видях със собствените си очи как Дезмънд Скепс се дотътри под ръка с Диди Хол! Довел беше курвата на банкета! Нищо чудно, че предпочете да седне далече от мен и останалите от борда! «Знам тайната ти, Фил! — подхвърли той, докато минаваше покрай мен. — Знам какво се е случило с дъщеря ти! Какво ще си помисли светът за безупречния Фил Смит и наркоманката?» Замислих се над отговора на въпроса му, докато го наблюдавах как се настанява на масата на банкера, а Диди се перчеше в прилепнала по

тялото червеникавокафява сатенена рокля и наметка от бяла норка. Тя, разбира се, го беше напила. Дезмънд не носи на втора чаша алкохол. Дори да носеше, не спря да се налива.

Видях как пияната Ерика се отправя към масата му, след което седна за няколко минути. Не могат ли хората да овладяват низките си страсти? Дезмънд беше пиян, защото фелациото на Ерика му липсваше, защото не беше сигурен във Филомина, а пък Ерика беше пияна, защото беше влюбена в Дезмънд. Не спират да се въртят в кръг и само аз знам кога и къде ще спрат...

Днес разбрах какви ги е забъркала Ерика, когато е седнала до Дезмънд. Призна пред мен, че докато е била пияна, му е казала, че аз съм Одисей. Призна си обляна в сълзи! В продължение на десет години бях чакал, тъкмо от това оръжие имах нужда, за да я прострелям пред приятелите ѝ от партията в Москва и да накарам Стравински да ми стане свидетел. «Ако — казах на тъпата кучка, — само ако правиш каквото ти кажа, няма да докладвам в Москва.»

Свободен съм от нея! Вече имам на какво да разчитам! Дезмънд беше прекалено пиян и не е чул какво е надрънкала. Тя се закле и аз ѝ повярвах, защото видях със собствените си очи в какво състояние беше той. Сега вече имам коз и мога да чакам. Ако историята с Одисей се разчуе, Ерика трябва да отрече — при това убедително, защото знае, че разполагам с коз срещу нея!“

В какъв свят живееете, господин Смит, помисли си Кармайн и остави тетрадката, за да си налее нова чаша кафе. В какъв свят живееете? Прекалено елементарно би прозвучало, ако кажа, че се изяждате като риби. По-скоро като змии. Смит е бил финансов гений, не Дезмънд Скепс, нито пък Ерика Девънпорт. Те са били негови пионки, той ги е използвал, за да може компанията да върви все по-напред. Затова и накрая се е отървал от Ерика — писмено признание за

Москва, след което той става шеф на „Корнукопия“. Вече не се е страхувал от приятелите ѝ в Москва.

Плановете му били начертани и изпълнени с типичната за КГБ прецизност.

На десети декември бе написал:

„Нито дума за супершпионина Одисей, но аз мислих, мислих много и задълбочено. Ако се появи нещо, трябва да съм готов да действам на секундата, напълно безпощадно. Дезмънд със сигурност няма да ме обвини — говорих с него няколко пъти след банкета, той не подозира нищо. Благодарен ми е, че му дадох лек за махмурлука. Изглежда дори не помни, че е довел Диди Хол, а когато го попитах защо го е направил, той ме погледна с недоумение. Накрая заяви, че сигурно се дължи на комбинацията от алкохол и умението ѝ да прави фелацио — Ерика много му липсваше в това отношение, но Филомина бе настояла да я разкара, затова той нямаше търпение да си върне Филомина. В това отношение му вярвам; показва ми какви розови диаманти ѝ бил купил — профукал един милион долара! Сторил го е в пристъп на отчаяние. Той е неспасяемо стиснат. Сигурно Диди му е разказала за Ана и го е накарала да я заведе на банкета, просто за да ме тормози, гадната курветина.

Ерика няма да каже и дума, това е абсолютно сигурно. Затова, ако някой ме обвини, той ще е от останалите на масата — човек, който не е бил прекалено пиян, за да помни. Едва ли Ерика е говорила толкова тихо, че никой да не я чуе. Но ако някой бе чак такъв патриот, досега да се беше раздрънкарал. След като не е, предполагам, че ще се опита да ме изнудва — или чрез Ерика, или ще доприпка право при мен. Предупредих я и тя отново се разтрепери, тъпа нещастница. Непрекъснато ли трябва да чистя след нея?

Аз, разбира се, обърнах специално внимание и на останалите на масата, така че имам добра представа откъде може да дойде изнудването, ако някой все пак се пробва.

Изнудването е нож с две остриета и Стравински се съгласи с мен. Решихме, че ако някой се опита да ме изнудва, единайсетте на масата трябва да умрат до един.

Ако започна сега, ще ги избия един по един, постепенно, не наведнъж. Местните полицаи са изненадващо добри, но не могат да се мерят с КГБ. От една страна, трябва да призная, че ще ми бъде интересно да ги избия едновременно. Какво предизвикателство! Местните полицаи не просто ще бъдат объркани, ами ще се оплетат като патета в кълчища. Да не говорим, че упражнението по логистика е интересно. Стравински се дърпа, но на Стравински му се налага да изпълнява заповеди. Такава е ролята на добрите оръжия, а Стравински е съвършеното оръжие. Проектът мечта! Трябва ми съвършено нов и различен проект, който да ме изтръгне от досадното всекидневие, а този проект е осъществим. Стравински трябва да се съобразява с мен. Че кой би заподозрял един човек в извършването на единайсет убийства, ако всеки от мъртвите е загинал по различен начин? Боже, какво предизвикателство! Най-сетне съм буден!“

Точно така, помисли си Кармайн. Одисей е превърнал шпионската си работа в изкуство, но се е отегчил, имал е нужда от предизвикателство. Много приятен комплимент за полицията в Холоуман — били сме изненадващо добри, макар да не сме на нивото на КГБ. Трябва да благодаря на боговете, че е така.

„Открих, че двама от мъжете на масата имат съпруги, които лесно ще успеем да заблудим — бе написал Смит на деветнайсети декември. — Госпожа Барбара Нортън е луда, но го крие успешно. Предрешен като играч на боулинг на име Рубен, Стравински се заприказва с нея. Вместо глава тази жена има куха кратуна. Дебелият banker Нортън я тормозел и тя била готова да извърши убийство.

Същото било и положението при доктор Полин Денби, въпреки че с нея ще се заема лично, като един сноб

с друг. Съпругът ѝ я пребива садистично — какъв боклук! Тя ми показва раните си на местата, които се виждаха, без да се налага да се разголява. Да пренебрегва ум като нейния заради недорасли парцалеси! Ще ѝ дам шишенце с цианид. Останалото ще го направи без много приказки, просто трябва да я накарам да действа в деня, който избира. Тя няма да приеме никакъв подкуп, освен старинно издание на Рилке. Ще ѝ го покажа и ще ѝ го дам, след като я оправдаят. Ще платя на Бера истинско състояние — анонимно — стига да успее да я измъкне. А той ще успее!“

Това беше напълно достатъчно, помисли си Кармайн. Едва ли другото, което бе написал Смит, щеше промени решението на съдебните заседатели. Важно бе, че споменаваше раните, на датата нямаше да бъде обърнато толкова внимание. Оригинал на Рилке! Леле, този тип има страхотни връзки! Не че съдебните заседатели щяха видят този дневник. Бера ще трябва сам да се справи с доказателствения материал.

Подозренията към феминизма бяха дотук. Кармайн изостави тази теория без каквото и да било съжаление. Така и не успя да събере достатъчно материали срещу съпругата на декан Денби, не успя да открие и таен любовник. Може би тя наистина беше фригидна. Вероятно бе насочила цялата си енергия към борбата за права на жените и любовта си към Райнер Мария Рилке.

Написаното за Бианка Толано го прободеше право в сърцето.

„Забелязах, че седеше на масата до Диди курвата, и не успях да направя никаква разлика между двете — бе написал Смит на двайсет и втори декември. — Две курветини! Едната бе завършен продукт, а другата — скромна, мила, бъдеща курветина. Бъдещата ми напомни за Ерика, затова ще я сполети смъртта, която много ми се иска да сполети Ерика. Вече видях инструмента си. Един подлизурко, гнусен червей, Ланселот Стърлинг ми го посочи, когато слязох на двайсетия етаж в счетоводството. Едно сакаето изчадие, някой си Джошуа Бътлър. Не бях и

предполагал, че Стърлинг може да се превърне в мое оръжие, но той е извратеняк, не сакат. Боклук! Когато Джошуа Бътлър си тръгна от работа, аз минах покрай него в мазератито си и му предложих да го закарам до тях. Той едва не припадна! Накрая го заведох у нас — вкъщи нямаше никой — и го поканих на вечеря. Стравински ни сервираше и се съгласи, че е съвършеният избор за целта. В края на вечерта нещастникът бе като омагьосан, готов да направи всичко за мен. Не че бях споменал какво точно искам! Просто подкладох най-противните му фантазии. Ще се справи великолепно, въпреки че Стравински, на когото му стиска да направи всичко това, ще свърши по-голямата част от физическата работа.“

Макар да бе планирал всичко напълно безжалостно, на места се прокрадваше... жалост? Кармайн се колебаеше коя е най-подходящата дума. Изглежда бе изпитал състрадание към две от жертвите, Биатрис Егмонт и Кати Картрайт. Накрая Кармайн реши, че Смит ги е преценил като стойностни жени, които не заслужават да умрат, затова са били набелязани за бързо и безболезнено убийство.

Интересно му е било да види Еван Пю и е имал намерение да му даде от пудрата на КГБ, така че младежът да умре от неопределена смърт. Смъртта му в никакъв случай нямало да бъде приятна, но нямало да бъде и мъчителната дълга агония, която го бе сполетяла. Щяха да го откарат в болница и да ограничат страданието, докато в челюстите на мечия капан той бе страдал.

На тримата чернокожи се беше спрял в отделен ден.

„Сервитьорите също трябва да умрат. Интересното е, че колкото и да дрънкат и да се перчат американците, чернокожите продължават да им слугуват. Същото важи и за проститутките, виж само Диди. Стравински ще поръча убийци от друг щат — трима, по един за всеки сервитьор. Допада ми идеята за три различни оръжия, до едно произведени в Америка. Ще бъдат със заглушители, също както във филмите. Стравински мисли, че прекалявам, но

решенията са мои. Отегчен съм до смърт!!! Тези американски тъпаци няма как да ме хванат, така че какво значение има всичко това?“

Господи, ама ти си бил един самодоволен гадняр! Отегчен бил! Горкичкият!

Написаното на двацет и девети март беше невероятно.

„Как съм могъл да мисля, че заплахата е отминала! Оказва се, че не е. На това му се казва истински стимул! Най-сетне съм буден, нащрек, впрегнал съм интелектуалните си сили, точно както тръбят в рекламите. Е, господин Еван Пю, Дрънкалото ще те убие малко по-различно, отколкото имаше намерение в началото. Ще използвам мечи капан, а Стравински ще се направи на Джошуа Бътлър. Вече сме готови с подготвителната работа, просто за всеки случай. Отдавна подозирах, че изнудвачът ще бъде господин Еван Пю, затова открихме греда, пробихме дупки, сложихме дюбели и подготвихме всичко. Стравински разполага с подходящите инструменти, с яки ръце и е достатъчно висок. Ще си получиш парите, които за мен са капка в морето! Но също така ще те сполети особено болезнена смърт. Дрънкало. Типично по американски. И мечият капан е произведен в Америка.“

Написаното на четвърти април се отнасяше за Дезмънд Скепс.

„Най-сетне си мъртъв, Дезмънд Скепс, и повече няма да хленчиш за Филомина, няма да отричаш собствената си вина, че я прокуди. Много сваятна жена, за американка.

Какво удоволствие само ми достави, докато го гледах как умира! Презирам мъжете, на които страданията на други им доставят сексуално удоволствие, но признавам, че получих ерекция, докато наблюдавах как Дезмънд Скепс

е подготвен като пуйка за Деня на благодарността, очите и умът му бяха живи, а останала част мъртва като птицата додо. Поиграх си с него и малката горелка. Как само се напъваше да изпищи! Само че гласните му струни не действаха. Чуваше се единствено нещо като приглушен дрезгав лай. Амонякът във вените сигурно му е причинил изгаряща болка, но каналинът накрая си беше истинско вдъхновение. Какъв начин да умреш, а? Всяка секунда ми достави неизмеримо удоволствие. От мига, в който ми каза, че е определил Ерика за настойник на малкия Дезмънд, вече няха никаква нужда от него. Беше така впечатлен от бизнес уменията ѝ, та дори не бе забелязал, че всичките ѝ идеи идват от мен. Чао-чао, Дезмънд.“

Не беше написал нищо особено за смъртта на Ерика; очевидно не е изпитвал потребност да се замисли над агонията ѝ.

„Стравински счупи ръцете и краката на кучката, кост по кост, но тя не издаде абсолютно нищо, освен имената на приятелите си от партията в Москва. Ако имаше още нещо за признаване, щеше да го каже. Какво невероятно удоволствие за Стравински. Разбрахме се наемникът Манфред Мюлер да се отърве от тялото. Наредих да го оставят в имота на Делмонико, а Стравински реши, че допускам голяма грешка. Аз, разбира се, спечелих спора, затова Мюлер отнесе тялото там. За мой лош късмет съпругата гигант се появила точно тогава. Не че имаше някакво значение. Мюлер успя да се измъкне. За съжаление и жената. Истинска гротеска.“

Написаното за снайпериста на дървото се оказа изключително интересно; Смит е бил потресен.

„Късметът ме изостави — бе написал той. — Великият Юлий Цезар вярвал безрезервно в късмета, а аз нямам намерение да подлагам на съмнение мнението му. Лошото е, че късметът не просто свършва — не е така. Сблъсква се с късмета на друг човек, който е по-силен, и тогава се проваля. Така стана с мен. Натъкнах се на късмета на Делмонико. Единственото, което ми остава, е да го пратя на хиляди различни места едновременно. Манфред Мюлер беше готов да избие колкото може повече от видните граждани на Холоуман и дори беше готов да заложи собствения си живот на карта. Цената ли? Десет милиона долара в швейцарска банка на името на съпругата му. Направих го. Стравински ме предупреди, че нямало да се получи, и за съжаление този път трябва да се съглася.“

Интересно, помисли си Кармайн. Нали и на мен ми каза нещо в този смисъл. Бил изгубил късмета си, защото моят бил по-силен.

Това беше последното написано в петата тетрадка. Уморен и отвлечен, Кармайн събра доказателствения материал в стара кутия, на която написа „Дреболии — 1967“. След това я занесе в клетката за съхранение и я пъкна сред десетки други кутии, също толкова прашни. Дори верният Стравински да се облечеше като ченге от Холоуман и да започнеше да разпитва, нямаше да успее да я открие.

Стравински... Кодово име, това трябваше да е кодово име. В тетрадките не откри дори намек за самоличността на Стравински. Нещо, свързано с музиката? Едва ли! Дали Стравински не бе станал Стравински, защото Стравински бе избирал името? Или може би тази работа я бяха свършили шефовете от КГБ? И той като Смит е от КГБ. А пък аз си мислех, че Дездемона го е видяла, когато тялото на Ерика беше подхвърлено. Сега разбирам, че снайперистът е изхвърлил трупа. Смит пише за Стравински като за почти равен, като за човек, чието мнение уважава. Той цени Стравински, държи на него толкова много, че не е посмял да разкрие самоличността му на страниците на дневника.

— Винаги се чувствам разочарован в края на труден случай — призна Кармайн пред Дездемона същата вечер. — Както обикновено, окончателният изход зависи от съда — доколко ще бъде драматично или спокойно. Смит няма да избегне присъдата, но имам подозрения, че Полин Денби ще се измъкне, да не говорим, че все още не сме идентифицирали Стравински.

— Има ли възможност да е Първи или Колинс? — попита тя.

— Не, при нито един от тях не се връзва. Тук става въпрос за наставник и чирак, не за равнопоставени лица.

— Какво ще стане с „Корнукопия“?

— Ръката на един-единствен човек е достатъчно силна, за да поеме руля, и това е Уол Гриърсън, на когото тази работа никак, ама никак няма да му хареса. Той е отдал сърцето си на „Дормъс“ и турбините, няма да му е приятно да се занимава с трийсет различни фирмички. — Кармайн сви рамене. — Но пък той е човек на дълга. — Господи, добре че не казах думата „патриотичен“! Превръща се в празни приказки, когато се повтаря непрекъснато.

— Майка ти ще забрави за истеричните си пристъпи в мига, в който разбере, че лошите са заловени. Всичко ли ще й кажеш, Кармайн? Каква част от всичко това ще стигне до пресата?

— Много малко. Смит ще бъде нарочен за маниак, но напълно вменяем, за да бъде съден. Информацията от тетрадките никога няма да бъде използвана. Ще го заковат благодарение на физическите улики — бръснача, използван при убийството на Диди, и играчките, с които е видял сметката на Скепс. Мотивът му ли? Да завземе контрола над „Корнукопия“ — заяви без капка жал Кармайн.

— Това по какъв начин включва Диди?

— Областният прокурор ще заяви, че тя се е опитала да го изнудва, тъй като й е бил клиент.

— Никак няма да му хареса! Той е пуритан до мозъка на костите си.

— Тогава да измисли по-добра причина за убийството й. Едно е сигурно, няма да признае, че е извършил държавна измяна. Убеден е, че няма да го дадат под съд за предателство.

— Наистина ли? — попита любопитно Дездемона.

— Всъщност нямам представа — отвърна Кармайн.

— Изглежда е много суетен човек.

— Във всяко отношение — изтъкна убедено Кармайн, — от поръчковите дрехи до правената по поръчка къща.

— Да не говорим за правения по поръчка спортен автомобил. — Тя се надигна. — Вечеря?

— Какво има тези вечер?

— Салтимбока а ла романа^[2].

— Леле! — Кармайн я прегърна през кръста и я поведе към кухнята.

— Майрън ще доведе София — сети се тя, докато подреждаше чиниите и разбъркваше доматения сос. Тиганът вече бе поставен на котлона и телешкото с прошутото чакаха, също и ситно нарязаната салвия. — Какво ще кажеш да капна малко алкохол в тигана накрая?

— Защо не? Майрън излязъл ли е от депресията?

— О, да, в мига, в който си го накълцал на парчета, задето усложнява живота на София. — Тя запали газта и сипа в тигана малко зехтин. — След петнайсет минути ще бъде готово.

— Нямам търпение.

— Взе ли решение кой ще заеме лейтенантското място? — попита комисарят.

— Шефе — извика Кармайн възмутено. — Не аз трябва да взема подобно решение.

— А кой, ако не ти? И защо викаш?

— Вие двамата с Дани.

— Глупости. Ти трябва да решиш. Двамата с Дани ще се съгласим.

— Не мога, шефе! Честна дума, не мога! Тъкмо се спра на единия и тогава другият извършва нещо невероятно! Взemi последните им два случая! Ейб закова откачения с мумията и работата му беше блестяща. Ето, казах си, той ще получи поста на Лари. След това Кори спипа документите на Фил Смит и се представи блестящо. Джон, и двамата са изключителни! Срамота е да изгубим единия, защото ще хукне в друго полицейско управление, ако не се издигне тук. Ейб е много интелигентен, обмисля всичко, чувствителен е, спокоен и точен. Кори е умен, мисли трезво, проявява инициатива, разсъждава логично и се справя. Двамата притежават различни

качества, работят по различни начини, но всеки от тях ще бъде по-добър лейтенант от Лари Пизано и ти го знаеш. Затова не ми прехвърляй топката, господин комисар! Ти си шеф на отдела — ти решавай!

Силвестри го изслуша със сериозно изражение, без да трепне. Когато Кармайн се успокои, се усмихна, кимна и по лицето му се разля задоволство.

— Казах ли ти, че тази сутрин ми звънна Дж. Едгар Хувър? — попита той. — Беше особено доволен, че сме оправили кашата в „Корнукопия“, в добавка е много щастлив, че оставяме ФБР да се окичи със слава, въпреки че полицията в Холоуман е свършила работата. Е, аз се направих на тъпо провинциално ченге и се разбрах много лесно с него. Не му противоречих за нищо и настоях да вземе Мики Макоскър и екипа му във ФБР. Дж. Едгар се съгласи с огромна радост. — Силвестри изпухтя, доволен, че е постъпил хитро. — Така че, капитан Делмонико, в момента има две свободни лейтенантски места. Едното е за Ейб, другото е за Кори. Така ще разполагам с предостатъчно детективи.

— Готов съм да те разцелувам.

— Само да си посмял.

— На теб се пада честта да им съобщиш, Джон.

— Мислил ли си кого искаш в екипа си?

— За един човек съм сигурен. Племенницата ти Дилия, стига да иска да мине обучение в Полицейската академия и да получи нужната квалификация.

Силвестри ахна.

— Дилия ли? Честно?

— Съвсем честно. Тази жена е невероятен детектив, губим целия ѝ потенциал, като я държим за секретарка.

— Прекалено стара е и прекалено дебела.

— Всичко зависи от нея. Ако успее да влезе, ще изкара. Обзалагам се, че ще успее — тя притежава хитростта и ума на семейство Силвестри. Не е нужно да бъде Херкулес, достатъчно е да умее да преследва заподозрените. Ако не се справи с преминаването над придошла река увиснала на въже, жалко. Щом завърши академията, постъпва на работа в моя екип.

— Ами хората на Лари?

— Ще ги разделя. Единият отива при Ейб, другият при Кори. Така всеки ще има по един опитен детектив, а аз ще взема новата. Ще попълним останалите места от молбите за работа.

— Дилия ще си спечели врагове.

— Едва ли. Хората очакват да има двама детективи, но ние ще разполагаме с трима.

— Никой няма да повярва, че тя е ченге! — извика Силвестри.

— И какво от това?

Чудесна новина! Кармайн тръгна от управлението с феърлейна, усмихнат и щастлив. Лятото беше почти настъпило, въпреки че рядко ставаше горещо до Деня на независимостта, до който оставаха шест седмици.

Той пое по криволичето шосе с надвесени над него клони и се отправи към имението на Филип Смит. След като влезе през огромната порта, забеляза, че някой е копал в градината.

— Така и не открихме други тайници — призна специален агент Кели. — Твоите холоумански ченгета направо ни разбиха. Намерили сте страхотни неща.

Най-хубавото бе, че агентите на ФБР бяха готови да се приберат на собственото си игрище. Най-облекчен щеше да бъде Уол Гриърсън.

Натали Смит отвори вратата, след това постави пръст пред устните си и го поведе надолу по стълбите, далече от дупката, която бяха изкопали момчетата от ФБР.

— Вътре монтираха микрофони — обясни тя.

— А вие откъде знаете, че онова, което имам да ви кажа, не е за ушите на федералните подслушвачи? — попита той.

Наситеносините очи се присвиха, когато тя се усмихна.

— Знам, защото вие сте единственият, който разбира какво става — отвърна тя с почти незабележим акцент. — Филип не можеше да повярва, че местно ченге може да съсипе плановете му, но аз усещах накъде вървят нещата.

— Верният Стравински — подхвърли той.

Очите ѝ се разшириха.

— Стравински ли? Кой е той? За композитора ли говорите?

— За вас, госпожо Смит. Стравински не може да е кой да е.

— Ще ме арестувате ли?

— Не. Нямам доказателства.

— Тогава защо твърдите, че аз съм Стравински?

— Защото съпругът ви е изключителен пуритан. Има непоколебимо мнение за жените — съпруги, проститутки — за цялата женска половина от човечеството. А същевременно на пръв поглед сякаш ви е зарязал. Вие сте му съпруга. И той никога не би сторил подобно нещо, госпожо Смит. Следователно знае, че съпругата му е напълно способна да се погрижи сама за себе си. Както и Стравински. Че кой друг може да бъде верният Стравински? Единствено вие. Кой друг дели дните и нощите си с Филип, с кого споделя той мислите, идеите, стремежите си, плановете? Кой друг би могъл да се престори на Джошуа Бътлър и да отиде в „Парацелс“? И защо Стравински не е могъл да се отърве от тялото на Ерика Девънпорт? Защото не е имал сили. Едва е успял да се справи с мечия капан. Той е задушил с възглавница старата госпожа, забил е спринцовката във вената на упоената майка. Видът му понякога е толкова стряскащ, че може дори да си позволи да обиколи Харлем, за да намери професионални убийци. Вие, госпожо Смит, това сте вие! Не си правете труд да отричате. Вие сте специалистка по дегизирането. Променяте вида си от вътре навън.

Тя бе зареяла поглед напред, червените ѝ устни бяха стиснати.

— И какво смятате да правите със Стравински, скъпи капитане?

— Аз лично бих го посъветвал да напусне страната колкото е възможно по-бързо. Не точно днес, но определено утре. Би трябвало да имате свой тайник с пари, оръжие, документи за път. Използвайте ги!

— Ами ако предпочета да остана с Филип, какво ще направите?

— Ще ви погна, госпожо Смит. Няма да ви оставя на мира. Мислите ли, че след като разговарям с вас като с човешко същество, съм забравил, че се опитахте да убиете дъщеря ми? Не съм. Тази мисъл прогаря ума ми като нажежено желязо. Какво ли не бих дал, за да ви убия, но твърде много държа на семейството си.

— И няма да ме спрете да си тръгна?

— Не мога.

— И аз съм от КГБ — призна тя, загледана към Норт Рок.

— Няма начин Стравински да не е. Предполагам, че сте добре дошла в Москва.

— Ще оцелея.

— Значи ще заминете?

Тя отпусна рамене.

— Ако мога да се сбогувам с Филип, ще замина. Той би искал да постъпя така.

— Сигурен съм, че докато ви разпитват в Москва, ще им разкажете много.

— Вие наистина ще ме преследвате — произнесе бавно тя. — Да, знам, че ще го направите. Утре заминавам.

— Кажете ми как. Искам да съм сигурен, че ще заминете.

— Ще ви изпратя телеграма от Монреал. В нея ще пише „Стравински ви изпраща поздрави от Монреал“. Аз, разбира се, ще накарам някой друг да я изпрати, но изпълнението на патриотичния ми дълг в Америка приключи. От КГБ ще искат да се върна.

— Благодаря, телеграмата ще ми бъде достатъчна.

Тъжен край, но единственият възможен, помисли си Кармайн, докато се връщаше. Днес Стравински щеше да отиде в болницата, за да се види с Филип и да се сбогува. А Филип, като добър агент на КГБ, щеше да й пожелае успех. Подслушвачите от ФБР щяха да предадат, че скърбящата съпруга съобщава на половинката си, че психиатърът ѝ е препоръчал да постъпи в болница в покрайнините на Бостън за няколко дни. Ще се качи на някой самолет от Холоуман до летище „Логан“, но няма да излезе от терминала. А ще вземе друг самолет, този път за Монреал и това ще бъде краят на верния Стравински. Гадна мръсница, но пък невероятно ярна. Безформено тяло, ниско, набито, и ужасно лице. Но най-ужасни бяха призрачно сините ѝ очи. Стравински се оказа противоречиво създание.

Оставаше му да посети още едно място, просто за да утоли любопитството си. Налагаше се да отиде до „Корнукопия“.

Взе асансьора до трийсет и деветия етаж и откри Уолъс Гриърсън в стария кабинет на Дезмънд Скепс.

— Вижте какво направихте — възмути се гневно Гриърсън.

— Вие сте с костюм и вратовръзка — отбеляза тихо Кармайн.

— А на вас изобщо не ви пука.

— Вината не е моя. Сърдете се на Филип Смит.

— Не се тревожете, и това ще стане. — Гневният изблик на Гриърсън пресекна. — Май открих как да се измъкна от това мъчение.

— Така ли? На кого се спряхте?

— Много бързо се усещате. Ни повече, ни по-малко, на господин Майкъл Сайкс.

— Аха, самият Майкъл Доналд! — ухили се Кармайн. — Той беше повишен, но тъй като Смит е бил инициаторът на повишението, не съм сигурен дали останалите от борда няма да се откажат от купона.

— Много смешно! Всъщност Фил ни направи голяма услуга. Мики се оказа невероятен.

— Мики ли?

— Така предпочита да му казваме.

— Отива му. — Кармайн протегна ръка. — Казвам ви сбогом, господине. Повече няма да се мотая по коридорите ви.

— И слава богу!

„Защо пък не?“ — каза си Кармайн, когато дойде асансьорът. Натисна копчето за трийсет и осмия етаж, на който работеше М. Д. Сайкс. Секретарското място беше заето от Ричард Оукс, който пребледня, когато видя капитана. Беше готов да припадне.

— Шефът ти вътре ли е? — попита Кармайн.

— Господин Сайкс ли? — изписка секретарят.

— Същият. Може ли да го видя?

Оукс кимна и преглътна. Вероятно това бе сигнал да влезе, затова Кармайн пристъпи напред.

Майкъл Доналд Сайкс се беше настанил зад лакираното бюро на Ерика Девънпорт, но това съвсем не бе разочарованият пренебрегван служител, с когото се бе запознал преди време. Сайкс като че ли се беше източил, облечен в копринен италиански костюм с чудесна кройка, маншетите на ризата бяха стегнати с копчета за ръкавели и вратовръзка на „Чъб“. Нищо чудно, че му е било неприятно, че са го пренебрегвали! Той притежаваше подходящите умения. На Кармайн му стана приятно, когато си помисли, че Сайкс е успял.

На бюрото пред него бе оставен кашон, от който се бяха изсипали талашитени стърготини и около десетина петсантиметрови

фигурки, внимателно боядисани, вече извадени от мекото си легло — Наполеон Бонапарт и маршалите му, до един на коне.

— Господин Сайкс, изключително се радвам да ви видя тук.

— Много благодаря! — отвърна вече напереният мъж. — Какво ще кажете за новата ми придобивка? Мога да си позволя да прибавя Йена и Улм^[3] към битките си! Не са ли прекрасни? Изработени са в Париж от най-добрия майстор в света. — Посегна към една от фигурките, облечена в хусарска униформа. — Вижте. Това е Мюра, великият командир на кавалерията.

— Чудесно — възкликна Кармайн и протегна ръка. — Този път окончателно ви казвам довиждане, господин Майкъл Доналд Сайкс.

— Не предизвиквайте съдбата, капитане! Въпреки че в момента „Корнукопия“ е в безопасност, предадена в силни ръце — заяви новият директор.

Изпрати Кармайн до асансьора и го изчака да си тръгне, след това се върна в кабинета си и за кратко се наслади на новата си придобивка. В бюрото имаше силна лупа, снабдена с фенерче на батерии. Сайкс го включи и се взря, сините му очи станаха огромни, по бялото се откроиха червени вени. Мюра беше наблизко; той взе фигурката и я обърна, за да открие незабележим дефект, знак, че някой я е пипал. След това въздъхна, усмихна се и извади игла. Пъхна я под наметалото на Мюра и изчопли част от боята.

— Шостакович ще остане доволен — каза си той.

[1] Песента „Старият часовник“ е написана през 1876-а от Хенри Клей Уърк. — Б.пр. ↑

[2] Типично за римската кухня ястие от телешко, прошуто, салвия и бяло вино. — Б.пр. ↑

[3] Битката при Улм е серия от малки сражения по време на Улмската кампания на Наполеон Бонапарт, завършила с капитулацията и пленяването на цялата австрийска армия. — Б.пр. ↑

Издание:

Колийн Маккълору. Лавина от убийства

Австралийска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2011

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-655-187-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.